

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN MARIE
MONING

Sister's Planet

İSKOÇYALI'NIN
DOKUNUŞU

ÖLÜMSÜZ GÜÇLERİ OLAN BİR SAVAŞCI

Circenn antik yasalar ve büyüyle yönetilen bir dünyada yaşayan İskoçyalı bir savaşıdır. Yine de Brodie Kalesi'nin lordunu hiçbir güç önünde birdenbire beliren güzel Lisa'ya hazırlayamayacaktır. Kaderin bir oyunu olarak genç kadın zamanda 700 yıl geriye gitmiştir ve şimdi Circenn'in odasında, hiç istemese de onu baştan çıkarmaktadır. Yakışıklı İskoçyalı savaşçı, bu kadın için sahip olduklarını feda edecek ve gerekirse önüne çıkan her şeyi yok edecektir.

ZAMANIN SİSİ İÇİNDE BİR KADIN

Lisa dünyanın ayaklarının altından kayıp gittiğini hissettiğinde, 21. yüzyılda yaşayan özgür bir kadın olarak... başka bir yüzyıla gideceğini asla hayal edemez. Fakat güçlü savaşçı çıplak bir halde, ateş püsküren gözlerle bakarken her şey fazlasıyla gerçek ve... tahrik edici görünür. Circenn her ne kadar karşı koyulmaz biçimde çekici olsa da Lisa'nın şiddetin ve barbarlığın hüküm sürdüğü bu topraklarda kalmaya niyeti yoktur. Ancak yakışıklı savaşçının onun için başka planları olduğunu anlayacaktır.



₺20

www.epsilonyayinevi.com
www.kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İSKOÇYALI'NIN DOKUNUŞU

Orjinal Adı: The Highlander's Touch

Yazarı: Karen Marie Moning

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Şebnem Tansu

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978-9944-82-930-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 Karen Marie Moning

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

İSKOÇYALI'NIN DOKUNUŞU

Karen Marie Moning

*Çeviri:
Şebnem Tansu*

epsilon'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben sadece gecenin Ően gezginiyim

Oberon'a Őaklabanlık yapar, onu gldrrm...

SHAKESPEARE, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

ÖNSÖZ

İskoçya'nın dağları,
Brodie Kalesi, 1308

Adam Black, Büyük Salon'da beliriverdi.
Sessizce ateşin önünde yükselen savaşıcıyı inceledi.

Circenn Brodie, Brodie'nin toprak sahibi ve lordu, dünyada sadece var olmak için değil onu fethetmek için doğan bir adamın cazibesini taşıyordu. *Güç hiç bu kadar baştan çıkarıcı olmamıştı*, diye düşündü Adam, *en azından belki de benim için*.

Adam sessizce belirdiğinde düşüncelerini ateşten uzaklaştırdı.

"Ne istiyorsun?" dedi Circenn.

Ses tonu Adam'ı şaşırtmadı. Uzun zaman önce bu İskoç lordundan nezaket beklememesi gerektiğini öğrenmişti. Peri kraliçesinin ölümcül soytarısı Adam Black, Circenn'in zor-

lukla katlandığı sinir bozucu biriydi. Adamı, ateşe yakın bir sandalyeyi tekmeleyerek üstüne yayıldı. “Aylar süren yokluğun ardından beni böyle mi selamlıyorsun?”

“Haber vermeden ortaya çıkmandan hoşlanmadığımı biliyorsun. Yokluğun paha biçilmez bir hazine.” Circenn ateşe doğru döndü.

“Uzun süreliğine gitseydim beni özlerdin,” dedi kendinden emin bir sesle adamın yüzünü incelerken. *Güçlü bir canavar gibi görünmesine rağmen yine de oldukça nazik davranıyor*, diye düşündü Adam. Eğer Circenn Brodie vahşi bir Pict savaşçı gibi görünmek istiyorsa o zaman Dagda’da onlardan biri gibi davransa iyi ederdi.

“Ancak kalkanımdaki bir deliği, yatağımdaki bir vahşiyi ya da ahırımda çıkan yangını özleyeceğim kadar özlerdim,” dedi Circenn. “Sandalyende toparlan ve normal bir insan gibi otur.”

“Ah, iyi de ben ne normalim ne de bir insanım, bu yüzden benden isteklerine uymamı beklememelisin. “Normal” varlıklar için olan tüm bu kuralların olmasaydı ne yapardın diye düşünmek beni ürpertiyor Circenn.” Circenn gerilince Adam sırtıttı ve elini, Büyük Salon’un çevresindeki gölgelerin içinde bekleyen bir hizmetçiye uzattı. Başını salladı ve simsiyah ipekli saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. “Gel.”

Hizmetçi, hangi adamın daha büyük bir tehdit olduğundan emin değilmiş gibi bakışlarını Circenn ve Adam arasında gezdirerek yaklaştı. Ya da hangisinin daha büyük bir yem olduğunu düşünerek.

“Efendilerim bir şey ister mi?” dedi soluk soluğa.

“*Nay*’, Gillendria,” diye kovdu Circenn. “Yatağına dön. Bir hizmetçi için geç bir vakit,” diyerek Adam’a karanlık bir bakış

1 Hayır.

fırlattı, “misafirimin karşılanmasını isteyebileceğim hiçbir ihtiyacı yok.”

“Aye², Gillendria,” diye hırladı Adam. “Bu gece bana hizmet edebileceğin bir sürü yol var. Hepsini sana öğretmekten zevk duyarım. Biz erkekler konuşurken sen köşene çekil. Ben sana orada katılırım.”

İtaat etmek için hazırlanan genç hizmetçinin gözleri kocaman açıldı.

“Kadınlarımı rahat bırak,” diye emretti Circenn.

“Onları hamile bırakmam.” Adam en küstah haliyle sırtıttı.

“Endişelendiğim bu değil, onlarla işin bittiğinde hepsi aptallaşıyor.”

“Aptal mı? Bu gece kim aptallaştı?”

Circenn gerilse de bir şey demedi.

“Yadigârlar nerede Circenn?” Adam’ın soğuk gözlerinde şeytani bir ışıltı dolandı.

Circenn sırtını tamamen periye döndü.

“Onları bizim için korudun, değil mi?” diye sordu Adam. Circenn suskun kalınca da, “Bana onları kaybettiğini söyleme,” diye terslendi.

Circenn yüzünü döndü, bacaklarını açtı, başını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu; öfkelendiği zamanlarda hep böyle dururdu. “Neden cevabını zaten bildiğin sorular sorarak vaktimi harcıyorsun?”

Adam omuzlarını zarıfçe silkti. “Çünkü biz yüksek sesle dile getirmezsek, kulakların bu görkemli efsaneyi takip edebilmesi mümkün olmaz.”

“Benim şatomda kimse kulak kabartmaz.”

“Unutmuşum, Brodie Şatosu’nda,” dedi Adam, “kimse

² Evet.

yaramazlık yapmaz. Her zaman temiz, disiplinli mükemmel Brodie Şatosu. Beni sıkıyorsun Circenn, senin mükemmelmis gibi davranman her şeyi bozuyor.”

“Sohbeti kısa kessek olur mu?”

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ. Bu gece ne oldu? Tapınak Şövalyeleri Ballyhock’ta seninle buluşacaklardı ve senin ilgilendiğin yadigârlar onlara teslim edilecekti. Pusuya düşürüldüklerini duydum.”

“Doğru duymuşsun,” dedi Circenn düz bir sesle.

“Dağıtılmalarının ardından Tapınak Şövalyeleri’nin İskoçya’da barınmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum,” diye gürlledi Circenn.

“Ya yadigârların yanlış ellere düşmemesinin önemini?”

Circenn, Adam’ın sorusunu sabırsız bir el hareketiyle savuşturdu. “Dört yadigâr güvende. Tapınak Şövalyeleri’nin kuşatma altına alınacağından şüphelendiğimiz an, mızrak, kalkan, kılıç ve taş devam eden savaşa rağmen yeniden İskoçya’ya getirildi. Onların parçalanmış bir ülkede olmaları, dağıtılmak üzere olan Tapınak Şövalyeleri’nde olmasından daha iyidir. Yadigârlar güvende- ”

“Şişe hariç Circenn,” dedi Adam. “Buna ne diyeceksin? O nerede?”

“Şişe bir yadigâr değil,” diye kaçamak bir cevap verdi Circenn.

“Bunu biliyorum,” dedi Adam tatsız bir sesle. “Ama şişe bizim ırkımız için kutsal bir emanet ve yanlış ellere düşerse hepimiz büyük tehlike altında olabiliriz. Tekrar soruyorum, şişe nerede?”

Circenn ellerini saçlarının arasından geçirip yüzünün önünden çekti. Adam, bu insanın çarpıcı ihtişamına hayran

kaldı. İpeksi siyah saçlar zarif parmaklarca kavranıp güçlü yüz hatları, keskin bir çene ve koyu kaşları ortaya çıkarmıştı. Buğday rengi tene, çarpıcı gözlere ve Brude atalarının saldırgan ve baskın mizacına sahipti.

“Bilmiyorum,” dedi Circenn sonunda.

“Bilmiyorum mu?” dedi Adam onun aksanlı konuşmasını taklit ederek, bu itirafın Circenn Brodie’nin dilinde nasıl iğrenç bir tat bıraktığını tahmin edebiliyordu. Brodie Lordu’nun kontrolü dışında hiçbir şey gerçekleşemezdi. Circenn her şeyi ve herkesi kurallarla yönetirdi. “İrkim tarafından oluşturulan, içinde kutsal bir iksir olan şişe senin koruman altındayken kayboluyor ve sen nerede olduğunu bilmiyor musun?”

“Olay o kadar da kötü değil Adam. Tamamen yok olmadı. Şöyle düşün... bir süreliğine yer değiştirdi ve kısa süre içinde geri gelecek.”

Adam kaşlarını çatı. “Sen bir kafayı baltanla ikiye bölebilirsin. Ustalıkla yalan söylemekse bir kadın sanatıdır Brodie. Ne oldu?”

“İan şişenin içinde olduğu kutuyu taşıyordu. Saldırı gerçekleştiğinde, ben kuzeye geçmek için köprü’nün güney tarafında Ian’ı bekliyordum. Kafasına bir darbe aldı ve köprüden düşüp nehre yuvarlandı. Akıntı kutuyu uzaklaştırdı- ”

“Ve sen bunun o kadar da kötü olmadığını mı söylüyorsun? Herhangi biri onu alabilir. Bu şişenin İngiliz kralın eline geçmesini ister misin? Taşıdığı tehlikeyi anlıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum. İşler o noktaya gelmeyecek Adam,” dedi Circenn. “Şişeyi lanetledim. Yabancı ellere geçmeyecek çünkü bu fark edilince bana geri getirilecektir.”

“Lanet mi?” diye Adam homurdandı. “Gücsüz sihir. Sıradan bir peri bile nehirden çıkması için büyü yapabiliirdi.”

“Ben bir peri değilim. Ben İskoçyalıyım ve bununla gurur duyuyorum. En azından onu lanetlediğim için kendini şanslı say. Bu druid meselelerine düşkün olmadığımı biliyorsun. Lanetlerin neye neden olabileceği bilinmez.”

“Ne tür bir lanet okumayı seçtin Circenn?” diye sordu Adam alaycı bir ifadeyle. “Kelimelerini düzgün seçtin değil mi?”

“Tabii ki seçtim. Geçmişte yaptığım hatalardan ders almadığımı mı sanıyorsun? Kutu açılıp bir insan eli şişeye değdiği anda bana geri dönecek. Bu şekilde özel olarak belirttim.”

“Şişenin kendi başına gelmesini mi belirttin?” diye sordu Adam neşeyle.

“Ne?” Circenn boş gözlerle baktı.

“Şişe. Eğer bağlayıcı bir büyü kullandıysan, ona dokunan ölümlünün de şişeyle birlikte geleceğini düşünüyor musun?”

Circenn gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu.

“Bağlayıcı bir büyü kullandın,” diyerek içini çekti Adam.

“Bağlayıcı bir büyü kullandım,” diye itiraf etti Circenn. “Bildiğim tek büyüydü,” diye ekledi savunma isteğiyle.

“Peki, bu kimin hatası? Halkım tarafından eğitilme onurunu kaç kez reddettin? Ve Circenn cevap evet, bağlayıcı büyüyle ona dokunan da gelecek. Hem dokunan hem şişe birlikte gelecek.”

Circenn hayal kırıklığıyla homurdandı.

“Bu adam gelince ne yapacaksın?” diye bastırdı Adam.

“Onu sorgulayıp sonra da evine yollarım.”

“Onu öldüreceksin.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum. Adam, bu herif ne olduğunu anlamayacaktır bile. Ya kutuyu nehir kenarında yıkanan masum bir adam bulursa?”

“O zaman masum bir adamı öldüreceksin,” dedi Adam rahatça.

“Böyle bir şey yapmayacağım.”

Adam, ölümcül vuruşunu yapmadan önce kıvrılan bir yılanın zarif kesinliğiyle doğruldu. Aralarındaki mesafeyi aşırıp Circenn’in hemen yanında durdu. “Ama yapacaksın,” dedi yumuşak bir tonda. “Çünkü sonucunu yeterince düşünmeden aptalca bir lanet yaptın. Şişeyle birlikte her kim gelirse Tapınak Şövalyeleri’nin sığınağına gelecek. Lanetin masum olsun ya da olmasın, birini kaçak savaşçıların girebileceği bir yere getirecek. Onu kolayca geri yollayabileceğini ve bu yabancıнын asla konuşmayacağını mı düşünüyorsun? Ve bu arada, lütfen yarısı eksik Tapınak Şövalyeleri’nin benim duvarlarım içinde gezindiğinden ve başlarına konan ödül den bahsetme.” Adam gözlerini devirdi. “Yani onu öldüreceksin, çünkü tahta Robert Bruce’u koymaya hayatını sen adadın ve gereksiz riskler aldın.”

“Masum bir adamı öldürmeyeceğim.”

“Ya sen öldüreceksin ya da bunu ben yapacağım. Ve avımla oynamak gibi bir alışkanlığım olduğunu biliyorsun.”

“Masum bir adama işkence yapabilirsin.” Bu bir soru değildi.

“Ah, beni kesinlikle anlıyorsun. Seçim basit: sen yapacaksın ya da ben yapacağım. Karar ver.”

Circenn perinin gözlerine baktı. Okuyabildiği şeydu: *merhamet arama çünkü ben de yok*. Uzunca bir sürenin ardından Circenn başını önüne eğdi. “Şişeyi getirenle ilgileneceğim.”

“Şişeyi getireni öldüreceksin,” diye ısrar etti Adam. “Yoksa ben yaparım.”

Circenn öfkeli ama düz bir tonda konuştu. “Şişeyi getiren adamı acısız ve hızlı bir şekilde öldüreceğim. Ama bu benim

istediğim şekilde, acısız ve hızla olacak. Ve buna karışmaya-caksın.”

“Yeterince iyi.” Adam bir adım geri gitti. “İrkımın üzerine yemin et. *Tuatha de Danaan* üzerine yemin et.”

“Bir şartla. Benim yeminim karşılığında sen de bir daha davetsiz olarak kapımda belirmeyeceksin Adam Black.”

“İstediyinin bu olduğuna emin misin?” Adam dudaklarını hoşnutsuzca kıvırdı. Circenn kollarını kavuşturup yeniden öfkeli duruşuna döndü. *Ne görkemli bir savaşçı, kara bir melek. Benim güçlü bir müttfikim olabilirdin.*

“İstediyim bu.”

Adam karanlık başını eğdi, dudaklarında alaycı bir tebessüm vardı. “Öyleyse istediğin gibi olsun Brude krallarının oğlu Brodie. Şimdi yemin et.”

Circenn Brodie bir adamı bir perinin ellerinden gelecek acılı bir ölümden kurtarmak için dizlerinin üzerine çöktü ve İskoçya’daki en eski ırk olan *Tuatha de Danaan* üzerine şişeyi getirecek olan adamı öldüreceğine dair sözünü yerine getirmek için yemin etti. Ardından Adam Black’in, *sin sirche du*, siyah elfin kaybolmasıyla rahat bir nefes aldı. Bir daha asla Circenn’in kapısında bitmeyecekti, çünkü Circenn bin yıl bile geçse kesinlikle onu davet etmeyecekti.

DÜŞÜŞ

Aşağı ve yukarı, aşağı ve yukarı

Onlara aşağıda ve yukarıda önderlik edeceğim

Şehirde ve kırsalda korkarım

Cin onlara aşağıda ve yukarıda önderlik edecek.

SHAKESPEARE, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

Bölüm 1

Günümüz

“Hey! Nereye gittiğine dikkat etsene!” diye bağırdı Lisa. Mercedes, bekleme yapan bir taksiyi sollayıp onun durduğu kaldırımın tehlikeli derecede yakınından geçerek, pis suyu pantolonuna sıçratmıştı.

“Sen de yoldan çekil geri zekâlı!” diye bağırdı Mercedes’in şoförü cep telefonuna doğru. Lisa adamın telefondaki kişiye söylediklerini duyacak kadar yakındı. “Hayır, sana demedim. Evsiz birine benziyordu. Bir de bizim kadar vergi ödediklerini düşünürdün...” Araba uzaklaşırken sesi de duyulmaz oldu.

“Yolda bile değildim!” diye bağırdı arabanın ardından, bir yandan da başındaki beysbol şapkasını çekiştiriyordu. Derken adamın kelimeleri canını yaktı. “Evsiz mi?” Tanrım, böyle mi görünüyorum? Soluk kotuna bir göz attı, yıpranmış ve kenar dikişleri aşınmıştı. Beyaz tişörtü temiz olmasına rağmen yüz-

lerce defa yıkandığından incelmış ve eskimişti. Birkaç yıl önce Sadie'nin ikinci el mağazasından aldığı yağmurluğu daha iyi günler görmüş olabilirdi ama şu anda durumu fena değildi ve onu kuru tutmayı başarıyordu. Çizmesi delikti ama delik tabanında olduğundan lanet adam onu görmüş olamazdı. Son yağmurda oluşan su birikintileri çizmesinden içeri girip çoraplarını ıslatıyordu, ayak parmaklarını rahatsızca kıpırdatıp çizmelerini yeniden bantlama işini zihnine not etti. Yine de kesinlikle evsiz gibi görünmüyordu! Tertemizdi ya da en azından araba ıslatmadan önce öyleydi.

“Evsiz biri gibi görünmüyorsun Lisa.” Ruby'nin öfkeli sesi düşüncelerini böldü. “O herif, Mercedes kullanmayan birinin yaşamayı hak etmediğini düşünen kendini beğenmiş eşeğin teki.”

Lisa, Ruby'ye minnet dolu bir gülümsemeyle baktı. Ruby en iyi arkadaşıydı. Her akşam Lisa temizlik işine Ruby de şarkı söylediği şehir kulübüne gitmek için şehre inen otobüsü beklerken sohbet ederlerdi.

Lisa, Ruby'nin kıyafetine özlemle baktı. Klasik çizgilere sahip güvercin grisi yağmurluğunun altında bir dizi inciyle süslenmiş siyah bir elbise giyiyordu. Bantlı seksi ayakkabılarının ucundan Fransız manikürü yapılmış ayak parmakları görünüyordu. Bu ayakkabıların parasıyla Lisa ve annesi bir ay karınlarını doyurabilirlerdi. Hiçbir erkek arabasının Ruby Lanoue'ye su sıçratmasına izin vermezdi. Eskiden Lisa da böyle görünebilirdi. Ama şimdi değil, o artık borç içinde yaşıyor ve bir çıkış yolu bulamıyordu.

“Yüzüne iyice baktığını da sanmıyorum.” Ruby giden şoföre sinirlenip burnunu buruşturdu. “Eğer bakmış olsaydı kesinlikle durup özür dilerdi.”

“Çok mutsuz görüldüğüm için mi?” diye sordu Lisa esprili bir şekilde.

“Çok güzel görüldüğün için tatlım.”

“Evet. Doğru,” dedi Lisa ve sözlerinde hüznün saklı olsa da Ruby bunu nazikçe görmezden gelmişti. “Önemli değil. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum.”

“Ama yapabilirsin. Nasıl görüldüğün hakkında fikrin yok Lisa. Adam eşcinsel olmalı. Bir adamın senin gibi muhteşem bir kadını kaçırmamasının tek açıklaması bu olabilir.”

Lisa belli belirsiz gülümsedi. “Hiç vazgeçmeyeceksin Ruby, değil mi?”

“Lisa sen güzelsin. Seni giydirmeme ve sana bunu göstermeme izin ver. Şapkanı çıkarıp saçlarını serbest bırak. Bu muhteşem saçları tanrının neden verdiğini sanıyorsun?”

“Şapkamı seviyorum.” Lisa korkuyla Cincinnati Reds şapkanın soluk ucuna yapıştı. “Onu babam almıştı.”

Ruby tereddütle dudağını ısırdı, ardından omuzlarını silketti. “Sonsuza kadar şapkanın altında saklanamazsın. Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun ve evet” -Lisa’nın itirazını daha ağızını açmaya fırsat kalmadan savuşturmak istercesine elini salladı- “annenin ölüyor olduğunu biliyorum ama bu sen de ölüyorsun anlamına gelmiyor Lisa. Yenilgiyi kabullenemezsin.”

Lisa’nın ifadesi değişti. “Bu akşam açılışı hangi şarkıyla yapacaksın Ruby?”

“Konuyu değiştirmeye çalışma. Hayattan vazgeçmene izin vermeyeceğim,” dedi Ruby nazikçe. “Lisa önünde uzun bir hayat var. Bunu da atlatacaksın, söz veriyorum.”

Lisa bakışlarını kaçırdı. “Peki ben bunu istiyor muyum bakalım?” diye mırıldandı kaldırım taşlarını tekmelerken. An-

nesi Catherine'e birkaç ay önce kanser teşhisi konulmuştu. Ancak geç kalındığı için artık onu mümkün olduğunca rahat ettirmek dışında yapılacak pek bir şey yoktu. *Altı ay belki bir yıl*, demişti doktor temkinli davranarak. *Deneyisel yöntemleri deneyebiliriz ama...* Mesaj açtı: Catherine her durumda ölecekti.

Annesi deneysel yöntemlerin kobayı olmayı sarsılmaz bir kararlılıkla reddetmişti. Son aylarım hastanede geçirmek ne Lisa'nın ne de Catherine'in istediği bir sondu. Lisa evde bakımı için ayarlamalar yapmıştı ve onlar için her zaman az olan para şimdilerde neredeyse yok denecek kadardı.

Annesini sakat bırakan ve babasının ölümüne neden olan beş yıl önceki kazadan beri Lisa iki işte çalışıyordu. Hayatı babasının ölümünün ardından bir gecede değişmişti. On sekiz yaşına kadar varlıklı ailesinin biricik kızları olarak, önünde parlak ve güvenli bir gelecekle Cincinnati'nin en seçkin yerinde yaşamıştı. Yirmi dört saat sonra, lise mezuniyetinin olduğu gece hayatı asla uyanamadığı bir kâbusa dönüşmüştü. Üniversiteye gitmek yerine bir garson olarak çalışmaya başlamış, ardından da bir gece işi bulmuştu. Lisa annesinin ölümünden sonra da birikmiş olan astronomik tedavi masraflarını ödeyebilmek için iki işte çalışması gerektiğini biliyordu.

Annesinin gömülmeğe daha ucuz olduğu için yakılmayı tercih ettiğine dair verdiği son talimatları hatırlayarak irkildi. Bunları düşünmeye biraz daha devam ederse otobüs durağının ortasında kusabilirdi. Annesinin gerçekçi davranmaya çalıştığını, masrafları en aza indirerek o gittiğinde Lisa'nın hayatına devam edebilmesi için küçük de olsa bir şans olsun diye uğraştığını anlıyordu ama açıkçası annesi olmadan tek başına yaşama fikri ona pek cazip gelmiyordu.

Bu hafta Catherine'in durumu dönüşü olmayan şekilde kötülemişti ve annesinin acılarını dindirmek için bir şey yapamayacağı gerçeği Lisa'nın yüzüne bir tokat gibi inmişti. Bunun sonu ölümdü. Son zamanlarda ruh hali hız treninden farksızdı. Bazı günler tüm dünyaya kızgın oluyor, bazı günlerdeyse annesinin sağlığı karşılığında ruhunu bile satabilecek gibi hissediyordu. Ama en kötüsü acısının altında öfke de hissettiği günlerdi. En kötü günleri oydu, çünkü öfke ne kadar nankör olduğunu hatırlatarak ezici bir suçluluk duygusuyla birlikte geliyordu. Bazı insanların Lisa kadar uzun bir süre boyunca annelerini sevmeye şansı bile olmuyordu. Bazı insanlar çok daha azına sahipti: *bardağın yarısı dolu Lisa*, diye hatırlatırdı Catherine.

Otobüse bindiklerinde Ruby onu yanındaki koltuğa çekti ve moralini düzeltmek için keyifli bir sohbet başlatmaya çalıştı. İşe yaramadı. Lisa hiçbir şeyi ve özellikle de "sonrasını" düşünmemeye çalışırken onu dinleyemedi. Şu an her şey yeterince kötüydü.

Nasıl bu noktaya geldi? Tanrım, hayatıma ne oldu? diye düşünerek şakaklarını ovuşturuyordu. Cincinnati şehir merkezine giden otobüsün camlarının ve çelik panellerinin ötesinde, soğuk Mart yağmuru yeniden sağanak halinde yağmaya başladı.

Müzeden içeri girerken Lisa derin bir nefes aldı. Müzenin sessizliğinde etrafını koza gibi saran bir huzur hissetti. İçerideki serginin cam muhafaza bölmeleri iyice cilalanmış parlak mermer zemini süslüyor, girintili duvarlara gömülü apliklerden hafif bir ışık yansıyor. Sığınağına girmeden önce ıslak botlarını iyice kuruladı. Çamurlu ayak izleri kutsal zemini bozabilirdi.

Lisa'nın aklı, beş yıl önce lisedeki son gününden beri aynı şekilde mutlu oluyordu ve müzenin onun asla tecrübe edemeyeceği şeyleri baştan çıkarıcı bir fısıltıyla kendisine anlattığını düşünüyordu: egzotik iklimler, gizem ve macera. Gündüzleri garsonlukla geçen yorucu güne rağmen, her gece işe gitmeyi dört gözle bekliyordu. Ünlü destanların anlatıldığı parlak resimli mozaiklerle dolu kubbeli tavanları severdi. Müzeye en son eserleri, tüm ayrıntılarıyla tarif edebilirdi. Tüm açıklama tablolarını ezberden kelime kelime söyleyebilirdi: her savaşı, her fethi, kadın ya da erkek her kahramanı.

Çizmeleri kuruyunca Lisa yağmurluğunu kapıya astı ve çevik adımlarla ilerleyip girişteki sergileri geçerek ortaçağ kanadına doğru aceleyle yürüdü. Parmaklarını girişin dışındaki panelin yaldızlı harflerinin üzerinde gezdirdi:

GEÇMİŞİN HEYECAN VERİCİ YENİ DÜNYALARINA SİHİRLİ GİRİŞİN TARİH OLSUN

Dudaklarının kenarları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. Yeni bir dünya için sihirli bir kapı kullanabilirdi: tüm lise arkadaşlarının onu arkalarında bırakıp, yepyeni bavullarıyla yepyeni arkadaşlarına koştuğu zamana ve kendisinin üniversiteye gidebildiği bir dünyaya. Üniversite. Partiler, arkadaşlar. Onun büyüdüğünü belki de evlendiğini gören aileler.

Saatine baktı ve tüm sefaletini çalışarak unutmaya karar verdi. Hızla yerleri süpürüp, leke kalmayınca kadar sildi. Sergilerin tozunu almak ve gündüz güvenliğin izin vermediği hazinelerin üzerinde ellerini gezdirmek tadına doyumaz bir zevkti. Müdür Steinmann'ın ofisini yine sona bırakmıştı. Sadece titiz olmasından dolayı değil, aynı zamanda da ofisinde sergiye konmadan önce kataloglanacak yeni hazineler olduğu için de. İssiz müzeyi saatlerce gezebilir, silahları, zırhları, et-

saneleri ve savaşları inceleyebilirdi ancak Steinmann, Lisa'nın müzeden sabah saat beşte çıkmasını özellikle kural olarak belirlemişti.

Lisa adamın ofisindeki maun kitaplık raflarında bulunan kitaplara bakarken gözlerini devirdi. Steinmann kendini beğenmiş ve karşısındakini küçümseyen bir adamdı. Görüşmelerinin sonunda Lisa ayağa kalkıp elini uzatmış ve Steinmann ona tiksintiyle bakmıştı. Ardından hoşnutsuz bir tonda Lisa'ya, geceki varlığının tek kanıtı olarak kusursuz derecede temiz ofisler beklediğini bildirmişti. Konuşmasına “çık borusunun” saat sabah beşte çaldığını şiddetle hatırlatarak devam etmişti ki bu da Lisa'ya kendini Sindirella gibi hissettirmişti. Tabii müzeyi zamanında terk etmezse Steinmann'm bal kabağından daha kötü bir şeye döneceği kesindi.

Görüşmelerindeki bütün bu kabalığına rağmen Lisa işi aldığına o kadar memnun olmuştu ki annesinin onu gecikmiş bir doğum günü yemeği için Ruby ile dışarı çıkmaya ikna etmesine izin vermişti. Lisa o geceki fiyaskoyu hatırlayınca gözlerini kapatıp içini çekti. Yemekten sonra Lisa üstünü değiştirmesi için barda Ruby'yi beklemişti, böylece ikisi biraz birlardo oynayabileceklerdi. İyi giyimli yakışıklı bir erkek Lisa'ya yaklaşmıştı. Adamın flört ettiği süre boyunca Lisa kendini özel hissetmişti. Ona ne iş yaptığını sorunca Lisa gururla müzede çalıştığını söylemişti. Adam ona takılarak bastırmıştı: Yönetici mi? Satış elemanı mı? Tur rehberi mi?

Gece temizlikçisi, diye cevaplamıştı. Ve gündüzleri de First Watch'ta garsonluk yapıyorum.

Adam bir dakika sonra bir mazeret uydurup yanından ayrılmıştı. Ruby'nin gelip onu kurtarması için barda beklerken yanakları bu aşağılanmayla kıpkırmızı olmuştu.

Lisa toz bezini kitap raflarında ve ofisin köşesindeki büyük abajurda öfkeyle gezdirdi, uğradığı hakaretin onu hâlâ üzüyor olmasından rahatsız olmuştu. Utanacak hiçbir şeyi yoktu, sorumluluk sahibi, ilgili biriydi ve aptal da değildi. Hayatı omuzlarına yüklenen sorumluluklarla çevriliydi ve nihayetinde bu işlerin üstesinden oldukça iyi gelmişti.

Sonunda öfkesi günün getirdiği yorgunluk dalgasıyla söndü. Steinmann'ın masasının karşısındaki bir sandalyeye kendini atınca tereyağı gibi yumuşak derinin rahatlatıcılığıyla sarıldı. Masanın köşesinde egzotik görümlü kutuyu fark etti. Daha önce burada böyle bir şey görmemişti. Yaklaşık yarım metre uzunluğunda ve on santim genişliğindeydi. Afrika abanozundan şekillendirilip cilayla parlatılmıştı, kenarlarında zarif detaylı işlemler vardı ve yeni bir parça olduğu belliydi. Steinmann alışlagelmiş ihtiyatlı halinin aksine, bunu kataloglanmamış yeni hazinelerin saklandığı cam muhafazaya koymamıştı.

Neden böylesine değerli bir eseri masasında bırakmıştı? Lisa gözlerini kapatıp düşündü. Sadece bir ya da iki dakikalığına dinlendi. Bunu yaparken kendini fantastik bir anın içinde hayal etti: çok güzel bir evde yaşayan ekonomik açıdan bağımsız bir kadındı ve annesi sağlıklıydı. Çok güzel el yapımı mobilyaları ve rahat koltukları vardı. Belki bir de erkek arkadaş-

Abanoz kutu için hayali evinin en güzel yerini düşünürken uykuya daldı.

“Gelir gelmez beni aramalıydın,” dedi Profesör Taylor.

Steinmann, profesörü sergi alanından geçirip ofisine doğru götürdü. “Daha dün geldi Taylor. Kazıda bulunur bulunmaz

derhal bize gönderildi. Onu çıkaran adam dokunmayı reddetmiş, hatta yerden bile almamış.” Steinmann duraksadı. “Kutunun kapağına oyulmuş bir lanet var. Antik Galce olmasına rağmen adam içeriği anlamasına yetecek kadar dili biliyormuş. Eldiven getirdin mi?”

Taylor başını salladı. “İçindekini almak için de bir maşa getirdim. Daha açmadın mı?”

“Kapağın açılmasını sağlayacak mekanizmayı bulamadım,” dedi Steinmann düz bir sesle. “Başta açılabileceğinden emin değildim. Görünüşe göre tek parça ahşaptan şekillendirilmiş.”

“Laboratuar inceleyene kadar her şeyi maşayla tutacağız. Nerede bulundu demiştin?”

“İskoçya dağlarında bir nehir kıyısında gömülüymüş. Onu bulan çiftçi bir duvar inşa etmek için koyda kaya bulmak için tarama yapıyormuş.”

“Bu şeyi şehre getirtmeyi nasıl başardın?” diye bağırdı Taylor.

“Çiftçi tesadüfen Edinburgh’ta bana iyilik borcu olan küçük bir antika firmasının küratörünü çağırmış.”

Taylor daha fazla bilgi almak için zorlamadı. Paha biçilmez kalıntının adamın özel koleksiyonuna katılması Taylor’ı çileden çıkarmıştı ama kutuyu inceleme şansına erişmeden önce Steinmann’la arasını açmak hiçbir işe yaramazdı. Taylor’ın Keltler ile ilgili her şeye takıntısı vardı ve Steinmann onu bu sıra dışı ortaçağ eseri hakkında konuşmak için çağırdığında ilgisini saklamakta oldukça zorlanmıştı. İlgisini belli etmek, sadece Steinmann’a onu manipüle etme gücü verirdi ki bu kademedeki bir adamın eline böylesi bir gücün geçmesi tehlikeli olabilirdi.

“Aptal temizlikçi,” diye homurdandı ofisin olduğu kanada

girerlerken. “Şuna bir bakar mısın? Işıkları yine açık bırakmış.” Kapının altından hafif bir ışık yansıyor.

Lisa aniden nerede olduğunu ya da onu uyandıranın ne olduğunu bilmeden gözlerini açtı. Derken ofisin dışındaki holden gelen erkek seslerini duydu.

Elektrik çarpmış gibi fırlayıp panikle saatine baktı. Saat beşi yirmi geçiyordu - işini kaybedebilirdi! İçgüdüsel olarak kendini yere attığı sırada alnını masanın köşesine vurdu. Kilitteki anahtar sesini takip eden Steinmann’ın sesini duyduğunda, ürkekçe masanın altına doğru emekledi: “İyi çalışan birini bulmak imkânsız. İşe yaramaz temizlikçi kapıyı bile kilitlememiş. Tek yapması gereken düğmeye basmak. Çocuk bile bunu yapabilir.”

Adamlar ofise girerken Lisa da sessizce bir top gibi kıvrılmıştı. Berberi halı ayak seslerini emse de onların masaya yaklaştıklarını duyabiliyordu.

“İşte burada.” Steinmann’ın tertemiz parlatılmış ayakkabıları genç kadının dizlerinin bir santim önünde durdu. Lisa dikkatli davranarak hafifçe nefes aldı, ardından dizlerini çekti. Steinmann’ın ayakkabılarına, yağmurda çamurlanmış bir çift püsküllü mokesen katıldı. Lisa elini uzatıp halıya dökülen çamur parçalarını toplamamak için iradesini son zerresine kadar kullandı.

“Ne olağanüstü detaylar. Çok güzel.” İkinci ses sakince konuşmuştu.

“Gerçekten de öyle, değil mi?” diye onayladı onu Steinmann.

“Bir dakika bekle Steinmann. Bu kutu nerede bulundu demiştin?”

“İskoçya’daki bir nehrin kenarındaki bir kayanın altında.”

“Bu hiç mantıklı değil. Nasıl olmuştaki hiçbir şeyden etkilenip bozulmamış? Abanoz güçlü bir ağaçtır ama yine de çürür. Bu sandık gayet iyi durumda. Tam tarihi belli mi?”

“Hayır ama Edinburgh’taki kaynağım güvence verdi. Açabilecek misin Taylor?” diye sordu Steinmann.

Önce bir hışırdama sesi çıktı, sonra hafif bir mırıltı duyuldu. “Bakalım... Nasıl çalışıyorsun sen gizemli küçük şey?”

Uzun süren sessizlik boyunca masanın altında duran Lisa, nefes almaya cesaret edemedi.

“Belki de burası?” dedi sonunda Taylor. “Belki bu küçük şeyi dik şekilde kaldırırsak... Ah, yaptım! Bunu daha önce görmüştüm. Bir basınç mandalı var.” Kutudan hafif bir *tık* sesi geldi. “Sıkıca kapatılmış,” diye fikrini belirtti adam. “Şuna bak Steinmann. Bu mekanizma harika ve olukların iç içe girdiği ahşabın iç kanallarını mühürleyen şu yapışkan reçineyi görüyor musun? Atalarımızın böylesi dâhiyane bir aleti nasıl yaptığı merak ediyor musun? Gördüğüm bazı şeyler sadece-”

“Kumaşı kaldır da altında ne olduğunu görelim Taylor,” dedi Steinmann, adamın sözünü sabırsızlıkla kesmişti.

“Ama ele değdiğinde bez parçalanabilir,” diye itiraz etti Taylor.

“Buraya kadar kutunun içinde ne olduğunu görmeden çekip gitmek için gelmedik,” diye terslendi Steinmann. “Örtüyü kaldır.”

Lisa masanın altından çıkmamak için mücadele ediyordu, merakı neredeyse kendini koruma içgüdüsüne baskın çıkacaktı.

Uzun bir duraksama oldu. “Ee? Neymiş?” diye sordu Steinmann.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Taylor yavaşça. “Araştırmalarım sırasında ne böyle bir efsane, ne de buna benzer bir çizim gördüm. Çok fazla ortaçağa ait gibi görünmüyor, değil mi? Daha çok... fütüristik gibi,” dedi huzursuzca. “Açıkçası şaşırdım. Kutu bozulmamış olsa da kumaş eski ve bu” -eliyle şişeyi işaret etti- “oldukça tuhaf.”

“Belki de beni inandırmaya çalıştığın kadar iyi bir uzman değilsindir Taylor.”

“Kimse Kelt’leri ya da Pict’leri benden daha iyi bilemez,” diye sert bir şekilde cevapladı adam. “Ama kayıtlarda bazı eserlerden bahsedilmiyor. Seni temin ederim cevabı bulacağım.”

“Peki, inceleyecek misin?” dedi Steinmann.

“Şimdi yanımda görecekğim- ”

“Hayır. Onu çıkarmak için hazır olduğumuzda seni arayacağım.”

Yeniden bir sessizlik oldu.

“İncelemesi için başkasını çağırmayı düşünüyorsun, değil mi?” dedi Taylor. “Benim becerilerimi sorguluyorsun.”

“Sadece fotoğraflayıp kataloglayarak dosyalarımıza kaydedilmesi gerek.”

“Yoksa bir başkasının koleksiyonuna kaydedilmesi için mi?” dedi Taylor sinirle.

“Onu yerine koy Taylor.” Steinmann parmaklarını Taylor’ın bileğine dolayarak bezi şişenin üstüne örttürdü. Taylor’ın elinden maşayı aldı, kutunun kapağını kapatıp maşayı da yanına bıraktı. “Seni buraya ben getirdim. Neye ve ne zaman ihtiyacım olduğunu ben söylerim. Ve sana işlerime burnunu sokmamamı öneririm.”

“Pekâlâ,” dedi Taylor. “Ama kimsenin hiçbir şey bilmediğini anladığın zaman beni arayacaksın. Tanımlanmamış bir ka-

lıntıyı kullanamazsın. Bu şeyin izini sürebilecek tek kişi benim ve bunu sen de biliyorsun.”

Steinmann güldü. “Sana yolu göstereyim.”

“Yolu kendim de bulabilirim.”

“Ama sana eşlik ettiğimi bilirsem kendimi daha rahat hissedirim,” dedi Steinmann yumuşak bir sesle. “Antikalara bu kadar tutkun olan birini müzede kendi başına gezmesi için bırakamazsın.”

Ayakkabılar halının üzerinde boğuk adımlarla uzaklaştılar. Anahtar deliğinden yükselen kilit sesi Lisa’yı harekete geçirdi. Lanet olsun hem de bin kere lanet olsun! Normalde Lisa çıkarken kapının mandalının üstündeki düğmeye basardı - çünkü hiçbir zavallı hizmetçiye anahtar emanet edilmezdi. Steinmann düğmeye basmak yerine kilitlemek için anahtar kullanmıştı. Lisa ayağa fırladı ve bu seferde başını masanın diğer tarafına çarptı. “Of!” diye inledi alçak sesle. Masanın kenarını tutup ayağa kalkmaya çalışırken kutuya bakmak için duraksadı.

Hoş görünümlü ahşaba hayranlıkla dokundu. Güzel oymaları olan siyah ahşap, loş ışık altında parlıyordu. Sandığın üstüne eğimli ve kalın harflerle öfkeli şeyler yazılmıştı. Sandığın içinde bu iki antika koleksiyoncusunun kafasını karıştıracak ne olabilirdi? Steinmann’ın ofisinde kilitli kalmış olmasına ve onun her an geri döneceğinden şüphesi olmamasına rağmen merakı onu yiyip bitiriyordu.

Fütüristik mi? Parmaklarını dikkatlice sandığın üzerinde gezdirip, adamların bahsettiği basınç mandalını aradı sonra birden durdu. Kapağın üzerindeki tuhaf harfler sanki titreyiyor gibi göründü. Bir ürperti tüm vücudunu dolaştı.

Aptal, aç onu! Seni incitemez.

Kararlı bir biçimde kare biçimindeki şeye dokunup başparmağıyla bastırdı. Kapak daha evvel duyduğu *ttt* sesiyle yukarı doğru çıkıntı verdi. İçinde tozlu ve paramparça bir bezle örtülmüş bir şişe vardı. Şişe gümüş metalle şekillendirilmişti ve sanki içeriği saf enerjiymiş gibi ısı ısı görünüyordu. Gergin biçimde kapıya göz attı. Steinmann dönmeden önce ofisten çıkması gerektiğini biliyordu ama tuhaf şekilde şişe tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordu. Gözleri kapı ve şişe arasında gidip geliyordu ama şişe onu çağırıyordu. Bana dokun, diyor-du aynı müzedeki diğer eserlerin Lisa'yla konuştuğu tonda. Etrafta güvenlik görevlisi yokken bana dokun, ben de sana hikâyemi ve efsanemi anlatayım. Bilgi bende...

Lisa parmak uçlarını şişenin etrafında gezdirdi.

Ayaklarının altındaki dünya kaymaya başladı. Lisa sendeledi ve aniden...

Düşüyordu...



Bölüm 2

Dunnottar, İskoçya 1314

Adamın küvetten taşıdığı suyla o gün Lisa'nın kot pantolonuna ikinci kez su sıçramıştı. Önünde kule gibi dikilen adamın dudakları hırıltıyla ayrıldı.

Lisa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bir defa. İki defa, üçüncü defasında bu hayalin yok olması için zaman vererek yavaşça kırptı. İşe yaramadı. Vahşi ifadesi ve tereddüt taşımayan gözleri kısılmış halde, çıplak dev hâlâ oradaydı. Steinmann'ın ofisinde ne olmuştu? Onu ofiste çıplak bir erkekle bulduysa sadece kovmakla kalmaz hapse de attırırdı!

Lisa gözlerini kapattı ve ayaklarını kımıldattı, dikkatle çizmelerinin altındaki dünyanın hâlâ katı olduğundan emin olmak istiyordu. Steinmann'ın ofisinde bir ortaçağ şişesini açtığından kesinlikle emindi.

Lisa, Steinmann'ın ofisinde değildi.

Adama bakarken -gerçekten bakarken- büyük bir şaşkınlıkla nefesi kesildi. Su damlacıkları adamın tenini parlatıyordu. Arkasındaki ocaktan sıçrayan alevler kaslarını bronzlaştırıyor ve gölgeler kas bombelerini gölgeliyordu. Şimdiye kadar gördüğü en uzun boylu adamdı ama büyüklüğü sadece aşırı uzun boyuyla sınırlı değildi. Geniş omuzları vardı ve iri göğsü, karın kaslarına, sıkı kalçalarına, uzun ve güçlü bacaklarına doğru gittikçe inceliyordu.

Ve adam çırılçıplaktı.

Lisa nefesini itiraz edercesine bıraktı. Bu adam gerçek olamazdı. Ve gerçek olmadığına göre bakışlarını bu mükemmellik üzerinde gezdirmenin zararı da olamazdı. Gerçekte var olmayan bu kusursuz vücutlu adam çırılçıplak bir halde Lisa'nın önünde duruyordu. Yirmi üç yaşındaki her sağlıklı kadın nereye bakardı? Lisa da oraya baktı.

İşte kanıt önündeydi. Bu adam gerçek olamazdı. Yanakları alev alev yanarken bakışlarını kaçırıp bir adım geriledi.

Adam kendi dilinde bir şeyler homurdandı.

Lisa adamın yüzüne bakıp omuzlarını silkti, içinde bulunduğu durumu anlayamıyordu.

Adam öfkeyle bir şeyleri gösterip yeniden bağırdı. Birkaç dakika boyunca kollarını sallayıp kaşlarını çatarak anlamsız kelimeleri ardı arkasına sıraladı.

Lisa ağzı açık halde, zihnindeki karışıklık giderek artarken adamı izledi. Karşısındaki adamın olağanüstü biçimde çıplak olmasının da yardımı olmuyordu. Nihayet Lisa kendine geldi ve konuşmaya çalıştı. "Özür dilerim ama sizi anlamıyorum. Ne söylediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Sanki yumruk yemiş gibi adam geri çekildi; karanlık gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. Lisa önceden onun öfkelenişini

düşündüyse de bunun tek nedeni, onun şu an gerçekten öfkeli olan halini henüz görmediği içindi. “Sen İngiliz’sin!” diyerek hızla İngilizceye geçiş yaptı adam, akıcı konuşsa da belirgin bir aksam vardı.

Lisa elini “Ne olmuş?” dercesine salladı. Nereye varmak istiyordu, dahası neden bu kadar sinirliydi?

“Kımıldama!” diye bağırdı adam.

Lisa hareketsiz kalıp, sanki müzeye yeni gelen bir parçaymış gibi adamın uzunluğunu ve genişliğini iyice inceledi. Adam kendisinden başka kural tanımayan vahşi bir savaşçıymış gibi görünüyor, bedeninden yoğun bir cinsellik yayılıyordu; bu Lisa’nın ilkel korkularını harekete geçirdi. Adamdan gelen tehlikeye hem korkutucu hem de baştan çıkarıcıydı. *Rüya görüyorsun unuttun mu? Sen sadece uykuya daldın ve uyanıp Steinmann’ın geldiğine dair bir rüya gördün. Ama hâlâ uyuyorsun ve bunların hiçbirisi gerçek değil.*

Adamın küvete dayalı silahına uzandığını güçlükle fark etti. Zihni, intikam dolu bir kılıcın olduğu bir fantezi, karanlık bir eğlence yaratmış olmalıydı. Adam bileğinin zarif bir hareketiyle ölümcül silahını kaldırdı.

Bu senin rüyan, diye hatırlattı kendine. Basitçe kılıcı görmezden gelebilirdi. Rüyalar gerçek değildi. Madem gerçek hayatta bir erkek arkadaş sahibi olamıyordu, en azından bu sanal deneyimin tadına varabilirdi. Gülümseyerek adamın kusursuz biçimde yontulmuş karnına doğru elini uzattı -ki bu kesinlikle bir rüya olmalıydı- bu arada kılıcın ucu çenesine dokunarak Lisa’yı adamın gözlerine bakmaya zorladı. Bu kadar yükseğe bakmaktan bir kadının boynuna kramp girebilir, diye düşündü.

“İlgimi amacımdan saptırabileceğini sakın düşünme,” diye homurdandı adam.

“Ne amacı? ” diye sordu Lisa nefesinin kesildiğini hissederek.

O sırada kapı hızla açıldı. Koyu renk saçlı, tuhaf bir bez parçasına sarınmış ikinci bir adam odaya daldı.

“Konu her neyse, şu an bunun için zamanım yok Galan!” dedi adam kılıcı Lisa’nın boynunda tutmaya devam ederken.

Diğer adam Lisa’ya şaşkınlıkla baktı. “Aşağıda mutfaktan bağırdığını duyduk Sin.”

“Sin³ mi?” diye tekrarladı Lisa kulaklarına inanamayarak. *Ah, evet bu adam kesinlikle bir gûnahtı. Onun gibi görünen biri ancak saf gûnah olabilirdi.*

“Çık dışarı!” diye kükredi Circenn.

Galan bir an için tereddüt etse de isteksizce odadan çıkıp arkasından kapıyı kapadı.

Lisa bakışlarını Sin’e çevirirken gözleri yeniden adamın olağandışı zenginliklerine takıldı.

“Oraya bakmayı kes kadın!”

Lisa’nın gözleri adamınkiyle buluştu. “Kimse senin gibi görünemez. Ve kimse senin gibi konuşamaz, belki İskoçyalı filmindeki Sean Connery hariç. Gördün mü? Bu benim rüya gördüğümün kesin kanıtı. Sen benim aşırı yüklenilmiş, uykusuz ve travma geçiren zihnimin bir uydurmasıdır.” Kendinden emin şekilde başını salladı.

“Seni temin ederim ben hayal değilim.”

“Ah, lütfen.” Lisa gözlerini devirdi. Sonra onları kapadı. Tekrar açtı. Adam hâlâ oradaydı. “Ben müzedeydim ve şimdi adı Sin olan çıplak bir adamla birlikte bir yatak odasıdayım. Aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

“Circenn. Cir-sin,” diye tekrarladı. “Sadece yakınlarım bana Sin der.”

3 Dilimizde gûnah anlamına gelmektedir.

“Sen gerçek olamazsın.”

Adamın uykulu gözleri o kadar karanlıktı ki sürme çekilmiş gibi görünüyordu. Burnu güçlüydü, kibirliydi. Dişleri -Tanrı biliyor ya adam tüm o sert bakışları atarken Lisa onlara bakıyordu- kendi diş doktorunu gıptayla ağlatmaya yetecek kadar düzgün ve beyazdı. Alnı genişti ve gece kadar koyu saçları bir yele misali omuzlarına dökülüyordu. Hiçbir özelliği günümüz yakışıklı tipine uygun olmasa da şehvetli dudaklarıyla yüzünün vahşi bir güzelliği vardı. Lisa'nın aklına birden savaşı-lord kelimesi geldi.

Kılıcın ucu çenesinin yumuşak kısmını hafifçe dürttü. Boynunda aşağıya süzülen ıslak damlayı hissedince, Lisa rüyasının gerçeğe benzerliği karşısında afalladı. Parmağını o noktaya sürdü ardından kan damlasına şaşkınlıkla baktı.

“İnsan rüyada kanar mı? Daha önce rüyamda hiçbir yerim kanamamıştı,” diye mırıldandı.

Adam beysbol şapkasını kızın başından o kadar hızlı kaptı ki Lisa dehşete düştü. Elini hareket ettirdiğini bile fark edememişti. Saçları omzunun üstünden aşağı döküldü. Şapkasını almak için hamle yaptıysa da ancak kılıcın ucuna yaklaşabildi. Lisa'nın başı adamın göğsüne ancak geliyordu.

“Şapkamı geri ver,” diye çıkıştı Lisa. “Onu bana babam verdi.”

Adam sessizce dinledi.

“Bu ondan kalan tek şey ve o öldü!” dedi öfkeyle.

Gözlerindeki merhamet belirtisi miydi?

Adam tek kelime etmeden şapkayı geri verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Lisa sertçe ve şapkayı katlayıp korunun arka cebine tıktırdı. Boğazındaki kılıcı düşünürken bakışları yere kaydı. Eğer rüyadaysa bir şeylerin olmasını sağlayabilirdi. Ya da olmamasını. Gözlerini sıkıca kapayarak kılı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cın yok olmasını istedi, soğuk metal boynuna dokunduğunda zorlukla yutkundü. Daha sonra adamın kaybolmasını diledi; küvet ve ateş kalabilirdi.

Lisa gözlerini açtığı anda adamın hâlâ önünde dikildiğini gördü.

“Bana şişeyi ver kadın.”

Lisa kaşlarını kaldırdı. “Şişe mi? Bu da rüyanın parçası mı? Bunu gördün mü?”

“Elbette ki gördüm! Güzelliğin kör edici olsa da aptal değilim!”

Güzelliğim kör mü edici? Lisa şaşkına dönmüş bir halde şişeyi adama verdi.

“Kimsin sen?” diye sordu adam.

Lisa resmîyete sığınmaya karar verdi; geçmişte, bilinmeyen bölgelerdeyken bir pusula gibi işe yaramıştı. Bu rüya da kesinlikle bilinmeyen topraklarda geçiyordu. Daha önce de kendi kontrolü dışında gelişen rüyalar görmüş olsa da bilinçaltı böyle bir adam asla yaratmamıştı. Bu canavarın, ruhunun hangi tarih öncesinden kalma köşesinden hortladığını bilmek istiyordu.

“Giyinmenin mahsuru olur mu? Sen... şey... bir bakıma, of... çıplak olmak resmi bir tartışma için pek uygun değil. Eğer giyinip şu kılıcı da indirirsen eminim işleri yoluna koyabiliriz.” Lisa sesindeki iyimser tonun ikna edici olmasını umdu.

Adam başını eğip kendi vücuduna bakarken kaşlarını çat-tı. Lisa, adamın uyanan erkekliğini görünce yüzündeki rengin derinleştiğine yemin edebilirdi.

“Sen böyle giyinmişken benden ne bekliyorsun ki?” diye sordu adam. “Sonuçta bir erkeğim.”

Sanki ben bundan şüphe ediyorum, diye düşündü esprili bir biçimde. *Tam bir rüya erkeği, daha azı değil.*

Adam kırmızı ve siyah bir battaniyeyi kapıp omuzlarına attı ve böylece bedeninin ön tarafı örtündü. Küçük bir kese alıp şişeyi içine koydu ve kılıcını indirdi.

Lisa rahat bir soluk alıp birkaç adım geriledi ama o bunu yaparken şapkası cebinden düştü. Arkasını dönüp şapkayı almak için eğildi. Tekrar döndüğünde adamın bakışlarını, bir saniye önce orada olan dar kotla kaplı kalçalarına sabitlenmiş halde yakaladı. Kusursuz hayalinin onun kalçalarını incelediğini fark etmenin şaşkınlığıyla önce adamın örtündüğü kumaşa ardından da dikkatle yüzüne baktı. Karanlık gözleri alev alev yanıyordu. Aniden içinde, her neredeyse kadınların genellikle kot giymediği bir yerde olduğuna dair his oluştu. Belki de pantolon bile.

Adamın çenesi kasıldı ve solukları belirgin bir biçimde hızlandı. Yırtıcı bir hayvan misali, parçalamadan önce avının her yerine bakıyor gibiydi.

“Her şeyim bu!” dedi Lisa, kendini savunarak.

Adam uzlaşmacı bir edayla elini kaldırdı. “Bunu konuşmak istemiyorum kadın. Şimdi değil. Belki de hiçbir zaman.”

Uzunca bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Lisa adını bile koyamadığı, direnme yeteneğinin ötesinden bir güçle adama doğru ilerlediğini fark etti. Ne var ki bu sefer geri çekilen adam oldu. Muhteşem kaslarının hızlıca dalgalanmasıyla odadan çıktı.

Kapının kapanmasıyla birlikte Lisa’nın bacakları büküldü ve dizlerinin üstüne çöktü, göğsünün içinde kalbi acıyla çarpıyordu. Kapının ötesindeki tanıdık metal sesi ona bir kez daha içeri kilitlendiğini söylüyordu. Tanrım, artık uyanmalıydı.

Ama kalbinin derinliklerinde bunun bir rüya olmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Bölüm 3

“Cesedi kaldıralım mı Circenn?” diye sordu Galan, Circenn mutfağa girer girmez.

Circenn derin bir soluk aldı. “Ceset mi?” Sinirli halini saklamak için çenesini ovuşturdu. Hiçbir şey istediği gibi gitmiyordu. Biraz elma şarabı bulmak için odasını terk edip mutfağa gelmişti. Tek başına kalıp kafasını toplamak ve bazı kararlar vermek istiyordu - özellikle de öldüreceğine dair onuru üzerine yemin ettiği güzel kadınla ne yapacağına karar verecekti. Cezayı ertelemesi mümkün değildi, güvenilir arkadaşları olan Galan ve Duncan Douglas kalenin mutfağındaki küçük masayı işgal ederlerken bir yandan da dikkatle onu izliyorlardı.

İngiliz ya da İskoçlar'ın Dunnottar'ı yakmaya devam ettikçe her seferinde kale el değiştirmişti ve alelacele yamayan duvarlarda cereyan, soğuk ve bitmemişliğin izleri vardı. Bruce erkekleri kaleyi alana kadar Dunnottar'da konuşlanmışlardı ki bu her an olabiliirdi, o yüzden de herhangi bir onarım yapılmam-

yacaktı. Çatı olmadığından dolayı salon gökyüzüne açılıyordu ve bu yüzden mutfak yemek odası olarak kullanılıyordu. Bu gece ne yazık ki toplanma yeri de olmuştu.

“Şişeyi getirenin cesedi,” diye açıklamaya çalıştı Galan.

Circenn kaşlarını çattı. Şişeyi, yeminini yerine getirmekten kurtulması için zaman kazanmayı umarak kiltinin önündeki kürk kesenin içine saklamıştı. Birkaç yıl önce Douglas kardeşlere kutuya yaptığı bağlayıcı lanetten ve Adam Black’e ettiği yeminden bahsetmişti. Şişe ortaya çıktığında bu hikâyeyi anlatmış olmak kendini daha rahat hissetmesini sağlamıştı, çünkü bir şekilde yeminini yerine getiremezse bu güvenilir ikili işi bitirebilirdi.

Peki, yeminler birbirleriyle çakıştığı zaman ne yapılırdı? Adam’a şişeyi getiren kişiyi öldüreceğine dair yemin etmişti. Uzun zaman önce de annesinin dizinin dibine çökmüş, hiçbir sebeple bir kadına asla zarar vermeyeceğine dair söz vermişti.

Galan, Circenn’in somurtmasını umursamadan konuştu. “Duncan’a kızın geldiğini söyledim. Şişeyi kızın elinde gördüm. Uzun zamandır dönmesini bekliyorduk. Cesedi kaldıralım mı?”

“Bu biraz tuhaf olabilir. *Ceset* hâlâ nefes alıyor,” dedi Circenn sinirle.

“Neden?” Duncan kaşlarını çatmıştı.

“Çünkü daha öldürmedim.”

Galan hızla durumu değerlendirdi. “Kız güzel değil mi?”

Circenn suçlamayı gözden kaçırmadı. “Şimdiye kadar güzelliğin onurumu zedelemesine izin verdim mi?”

“Hayır, bundan böyle de izin vermeyeceğine eminim. Sen yeminini hiç bozmadın.” Galan açıkça meydan okuyordu.

Circenn bir sandalyeye çöktü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Otuz yaşındaki Galan, beş Douglas kardeşin ikincisiydi. Uzun boyu ve koyu teniyle Circenn gibi kurallara sıkı sıkıya bağlılığa inanan disiplinli bir savaşçıydı. Ona göre doğru bir savaş için aylar öncesinden dikkatli bir hazırlık, düşmanı iyi tanıma ve saldırı başladıktan sonra tereddüde mahal vermeyen detaylı bir strateji gerekiyordu.

Ailenin en küçüğü olan Duncan'ın davranışları daha soğukkanlıydı. Bir seksen boyundaydı. Çok yakışıklıydı. Her zaman bıraktığı günlük sakalı o kadar siyahtı ki çenesi mavi gibi görünürdü ve üstüne sardığı şal daima kıvrıktı ve her an düşecekmiş gibi aceleyle düğümlenmiş benziyordu. Kızları bala üşüşen sinekler gibi çekerdi ve cazibesinden yararlanılmasına tüm kalbiyle izin verirdi. Duncan'a göre doğru bir savaş için son dakikaya kadar zamparalığa devam etmek, zamanı gelince yataktan fırlayarak giysi ve kılıcı alıp kavganın içine dalmak, tüm bu süre boyunca da gülmek gerekirdi. Duncan biraz sıra dışı olsa da tüm Douglas'larda öyle ya da böyle dikkate alınması gereken bir özellik vardı. En büyükleri James, Brace'te başteğmendi ve parlak bir strateji uzmanıydı.

Galan ve Duncan yıllardır Circenn'in güvenilir danışmanlarıydılar. Beraber savaşıp saldırılara karşı savunmalar geliştirdiler ve Robert Bruce'un sancağı altında karşı saldırılarda bulunup İskoçya'yı İngilizler'den kurtaracak nihai savaş için sıkı bir şekilde eğitildiler.

"Bu kadının davamıza nasıl zarar vereceğini anladığımdan emin değilim." Circenn bu sözlerine verecekleri tepkiyi dikkatle izliyordu. Bir yandan sessizce kendini de dinliyordu. Genelde nefes sesleri onu rahatlatır, mantıklı olmaya sevk ederdi ama şu anda vicdanının her zerresi merdivenlerin yukarısındaki kadını öldürme düşüncesine karşı çıkıyordu. Onurunu

ayaklar altına almak dışında, onu serbest bırakmasının nelere sebep olabileceğini düşünmeye başladı.

Galan parmaklarını birbirine doladı, konuşurken bir yandan da nasırlarını inceliyordu. “Bu konuda düşünecek bir şey yok. Sen Adam Black’e şeyi getireni yok edeceğine dair bir yemin ettin. O kadına sempati duyduğunu görüyorum ama gerçekte kim olduğunu bilmiyorsun. Tuhaf biçimde giyinmiş. Druid olabilir mi?”

“Sanmam. Onda hiç büyü hissetmedim.”

“O İngiliz mi? O dili konuştuğunu duyunca şaşırdım. Biz Tapınak Şövalyeleri geldiğinden beri İngilizce konuşuyoruz, peki o neden konuşuyor?”

“İngilizce konuşmak suç değil,” dedi Circenn düz bir sesle. Tapınak Şövalyeleri geldiğinden beri çok İngilizce konuştukları doğrudur. Circenn’in adamlarının büyük bölümü Fransızca ve şövalyelerin çoğu da Galce konuşmıyordu ama hemen hepsi İngiltere’nin uzun sınırlarından dolayı İngilizce öğrenmişlerdi. Circenn, Galce konuşulmuyor olmasını sinir bozucu buluyordu -diğer dillere kıyasla çok daha güzel olduğunu düşünüyordu- ama zamanın değiştiğini ve başka ülkelerden bir araya gelenler arasında İngilizce’nin çok yaygın olduğunu kabul ediyordu. Onu deli eden düşmanın dilini kullanmak zorunda oluşuydu. “Tapmak Şövalyeleri’nin çoğu Galce bilmiyor. Bu onları casus yapmıyor.”

“O kız hiç mi Galce konuşmıyor?” diye bastırdı Galan.

Circenn içini çekti. “Hayır,” dedi, “dilimizi anlamıyor ama bu onu kınamamız için yeterli değil. Belki de İngiltere’de büyümüştür. Klanlarımızın sınırın iki yakasında da yaşadığını biliyorsun. Ayrıca bu şimdiye kadar duyduğum İngilizce’ye de benzemiyor.”

“Şüphelenmek ve ondan derhal kurtulmak içinde bir neden daha,” dedi Galan.

“Diğer tüm muhtemel tehlikeler gibi önce onu incelememiz ve tehdidin boyutunu anlamamız gerek,” dedi Circenn, zaman kazanmaya çalışarak.

“Ettiğin yemin Circenn, her şeyin ötesindedir. Aklın Duntottar’ı elde tutmak, tahtını korumak için Bruce’un yolunu açmak ve İskoçya’yı savunmakla meşgul olmalı, konuştuğumuz gibi ölü olması gereken bir kadınla değil,” diye hatırlattı Galan.

“Şimdiye kadar görevlerimde hiç başarısız oldum mu?” Circenn bakışlarını Galan’a odakladı.

“Hayır,” diye itiraf etti Galan. “Şimdiye kadar olmadın.”

“Hayır,” dedi Duncan sadece.

“O zaman beni neden şimdi sorguluyorsun? Söz konusu insanlar, savaşlar veya seçimler olunca sizden daha mı az tecrübeliyim?”

Galan alaycı bir ifadeyle başını salladı. “Peki yeminini bozarsan bunu Adam’a nasıl açıklayacaksın?”

Circenn kasıldı. *yeminini bozma* kelimeleri beraberinde başarısızlık, yenilgi ve yozlaşma kelimelerini de sürükleyerek zihninde huzursuzca titreşti. “Bırak her zaman yaptığım gibi Adam’ı ben düşüneyim,” dedi soğuk bir şekilde.

Galan başını salladı. “Tapınak Şövalyeleri’nin ne kadar sert olduklarını ve kadınlara karşı ne kadar tedbirli olduklarını bilirsin- ”

“Çünkü hiç kadınları yok,” diye sözünü kesti Duncan. “Güçlerini şehvetli düşüncelerden uzak tutmak için kadınlara güvenmemeyi tercih ediyorlar. Erkekler için bekâret yemini doğal değildir, bu onları soğuk ve sinirli piçler haline getirir.

Diğer yandan ben her zaman rahat, soğukkanlı ve sokulganımdır.” Sanki teorisinin geçerliliğini kanıtlamak istercesine her ikisine de hoş bir gülümsemeyle baktı.

Yaşadıkları sıkıntıya rağmen Circenn gülümsedi. Duncan’ın taşkınca davranmaya eğilimi vardı ve o saygısız oldukça Galan daha da tedirgin oluyordu. Galan kardeşinin bunu bilerek yaptığını fark etmiş gibi görünmüyordu ve Duncan sormasız bir genç gibi davransa da sahip olduğu kıvrak Douglas zekâsı etrafında olan biteni kaçırmamasına asla izin vermiyordu.

“Disiplinsiz davranmak bir savaşçının yapacağı bir şey değil kardeşim,” dedi Galan, sinirden kaskatı olmuştu. “Sen ve şövalyeler iki ayrı uçtasınız.”

“Zamparalık yapmak benim savaşma cesaretimi zerre azaltmıyor ve sen de bunu biliyorsun,” dedi Duncan. Sandalyesinde dikleşirken gözleri tartışma beklentisiyle parlamıştı.

“Yeter,” diyerek araya girdi Circenn. “Şu anda ettiğim yemini ve masum bir kadını öldürmemi tartışıyoruz.”

“Onun masum olup olmadığını bilmiyorsun,” diye karşı çıktı Galan.

“Aksini de bilmiyorum,” dedi Circenn. “Masum ya da suçlu olduğuna dair bir bilgi sahibi olana kadar da ben-” Sustu ve güçlkle içini çekti.

“Sen ne?” diye sordu Duncan, merakla bakarken. “Kadını öldürmeyecek misin? Ettiğin yemini mi bozacaksın?” Duncan’ın kuşkuları yakışıklı yüzünün her santimine kazınmıştı.

“Öyle bir şey demedim,” diye çıkıştı Circenn.

“Aksini de söylemedin,” dedi Galan dikkatle. “Niyetini belli edersen memnun olurum. Bu kadını öldürmeyi planlıyor musun yoksa planlamıyor musun?”

Circenn yeniden çenesini ovuşturdu. Kendisinden bek-

lenen sözleri toparlamaya çalışırken boğazını temizledi ama içindeki savaşı direniyordu.

Circenn'in düşünceli halini gören Duncan gözlerini kısıtı ve bir süre sonra ağabeyine döndü. "Adam'ın nasıl biri olduğunu biliyoruz Galan. Onun yolu tehlikelerle dolu ve tahtı korumak uğruna pek çok masum hayat sonlandırıldı. Ben Circenn'e kadının kim olduğunu ve her nerden geldiyse araştırması için zaman vermeyi öneriyorum. Senin adına konuşamam Galan ama elimde daha fazla masum kanı istemiyorum ve eğer kızı öldürmesi için acele ettirsek bu hepimizin suçu olacak. Ayrıca Circenn şışeyi getireni öldüreceğini söylediyse de bir zaman belirtmedi. Yeminini bozmadan onu öldürmek için yirmi yıl bile bekleyebilir."

Circenn, Duncan'ın son sözlerini hayretle dinledi. O bu olasılığı hesaba katmamıştı. İşin aslı yemini şışeyi getireni ne kadar çabuk öldürmesi gerektiğine dair tek kelime içermiyordu - dolayısıyla şışeyi getireni araştırmak için yeminini bir süreliğine ertelemek ne yemin ihlali ne de ahlaksızlık olurdu. Hatta bunun akıllıca olduğuna karar verdi.

"Ama çok dikkatli olmalısın," diye uyardı Galan. "Bu kadını öldürmezsen ve Tapmak Şövalyeleri'nden biri kadının kim olduğunu ve ettiğin yemini anlarsa senin liderlik becerilerine olan güvenini kaybederler. Bozulan bir yemini bağışlanamaz bir zayıflık olarak görecektlerdir. Bizim ülkemiz için bizimle birlikte savaşmayı kabul etmelerinin tek nedeni sensin. Bazen seni cehenneme kadar izleyeceklerini düşünüyorum. İnançlarında bağnaz olduklarını bilirsin. Onlara göre bir yemini bozmayı açıklayacak hiçbir gerekçe yoktur. Asla."

"O zaman onlara kadının kim olduğunu ve yeminimi söylemeyiz olmaz mı?" dedi Circenn usulca. İki kardeş onayla-

salar da onaylamasalar da onun kararını destekleyeceklerini biliyordu. Douglas'lar, toprak sahibi Brodie Lordu'nun arkasında daima durmuşlardı - iki klanı yıllar önce kanla edilen bir yemin birleştirmişti.

İki kardeş ona dikkatle bakıp ardından başlarını salladılar. "Sen kararını verene kadar aramızda kalacak."

Kadın odada kendisine merhamet gösterilmesi için beklerken, Circenn berrak ve soğuk havayı içine çekerek avluda ilerliyordu. Ona karşı sert davranabilmek için kendiyi mücadele etmişti. Uzun süre boyunca kurallara göre yaşamıştı bu yüzden neredeyse kılıcını kızın boynuna yasladığında vicdanının sesini duymayacaktı. Savaşçı eğitimi yeminini onurlandırması için onu zorluyor olsa da içinde öldüğünü düşündüğü bir şey onu zayıflatmıştı.

Şefkat. Sempati. Usulca çıkan sinsi küçük bir ses yumuşak ama acımasızca içindeki kuralları sorguladı. Bu sesi tanıdı; şüphenin sesiydi bu - hiçbir zaman ne olduğunu bilmediği bir şeydi.

Şişeyi getireni öldüreceğime yemin ederim, diye söz vermişti yıllar önce.

Bir savaşçının yemini onun can damarı, yaşamla ölümü arasındaki bozulmaz yasaydı.

Circenn Brodie'nin kuralları, onun kaosun içine hızla sürüklenmesi ve yozlaşma arasında duran tek şeydi. Peki, çözüm neydi?

O ölmeliydi.

O kadın.

Dagda adına, nasıl bir kadın olabilirdi? Circenn kadınları severdi; annesine her zaman tapmıştı bütün kadınlara da aynı

saygı ve nezaketle davranırdı. Circenn bir Brude idi, annesi tarafından kraliyet soyuna bağılıydı. Yıllar önce Circenn, Adam Black'e yemin ettiğinde şişenin bir kadın tarafından getirileceğini hiç hesaba katmamıştı, hem de böylesi tatlı bir kadın tarafından. Tuhaf bonesini başından çekince kadının beline kadar uzanan saçları bakır ve altın rengi ışıklar gibi dökülmüştü. Yeşil gözleri önce korkuyla açılmış, ardından öfkeyle kısılrken bonenin babasından bir armağan olduğunu bildirmişti. Ne kadar çirkin olsa da kadına ailesinden kalmıştı ve geri vermek Circenn'e tek seçenek gibi gelmişti.

Bir kadın için beklenmedik derece de uzundu, kıvraktı. Dolgun göğüsleri dikti ve tuhaf giysisinin ince kumaşından göğüs uçları gözüne çarpmıştı. Bacakları oldukça uzundu - Circenn'in beline dolamaya ve onların arasına gömülürken bileklerini birbirine kenetlemeye yetecek kadar. Bonesini almak için öne eğildiğinde Circenn neredeyse kolunu kadının beline saracak ve talepkar doğasının su yüzüne çıkmasına izin verecekti. *Peki ya sonra, arzular sona erdiğinde onun boğazını mı kesecekti?*

Kadın. Acaba Adam şişeyi getirenin kadın olabileceğini tahmin etmiş miydi? Peri yetenekleriyle geleceği görmüş ve Circenn'in içinde bulunduğu çıkmaza gülmüş müydü? Circenn bağlayıcı bir lanet kullanmasaydı kadının hayatı tehlike de olmayacaktı. Onu buraya sürükleyen yaptığı beceriksizce lanetti ve şimdi bu masum ruhu öldürmesi gerekiyordu. Kadının hilekârlığına dair bir kanıt bulmadığı takdirde, eline bir masumun kanı bulaşacaktı ve bu da onu ömrünün sonuna kadar rahat bırakmazdı.

Circenn iradesini ele alıp, en iyi çözümün onu öldürmek olduğuna karar verdi. Yemininin şartlarını yerine getirebilir ve

sonra yarın, hayat yeniden normale dönebilirdi. Şişenin diğer yadigârlarla birlikte gizli yerinde güvende olduğundan emin olur ve kendi savaşına devam ederdi. Disiplinli hayatına geri döner ve korktuğu gibi iğrenç bir mahlûka dönüşmemesinde teselli bulurdu.

Circenn Brodie'nin ilk hedefi Bruce'u güven içinde İskoçya tahtına oturtmaktı.

İngiliz kralı Longshaks'ın ölümü üzerine oğlu II. Edward, İskoçya'ya sahip olmak için babasının savaşını devam ettirmişti. Yakında eşsiz kültürlerinden geriye bir şey kalmayabilirdi. Britanyalı olabiliyorlardı: zayıf, itaatkâr, açlığa mahkûm edilmiş ve teslim olmuş. Acımasız Kral Edward'a karşı tek umutları Brodie Kalesi'ne sığınmak isteyen kaçak Tapınak Şövalyeleri'di.

Circenn hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı. Şövalyelerin durumu onu hem üzmüş hem de çileden çıkarmıştı. Bir zamanlar Circenn de bu savaşçı rahipler tarikatına katılmayı düşünmüş ama kuralların bazıları ona uygun gelmemişti. Dindar şövalyelere katılmak yerine yerleşik bir düzen kurmuştu, o zamandan beri de muazzam değer ve güce sahip yadigârları beraberce korumuşlardı. Circenn birliğe pek çok konu da saygı duyardı ve onlardan biriymiş gibi tarihlerini bilirdi.

Bu tarikat 1118 yılında, dokuz güçlü Fransız şövalyesinin Kudüs'e gitmeleri ve Kral Baudoin'den antik Solomon tapınak harabelerinde yaşamak için izin istedikleri zaman kurulmuştu. Dokuz şövalye bu istekleri karşılığında, kutsal topraklara giden hacıları hırsızlardan ve katillerden Kudüs yolu boyunca korumayı teklif etmişlerdi. 1128 yılında Papa tarikata resmi onay vermişti.

Şövalyeler cömertçe hizmet etmiş ve tarikat on ikinci-on

üçüncü yüzyıllar arasında hem sayıca hem de varlık bakımından önemli ölçüde büyümüştü. On dördüncü yüzyılda tarikat, Avrupa'da dokuz binin üzerinde malikâne ve kale edinmişti. Kraldan ve piskoposluktan bağımsız olan tarikatın varlıkları vergilendirilmiyordu. Tarikatın mülklerinin çoğu Avrupa'nın en büyük finans sistemi için temel olarak kullanılan gelir sağlayıcı çiftliklerdi. On üçüncü ve on dördüncü yüzyıllarda Parisli şövalyelerin varlıkları, neredeyse Fransız kraliyet hazinesinin kine denk olmuş ve Avrupalı krallarla soylulara borç verir hale gelmişti. Ancak şövalyelerin güçleri ve varlıkları arttıkça soylu üyeleri arasındaki kıskançlık ve şüphe de artmaya başlamıştı.

Circenn, tarikatın başarılarının çöküşlerine de zemin hazırladığını görünce şaşırılmamıştı. Bu beklenendi ama yine de önlenmesi imkânsızdı; politika bunu gerektiriyordu.

Yaklaşık bir on yıl geçmiş olmasına rağmen, Circenn kendi kasasını doldurma umudu olmayan Fransa Kralı Philippe Fair'in dikkatini Tapınak Şövalyeleri'nin zenginliğine yönelttiğini gayet iyi hatırlıyordu. 1305 yılında Papa 5. Clement'i şövalyelerin, Katolik inancın kutsal savunucuları olmadığına dair ikna ederek onlara iftira atmıştı.

Philippe şövalyeleri iğrenç eylemlerde bulunmakla, sapkınlık ve saygısızlıkla suçlamıştı. 1307'de Papa, Kral'a beklediği emri vermişti: Fransa'daki tüm Tapınak Şövalyeleri yakalanacak, varlıklarına el konulacak ve doğrudan engizisyon mahkemelerinde yargılanacaklardı. Böylece şövalyelerin korkunç ve adaletsiz yargılamaları başlamıştı.

Circenn bir elini saçlarının arasında gezdirip kaşlarını çatı. Şövalyeler yakalanıp hapse atılmış ve Philippe'nin seçtiği günahları itiraf etmeleri için işkence edilmişti. Hatta bazıları kazıklara çakılıp yakılmışlardı. Duruşmalarda şövalyelerin

avukatı olmasına, hatta onların işledikleri suçlara tanıklık edenlerin ve suçlayanların isimlerini öğrenmelerine bile izin verilmemişti. Şövalyelerin muhteşem zenginliklerine el koymak için sinsice düzenlenen sözde “mahkemeler” cadı avına dönüşmüştü.

Papanın yazdığı mektupla tarikatı tanımadığını bildirmesi her şeyi daha da kötü yapmıştı. Hapsedilmekten ya da ölümden kaçmayı başaran birkaç şövalye, evsiz ve vatansız serseriler olmuşlardı.

Circenn şövalyelerin düşüşünün kaçınılmaz olduğunu fark edince derhal Robert Bruce ile görüşmüş ve onun onayıyla tarikatçılara İskoçya’da hoş karşılanacaklarına dair bir mektup göndermişti. Robert onlara sığınak teklif etmiş, karşılığında İngiltere’ye karşı verilen savaşta güçlü savaşçı rahiplerin İskoçya safında mücadele etmesini istemişti.

Şövalyeler silah ve strateji konusunda eğitilmiş müthiş savaşçılardı ve İskoçya’nın davası için gerekliydi. Son birkaç yıldır Circenn, onları gizlice askerlerin arasına komutan olarak yerleştirmeye başlamıştı - elbette Bruce’un da rızasıyla. Kurnaz stratejiler uygulayıp küçük savaşlar kazanan İskoçlar, şimdiden daha iyi bir konuma gelmişlerdi.

Circenn şimdi duraklarsa, yeminlerini bozarsa ya da şövalyelerin sadakatini tehlikeye atacak bir şey yaparsa vatanına duyduğu sevgiyle birlikte hayatının son on yılını da çöpe atmış olacağını biliyordu.

Lisa yerde ne kadar süredir oturduğundan emin değildi. Ama zamanın rüyadakinden daha yavaş aktığının farkındaydı. Biri hâlâ rüyadaysa ve hiçbir şey yapmıyorsa rüya ya sona erer ya da yeni ve inanılmaz saçma bir macerayla devam ederdi. *Adamın vücut ölçüleri gibi saçma*, diye düşündü sinirle.

Ellerinden destek alıp yerden kalkarken altındaki geniş ve düz taşlara baktı. Soğuk. Sert. Tamamıyla gerçek. Ayaklarının üzerinde doğrulurken etrafını incelemeye başladı.

Oda büyüktü ve yağlı, sabunlu mumlarla aydınlatılmıştı. Goblenlerin asıldığı duvarlar büyük taş bloklardan oluşuyordu. Odanın ortasında kocaman bir yatak vardı ve odanın içine yayılmış birkaç sandığın üstünde dikkatle katlanmış kumaş parçaları duruyordu. Oda sade ve düzenliydi. Şömine ortamdaki tek ayrıcalıktı; bu odaya tek bir kadın eli bile değmemişti. Küvetin yanında durup elini suya daldırdı; ılık - inkâr edilemeyecek derecede gerçek bir şey daha.

Şömineye doğru ilerledi ve sıcaklığı gerçekten hissedince irkildi. Bir süre alevleri incelerken ocağın böylesine güçlü yankarken odanın kalanının soğuk olmasına şaşırı. Sanki sıcaklığın tek kaynağı ateş, diye düşündü. Bunu düşünürken çevik adımlarla odanın etrafını dolaştı. Şüphesi çabucak doğrulanmıştı: koca odayı ısıtacak havalandırma yoktu. Toz toplanan köşelerde radyatör yoktu. Döşemede metal havalandırma kanalları yoktu. Ne bir boru ne de bir elektrik prizi. Hiç telefon hattı çıkışı yoktu. Dolap yoktu. Kapı yekpare meşe ağacından yapılmışa benziyordu, üstünde bir kaplama ya da oyma yoktu.

Derin ve rahatlatıcı bir nefes alıp bir şeyleri gözden kaçırdığına kendini ikna etti, en azından ısıtma tertibatıyla ilgili olarak. Odayı ikinci kez dolaşırken en kuytu noktalara kadar inceledi ve duvar boyunca ellerini gezdirdi - bu hapishanesinin sağlamlığını da böylece görmüş olmuştü. Parmak uçları kalın kumaştan goblenin üzerinde gezerken, altının taşlardan daha soğuk olduğunu fark etti. Kumaş sanki diğer taraftan rüzgâr geliyormuş gibi avucunun içinde titredi. Şaşkınlıkla kumaşı kenara çekti.

Ani hava akımı nefesini kesti. Pencerenin manzarası midesine beklenmedik bir yumruk darbesi gibi indi.

Antik tarihten kalma puslu bir geceye bakıyordu.

Yerden on beş metre kadar yukarda, etrafı kabarık denizle çevrili bir adanın üstünde duran taş bir kaledeydi. Dalgalar kayalık uçuruma çarpıyor, köpükler bırakarak parçalanıyor ve ardından okyanusun karanlık yüzeyinden yükselen sisle birlikte tekrar büyüyordu. Taş döşeli kaldırımında meşaleler taşıyan erkekler, küçük evler arasında sessizce hareket ediyorlardı. Uzaktan gelen bir kurdun uluması gaydanın soluk sesiyle yarışıyordu. Gece göğünün rengi mavi siyahtı, suyla buluştuğu yerde mora dönüyordu. Gökyüzünde binlerce yıldız ve hilal şeklinde bir ay vardı. Cincinnati'de bu kadar çok takımyıldız görmemişti; sis ve şehir ışıklarının hale etkisi böylesi bir güzelliği soluklaştırırdı. Pencereden görünen görkemli manzara nefes kesiciydi. Denizden gelip dağlık burun üzerinde uluyan acı rüzgâr, elinde tuttuğu gobleni savurdu.

Kumaşı sanki elini yakmış gibi bıraktı, pencerenin yanına düşerken inanılmaz manzarayı da örtmüştü. Ne yazık ki goblenin üzerine odaklanınca yeniden dehşete düştü. Güzelce dokunmuş kumaşta çok fazla ayrıntı vardı: Bir savaşçı kanla kaplı şalı üzerinde, atını adamların dövüştüğü savaş meydanına doğru sürüyordu. Goblenin ucuna kıpkırmızı olarak işlenmiş dört rakam bulunuyordu; 1314.

Lisa yatağa doğru ilerleyip kendini yavaşça üzerine bıraktı, yaşadığı şoklarla kendini tükenmiş hissediyordu. Bir süre boş gözlerle yatağa baktı, sonra gerçek olduğuna emin olmak istiyormuş gibi eliyle yatağı çılgın gibi yoklamaya başladı. *Yaylı yatak değil Lisa*. Büyüyen bir panik dalgasıyla sıkıca tuttuğu battaniyeyi çekti ve bir an için adamın çarşafına sinmiş ko-

kusuyla çevrelendi. Baharat, tehlike ve erkek kokusunun karışımıydı.

Burnunu çarşaflara gömme isteğini kesin olarak görmezden gelerek, birbiri üstüne konulmuş tüylü kumaşla kaplı ince katmanlardan daha fazlası olmayan şilteyi çekti. İlki kurutulmuş fırça misaliydi, ikincisi topak topak yünlü malzemeden yapılmışa benziyordu ve bunların üstünde duransa gevşek yünden yapılmış gibiydi. Lisa sonraki yirmi dakikayı artan bir umutsuzlukla etrafını inceleyerek geçirdi. Taşlar soğuk, ateş sıcaktı. Yatağın yakınındaki fındaktaki sıvının tadı iğrençti. Gayda sesi geliyordu. Hissettiği her şey şüphelerini doğruluyordu. Elinin arkasıyla dalgın dalgın boynunu sildi, elini geri çektiğinde bir kan damlası teninin üzerinde kıpkırmızı parlıyordu.

Aniden şışeye asla dokunmaması gerektiğini anladı. Tek mantıklı açıklaması bu olsa da ne Cincinnati'de ne de yirminci yüzyılda. Rüya gördüğüne dair elinde kalan son umudu da kayıp gitmişti. Rüyaları iyi bilirdi. Ama bu rüya olmak için fazla gerçekti ve zihninin uydurma kapasitesinin ötesinde ayrıntılarla doluydu.

Şışeyi bana ver, demişti adam.

Tanrım. Şaşırp kalmıştı.

Hepsi bir gerçekliğin parçasıydı, adamın gerçekliğinin ve şimdi Lisa da bu gerçekliği paylaşıyordu. Şışeye dokunur dokunmaz kendini düşüyor gibi hissetmişti ve adamın istediği şişenin rüyayla bağlantısının olması çok mantıklı görünmüştü. Şişe bir şekilde onu bu adama mı getirmişti? Ve eğer öyleyse gerçekten de on dördüncü yüzyılda mıydı?

Büyüyen bir korkuyla ürktücü detayları düşündü: adamın kıyafetinin tuhaflığı, Lisa'nın kıyafetlerini daha önce hiç

görmemiş gibi incelemesi, ateşin yanında duran ilkel küvet, adamın konuştuğu garip lisan, duvarlardaki goblenler. Her biri imkânsız işaret ediyordu.

Üzgün bir halde odaya yeniden göz gezdirdi. Müzedeki işinden dolayı odanın ortaçağdan kalmış gibi görüldüğünü düşündü.

Tüm bu tuhaflıklar akla mükemmel derecede uyuyordu.

Mantığı, ihtimal olmamasına rağmen onun ortaçağdan bir taş kalede bulunduğu ve duvardaki goblene göre on dördüncü yüzyılın bir noktasında olduğunda ısrar ediyordu.

Lisa sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Başka bir zamanda olamazdı, çünkü Lisa ortaçağ İskoçya'sındaysa annesi Catherine yedi yüzyıllık gelecekte ve tek başına demekti. Annesinin çaresizce kızına ihtiyacı vardı ve ondan başka güvenecek kimsesi yoktu. Bu kabul edilebilir bir durum değildi. Bunun gerçek olma ihtimalinin yanında tuhaf bir rüyada sıkışmış olmak küçük bir sorundu. Bir rüya kolaylıkla yönlendirilebilirdi. Ne kadar kötü şeyler olursa olsun rüyada kalır ve nihayetinde insan uyanırdı. Eğer gerçekten geçmişteyse ki tüm duyuları böyle olduğunu haykırıyordu, o zaman geri dönmesi gerekiyordu.

Ama nasıl?

Şişeye yeniden dokunmak geri dönmesini sağlar mıydı? Lisa bu olasılığı düşünürken, odanın dışındaki koridordan gelen ayak seslerini duydu. Hemen kapıya doğru gitti, kapının arkasına saklanmak yerine kulağını kapıya dayadı. Bu yer hakkında her şeyi bilmek akıllıca olurdu.

“Sence bunu yapacak mı?” diyen bir ses yankılandı koridorda.

Uzun süren bir sessizliğin ardından bir iç çekiş duyuldu, o

kadar kuvvetliydi ki kalın ahşaptan içeri taşınmıştı. “Öyle inanıyorum. O yeminini hafife almaz ve kadının ölmesi gerektiğini biliyor. Hiçbir şey davamızda önümüze çıkamaz Duncan, Dunnottar elimizde kalmalı, alçak Edward mağlup edilmeli ve edilen yeminler onurlandırılmalı. Kızı öldürecek.”

Ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Lisa yavaşça kapıya yaslandı. Tam olarak hangi kadından bahsettiklerine dair bir şüphesi yoktu.

Dunnottar mı? Edward mı? Ulu Tanrım! Sadece zamanda yolculuk yapmamıştı, *Cesur Yürek*’in devam filminin ortasına düşmüştü.



Bölüm 4

Circenn odanın kapısını birkaç santim araladığında gece iyice ilerlemişti. Dar açıklıktan içeri bakarken odanın karanlık olduğunu gördü. Sadece zayıf bir ay ışığı goblenin arkasından sızıyordu. Kadın uyumuş olmalı, diye düşündü ki bu da Circenn'e onu şaşırtma şansı verecekti. Bu işi çabucak bitirebilirdi.

Kapıyı ardına kadar açtı, kararlılıkla odaya daldı ve birden ayağı bir şeye takıldı. Odanın zeminine çarparken lanet okudu; etraf kırık bir çömleğin keskin parçalarıyla çevrelenmişti. Bağlanan bir ipe takılıp düştüğünü, başına da çömlek kâsesinin vurulduğunu anlamıştı. "Dagda adına kadın!" diye kükredi Circenn, başını tutarak yerde yuvarlanırken. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Elbette!" diye tısladı Lisa.

Circenn en hassas noktası tekmelendiğinde -ki kadınların çoğu o bölgesine saygıyla dokunurdu- karanlıktan ama daha

çok acı ve şaşkınlıktan görüşü bulandı. Acıyla iki büklüm olduğu sırada yerdeki kırılmış parçalar ellerini kesti ve Circenn irkildi. Lisa adamın üzerinden ürkek bir geyik gibi atlayarak açık kapıya doğru koştu.

Circenn acısını unutup hızla hareket etti. Öfkeyle kaldırdığı eliyle kadının ayak bileğini hızla kavradı. “Bu odadan çıkarsan ölürsün,” dedi kesin bir ifadeyle. “Adamlarım seni gördükleri an öldürürler.”

“Ne fark eder? Sen de aynısını yapacaksın!” diye bağırdı Lisa. “Bırak gideyim!” Bileğini tutan eli beceriksizce tekmeledi.

Circenn homurtuyla uzanıp ayağıyla kapıyı kapattı, sonra onu ayak bileğinden çekerken dengesini kaybedip üstüne düşmesine sebep oldu. Kadını yerdeki çömlek parçalarından korumak isteyerek, Circenn diğer tarafa doğru yuvarlandı. Ardından kadını kısıp aldı ve şaşırtıcı derecede büyük bir güç ve cesaretle karşı koymasını izledi. Kendi gücünün farkında olan Circenn, tüm gücünü kadının kendini yaralamasına engel olmak için kullandı. Bu kadına zarar verecek biri varsa, o kişi yalnızca Circenn olacaktı.

Yerde soluk soluğa mücadele ederken, en sonunda Lisa’nın ellerini yakalayıp başının üstüne kaldırdı. Circenn’in elleri onun bileğinin etrafındaki metal kayışa denk gelip kaydığında Lisa neredeyse kurtuluyordu. Adam güçle ellerini yeniden bastırıp bileğindeki metal kayışı almayı başardı ve sonra da onu incelemek için beline asılı kürk kesenin içine attı - bu şey belki de kadının kimliğini bulmasında bir ipucu olabilirdi. Circenn tüm ağırlığını, nefes alamayacağını bilerek genç kadının üstüne bıraktı. “Senden daha güçlüyüm kadın. Benimle savaşmayı bırak. Aptallık etme.”

“Beni öldürmene izin mi vereyim? Asla! Adamlarını duy-

dum.” Lisa üzerindeki ağırlıkla ezilmişti ve ciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu.

Circenn kaşlarını çatdı. Demek bu yüzden bir tuzak kurmuştu. Odalarına giderken konuşan Galan ve Duncan’ı duymuş olmalıydı; belli ki onu öldürmekle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. İkisini de tedbirli olmaları konusunda uyarmalıydı, belki de bu kadın buradayken Galce konuşmaya geri dönmeleri için onları teşvik etmeliydi. Karşısındaki kadının mücadeleci tavrına hayranlıkla bakarken bir an konsantrasyonunu kaybetti ve Lisa da bu anı adamın çenesine alnıyla vurarak kullandı. Acımişti. Circenn, onu sertçe sarstı ama tepki vermeyince şaşırdı, elbette hemen sonra Lisa ona kafa atmaya çalıştı.

Tanrım, pes edecek gibi görünmüyordu ve Circenn, kadının nefessiz kalıp kendinden geçene dek savaşaacağını fark etti. Her ikisinin vücudunun da serbest olan bölgesi başlarıydı ve bunun üzerine adam düşünebildiği tek şeyi yaptı - onu öptü. Circenn dudaklarını ona bastırırken kadının kafa atması imkânsızdı. Savaşçı uzun zaman önce bir dövüşü kontrol etmenin en iyi yolunun, mümkün olduğunca düşmanının alanına girmek olduğunu öğrenmişti. İnsanın kalbine nefes kadar yakın olan iki metrelik bir Brodie’yle başa çıkmak çelik gibi sinirler isterdi.

Circenn uyguladığı stratejiden dolayı kendini kutlarken, aslında bunun fazlasıyla hoşuna gittiğini kabul etti. Kadını küvetin önünde belirlediğinden bu yana öpmek istiyordu - işte kurallarından birini daha ihlal etmişti. Bu kadınla kuracağı fiziksel yakınlık tarafsızlığını kaybetmesine yol açabilirdi. Ama yaşadıkları boğuşma vücutlarının her santimini birbirine temas ettirmişti ve kadının kıvrımlarını tamamen hissedebilmişti. Circenn’i asıl uyaransa güzelliğinden çok şiddetli tavrı ve akıllıca kurduğu tuzaktı.

Kadının kokusunu almıştı: korku, dişilik ve öfke. Bu onu kaya gibi sertleştirmişti.

Circenn öperek onu etkisiz hale getirmek, mutlak hâkimiyetin kendinde olduğunu anlamasını sağlamak istemişti ama kadının memelerini kendi göğsüyle ezmek Circenn'i alevlendirmiş ve bir anda kendini dilini kadının dudaklarının arasından içeri kaydırırken bulmuştu. Amacı artık Lisa'yı baştan çıkarmaktı. Öpüşmeyi bıraktıkları an Circenn, kadını kontrol altına almaya çalışmasının ona karşı duyduğu vahşi arzuyu arttırmaktan başka bir işe yaramadığını fark etti. Tek yapması gereken üstüne sardığı kumaşı kenara atıp, kadının üstündeki tuhaf pantolonu çıkarmak ve kendini onun içine bırakmaktı. Bu düşünce inanılmaz baştan çıkarıcıydı.

Circenn'in nefes alış veriş hızlandı, kulakları uğuldamaya başladı. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve vücudu fazlasıyla gerilmişti. Kasıklarındaki uyarılmanın verdiği acıyı durdurmak için kadının kalçalarının arasındaki boşluğa doğru kayd.

Tutsağı altında hareketsiz kalınca, Circenn amacına ulaşmaya hazırlandı. Kadına baktı; gözleri kapalıydı, koyu kirpikleri yanaklarına değiyordu.

"Beni şimdi mi öldüreceksin?" diye fısıldadı Lisa.

Circenn gözlerini ona dikti, içinde büyük bir çelişkiye düşmüştü. Mücadele sırasında bıraktığı kaması şimdi Lisa'nın boğazının yanında duruyordu. Hızlı bir hamleyle her şey sona erebilirdi. Kısa, insafli ve kolay. Yemini onurlandırılmış olurdu ve kadının kalbi sonsuza dek sessizliğe bürünürken Circenn de özenle kurduğu hayatına geri dönebilirdi. Soğuk metalin te-ninde gezindiğini hisseden Lisa'nın gözleri endişeyle büyüdü.

Circenn onun gözlerinin içine bakmakla hata yapmıştı,

gözlerini dişlerini çenesini sıktı. *Kes*, diye emretti kendine ama parmakları kamanın sapını o kadar sıkı tutmuyordu. *Kes!* Kendine kızıyordu. Bedeni ahlaksızca kadının üstündeydi ve ani bir arzı dalgasıyla kamayı bırakıp onu yeniden öpmek istedi.

Onu şimdi öldür! diye emretti kendisine

Parmağı bile kıpırdamadı. Bıçak kadının teninin üstünde öylece bekliyordu.

“Şimdi ölemem,” diye fısıldadı Lisa. “Daha doğru düzgün yaşamadım bile.”

Circenn’in kolundaki kaslar yenilgiyi zihninden önce kabullenmişti. Başka söze gerek yoktu. *Daha doğru düzgün yaşamadım bile.* Bu sözler hayatın kadına sunduklarını anlatmaya yetecek kadar dokunaklıydı ve Circenn’e onun hakkında çok şey anlatıyordu.

Circenn’in kolları gevşedi, bıçağı kadının boğazına dayarken olduğundan daha kolay bir şekilde çekti. Kamayı elinden fırlatırken bir lanet okudu ve kama yüksek bir sesle kapıya saplandı.

“Hayır kadın, seni öldürmeyeceğim.” Bu gece değil, diye ekledi sessizce. Circenn onu sorgulayabilir ve amacını saptayabilirdi. Kadını yargılayabilirdi: suçlu ya da masum. Bir planı ya da dürüst olmayan bir kişiliği olduğuna dair kanıt bulursa kama kolayca yolunu bulabilirdi. “Sana bazı sorular sormam lazım. Eğer kalkmana izin verirsem sessizce yatağa oturup bana cevap verir misin?”

“Evet. Nefes alamıyorum,” diye ekledi Lisa. “Acele et.”

Circenn bedenini biraz yana kaydırdı, böylece artık ağırlığı tamamen kadının üstünde değildi. Onun sadece belirli ölçüde özgür olmasına izin vermişti. Bu aslında ne onun hak ettiği özgürlüktü ne de özgür olabileceğine dair bir umuttu. Lisa’ya

hareket edebileceği kadar bir boşluk vermişti, kontrolün kimde olduğunu anlamaması mümkün değildi.

Circenn uyarılmış erkekliğine rağmen, kadın vücudunu altından kaydırıp onu kendine yakın olmaya zorladı. Bu tamamen erkeksi bir egemenlik gösterisiydi. Lisa'ya sadece dizlerini altına almaya yetecek kadar yer verdi. Circenn yavaşça geriye yaslandı, kadın onun omuzlarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bu esnada dudakları birbirlerine bir nefes uzaklıktaydı.

Lisa gözlerini meydan okurcasına kaçırdı, ayağa kalkmak için vücudunu kullanırken adama bakmayı reddetti. Gözlerime iyi bak kadın seni daha fazla zorlayabilirdim, diye düşündü Circenn. Hâlâ ona bakmayı reddettiğine göre bu kadına başka yollardan boyun eğdirmeliydi. Circenn onunla aynı anda ayağa kalktı, böylece vücutlarının birçok noktası birbirine değdi. Kasten kayarak karnını kadının göğüslerine sürttüğünde nefes alış verişinin de hızlandığını gözden kaçırmadı. Kadını yatağa götürdü ve yumuşak bir dokunuşla oturttu.

Ardından sanki Lisa hiçbir şeymiş, önemsizmiş, bir tehdit oluşturmuyormuş gibi arkasını döndü. İşte öğrenmesi gereken bir başka ders daha - Circenn'in ondan korkmasını gerektirecek bir şey yoktu, kadına sırtını korkusuzca dönebilirdi. Tabii bu hareketlerinin, kadına duyduğu arzuyu bastırmak için zaman kazanmak gibi ikinci bir amacı daha vardı. Circenn birkaç derin nefes aldı, kapıyı içeriden kilitledi ve ahşaptan çıkardığı kamasını botunun içine yerleştirdi. Kadına dönmeden önce mumları yaktı. Circenn artık düzgün nefes almaya başlamıştı, ekoseli kumaşını alıp dikkatlice ön taraftan bağladı. Bu zoraki yakınlığının onu nasıl heyecanlandırıldığını bilmesine gerek yoktu.

Lisa ellerini yüzüne kapattı ve bakır rengi saçları parlayarak

dizlerinin üstüne döküldü. Adam kendine, sıkı kumaşın içindeki uzun bacaklara bakmaması gerektiğini hatırlattı. Soluk mavi kumaşın güçlükle gizlediği ayak bileklerini, kaslı baldırlarını ve düzgün kalçalarını takip edebiliyordu. Bu pantolon Tapınak   valyeleri'nin  stadını bile baştan çıkarabilirdi.

“Kimsin sen?” diye sakince sordu Circenn. Kadın direnç gösterinceye kadar nazik davranabilirdi. Sonra gerekirse bağırmaya ba lardı. Hafiften keyiflenerek kadının da karşılık verebileceğini düşündü. “Adım Lisa,” diye mırıldandı kadın, avuçlarının arasından. İyi bir ba langı tı, hızlı ve itaatkâr. “Lisa, ben Circenn Brodie. Başka  artlar altında tanışabilirdik ama öyle olmadı, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerek.  i emi nerede buldun?”

“ alı tığım müzede,” diye devam etti Lisa, monoton bir biçimde.

“M ze de ne?”

“Hazinelerin ve kalıntıların sergilendiği yer.”

“ i em sergileniyor muydu? İnsanların görmesi için hem de?” diye öfkeyle sordu Circenn. *Lanet i e yaramamı  mıydı?*

“Hayır. Daha yeni bulunmuştu ve kutudaydı. Henüz sergilenmeye ba lanmamı tı.” Konuşurken ba ını ellerinden kaldırmadı.

“Ah, yani kutu daha a ılmamı tı. Ona ilk dokunan sensin.”

“Hayır, benden önce iki adam dokundu.”

“Onları dokunurken gördün mü? Gerçekten  i eye dokundular mı?” Lisa bir süre sesini çıkarmadı ama sonra, “Tanrım, ma a!” diye bağırdı. Başını kaldırıp dehşet dolu bir ifadeyle baktı. “Hayır. Onlara dokunduklarını tam olarak görmedim. Ama kutunun yanında bir ma a vardı. Eminim ne Steinmann ne de yanındaki adam kutuya ya da  i eye dokunmu tur! Bu

yüzden mi oldu? Şişeye dokunduğum için mi? Üstüme vazife olmayan işlere burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum.”

“Bu çok önemli kadın. Bana dürüstçe cevap vermelisin. Şişenin içinde ne olduğunu biliyor musun?”

Lisa tamamen masum bir biçimde baktı. Bu kadın ya çok iyi bir oyuncuydu ya da doğruyu söylüyordu. “Hayır? Ne var?”

Oyuncu mu masum mu? Circenn çenesini ovuşturarak kadını inceledi. “Nerelisin kadın? İngiltere mi?”

“Hayır. Cincinnati.”

“Orası nerede?”

“Birleşik Devletler’de.”

“Ama İngilizce konuşuyorsun.”

“Halkımız birkaç yüzyıl önce İngiltere’den kaçmış. Eskiden İngiliz’mişiz. Şimdi kendimize Amerikalı diyoruz.”

Circenn boş gözlerle baktı. Genç kadının yüzündeki ifadede ani bir dalgalanma oldu ve Circenn bunun ne olduğunu merak etti.

“Ne aptalım. Tabii ki bunları anlaman mümkün değil. Amerika Birleşik devletleri İskoçya’ya deniz aşırı uzaklıkta,” dedi Lisa. “Biz de İngilizler’i sevmeyiz, yani seni anlayabiliyorum. Sen muhtemelen benim topraklarımı hiç duymadın ama ben çok uzaklardanım ve geri dönmek zorundayım. Hemen.”

Circenn başını sallayınca Lisa’nın çenesi kasıldı. Adam hayranlıkla baktı, belli ki kadın sonuna kadar savaşıyordu. Circenn onu öldürmeye kalkışırsa kadının dudaklarından yakarış yerine intikam yeminleri döküleceğine emindi. “Korkarım seni şimdilik geri yollayamam.”

“Ama bir noktada geri yollayabilir misin? Nasıl yapacağını biliyor musun?” Lisa cevabı beklerken nefesini tuttu.

“Başarabileceğimize eminim,” dedi Circenn kayıtsızca. Ka-

dın deniz aşırı topraklardansa ve onu öldürmemesinin kabul göreceği bir yol bulursa, tabii onu serbest bırakmaya da karar verirse, muhakkak onu bindirebileceği bir gemi bulabilirdi. Kadının uzaklardan geliyor olması onu bırakmasını kolaylaştırabilirdi, çünkü topraklarının İskoçya'yla bir ilgisi yok gibi görünüyordu ve onu yolladıktan sonra Circenn belki de kendini bir kuralı çiğnediğini unutmaya zorlayabilirdi. Gözden uzak olan akıldan da uzak olurdu. Bu kadını tutmak gerçekten de büyük bir hata olabilirdi. Peki, kutu o kadar uzak topraklara nasıl gitmişti? "Senin müze benim sandığımı nasıl ele geçirdi?"

"Nadir hazineleri aramaları için insanları gönderiyorlar- "

"Onlar kim?" diye sordu Circenn hemen. Belki kadın masumdu ama bahsettiği adamlar olmayabilirdi.

"İşverenlerim." Lisa bakışlarını önce adama dikti, ardından kaçırıldı.

Circenn gözlerini kısıp düşünceli bir şekilde onu inceledi. Kadın neden gözlerini kaçırmıştı? Onunla iletişim kurmak için gerçekten çabalıyor gibi görünmüştü. Circenn aldatıldığına dair doğrudan bir belirti görmemesine rağmen bir şeyler hissediyordu, bu kadının söylemediği bir şeyler vardı. Tam onu sorgulama şeklini değiştirecekken söyledikleri adamı hayrete düşürdü "Peki beni zamanda ileriye nasıl göndereceksin? Sihirle mi?"

Circenn soluğunu yavaşça bıraktı. *Dagda adına, bu kadın ne kadar uzaktan geliyordu?*

Bölüm 5

Lisa yatakta otururken endişe içinde adamın vereceği cevabı bekliyordu. Ona bakmakta zorlanıyordu, çünkü hem adamdan korkuyor hem de korkunç yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Vücudu adamdan hoşlanmaya başlamışken -hem de hiç fikrini sormadan- nasıl olup da onu düşman gibi görecekti. Daha önce Lisa'nın vücudu böylesine anlık bir çekim hissetmemişti. Adamın ezici bedeni altında yatarken, ölüm korkusunun neden olduğu çılgınca bir cinsel arzuyla kavrulmuştu; böyle şeyler olabileceğine dair bir yazı okumuştı.

Lisa kendini hareketsiz kalmaya zorladı, böylece hem korkusunu hem de adama karşı hissettiği açıklanamaz etkilenmeyi saklayabilirdi. Son birkaç dakika içinde duyguları değişmiş, hayatının korkutucu biçimde sona erebileceğinden korkarken adamın öpüşüyle şaşkınlığa doğru geçiş yapmıştı. Lisa şimdiyse temkinli bir hissizlik durumu içindeydi.

Adamın tamamen kontrollü olduğunu -oldukça korkutucu bir beden dili vardı- ve hazırlıksız yakalanmadığı sürece kaçma şansı olmadığını anladı. Lisa onu kapıda gafil avladığında en iyi şansını kullanamamıştı. Bu adam en iyi ihtimalle bir doksandan uzundu ve şimdiye kadar gördüğü en kaslı erkekti. Sadece kasları yüz kilodan ağır olmalıydı. Adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu; doğuştan avcı ve savaşçıydı. Lisa'nın her hareketini ve ifadesini inceliyordu. Duyguların bile kokusunu alabiliyor gibiydi. Hayvanlar korku kokusuyla saldırmazlar mıydı?

“Sanırım konuya başka bir açıdan yaklaşmalıyım kadın. Hangi zamandan geldin?”

Lisa kendini ona bakmaya zorladı. Adam yavaşça yere doğru çömelip kapıya doğru yaslandı, güçlü çıplak bacaklarını önüne doğru uzattı. Kamanın mücevherli sapı çizmesinden dışarı çıkmıştı. Alnından kan damlıyordu ve alt dudağı şişmişti. Elinin tersiyle dalgın dalgın kan damlalarını silerken kolunun önündeki kaslar dalgalandı.

“Kanıyorsun.”

Ağızından anlamsız bir şeyler döküldü. *Tartan giyiyor*, diye düşündü Lisa hayretle. Üstüne sardığı siyah-kırmızı dokunmuş ekose kumaş, gizlediğinden fazlasını açıkta bırakıyordu.

Circenn'in dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Şöyle düşün,” dedi dalga geçerek, “bir ölüm perisi tarafından pusuya düşürüldüm ve şimdi kanıyorum. Düştüm, başım yaralandı, kırık çömlleklerin üzerinde yuvarlandım, kafamı çarptım ve şeyime tekme yedim- ”

“Üzgünüm.”

“Olmalısın.”

“Beni öldürmeye çalışıyordun,” dedi Lisa savunmaya geç-

rek. “Ben sana öfkeliyken ne cüretle sen bana öfkelenebiliyorsun? Bu işi sen başlattın.”

Circenn elini huzursuzca saçları arasında gezdirdi. “Doğru ve şimdi de ben bitiriyorum. Sana daha önce de söylediğim gibi, seni şimdilik öldürmemeye karar verdim ama senden bilgi almam gerek. Bu kapının dışında elli tane adamım var” -başparmağıyla kapıyı işaret etti- “ve seni öldürmeyip sana güvenmek için bir sebebe ihtiyaçları var. Buranın lordu olmama rağmen, bana bizim için bir tehdit olmadığına dair makul bir açıklama yapmadığın sürece seni koruyamam.”

“Öncelikle neden beni öldürmek istiyorsunuz?” diye sordu Lisa. “Ben ne yaptım?”

“Bu soruşturmada yetki bende kadın.” Circenn kollarını göğsünde birleştirdi.

Lisa, adamın bu pozunu bir yere varmak için verdiğinden şüphesi yoktu. Kollarındaki tüm kaslar ortaya çıkmıştı ve kendisiyle mukayese edildiğinde Lisa’nın boyu bir yetmiş beş olsa da ne kadar ufak olduğunu hatırlatmak istiyordu. Kadın bir ders daha öğrenmişti: adam nazik olabilirdi, hatta mizah duygusuna bile sahip olabilirdi ama her daim öldürücü ve tetikteydi. “Tamam,” dedi Lisa sertçe. “Ama başlangıç olarak neden beni bir tehdit olarak gördüğünü açıklaman anlamama yardım edebilir.”

“Şişenin içindeki yüzünden.”

“Şişede ne var?” diye sordu Lisa ve ardından da bu kadar meraklı olduğu için kendi kendine söylendi. Nihayetinde onu bu duruma sokan merakıydı.

“Eğer bilmezsen masumiyetin korunur. Bunu bir daha sorma.”

Lisa sinirle nefesini verdi.

“Hangi zamandan geliyorsun?” diye sordu Circenn yumuşakça, ilk soruya geri dönerek.

“Yirmi birinci yüzyıldan.”

Adam gözlerini kısarak başını yana eğdi. “Benden yedi yüzyıl sonrasında geldiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Sen benden on dördüncü yüzyılda olduğuma inanmamı mı bekliyorsun?” dedi Lisa, sesindeki hırçınlığı gizlemeyi başaramamıştı. *Neden böylesi bir çılgınlıkla baş etmenin benim için daha kolay olmasını bekliyor?*

Circenn’in yüzü ani bir tebessümle parladı, böylece Lisa rahat bir nefes aldı ama sonra gülümseme kayboldu. Adam yeniden soğuk bir vahşiye dönüştü. “Bu konuşma seninle, ne düşündüğünle ya da neye inandığınla ilgili değil kadın. Bu benimle ilgili ve sana güvenip seni öldürmemem için bir sebep bulmamla ilgili. Sen gelecekten geliyorsun ve senin burada olmakla ilgili hislerin bana bir şey ifade etmiyor. Senin nerden ve ne zamandan geldiğin konu dışı. İşin özü şu an buradasın ve benim için sorunsun. Ve ben sorun sevmem.”

“O zaman beni eve gönder,” dedi Lisa alçak sesle. “Bu sorunu çözerdi.” Savaşçı derin bakışlarını üzerine sabitleyince Lisa irkildi.

“Madem gelecektensin söyle, İskoçya’nın kralı kim?” diye sordu adam yumuşakça.

Lisa dikkatlice nefes aldı. “Korkarım bilmiyorum, politika-ya ilgim hiç yoktu,” diye yalan söyledi. Topraklarını ve kralını savunmak için savaştan bir savaşçıya, yedi yüzyıl sonra krallıklarının hâlâ tanınmadığını söyleyecek değildi. Üniversite okumamış olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi.

Circenn gözlerini kıstı, yüzünde esrarengiz bir ifade belirmişti. “Bunu doğru kabul edebilirim. Kadınlar politikayla çok az ilgilenir. Ama kendi tarihini biliyoursundur?”

“Sen kendi yedi yüzyıl önceki tarihini biliyor musun?” diye cevap verirken Lisa, diğer yandan da adamın nereye varmak istediğini hızlıca düşündü. Kim hangi savaşı kazanmış ve kim nerede savaşmış bilmek istiyor olabilirdi ama Lisa’nın bildiği tek şey her şeyi karıştırarak geleceği mahvedebileceğiydi. Eğer gerçekten geçmişteyse dünyayı kaosa sürükleyen bir şeyin parçası olmayacaktı.

“Çoğunu,” dedi Circenn kendini beğenmiş bir tonda.

“Pekâlâ, ben bilmiyorum. Ben sadece bir kadını,” dedi Lisa, elinden geldiğince saf davranarak.

Circenn diğer biçmeye çalışıyormuşçasına baktı ve dudaklarının köşesi tebessüm eder gibi kıvrıldı. “Ah, sen kesinlikle ‘sadece’ bir kadın değilsin. Seni *sadece* bir şey olarak görmek bence büyük bir hata olur. Bir klanın var mı?”

“Neyim?”

“Hangi klandansın?” Circenn bir cevap alamayınca, “Cin-cinnati’de klanlar var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Lisa kısaca. Adamın onu kurtarmaya çalışacak biri olduğunu düşünerek endişelenmesine kesinlikle gerek yoktu; Lisa’nın neredeyse bir ailesi kalmamıştı. Onun klanı iki kişilikti ve şimdi biri ölüyordu.

Circenn elini sabırsızca salladı. “Kabile adın ne kadın. Peşinde olduğum şey bu. Lisa ne?”

“Ah, soyadımı bilmek istiyorsun! Stone⁴. Lisa Stone.”

Adamın gözleri hayretle açıldı. “Çakıl gibi mi? Ya da kaya parçası?” Yüzünde bir sırıtma belirmişti ve Lisa üzerindeki etkisi yıkıcıydı.

Lisa’nın elleri adamı tokatlama arzusuyla kaşındı. *O düşünün,* diye hatırlattı kendine. “Hayır! Sharon Stone gibi.

⁴ Taş anlamına gelmektedir.

Hani şu ünlü aktris,” diye ekledi adamın boş bakan gözlerini fark edince.

Circenn gözlerini kıstı. “Aktrislerin soyundan mı geliyosun?”

Tanrı aşkına, neyi yanlış söylüyordu? “Hayır.” Lisa içini çekti. “Bu benim zamanımdan bir espri ama ne demek istediğimi bilmediğin için şimdi komik gelmiyor. Benim soyadım Stone, o kadar.”

“Ne kadar aptal olduğumu sanıyorsun?” Sadece bir saat önce söylediği sözleri şimdi adam ona tekrarlıyordu. “Lisa Rock? Böyle de olmaz. Seni adamlarıma Lisa Stone olarak mı tanıtacağım karar vermeliyim. Belki de Lisa Mud⁵ ya da Lisa Straw⁶ olarak da tanıtabilirim. Neden insanların bir taşın ismini almışlar ki?”

“Bu kesinlikle saygın bir isim,” dedi Lisa inatla. “Her zaman güçlü bir isim olduğunu düşünmüşümdür, aynı benim gibi: felaketlere dayanabilecek yetenekte ve kudrette. Taşların belli bir gücü ve gizemi vardır. İskoçyalı olduğuna göre bunu bilmelisin. Sizin taşlarınız kutsal değil mi?”

Adam bir süre bu sözleri düşündü ve sonra başını salladı. “İşte. Daha önce böyle düşünmemiştim ama evet, taşlarımız hem çok güzeller hem de soyumuz için kıymetli eserler. Haklısın Lisa Stone. Müzen kutumu nerede bulduğunu söylemiş miydi?” Circenn soğukkanlılıkla yenden sorgulamaya döndü.

Lisa, Steinmann’ın masasının altındayken kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlamaya çalıştı. “İskoçya’daki bir nehir kıyısındaki kayaların yakınında gömülüymüş.”

“Ah şimdi mantıklı olmaya başladı,” diye mırıldandı adam. “Lanet yaparken kutunun yüzyıllar boyunca keşfedilmeyece-

⁵ Çamur.

⁶ Saman.

ğini, onu bulan kişinin zaman ve mekânda yolculuk yapabileceğini hesaba katmamıştım.” Başını salladı. “Bu lanetleme işinde pek başarılı değilim.”

“Görünüşe göre pek yetenekli de değilsin.” Kelimeler Lisa daha durduramadan ağzından dökülüvermişti.

“İşe yaradı ama değil mi?” dedi adam sertçe.

Kapa çeneni Lisa, diye uyardı kendini ama dilin kemiği yoktu. “Şey evet ama bir şeyi sonucuna göre yargılayamazsın. Sonuç gidiş yolunu haklı çıkarmaz.”

Belli belirsiz gülümsedi Circenn. “Annem de böyle söylerdi.”

Anne.

Lisa gözlerini kapadı. Tanrı biliyor ya, gözlerini kapatmayı ve her şeyin bir anda eski haline dönmesini nasıl da isterdi. Bunu düşünmek ne kadar büyüleyici ve adam ne kadar yakışıklı olursa olsun buradan gitmesi gerekiyordu. Hatta şu anda konuşurken bile gelecekte bir yerde gece hemşiresi gündüz hemşiresiyle nöbet değiştiriyor ve annesi saatlerdir onun dönmesini bekliyordu. Hemşirelerin ilaç dozlarını doğru ayarlayıp ayarlamadığını kim kontrol edecekti? Kim uyurken onun elini tutacak ve uykusunda ölürse yalnız olmadığından emin olacaktı? Kim onun iştahını açmak için en sevdiği yemekleri pişirecekti? “Beni yeniden lanetle,” diye yalvardı.

Circenn dikkatlice ona bakarken Lisa yeniden derin bir biçimde incelendiği hissine kapıldı. Bakışları neredeyse elle tutulabilir bir baskı oluşturunuyordu. Uzun süren sessizliğin ardından savaşı yeniden konuştu. “Seni geri gönderemem kadın. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum da ne demek?” diye bağırdı Lisa. “Şişeye dokunmak yeterli değil mi?”

Adam başını hayır dercesine sertçe salladı. “Bu şişenin

gücü değil. Zaman içinde seyahat etmek -senin dediğin gibi olduysa- lanetin tesadüfi bir parçası. Seni evine geri nasıl yollayacağımı bilmiyorum. Bana deniz aşırı bir yerden geldiğini söylediğinde, seni bir gemiye bindirip evine yollarım diye düşünmüştüm ama senin evin yedi yüzyıl ilerde.”

“O zaman beni göndermek için lanetle!” diye bağırdı Lisa.

“Kadın işler böyle yürümüyor. Lanetler kurnaz küçük yaratıklardır ve hiçbirisi zamana hükmedemez.”

“Peki benimle ne yapacaksın?” diye sordu Lisa bitkin bir halde.

Circenn ayağa kalktı, yüzü ifadesiz haline geri döndü; bir kez daha soğuk savaşçı lord olmuştu. “Karar verince sana söylerim kadın.”

Lisa başını yeniden ellerinin arasına gömdü, adamın odadan çıkıp kapıyı kilitletiğini anlaması için bakmasına gerek yoktu. Bu adamın kendisi üzerinde bu denli güce sahip olması rahatsız ediciydi ve ne kadar çocukça bir dürtü olsa da son sözü söyleme ihtiyacı hissetti. Bazı küçük taleplerini dile getirmeye karar verdi, belki bu tutum onun pozisyonunu da güçlendirirdi.

“Beni açlıktan öldürecek misin?” diye bağırdı kapalı kapının ardından. Yıllar önce karşı koymanın gözyaşlarının dökülmesine mani olduğunu öğrenmişti. Bazen öfke insanın elindeki tek savunma silahı olurdu.

Kapının ardından gelen kahkaha sesini duydu mu yoksa hayal mi etti emin olamadı.

Bölüm 6

Lisa ağrıyla uyandı, yastıksız uyumaktan boynu tutulmuştu - hisleri sanki açıkça ona sesleniyordu: *Gerçekliğe hoş geldin.* Uyuyabilmesine şaşırmıştı ama nihayetinde yorgunluk paranoyaya ağır basmıştı. Kıyafetleriyle uyumuştı, kot pantolonu sert ve rahatsızdı. Üşümüştü, tişörtü boynuna dolanmış sutyeni açılmış ve şiltenin topakları sırtını ağrıtmıştı.

İçini çekti ve yavaşça gerinerek sırtının üstünde döndü. Uyumuş, korkunç rüyalar görmüş ardından aynı taş odada uyanmıştı. Şu kesindi: bir rüyada değildi. Kalan en ufak şüphe kırıntıları da hafifçe uçuşan örtülerin arasından sızan şafağın soluk ışıklarıyla parçalandı. Hiçbir kâbus dün gece yuttuğu mide bulandırıcı yemekleri yaratamaz ve hiçbir rüyada bilinçaltı, bu denli ilkel olanaklar sağlayamazdı.

Diğer yandan, diye düşündü, Circenn Brodie tartışmasız bir hayal ürünüydü.

Adam onu öpmüştü. Dudaklarını yaklaştırmış ve dilinin dokunuşuyla vücudunu ateşe vermişti, hem de Lisa korkuyor olmasına rağmen. Savaşçının dudakları değdiğinde ürpermişti, hatta tepeden tırnağa titremişti. Bu tür şeylerin olduğunu okumuştı ama daha evvel hiç yaşamamıştı. Lisa dün gece uykuya dalmadan önce çorak hayatının en değerli hazinesi olan bu öpüşmenin her ayrıntısını zihnine kazımişti.

Circenn neden onu öpmüştü?

O kadar dikkatli ve kontrollüydü ki Lisa, savaşçı daha önce bir kadına dokunduysa da ona dokunduğu gibi yabani, ateşli ve sınır tanımaz biçimde değil, disiplinli öpücüklerle olduğunu hayal etti. Vahşilik sınırlarında olsa da yine de baştan çıkarıcıydı. Bir kadının başını arkaya atmasını ve içinde olması için yalvarmasını sağlayabileceğinden emindi. Savaşçı becerikliydi ve Lisa, onun tarzı olmadığını biliyordu.

O öpücük bir strateji olmalıydı diye karar verdi; bu adamın her şeyi strateji üzerine kuruluydu. Muhtemelen Lisa'yı kontrol altına almak için baştan çıkarmıştı. Dış görünümü ve yaydığı karanlık cinsellik göz önüne alınırsa, hayatındaki tüm kadınları bu şekilde kontrol ediyor olması muhtemeldi.

“Biri, herhangi biri lütfen bana yardım etsin,” diye fısıldadı yavaşça. “Aklımın almadığı bir şey yaşıyorum.”

Öpüşmeye ait anıları zihninden uzaklaştırdı. Kollarını başının üstünde esnetirken dün geceki mücadeleden çürükler var mı diye kontrol etti. Kapıdan gelen sürgünün kayma sesini duyunca gözlerini kapayıp uyuyor numarası yaptı. Bu sabah onunla karşılaşmaya hazır değildi.

“Hey, hadi ama bayan! Bütün gün yatakta yatarak kaçmazsınız,” dedi muzip bir ses.

Lisa gözlerini açtı. Yanında ona bakan bir çocuk duruyordu.

“Ah, nasıl da güzelsiniz!” diye bağırdı çocuk. Çocuğun kumral saçları, haşarı bir gülüşü ve alışılmadık derecede koyu gözleriyle uyumlu bir ten rengi vardı. Çenesi sivriydi ve elmacık kemikleri çıkıktı. Garip görünümlü bir çocuk, diye düşündü Lisa.

“Hadî! Beni takip edin!” diye bağırdı. Çocuk kapıdan fırlarken Lisa üzerindeki örtüleri atıp düşünmeden peşinden gitti. *Tanrım, bu çocuk çok hızlı!* Çocuk taşların üzerinden loş koridorun sonundaki kapıya doğru koşarken, ona yetişmek için Lisa’nın bacaklarını iyice açması gerekti. “Buraya çabuk!” diye seslendi çocuk kapı aralığından geçerken.

Körü körüne takip edeceği kişi bir çocuktan başka herkes olabilir ama uyanıp bir çocuk tarafından kaçma şansına kavuşunca sağduyusunu görmezden gelmiş ve kendini küçük kulenin içinde onu izlerken bulmuştu. Çocuk Lisa geçtikten sonra kapıyı dikkatlice kapadı. Aşağı ve yukarı uzanan sarmal merdivenlerin bulunduğu yuvarlak, taş bir odanın içinde durdular. Çocuk elini tutup onu aşağı götürmeye başlayınca Lisa şüpheyile gözlerini kıstı. Bu çocuk kimdi ve neden onun kaçmasına yardım ediyordu? Lisa aniden durunca çocuk geriye doğru yalpaladı.

“Bekle bir dakika.” Lisa çocuğu omzundan tuttu. “Kimsin sen?”

Çocuk omzundaki eli itmeden masumca omuzlarını silkti. “Ben mi? Sadece yardıma gelen küçük bir çocuğum. Endişelenmeyin bayan kimse beni fark etmez. Kaçmanıza yardım etmeye geldim.”

“Neden?”

Çocuk yeniden omuzlarını silkti, ince omuzları hızla aşağı yukarı hareket etti. “Bunun önemi var mı? Kaçmak istemiyor musunuz?”

“İyi de nereye gideceğini?” Lisa uyanmaya çalışarak birkaç derin nefes aldı. Düşünmesi gerekiyordu. Kaçmak neyi başar-
masını sağlayacaktı?

“Buradan uzağa,” dedi çocuk sabırsızca.

“Peki nereye?” diye tekrarladı sorusunu Lisa, uykulu zihni nihayet bir zeka pırıltısı göstermeye başlamıştı. “Bruce’un takipçilerinden biri olmaya mı? Longshaks’ın oğluluyla konuşma-
ya mı?” dedi kuru kuru.

“Sen casus musun?” diye bağır-
dı çocuk öfkeyle.

“Hayır! Ama nereye gideceğim ki? Kaçmak sadece sorunla-
rıma yeni bir başlangıç olur.”

“Sizin eviniz yok mu bayan?” diye sordu çocuk merakla.

“Bu yüzyılda yok,” dedi Lisa içini çekip yere çökerken. Ka-
çış umuduyla salgılanan adrenalin vücudunu ter içinde bırak-
mıştı. Adrenalin geldiği hızla damarlarından çekilmiş ve bu
ani yokluk kendini kötü hissetmesine neden olmuştu. Sırtının
arkasına değen soğuk duvarlara ve kulenin etrafındaki serinli-
ğe bakılırsa dışarısı buz gibiydi. Eğer giderse karnını nasıl do-
yuracaktı? Nereye gidecekti? Kaçacak bir yeri yokken nereye
kaçacaktı? Üzgün görünen çocuğa baktı.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum, ben sadece yardım
edebileceğimi düşündüm. Bu adamların kadınlara ne yaptığını
biliyorum. Hoş şeyler değil.”

“Yardım için teşekkürler,” dedi Lisa sadece. Bir süre çocuğu
inceledi. Bakışları net ve parlak, gözleri onun yaşındaki bir
çocuk için oldukça yaşlıydı.

Çocuk yere, Lisa’nın yanına oturdu. “Peki, eğer bir eviniz
yoksa,” diye konuşmaya başladı dalgın dalgın, “ve kaçmanıza
yardım edemiyorsam sizin için ne yapabilirim bayan?”

Aslında çocuğun onun için yapabileceği bir şey vardı, çün-

kü bunu kesinlikle şanlı Circenn Brodie'den isteyemezdi. "Benim şeye... e... çok fazla su içtim de," dedi Lisa dikkatle.

Çocuğun yüzü bir tebessümle parladı. "Siz burada bekleyin." Merdivenlerden yukarı koşturdu. Geri geldiğinde elinde dün gece Circenn'in başına vurduğu çömlek kâseye benzeyen bir kap taşıyordu.

Lisa anlamayarak baktı. "Peki, ya sonra ne olacak?"

"Sonra onu pencereden aşağı dökeceğiz," dedi çocuk doğal bir şekilde.

Lisa utanmıştı. "Bu kulede pencere yok ki?"

"Ben sizin için atarım," deyince çocuk, Lisa işlerin bu şekilde yürüdüğünü anladı. Muhtemelen kısacık hayatı boyunca böyle yüzlercesini atmıştı. "Ah, sizi şimdilik biraz yalnız bırakacağım bayan," diye ekledi çocuk ve yeniden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Çocuk dediği gibi birkaç dakika sonra döndü ve çömleği alıp merdivenleri üçüncü kez tırmandı.

Lisa çocuğun dönmesini beklerken merdivenlere oturdu. Seçenekleri sınırlıydı: ya aptal gibi buradan kaçıp muhtemelen dışarıda bir yerlerde ölecekti ya da odasına geri dönüp şişeyi bulma ümidiyle düşmanına olabildiğince yakın olacaktı - şişenin çift yönlü çalıştığına inanmak istiyordu. Ya böyle olacaktı ya da sonsuza kadar on dördüncü yüzyıla mahkûm olacak ve annesi evlerinde ölürken kaderine razı olmayıp Lisa da kendini öldürecekti.

"Bana Circenn Brodie'den bahset," dedi Lisa, çocuk döndükten sonra. Ufaklık merdivende hemen yanına çömeldi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Gördüğü her kadını öpüyor mu? "Düzgün bir adam mı?"

"Daha yakışıklısı yoktur," diye güvence verdi çocuk.

“Görünüştünden değil onurlu olmasından bahsediyorum,” diye açıkladı Lisa.

Çocuk güldü. “Ne demek istediğinizi anladım. Lordumuz dürüst bir adamdır, acele karar vermez.”

“O zaman neden kaçmama yardım etmeye çalışıyorsun?”

Çocuk yine omuzlarını silkti. “Dün gece adamlarının sizi öldürmekten bahsettiğini duydum. Eğer bu sabah hâlâ nefes alıyorsanız serbest kalmanız için yardım ederim diye düşündüm.” İnce yüzü düştü ve gözleri uzaklara daldı. “Annem beş yaşımıdayken öldürüldü. Bir kadının acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum. Siz de birinin annesi olabilirsiniz.” Saflıkla bakan gözleri yeniden kadına döndü.

Lisa çocuk için üzüldü. Annesini kaybetmenin acısını anlıyordu. Kendi annesinin uzun süre acı çekmemesini, hızlı ve acısız bir ölümle buluşmasını dilemişti. Ufaklığın alınına düşen dağınık saçları nazikçe geriye çekti. Çocuk sanki böyle si bir dokunuşun açlığını çekiyormuş gibi öne doğru eğildi. “Adın ne senin çocuk?”

“Bana Eirren diyebilirsiniz ve soracağınız her soruya dürüstçe cevap verebilirim,” dedi çapkınca gülümseyerek.

Lisa alay edercesine başını salladı. “Kaç yaşındasın?”

Eirren kaşını kaldırıp sırtıttı. “Sizin güzel olduğunuzu bilecek kadar büyüğüm. Henüz bir erkek olmamış olabilirim ama bir gün olacağım, o yüzden elime geçen her fırsatı değerlendirsem iyi olur.”

“Yaramaz,” diye mırıldandı Lisa.

“Nay, sadece on üç,” dedi çocuk. “Benim görüşüm şu, bir çocuk çoğu erkeğin paçayı sıyıramayacağı şeylerden kolayca kurtulabilir ve şu an elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Başka ne bilmek istersiniz bayan?”

“O evli mi?” *Nasıl bir kadın böyle bir adamla başa çıkabilirdi?* Daha soruyu sorar sormaz pişman olmuştu ama sonra Eirren’in bu soruyu ne amaçla sorduğunu anlamayacağına karar verdi.

“Onunla çiftleşmek mi istiyorsunuz?” diye sordu çocuk merakla.

Çiftleşmek mi? Bir an için Lisa’nın kafası karıştı. “Ah!” dedi ardından çocuğun ne demek istediğini anlayınca. “Kes şunu!” diye bağırdı. “Böyle şeyler düşünemezsin! Daha çok küçüksün. Çiftleşmekmiş.”

Eirren sırtıttı. “Erkeklerden bunları duyarak büyüyorum, nasıl olur da düşünmem? Uzun zamandır annem yok.”

“Ama bir anneye ihtiyacın var,” dedi Lisa yumuşakça. “Kimse annesiz kalmamalı.”

“Lord seni öptü mü?”

“Hayır!” dedi Lisa hemen. Bu akıllı çocuktan kızardığını saklamak için başını önüne eğip yüzünü saçlarıyla kapadı.

“O zaman aptalmış,” dedi Eirren, haylazca sırıtarak. “Pekâlâ bayan, ne yapacağınıza karar verseniz iyi olacak. Gidecek misiniz yoksa kalacak mısınız? Eğer kalacaksanız yokluğunuz fark edilmeden odanıza dönseniz iyi olur. Lord kuralların çiğnenmesinden hoşlanmaz. Odanıza dönseniz iyi olur.” Ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silkeledi.

“Banyo yapmaya ihtiyacın var,” dedi Lisa, annesi burada olsa söyleyebileceği bir şeydi bu.

“Evet, annemin ardından özlemediğim şeyler de var,” dedi Eirren neşeyle. “Seninle geleyim. Mağaradaki ayıyla kalmaya karar verdiğini görüyorum ki bu o kadar da kötü değil, bir kere sakinleştirdin mi kükrese de ısırmas artık.”

Lisa merdivenlerde onu takip ederken gülümsedi. Genç

Eirren onu rahat ettirmeye çalışıyordu ama belki de yararlı bir müttefik olduğunu kanıtlamaya çabalıyordu. Hızlı ve çevik hareketlerine bakılırsa, meraklı çocuk kalenin her yanını gayet iyi biliyordu. Onun arkadaşlığı iyi olabilirdi, gizli tutabilirse tabii. Sanki Lisa'nın düşüncelerini okumuş gibi, onu nazıkçe odaya sokarken Eirren konuştu. "Lorda benden bahsetmeyin bayan. Sizinle konuşmamı istemeyecektir. Bu ikimizin arasında bir sır olarak kalmalı. Başımın belaya girmesini istemeyeceğinizi biliyorum, değil mi?" Lisa'nın gözlerine baktı.

"Bu bizim sırrımız," diye onayladı Lisa.

•

Bölüm 7

Circenn bıçağının düz tarafıyla Duncan'ın uyluklarına vurdu. "Dikkat et Douglas," diye homurdandı. "Dikkatsizlik bir adamın savaşta sonunu getirir."

Duncan başını salladı, kaşlarını çattı ve içinden beşe kadar sayıp Circenn'e döndü. "Özür dilerim ama kalenin arkasında lazımlık boşaltan bir çocuk gördüğümü sandım."

"Büyük olasılıkla benim anca belime gelen genç hizmetçi Floria'dır," dedi Circenn. "Dunnottar'da çocuklara izin verilmediğini biliyorsun."

"Eğer oysa lanet olası küçük bir kızmış." Duncan kaslı kolunun tek hareketiyle kılıcını kayar gibi indirdi. "Ayrıca sen ve Galan hepsini sevdiğimi düşünseniz de bu kadar genç olanlardan hoşlanmıyorum."

Kılıçları Dunnottar şafağının sisini yararken, çelik kıvılcımlar saçarak buluştu. Alçak bulutların ardından az da olsa

görünen güneş, okyanusun gökyüzüyle birleştiği ufuk çizgisinde yükseliyor ve gece gelgitlerle çöken sis yavaşça buharlaşıyordu.

“Hadi Douglas, dövüş benimle,” diye kışkırttı Circenn. Duncan gençliğinden beri Circenn’le eğitim almıştı ve kısa sürede olsa ona karşı durabilen birkaç adamdan biriydi. Circenn’in üstün gücü ve dayanıklılığı onu da bitiriyordu.

Savunma ve hücum, ayak hareketleri ve dönüş. Antik savaşçıların dansını avluda tekrar ettiler ve sonunda Duncan, Circenn’in duruşunu bozarak bıçağını aniden lordunun boğazına dayadı.

Circenn donup kalınca şövalyelerin oluşturduğu daire dağıldı; bakışları Duncan’ın bıçağına değil kulenin doğu yüzünün yukarılarına takılmıştı.

“Kız felakete gidiyor. Onda hiç akıl yok,” dedi Circenn. Duncan’ın kaşlarını kaldırmasına neden olacak küfürler sıraladı.

Tüm gözler doğuya, yerden on beş metre yukarıda taş duvarlara tutunmuş ince kadına döndü. Alttan sarkan bir düzine düğümlemiş çarşaf kadının altında dalgalanıyordu. Ne yaptığı belliydi, aşağıdaki pencereye inip içeri girmeye hazırlanıyordu.

“Neden basitçe kapıyı kullanmıyor lordum?” diye sordu Tapmak Şövalyeleri’nden biri.

“Onu odaya kilitledim,” diye mırıldandı Circenn.

Duncan kılıcını indirdi ve lanet etti. “Seni adil bir şekilde yenemeyeceğimi bilmeliydim.”

“O kim?” diye sordu başka bir şövalye. “Ve ne tür bir kıyafet giyiyor öyle? Sanki hiçbir şey giymemiş gibi. Tüm kıvrımlarını görebiliyorum- ”

“Evet, kim o kadın lordum?” Yarım düzine şövalye aynı anda sordu.

Circenn’in gözleri duvardan inen ince figürden bir an olsun ayrılmadı. O garip pantolonu giydiğinden, tutunmak için bacakları her gerildiğinde vücudunun düzgün hatları ortaya çıkıyordu. Circenn çarşafların titremesi gözüne iliştiğinden beri nefesini tutuyordu. Tuttuğu soluğunu serbest bıraktı. “Onu ortaya çıkarmamam gerekiyordu,” diye hızlıca bir yalan söyledi ve Duncan’ın bakışlarına sessiz bir uyarıyla karşılık verdi. Bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi dehşet içinde kalmasına neden olmuştu. *Gördün mü*, diye azarladı kendini, *bir defa kuralı çiğnedin mi hepsini çiğnemeye başlarsın*. “O Bruce’un kuzeni ve bana emanet edildi. Robert için savaştığınız gibi onu da koruyacaksınız. Gerçi görünüşe bakılırsa o güvenliğini pek önemsemiyor. Sanırım rahatını sağlamalıyız.” Bu sözlerle birlikte kılıcını kınına sokup harabeye doğru ilerledi.

Kapıya ulaştığında, Circenn omzunun üzerinden Duncan’a bir başka uyarın bakış attı; hikâyesini desteklemeli ve kadını korumasına yardım etmeliydi. Duncan’ın yüzündeki bakış kendini berbat hissetmesine neden oldu. Arkadaşı ve güvenilir danışmanı şaşkınlıkla, sanki biri Brodie Lordu’nun kılığına girmiş gibi bakıyordu. Duncan başını salladı ve yüzündeki ifade açıkça şöyle diyordu: Ne halt ediyorsun? Aklını mı kaçırdın?

Circenn kuleye girip merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı ve aklını kaçırdığına karar verdi.

Lisa ayaklarını uzatıp kendini pencereden içeri bıraktığında derin bir iç çekti. Babasının cesaretlendirmesiyle liseye giderken, rutin derslerinin dışında takla atma ve iple tırmanma

dersleri almıştı. Bu tırmanış zor görünmese de düğümlerin onu tutması için dua ederken avlunun üzerinde sallanmak oldukça sinir bozucuydu. Sisın uzun süre kalmasını ümit etmiş ama güneş bulutları uzaklaştırdığında aşağıdaki savaşçıların her an net görüşe sahip olacağını fark etmişti - tabii yukarı bakarlarsa.

Lisa insanların nadiren yukarı baktıkları gerçeğine güvenmişti; şehrin kaldırımlarını adımlayan insanların çoğunluğu bakışlarını yere ya da deniz üzerinde var olmayan bir noktaya sabitlerlerdi. Sadece Lisa ve bazı evsizler bulutların dağılıp açılmalarını izlemek için gökyüzüne bakardı. *Hayalperest*, diye takılmıştı babası. *Sadece hayalperestler gökyüzünü seyrederek. Sen bir romantiksin Lisa. Bulutların arasından kanatlı atın sırtında gelecek prensini mi bekliyorsun yoksa?*

Eirren gittikten sonra Lisa, Circenn Brodie'nin gelmesi için odada beklemeye başlamış ve adam ortalıkta görünmeyince huzursuzluğu artmıştı. Şişeyi bulması gerekiyordu ve kapısı dışarıdan kilitlenmişti, yani pek fazla seçeneği yoktu. Pencereden dışarı bakınca birkaç metre aşağıdaki pencereyi görmüştü. Hâlâ mümkünken etrafa bakmaya karar vermişti.

Ya savaşçı onu yakalarsa? Bunu umursamamıştı. Kalenin lordunun bilmesi gereken bir şey vardı: Lisa, üzerindeki hâkimiyeti kabul edip hakkında karar verilmesini öylece oturup bekleyecek türde bir kadın değildi. İçinde bulunduğu durumu iyice düşünmüştü. Evet, görüşe göre gerçekten on dördüncü yüzyılda idi. Evet, yirmi birinci yüzyılda ölmekte olan bir annesi vardı. Kaleden kaçamazdı ama suçsuz bir kadın olarak, kendi zamanına gitmek için Circenn'in yardımını istiyorsa önce az da olsa saygısını kazanması gerekiyordu. Hiçbir şey yapmamak gibi bir seçenek söz konusu değildi. Hayatındaki

zorluklarla başa çıkmak için her zaman yaptığı şey, bir çözüm yolu ararken başını dik ve gözlerini açık tutmaktı.

Gobleni kenara kaydırды ve pencereden içeri atladı. Tam ayakları yeri değdiğinde adam da kapıdan hışımla içeri girdi.

“Yaptığın ne kadar aptalca, ahmakça ve bilinçsizce!”

“Aptalca değil,” diye terslendi Lisa, bu kelimedenden özellikle nefret ediyordu. “Mükemmel bir biçimde hesaplanmış ve risksiz bir şeydi. Sakın başlama. Eğer beni kilitlememiş olsaydın böyle bir şey yapmak zorunda kalmazdım.”

Odayı hızla kat eden Circenn, kadının koluna yapıştı. “Düşebilirdin, farkında mısın?” diye bağırdı.

Lisa elinden geldiğince omuzlarını dikleştirdi, sırtı dümdüz olmuştu. “Elbette ki farkındayım. Bu yüzden çarşafları birbirine düğümlledim. Tanrı aşkına sadece birkaç metreydi.”

“Ama rüzgâr seni her an savurabilirdi. Üstelik pencereden pencereye birkaç metre olsa da yerden on beş metre yukarıdaydın. Benim adamlarım bile böylesine aptalca bir şey yapmazlardı.”

“Aptalca değil,” diye tekrarladı Lisa hemen. “Bu benim becerilerim doğrultusunda yapılmış zekice bir manevraydı. Geldiğim yerde daha önce de yapmıştım ve ayrıca bugün karnımı doyuracak ya da benimle konuşacak mısın bilmiyordum. Hem madem konumuz ahmaklık, birbirinize keskin kılıçlarla saldırmak daha mı az ahmakça? Aşağıda ne yaptığınızı gördüm.”

“Antrenman yapıyorduk,” dedi Circenn, belirgin bir çabayla sesini alçaltmaya çalışarak. “Savaşa hazırlanıyoruz.” Lisa, adam dişlerini biraz daha sıkmaya devam ederse çenesi kilitlenecek, diye düşündü.

“Ve savaş kesinlikle zekice bir manevra, değil mi? Ben sadece haklarımı korumaya ve eve dönmeye uğraşıyorum. Anlarsın

ya, benim de bir hayatım var. Evde beni bekleyen sorumluluklarım var.”

Circenn ağzını açtı ama ardından hemen kapatıp bir süre sessizce baktı. “Bu sorumluluklar tam olarak neymiş?” diye usulca sordu sonunda.

Ellerini beline koyması, ona bakarken nefesini yüzünde hissedecek kadar yakında durması gibi adamın usulca konuşması da Lisa’yı rahatsız ediyordu. Aniden yıldığını hissetti. *Lanet* adamın böyle bir etkisi vardı. Yine de karşısında ağlamayacaktı.

Lisa derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Şartların senin için iyi olmadığını biliyorum ama benim için de değil. Kendi zamanından aniden alınıp başka bir yere atılsan ve esir tutulsan sen nasıl hissederdin? Kendi hayatına geri dönmek için tüm gücünü kullanmaz mıydın? Topraklarına dönmek ve özgürlük savaşını kazanmak için?”

Circenn bu sözleri düşünürken sıkılı dişlerini gevşetti. “Bir savaşçı gibi davranıyorsun,” dedi isteksizce. “Evet, dönmek için tüm gücümü kullanırdım.”

“O halde denediğim için beni suçlayamazsın. Ya da burada olduğum veya hayatını karmaşıktırdığım için. Hayatı dar-madağın olan benim. En azından sen hâlâ nerede olduğunu biliyorsun. Ailen ve dostların hâlâ yanında. Hâlâ güvendesin. Benimse tek bildiğim eve dönmem gerektiği.”

Circenn, kadının gözlerinin içine bakarken, bitmek bilmez gibi görünen bir süre boyunca sessiz kaldı. Savaşçıdan yayılan gerginliği Lisa da hissedebiliyordu ve birden on dördüncü yüzyıl savaşçılarının onun tahmin edebileceğinden daha sert bir biçimde savaştıklarını fark etti.

“Beni korkuttun kadın. Düşeceksin sandım. Bir daha du-

varlarıma tırmanma, tamam mı? Kalenin içinde az da olsa özgür kalabileceğin bir yol bulacağım. Senin buradan kaçmaya çalışmayacağına güveniyorum, gidecek yerin olmadığını anlayacak kadar zeki olduğun ortada. Ama duvarlarıma tırmanma,” diye tekrarladı Circenn. Sonra çenesini ovuşturdu ve yorgun görünmeye başlamıştı. “Seni geri göndermek elimden gelmiyor. Sana dün gece bu konuda gerçeği söyledim. Ayrıca bilmen gereken başka bir şey daha var. Dün gece bana saldırmadan önce şahit olduğun konuşma doğrudu: şişeyle birlikte gelen kişiyi öldüreceğime dair bir yemin ettim.”

Lisa yutkundu, ağzı aniden kurumuştı. Adam dün gece onu öldürmeye gelmişti. Eğer ilk saldıran kendisi olmasaydı, odaya gizlice girecek ve Lisa uyanmadan boğazını mı kesecekti?

Circenn doğrudan kadının gözlerine baktı. “Ama şimdilik yeminimi onurlandırmama kararı aldım. Bu bir savaşçı için kolay bir şey değil. Bizim yeminlerimiz kutsaldır.”

“Ah, ne zarıfsın,” dedi Lisa buz gibi bir sesle. “Yani beni bugün öldürmeyi planlamıyorsun ama yarın fikrini değiştirebilirsin. Benden masum olduğuma dair kanıt göstermemi mi bekliyorsun?”

“Bu yemini etmem için geçerli nedenlerim vardı. Ve evet, şimdilik yaşamana izin verdiğim için minnettar olmalısın.”

Lisa elindekiyle yetinecekti. Pazarlık yapmak için elinde bir şey yoktu. “Senin için nasıl bir tehdit olabilirim? Neden tanımadığın bir insanı öldüreceğine dair yemin ettin?”. Bu soruları sorsa da Lisa aslında cevapları biliyordu - şişenin içinde her ne varsa son derece değerliydi. Belki de zamanda seyahati sağlayan bir şeydi, bu da insanların bu şişeyi neden lanetlediğini ve bu şişe uğruna birilerini öldürmesini kesinlikle açıklıyordu. Lisa buraya gelir gelmez adam elinden kapmamış mıydı?

“Benim nedenlerim seni ilgilendirmez.”

“Sanırım ilgilendirirler, özellikle de benim yaşayıp ölme-mi belirliyorlarsa.” Şövalyeler için yeminlerin kutsal olduğ-u biliyordu. Adamınsa onu öldürerek kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Zaman içinde kaybolmuş bir kadındı, onu özleyecek kimsesi yoktu. Yine de adam aniden kararını değiştirip ye-minini onurlandırmaya karar verirse onu kim engelleyecekti? Her gün bugün öldürüleceğim gün mü diye merak ederken yaşamak mümkün olmazdı. “Neden yeminini bozmaya karar verdin?”

“Geçici olarak,” diye düzeltti Circenn sinirle. “Yeminimi bozmadım, sadece onurlandırmadım. Henüz.”

“Geçici olarak,” diye kabul etti Lisa. Acımasız bir katil olsa böyle konuşmaktan rahatsız olmazdı ki bu da adamın onu öldürmekle ilgili bazı çekinceleri olduğu anlamına geliyordu. Lisa bunların ne olduğunu keşfederse kendi lehine kullana-bilirdi. “Peki neden? Kadın olduğum için mi?” Eğer durum buysa şu andan itibaren elinden geldiğince dişi olacaktı. Şişeyi bulmak için güvende olmaya ihtiyacı vardı ve gerekirse göz kapaklarını kırıpıştırıp çaresiz görünmek için her şeyi yapardı.

“Başta ben de öyle düşündüm ama hayır nedeni suçlu ya da masum olup olmadığını bilmemem. Hainleri öldürmekle ilgili bir sıkıntım yok ama bir masumun canını hiç almadım ve almak da istemiyorum. Ama Lisa herhangi bir şeyden do-layı suçlu olduğunu anlarsam günahın ne kadar küçük olursa olsun...” Circenn sustu ama nereye varacağı gayet açıktı.

Lisa gözlerini kapadı. Yani adam öldürmeye karar verme-den önce onu izlemeyi ve incelemeyi planlamıştı. Ama Lisa’nın izlenip incelenecek zamanı yoktu. Annesinin ona şimdi ihti-yacı vardı. Zaman akıp gidiyordu, kısa süre içinde bir dönüş

yolu bulamazsa belki de hoşça kal deme fırsatı bile bulamadan Catherine'i kaybedecekti. Aslında annesine hâlâ söyleyecek birçok şeyi vardı. İki yakalarını bir araya getirmek için para kazanmaya ve annesinin moralini yüksek tutmak için sürekli yüzünde bir gülümseme ile dolaşmaya o kadar çok zaman harcamıştı ki bu yüzden konuşacak pek zaman bulamamışlardı. Gerçek o kadar acı vericiydi ki anne kız hep temkinli sohbetler yapmışlardı. Lisa her zaman belki birkaç özel saat, belki bir hafta, borçları boş verip işe gitmeyi bırakacağı ve en çok yapmayı istediği şeyi -evde annesi Catherine'le kalıp elini tutmak ve nihai sona kadar konuşmak- yapacağı zamanlarının olacağını düşünmüştü.

Lisa öfkeden ziyade hayatın ona sunduklarına inanamıyarak başını salladı. İşleri daha da kötü hale getirmeyi nasıl başarmıştı? Sırtı kasıldı hızla gözlerini açtı. "Eve dönmem gerek," dedi.

"Bu imkânsız kadın. Geri döndürmek benim gücümün sınırlarında değil."

"Bunu yapabilecek birini tanıyor musun?" diye ısrar etti Lisa. "Kabul et, bu en iyi çözüm yolu olur. Beni geri gönderirsen tüm sorunların çözülmüş olur."

"Hayır. Böyle bir gücü olan kimseyi tanımıyorum."

Savaşçı kısa bir an tereddüt mü etmişti? Yoksa Lisa'nın çaresizliği bir umuda sarılmak için hayal görmesine mi neden oluyordu? "Peki ya şişe?" dedi hemen Lisa. "Ya ona dokunur sam- "

"Şişeyi unut," diye bağırdı Circenn doğrulup dik dik bakarken. "O bana ait ve zaten sana onun seni zamanına döndüremeyeceğini söyledim. Şişe benim malım. Bu düşüncüyü aklından çıkarıp bir daha bana bahsetmesen iyi edersin."

“Eve dönmem için bir yol olmadığına inanmayı reddediyorum.”

“Ama kabul etmen gereken ilk gerçek bu. Eve dönemeyeceğini kabul edene kadar burada hayatta kalmayı düşünemezsin. Bir savaşçıya öğretilen ilk derslerden biri: İçinde bulunduğun koşulları inkâr etmenin tek sonucu, asıl tehlikeleri fark etmektir. Ve seni temin ederim Lisa Stone, şu anki durumunda sayısız tehlike var.”

“Beni korkutamazsın,” dedi Lisa, meydan okurcasına.

Circenn, kadına o kadar çok yaklaştı ki vücutları birbirine değdi ama Lisa bir santim bile geri çekilmedi. Bu adam üstüne de çıksa umurunda değildi, ezilmeyecekti ve daha evvel kimsenin Circenn Brodie’ye böyle karşı koymadığını tahmin ediyordu. Lisa bakışlarına karşılık verdi.

“Benden korkmalısın kadın. Eğer korkmuyorsan aptalın teki olmalısın.”

“O zaman aptalım. Eğer zamanda bir kere yolculuk edebildiysem tekrar yapabilirim.”

“Yapabilseydim yapardım ve bu benim hayatımı da kolaylaştırırdı. O zaman bu ikilem içinde de kalmazdım. Ama nasıl yapıldığını bilmiyorum. En azından bu kadarına inan.”

Az önce adamın onun gözlerini incelediği gibi şimdi de Lisa doğru söylediğine dair bir kanıt bulmak için savaşçının yüzünü inceliyordu. Ama şu anda savunma pozisyonunda olduğunu bilecek kadar zekiymiş - lanet adam çok güçlüydü. Savaşçıyla arasını iyi tutmanın yararına olduğuna karar verdi

“Geçici bir ateşkes yapalım mı?” diye önerdi Lisa sonunda, elbette amacı ilk fırsatta şeyi bulmak ve bir şekilde adamla mücadele etmekti.

“Bir daha duvarlarıma tırmanmayacak mısın?”

“Bana söylemeden beni öldürmeye çalışmayacağına söz verirsen. Bunu kabullenmem için biraz zaman tanır mısın? Birkaç gün yeter,” diye karşılık verdi Lisa, bir şekilde ölüm ihtimalini ertelemek istiyordu.

“Adamlarıma söylediğim gibi Bruce’un kuzeniymiş gibi yapacak mısın?” dedi Circenn ciddiyetle.

“Eğer eve dönmek için bir yol bulursam beni bırakacağına söz verir misin? *Canlı olarak*,” diye ekledi Lisa, son sözcüğü vurgulayarak.

“Önce sen *aye* de kadın,” dedi Circenn.

Lisa adama bakarak bir süre nefesini tuttu. Bu acayip ateşkesi korumak dışında çaresi yoktu.

“*Aye*,” dedi adamın aksanını taklit ederek.

Circenn, ne kadar dürüst olduğunu ve sözlerindeki ciddiyetini tartıyormuş gibi Lisa’yı dikkatle inceledi. “Ben de *aye* kadın. Eğer dönüşün için bir yol varsa yardım edeceğim.” Ağzının kenarında çarpık bir gülüş belirdi. “Seni hayatımdan çıkaracağım ve dürüstlüğüme yeniden kavuşacağım,” diye ekledi yavaşça, daha çok kendine söylemiş gibiydi.

“Ateşkes,” dedi Lisa. *Dürüstlük* kelimesini zihninde oluşturduğu Circenn Brodie hakkındaki gerçekler listesine ekledi. Dürüst olmak onun için önemliydi. Bir anda bir umut ışığı parladı. Yeminini tutmasını sağlayan şövalyelik özellikleri -dürüstlük, onur, kendinden zayıf olanları koruma, kadınlara karşı kibar ve saygılı davranma- aynı zamanda bu yemini bozmasını da sağlayabilirdi. Çaresiz bir kadını öldürmenin onun için kolay olmayacağı belliydi. Bir anlaşma yapmanın bir şövalye için önemsiz bir şey olmadığını biliyordu, bu yüzden anlaşmayı mühürlemek adına tokalaşmak için elini uzattı, elbette ki bunun modern zamana ait bir jest olduğunu unutmuştu.

Circenn bir süre gözlerine baktı, sonra genç kadının elini tuttu ve dudaklarına bastırıp öptü.

Lisa kaşlarını çatarak elini geri çekti. Teninde dudaklarının değdiği yer alev alev yanıyordu.

“Sen teklif ettin,” diye terslendi Circenn.

“Demek istediğim- ah, unutmuşum.” Bir an duraksayıp açıkladı. “Benim zamanında el öpmeyiz- ”

“Ama senin zamanında değiliz. Sen benim zamanımdasın kadın. Bunu unutmamanın ne kadar önemli olduğunu sana sürekli hatırlatıp duramam.” Circenn sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Ve aramızda başka yanlış anlaşmalar olmasın diye açıklayayım: bana vücudunun bir yerini uzatırsan öperim. Benim yüzyılımda erkekler böyle yapar.” Gülümsemesinde ince bir meydan okumayla birlikte alay da vardı.

Lisa ellerini arkasında birleştirdi. “Anladım,” dedi gözlerinde sahte bir itaatkârlıkla bakışlarını yere indirerek.

Circenn şüpheyle bir süre ona baktı ama Lisa bakışlarını kaldırmayınca kapıya doğru ilerledi. “Güzel. Şimdi sana düzgün bir kıyafet bulup on dördüncü yüzyılda kadınların nasıl davrandığını öğretilim. Ne kadar uyum sağlarsan o kadar az risk alırsın ve varlığın da beni o kadar az riske sokar.”

“Lazımlık falan boşaltmam,” dedi Lisa, kesin bir dille.

Circenn şaşkınlıkla baktı.

Circenn, Lisa’yı odasına götürdü, yıkanması için sıcak su gönderdi ve sonra uygun kıyafet aramak için odadan ayrıldı. Lazımlıkmış. Bir tuvaletleri olmayacak kadar barbar olduklarını mı düşünüyordu? Lazımlık sadece geceleri acil durumlarda çocuklar ve sakatlar tarafından kullanılıyordu ve Circenn’e göre, tembel ya da disiplinsiz olmadığı sürece herkes hole ininceye kadar çişini tutabilirdi.

Elindeki işe odaklanıp homurdandı. Vücudunun kıvrımlarını ve uzun bacaklarını bulabildiği en çirkin elbiseyle saklayana kadar o Lisa'nın kalede dolaşmasına izin veremezdi. Adamlarının dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Onunla ne yapacağını düşünürken, hizmetçileri toplayıp bir elbise bulmaları için talimat verdi.

Dün gece Lisa'yı sorgularken neredeyse masum olduğuna inanmaya başlıyordu. Zararsız bir havası ve ciddi bir samimiyet vardı. Onunla konuşurken rahatlamış, hatta sohbetlerinden keyif bile almıştı. Genç kadının gelecekte geldiğini itiraf etmesiyle, dikkatsizce yaptığı lanetin onu zaman içinde taşıdığını fark etmişti.

Bu olanlara şaşırsa da düşününce mantıklı gelmişti: tuhaf konuşması, garip kıyafetleri, hiç duymadığı ülkelerden bahsetmesi, hepsi gelecekte gelmesiyle açıklanıyordu. İnsanlarının İngiltere'den kaçmalarını anlayabiliyordu - kim istemez ki? diye düşündü acıyla. Gelecekte de İngiltere'nin herkesi kontrol etmeye çalışıyor olması adamı şaşırtmadı.

Başka bir ortaçağ lorduna değil de kendisine geldiği için Lisa'nın ne kadar şanslı olduğunu düşünüp usulca gülümsedi. Circenn zamanda yolculuk yapmasını doğru kabul edebilmişti ama o bir istisnaydı. Diğer lordlar onun bir cadı olduğunu düşünüp yakabilirlerdi. Ama sonra aklına geldi, diğer toprak sahipleri şeyeyi lanetleyebilecek güce de sahip değillerdi.

Bu, zaman içinde gezinme sanatlarına aşina olan Adam Black yüzünden olmuştu. Adam bunu sıkça yapar, diğer yüzyıllardan bahseder ve Circenn'e garip hediyeler getirerek sadakatini ve bağlılığını kazanmak için girişimlerde bulunurdu. Bunlar Circenn'in geri çevirdiği hediyelerdi ama Adam onları geri almak istemezdi. Bu yüzden onları güvenli bir odada kilit

altında tutardı, güçlerine güvenmiyordu. Adam'ın onu kendisi gibi olması için etkilemeye çalıştığını biliyordu - ki Circenn bunun yerine kendini öldürürdü.

Geçen gece, Circenn mücadele sırasında çıkarmadan önce, bu tuhaf hediyelerden biri de kadının bileğinde takılıydı. Daha sonra ne olduğuna bakmıştı, bu Adam'm "saat" dediği bir şeydi. Adam bunu çok eğlenceli bulmuş, ölümlülerin "acıklı hayatlarını bununla ölçtüklerini" söylemişti. Kadının saati hikâyesini doğruluyordu.

Lisa'nın anlattıklarına bakılırsa kutu nehirden aşağı ilerleyip, uzak bir yerde su yüzüne çıkmıştı. Zaman ve doğa kutuyu gömmüştü. Kazılıp bulunmadan önce yüz yıllar geçmiş ve kadın ona dokununca beraberce buraya gelmişlerdi.

Gelecekte de insanların hâlâ yadigârların ve şişenin sırrını arıyor olması mümkün müydü? Kadının buraya, *Tuatha de Danaan* ve Tapınak Şövalyeleri'nin hazinelerini aramak için gelmiş olması mümkün müydü? Bu işte Adam'ın parmağı olduğundan şüphelenebilirdi ama iki şey vardı: öldüreceğine dair yemin etmişken Adam'ın bir kadın getirmiş olmasının manası yoktu ve elde etmek istediği özel bir şey yoksa Adam dolambaçlı entrikalara bulaşmazdı. Adam'ın bu işin arkasında olabileceğine dair bir neden bulamadı. Şişe ve yadigârlar zaten Adam'ın ırkına aitti, Circenn sadece bunları koruyordu. Aslında Adam zaten Circenn'i istediği gibi şekillendirmişti - Brodie Lordu'nu "değiştirmeyi" istemiyordu. Hayır, diye düşündü Circenn, Adam'm bu işlerle alakası olamazdı. Belki de Lisa bahsettiği "işverenleriyle" birlikte işin içindeydi, sırları öğrenmek için gelecekte gelen bir hain olabilirdi.

Kadını incelemeli, izlemeli, yakınında tutmalıydı. Bu zaman alacaktı ve devam eden bir savaşın ortasında zaman bir

lükstü. Ayrıca, diye kafa yormaya devam etti, kadının yanında geçirilen her an ağır bir işkenceydi. İtiraf etmek istemese de Lisa'ya karşı tamamen duyarsız değildi. Çarpıcı, gururlu, duygusal ve akıllı bir kadın çetin bir düşman ya da değerli bir müttefik olabilirdi. Yüzyıllardır onun gibi bir kadınla karşılaşmamıştı.

Beni göndermek için lanetle, demişti. Circenn yakarışını hatırlayarak homurdandı. Onu evine gönderebilecek tek kişi, burada olduğunu bilse düşünmeden onu öldürecek olan kişiydi: Adam. Elbette ki Adam'ı çağırıp ondan Lisa'yı evine göndermesini istemeyecekti ya da bir şekilde bu işe dahil olup olmadığıyla ilgili ipucu edinmek için Adam'la karşılaşma riskini almayacaktı. Siyah elf ağzı aranmayacak kadar akıllıydı, bunu yapacak kişi Circenn bile olsa.

Circenn yemini bozarak ve casus olabilecek birini, adamlarına yalan söyleyip koruyarak uğruna yaşadığı her şeye ihanet ediyor, onu insan kılan tüm kuralları çiğniyordu. Kadının yaşamasına izin vererek büyük risk alıyordu, ya hata yapıyorsa...

İçini çekerek talimat vermeyi bitirdi ve Robert Bruce'un kuzeni Lisa MacRobertson'un takdimi için adamlarını hazırlamaya mutfığa gitti.

Adam Black ortaya çıkmakla uğraşmadı. Görünmez kaldı, hafifçe yasemin ve sandal ağacı kokuları yayarak, merakla Circenn'in ayak izlerini takip etti. Hiçbir kuralı ihlal etmeyen, asla zayıflık göstermeyen, ahlak konularında kırılmaz olan mükemmel erkek örneği Circenn Brodie bilinçli olarak adamlarını aldatıp bir yeminini bozuyordu. *Büyüleyici*, diye düşündü Adam. Uzun süre Brodie Lordu'nun zayıf bir noktası olmadığını düşünmüş ve neredeyse ümidini kaybetmişti.

Circenn'in, kendisinin bu işle ilgisi olmadığını inandığını

hissetmişti, çünkü istediği bir şey yoksa karışmayacağını bilir-
di. Adam haince gülümsedi. Circenn yönlendirilmekten nef-
ret ederdi. Brodie'nin toprak sahibinin, Adam'ın bu oyunun
her hareketini yönettiğini bilmemesi en iyisiydi.

Bölüm 8

Lisa kıyafetini giyip duvara yaslı halde duran cilalı metale doğru döndü. Odasına bir ayna getirildiğinde şaşırmişti. Tarih derslerini düşününce aynanın Mısırlılar'ın, hatta belki daha öncesine dayandığını hatırladı. Kanalizasyon sisteminin binlerce yıl önce Romalılar tarafından geliştirildiğini bilse de bir ayna onu şaşırtmayı başarmıştı. Onlara su tesisatını yeniden keşfetmeleri için yardım edememem çok kötü, diye düşündü Lisa. Metalin yüzeyini gölgeli yansımaları belirinceye kadar ovuşturdu.

Yumuşak elbise kalçalarını sıkıca sarmıştı. Elbiseyi omuzlarının üstüne çekebilmek için bir süre mücadele etmişti ama kıyafet Lisa'dan oldukça küçük birinin ölçülerine göre yapılmıştı. Zayıf olmasına rağmen boyu uzundu ve göğüslerinin yarısı bile elbiseye sığmazdı. İcini çekerek elbiseyi kalçalarından aşağı sıyrıp içinden çıktı. Kapı açıldığında kotunu giymek için yatağa doğru yürüyordu.

“Sana şey getir- ” Kelimeler bir anda kesildi

Arkasını dönünce kapıda donmuş gibi duran Circenn'i gördü. Bakışları Lisa'nın üzerine sabitlenmişti, kolunun üzerinde bir pelerin asılıydı. Pelerin yere düştü ama önemsemedi.

Savaşçı odanın içine girip kapıyı tekmeleyerek kapattı. “Ne tür bir elbise giyiyorsun?” diye gürledi. Lisa'yı tepeden tırnağa süzerken, koyu renk gözleri parladı. Sesli bir nefes aldı.

Lisa titredi. Üzerinde sahip olduğu en hoppa şey olan mor külotu ve Ruby'nin doğum gününde hediye ettiği dantel sutyenle yakalanmıştı.

Circenn yavaşça kadına doğru yaklaştı ve parmağını ince dantel sutyeninin bir askısının altına kaydırıldı. “Bu nedir?”

“Bu- Bu- Ah!” Cümlesini mantıklı bir hale getiremedi. Adamın parmağı soluk teninin üzerinde geziniyordu, renklerin ve dokuların tezatlığıyla büyülenmişti. Kılıç dövüşüyle nasırlanıp güçlenmiş büyük elleri zarif parmaklara sahipti ve şimdi onlardan biri onun düzgün göğüslerine değiyordu. Lisa gözlerini kapadı. “Sutyen,” dedi. Resmi bir şekilde ona geleceğin nelere gebe olduğunu öğretirken, sanki tarih dersi veriyormuş gibi davrandı. “Bu bir tür giysi, kadının şeylerini korumak için, bilirsin ve onları yani onları şeyden korumak için yani bilirsin- ”

“Hayır, sanırım bilmiyorum,” dedi Circenn usulca, dudakları arasında bir solukluk mesafe vardı. “Neden beni aydınlatmıyorsun kadın?”

Lisa'nın nefesi küçük bir iniltiyle boğazına takıldı. Tanrım nasıl da kadınsı bir ses çıkarmıştı, sessizce kendine lanet okudu. *Sadece bir soluk*, diye kendini azarladı. Oldukça yakınlardı, vücutlarının tam temasına birkaç santim kalmıştı ve adamın parmağı nazikçe sutyenin kenarını çekiştiriyordu. Lisa

yarı çıplak olduğunun farkındaydı, savaşçının eli ince kumaşın altındaki göğüs ucuna tehlikeli sayılacak kadar yakındı ve işin aslı adamın kolayca çıkarıp atacağı bir bezden başka bir şey giymiyordu. Circenn'in bakışlarının değdiği her noktanın elektriklendiğini hissetti. Adam onu kendi vücuduyla sararsa, Lisa karşı koyacak gücü bulabilir miydi? Peki ya bunu istiyor muydu? Vücudu düşmanı olan bir erkek için ona nasıl ihanet ederdi? “Elbise çok küçüktü,” demeyi başardı Lisa.

“Anlıyorum. Ve sen de bunun vücudunu daha iyi kapayacağını mı düşündün?”

“Ben pantolonumu giymek üzereydim,” dedi Lisa.

“Sanmıyorum. Bana bunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz” -askıyı yumuşakça tuttu- “*koruyor bilirsin işte* derken?”

Lanet adam dalga mı geçiyordu? Lisa kendini onun gözlerine bakmaya zorladı ve hemen bunu yapmamış olmayı diledi. Koyu gözlerinde yoğun bir cinsellik vardı, dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı.

“Yaşlanınca sarmaktan.” Kelimeler Lisa’nın ağzından bir anda dökülürmüştü.

Circenn başını geriye atıp kahkaha attı. Lisa başını öne eğince adamın bakışlarındaki yoğunluğu gördü ve uyarıldığını anladı. *Kendisi tarafından.* Bunu bilmek Lisa’yı hayrete düşürdü. Dün geceki dokunuşları ve bugünkü imalarının sadece bir stratejinin parçası olduğunu sanmıştı ama şimdi adamın aslında istemsizce fiziksel bir tepki verdiğini fark ediyordu. Bu baş döndürücü bir yoğunlukta, korkutucu bir duyuydu. Ani bir önseziyle, ona olan ilgisine dair en ufak bir ipucu verirse adamın tüm gücüyle üzerine atlayacağını hissetti. Tecrübesizliğin ve merakın da verdiği açlıkla Lisa, çaresizce Circenn Brodie gibi bir erkeğin bir kadına neler yapabileceğini keşfetmek istedi.

Ama bu arzusunu gerçekleştiremeye cesaret edemedi. Kesilmek üzere olan bir kuzu gibiydi. Daha önce bir aşk macerası yaşamamıştı ve Brodie Lordu, bir azizeyi bile baştan çıkara bilirdi. Adam tarafından bir kadın olarak kabul edilirse daha fazla korunacağını düşünse de Lisa tekrar öpüşürlerse kendini tamamen kaybedeceğine dair korkunç bir hisse kapıldı. Savaşçı çok güçlüydü. Lisa aralarındaki cinsel gerilimi sona erdirmeliydi ve bunu yapmanın en iyi yolu kıyafetlerini giymektir.

Lisa ayaklarına inmiş elbiseyi giymek için dizlerinin üzerine çöktü ama adam onunla kusursuz bir uyum içinde hareket etti ve burun buruna geldiler. Circenn onun elbisesini tutuyordu.

Lisa kalp atışlarını sayarken bir müddet birbirlerine baktılar; Circenn ona hafifçe gülümsemeden önce yirmiye ulaştı. Aralarındaki gerilim neredeyse elle tutulacak haldeydi.

“Sen güzel bir kadınsın.” Adam eliyle onun yanağını okşadı ve itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Uzun bacaklar, güzel saçlar” -ipeksi tutamların arasında parmaklarını gezdirerek, ellerini saçlarının içine kaydırды- “ve gözlerin alev alev. Çok güzel kadın gördüm ama senin gibisiyle daha önce karşılaştığımı sanmıyorum. Bana varlığından bile haberdar olmadığım yönlerimi keşfettireceğini düşünüyorsun. Seninle ne yapacağım?” Duraksadı, dudakları yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

“İzin ver giyineyim,” dedi Lisa, soluk soluğa.

Circenn, kadının yüzüne dikkatle baktı. Lisa nefesini tuttu, ağzını açarsa bağırabileceğini düşünüp korktu. *Evet! Dokun bana, hisset beni, sev beni çünkü annemin ölmek üzere olduğunu unutmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum!*

Annesinin hastalığı sırasında Lisa, sık sık kendini bir erkek arkadaş bir sevgili özlemi çekerken buluyordu; sadece bir saat-

liğine de olsa güven, sıcaklık ve sevgi yanılsamasını yaşatabilecek birinin özlemini. Şimdi yarı korkmuş bir halde annesinin yalnız başına ölmesinden endişelenirken, onu öldürmeye yemin etmiş bir adamın kollarına sığınmak gibi sapkın bir dürtüyle savaşıyordu

Kalbine yara bandı yapıştırmaya çalışma Lisa, derdi Catherine orada olsaydı. Bu adamla yaşanacak güven ya da bağlılık duygusu bir illüzyondan öteye geçmeyecekti. Yarın Lisa'yı öldürmeye karar verebilecek olan İskoçyalı bir ortaçağ lorduyla ilgili fanteziler kurmak yerine zihnini açık tutmalıydı.

Circenn ellerini saçlarından çekip onun köprücük kemiğine kaydırdı ve parmaklarını desenli sutyenin dantelleri üzerinde dolaştırdı. Şeffaf kumaşı hayranlıkla incelerken bir yandan da göğüs kavislerinin üstünden başlayıp göğüs çatalının karanlık gölgelerine kadar bakışlarıyla okşuyordu onu. "Bana bak," diye fısıldadı savaşçı. Lisa onun gözlerine baktı ve adamın ne gördüğünü düşündü. Tereddüt? Merak? Gizleyemediği arzusu?

Lisa'nın gözlerinde bir "evet" görmediği kesindi ve bu adam gururlu biriydi.

Kadının göğüslerinin arasındaki oyuk boyunca parmağını gezdirdi Circenn, gülümsemesinde belli belirsiz bir hüüzün vardı.

"Sana başka bir elbise bulacak birini yollayacağım kadın," dedi adam ve ardından odayı terk etti.

Lisa giysiyi tutarak yere oturdu. *Yüce Tanrım*, diye düşündü, *ben ne yapacağım?*

Circenn, Lisa'nın odasının kapısının önünde duruyordu. Morali bozuktu. Tepeden tırnağa her yeri kadına *nazik* davranmak için çabalamaktan sızlıyordu. *Nazikçe* gülümsemekten yüzü tutulmuştu; parmakları göğüslerini *nazikçe* dokunur-

ken kasılmıştı. Vücudu odasını, onurlu ve *nazik* terk edişine isyan ediyordu ve beş yüz yıl önce dünyaya gelen içindeki erkek, bu kadının onun olduğunu bağıırıyordu. *Dagda adına, nezaketin canı cehenneme!* Dokuzuncu yüzyıldayken bir erkek sormaz sadece kadının alırdı! Dokuzuncu yüzyılda kadınlar uysaldı, kendisini koruyup kollayacak birini bulduğu için minnettardı.

Circenn acıyla gülümsedi. Bu işkenceye katlanmak için çok uzun süredir kadınsız kalmıştı. Lisa'nın dolgun kıvrımlarını örtebileceğini düşündüğü bir pelerinle odasına gittiğinde, akli sadece bu pelerindeydi ama onu iki parça dantelli kumaş dışında bir şey giymezken bulmuştu. Küçük kurdelelerle! Dagda adına, küçük bir saten kurdele göğüslerinin arasına fütursuzca konmuş, bir diğeriye bacaklarının arasında duran ipeksi kumaşın önüne ilıştırılmıştı. *Hediye gibi*, diye düşündü. *Fiyonklarımı çöz ve sana ne vereceğimi gör...*

Uzaklara bakmaya çalıştı. Kadının güzel vücudunu izleme zevkini reddedip topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmıştı. Kendine sertçe dördüncü kuralı hatırlattı - fiziksel temas yok. Ama beceremiyordu. Dört numaralı kural bir numaralı kuralla -asla bir yemini bozma- oldukça samimi hale gelmişlerdi ve iki numaralı kuralla da -yalan söyleme- sıcak ilişkiler içindeydi. Bozulan kurallar her an daha çok artıyordu.

Lisa'yı o halde görmek, tamamen çıplak yakalamaktan daha kötüydü. Çıplak vücudunun her oyuk ve çukuru aç gözleri için ziyafet olurdu ama o kumaş parçaları bir erkeğe hiçbir şey göstermeden işkence yapmak için kurnazca tasarlanmıştı. Kumaş parçalarının altında sırlar saklıydı. Meme uçları yuvarlak ve koyu renkli paralar gibi miydi yoksa üzüm kuruları gibi mi? Orasındaki tüyleri altın ve bakır rengi miydi? Onun

ayaklarının dibine çöküp elleriyle bileklerini kavrayıp uzun bacaklarını öpse hafifçe inler miydi yoksa sevişirken ses çıkarırmıydı? Hayır, dedi aniden, Lisa Stone onunla olurken bir kaplan gibi bağırdı. *Güzel*. Circenn kadında bunu severdi.

Kendi kurallarından oluşan bir kafeste, etrafını saran onca tehlikeyle Lisa kendini aç bir hayvan gibi hissetmesini sağlamıştı. Circenn'in içindeki şehvet öylesine şiddetlenmişti ki bir an için kadının ne istediğini umursamadan onu altına almak-tan korkmuştu. Onun yerine pelerin yere düşerken titreyen elini saklayıp sıkışmış ve annesini düşünmüştü. Morganna ona armağan edilen gücü kullanarak Lisa'yı zorlamayı düşündüğünü bilse Circenn'i evlatlıktan reddederdi. Asla arzularının esiri olup şiddete bu kadar yaklaşmamıştı. Bu kadın içindeki derin, ilkel dürtüleri uyandırmıştı: sahiplenme, başka bir adamın onu bu örtülere bürünmüş halde görmüş olma ihtimalini kıskanma, adını onun dudaklarından duyma isteği...

Circenn derin bir nefes alıp kalp atışları yavaşlayana kadar tuttu. Şimdi giysilerinin altında ne olduğunu biliyordu -ne giydiğinin önemi yoktu- ona zihninde, ipeksi cildini canlandırmadan bakması nasıl mümkün olabilirdi? Göğüslerinin yumuşak şişkinliği, şeffaf kumaşın altından görünen sert meme uçları, bacaklarının arasındaki hafif tümsek.

Arzu yerini öfkeye bıraktı. Mutfağın oradaki merdivenlerin önünde durup, Alesone veya Floria'yı yollayıp Lisa'nın doğru düzgün hazırlanıp hazırlanmadığını kontrol etmek için baktırmaya karar verdi. Sonra Douglas kardeşlerden birini gönderip, ona kendi zamanları hakkında bilgi vermelerini isteyebilirdi, bu kendisinin de yapabileceği bir şeydi ama kadının yanındayken kendini tutabileceğinden emin değildi. Gidip adamlarını eğitebilir, hayal kırıklığını üzerinden atabi-

lır, küfredip homurdanarak biraz keyiflenebilirdi. Günün geri kalanında kesinlikle bir kez daha erotik düşüncelere sahip olmayacaktı.

Başını sallayarak mutfağa daldı. O günkü planlarının hiçbirinin yolunda gitmeyeceğini anlamak bir saniyesini aldı.

Bakışlarını Duncan Douglas'ın avuçları arasındaki yuvarlak ve kırmızı çıplak kalçalardan aceleyle kaçırıp geri çekildi.

Alesone uzun bacaklarından birini Duncan'ın beline dolamış, kollarını adamın boynuna sarmıştı ve eteği omuzlarına kadar sıyrıktı. Duncan elini kullanarak düzenli ve kuvvetli bir ritimle ona rehberlik ederken, kızın yerde kalan ayağı parmak uçları üzerinde duruyordu. Tutkunun hafif ve şehvetli sesi odayı doldururken havayı yumuşakça içlerine çekiyorlardı, zevkle çıkan boğuk iniltilere ek olarak lanet Duncan her hareketinde tatmin dolu derin bir ses çıkarıyordu.

"Ah, Tanrı aşkına!" diye kükredi Circenn tavana, yere, duvarlara bakarken - Alesone'ın şekilli kalçaları dışında herhangi bir yere. "Duncan! Alesone! Mutfaktan defolun! Yukarıdaki odalardan birini kullanın! Kurallarım olduğunu biliyorsunuz- "

"Ah, evet efsanevi Brodie kuralları," dedi Duncan kuru bir sesle, hizmetçiyi sarsmayı bırakırken. "Ve bunlardan biri de içeride şövalye varken mutfakta sevişmeyin."

Alesone işleri bölündüğü için hoşnutsuzca inledi.

"Burada yemek yiyorum!" diye bağırdı Circenn, rahatsız olduğunu iyice belli ederek.

"Duncan da öyle," diye kışkırtıcı bir şekilde mırıldandı hizmetçi. Duncan'ın beline doladığı bacağına yavaşça indirirken, Circenn'e güzel bir manzara sundu. Şehvetli bir gülümsemeyle Duncan'ın yanındaki masanın üstünde duran bal çömleğinin üstüne bir kapak kapattı.

Circenn balla ne yaptıklarını bilmek istemiyordu ve ifadesi bunu belli etmiş olmalı ki Duncan kahkahayı patlattı.

“Bizi affet Sin.” Duncan bir yandan Alesone’ın eteğini indirirken bir yandan da sırtıyordu. Kızı kucağına aldı ve mutfaktan çıktı.

Circenn sandalyeyi tekmeledi. Başını masaya dayayıp, Lisa’yı öldürmenin ıstırabına son vereceğini düşündü.

Bölüm 9

Ruby apartmanın taş merdivenlerini ikişer ikişer tırmandı ve üçüncü kata ulaşınca yavaşlayıp loş koridorda ilerledi. Üzerinde hoş geldin yazan renkli bir paspas -Lisa'nın iyimserlik aşılayan dokunuşlarından biriydi- gri metalden sıyrılan kah-verengi boyları ve çatlaklarıyla kasvetli kapıyı aydınlatıyordu. Tek bir vidanın tuttuğu Daire 3-G levhası yamuk duruyordu. Ruby kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama onun yerine kendini işareti düzeltirken buldu, ardından eli yanma düştü. Bu ziyaret onu korkutuyordu. Gergin parmakların arasına doladığı bir tutam saç kıvırdı ve Lisa'nın karşılaştığı şeylerle başa çıkabileceğini kendine hatırlattı, kendisinin yapabileceği tek şeyse onu taklit etmek olurdu. Tekrar elini kaldırıncı bu sefer kapıyı çaldı. Gündüz hemşiresi Elizabeth kapıyı açıp onu içeri aldı.

“Lisa? Sen misin hayatım?” diye seslendi Catherine, sesindeki umut parçası hissediliyordu.

“Hayır, Bayan Stone. Benim Ruby,” diye cevapladı küçük oturma odasını geçip dar koridoru dönerek yatak odasına doğru ilerlerken. Sıcacık odaya girip Catherine’in yatağının yanındaki sandalyeye otururken, nereden başlayacağını düşünüyordu. Sandalyenin koluna asılı yarısı bitmiş örgü yorganı tembel tembel çekiştirdi. Lisa’yla ilgili son haberleri annesine nasıl anlatacaktı? Catherine’in durumu kritikti, kızı kayıptı ve şimdi Ruby’nin onun için daha kötü haberleri vardı.

“Müzedeki adam ne dedi?” diye sordu Catherine endişeyle.

Ruby saçlarını düzeltip sandalyede kıpırdandı. “Biraz ballı çay ister misin?” diye sordu geçiştirmeye çalışarak.

Catherine’in bir zamanlar Lisa’nınkiler kadar parlak olan yeşil gözleri, Ruby’nin gözleriyle henüz ölmediğini ve aptal da olmadığını hatırlatmak ister gibi buluştu. “Ne öğrendin Ruby? Çayla beni oyalamaya çalışma. Kızımı gören olmuş mu?”

Ruby gözlerini, rimelini bozmamaya dikkat ederek parmak uçlarıyla hafifçe ovuşturdu. Gecenin çoğunu uyumadan geçirmiş ve Lisa’nın bu kadar uzun zamandır iki işte çalışmayı nasıl başardığını belki de on kez düşünmüştü. Lisa’nın geçen gecedan beri kayıp olduğuna dair Bayan Stone’un yolladığı acil mesajı aldığı anda kulüp kapanıyordu. Hemen polisi aramıştı, ardından da dün gece Lisa’nın işe geldiğini gören olmuş mu öğrenmek için müzeye gitmiş ama işe gitmediğini öğrenmişti. Suratsız Steinmann’la konuştuktan sonra da doğrudan polis merkezine gitmişti.

Polis memuru birkaç saat sonra Lisa Stone hakkında tutuklama emriyle değiştirilecek olan kayıp kişi formunu görev aşkıyla doldurmuştu.

“Geçen gecedan beri onu gören olmamış,” diye bilgilendirdi Ruby. “Müzenin güvenlik kameralarında görünüyor. Son kaydedilmiş görüntüsünde Steinmann’ın ofisinin dışında.”

“Yani en azından sen onu otobüs durağında gördükten sonra işe gittiğini biliyoruz,” dedi Catherine. “Kameralarda müzeden ayrılışı var mı?”

“Hayır. Tuhaf olan da bu. Yağmurluğu hâlâ kapıya asılı ve kameralar çıkışını kaydetmemiş. Steinmann’ın ofisinde kamera yok ama adam hemen dışarı çıkmak için kullanabileceği bir pencere olduğuna dikkat çekti.” Aslında Ruby’nin doğru olmadığını bildiği iğrenç suçlamaları da hemen ortaya atmıştı. Ama bunu nasıl kanıtlayabilirdi ve Lisa hangi cehennemdeydi? Catherine’e polis merkezine ikinci kez gittiğinden ve dua ederek altmış kilometre çapındaki tüm hastaneleri aradığından bahsetmedi. Şükürler olsun ki hastanelerden bir şey çıkmamıştı.

“Steinmann’ın ofisi üçüncü katta değil mi?” diye sordu Catherine kafası karışmıştı.

“Evet. Ama ısrarla Lisa’nın küçükken tırmanma dersleri aldığına dikkat çekti. Sanırım Lisa bunu işe başvuru sırasında hobileri olarak belirtmişti. Bu yeteneğiyle gurur duyduğunu biliyorum.” Ruby sandalyede kıpırdanıp derin bir nefes aldı. “Bayan Stone, müzede kayıp bir eser var ve- ”

“Kızımı bunu çalmakla suçluyorlar,” dedi Catherine öfkeyle. “Bana söylemeye çalıştığın bu mu?”

“O... şey... ortadan kaybolmuş olması durumu kötüleştiriyor. Steinmann ve onun güvenilir kamera kayıtlarına göre o ve bir iş arkadaşı Lisa’dan birkaç saat sonra ofise gelmişler. Kapı kilitli değilmiş ve o da ilk olarak kilitlemeyi unuttuğunu düşünmüş. Şimdiyse ofiste saklandığını onlar çıktıktan sonra eseri alıp pencereden kaçtığını düşünüyor.”

“Neymiş bu eser?”

“Söylemiyorlar. Görünüşe göre onlar da tam olarak ne olduğunu bilmiyorlar.”

“Benim kızım hırsız değil,” dedi Catherine sertçe. “Gidip onlarla konuşacağım.”

“Catherine bırak bu işi senin adına ben halledeyim. Sen kalkamazsın-”

“Tekerlekli sandalyem var!” Yaşlı kadın incecik elleriyle hastane yatağının kenarlarını kavrayıp kendini yukarı çekmeye çalıştı.

“Catherine hayatım,” dedi Ruby, üzüntüyle. “Onu bulacağız. Söz veriyorum. Ve adını temize çıkaracağız.” Elini Catherine’in elinin üstüne koyup parmaklıkları kavrayan elini nazikçe gevşetti. “Lisa’nın böyle bir şey yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Bunu kanıtlamanın yolunu bulacağız.”

“Kızım asla hırsızlık yapmaz ve kesinlikle beni terk etmez!” dedi Catherine. “Beni terk etmesi gerekirdi ama bunu yapmadı.” Ani öfke patlaması onu yormuştu, bir süre öylece yattı. Titrek bir nefes aldı, soluk soluğa konuşmaya çalıştı. “Steinmann suç duyurusunda bulundu, değil mi? onun için yakalama emri çıktı, değil mi?”

Ruby çekinerek, “Evet,” dedi.

Catherine başını sertçe kaldırdı ama ardından tekrar yastığa düştü ve gözlerini kapadı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Ruby uykuya daldığını düşündü. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çelik gibiydi. “Benim kızım hiçbir şey çalmaz. Baş belada olmalı. Lisa sorumluluk sahibi bir kızdır ve kötü bir şey olmadıkça eve gelmemezlik yapmaz.” Catherine gözlerini açtı. “Ruby, senden daha fazlasını istemekten nefret ediyorum ama Lisa için-”

Ruby tereddüt dahi etmedi. “Hiç sorun değil hayatım, Lisa’yı kardeşim gibi sevdiğimi bilirsin. O eve dönene kadar -ki dönüp aklanacak- zamanımın çoğunu burada geçiririm. Belki

arar ya da mesaj atmayı dener ve bu durumda hemen harekete geçecek biri olmalı.”

“Ama senin de kendi hayatın var- ” dedi Catherine nazikçe.

Ruby’nin gözleri doldu. Catherine’in sağlığı, Lisa’nın doğum günü kutlaması için beraber dışarı çıktıkları gecedен bu yana daha kötü olmuştu. Catherine’in ellerini kendi ellerinin arasına alarak kesin bir dille konuştu. “Onu bulacağız Catherine ve onu bulana kadar ben buralarda olacağım. Bu konuyla ilgili daha fazla tartışma duymak istemiyorum. Onu bulacağız.”

Eğer hala hayattaysa, diye düşündü Ruby, sessizce dua ederek.

Bölüm 10

Duncan, Circenn'in odasına giderken neşeli bir ısıklık çalıyordu. O kadın gelecekten geldiğinden beri işler oldukça ilginçleşmeye başlamıştı. Circenn isteyerek bir yeminini bozmuş ve yalan söylemişti ki bu Duncan için neredeyse kutlanacak bir şeydi. Galan bile bu sabah kahvaltıda, bunun bir tür ilerleme olduğunu kabul etmişti. Bir gece önce Circenn'i yeminini onurlandırması için zorlamış olmasına rağmen, bu sabah Duncan'a Circenn Brodie'yi yıllardır bu kadar dengesi şaşmış görmediğini itiraf etmişti. Katı kuralları yıktıran ve onu kendini sorgulamaya zorlayan bu genç kadının, Circenn'in başına gelen en iyi şey olduğu konusunda Galan da Duncan'la aynı fikirdeydi.

Ölümsüz Brodie Lordu'na Douglas'lar on sekiz nesildir hizmet ediyorlardı ve son birkaç nesil Circenn'in artan içe kapanıklığı konusunda konuşup endişelerini dile getiriyordu.

Douglas'lar onun için endişeleniyorlardı. O kadar da uzak olmayan bir geçmişte Brodie Lordu, on bir mülkünü bizzat yönetirdi. Ama yüzyıldan uzun süredir böyle yapmıyor, insanları arasındaki anlaşmazlıkları çözmesi için çeşitli şövalyeler tayin ediyordu. Eskiden olsa Brodie'nin toprak sahibi, köyleri bizzat atıyla dolaşıp halkıyla konuşur ve onları iyice tanırdı. Ancak Duncan, önüne tebaasından birini getirse Circenn'in tanıyabileceğinden emin değildi.

Geçen yüz yıl içinde Circenn zamanının çoğunu ülke ülke gezip başkalarının savaşlarında dövüşerek ve hiçbirinin topraklarına dokunmayarak geçirmişti. İskoçya'ya sadece Robert Bruce'a, Bunchan Kontesi İsabel tarafından taç giydirildiğinde anavatanı uğruna savaşmak için dönmüştü.

Duncan'ın amcası Tomas, yaşama sevincini yeniden kazanması için Brodie'nin toprak sahibine evlenmesini salık vermişti. Ama Circenn yeniden evlenmeyi reddetmişti ve kimsenin onu zorlaması mümkün değildi. Duncan'ın babası bir kadınla samimiyet kurar umuduyla planlar kurmuştu ama görünüşe göre Circenn Brodie saçma yeminlerinden birini etmiş ve kadınlara yakınlık duymaya tövbe etmişti.

Circenn'in kökleri zamanın sisleri arasında kaybolmuştu ve Duncan onun nasıl ölümsüz olduğunu öğrenmek için onu birkaç kez sorgulasa da savaşçı suskunluğunu korumuş bu konuda konuşmayı reddetmişti. Bol miktarda viski tükettikleri bir gece Duncan, Circenn'in neden bir kadınla yakınlaşmak istemediğini anlamıştı. İki yüz yirmi sekiz yıl önce Circenn'in ikinci karısı kırk sekiz yaşındayken ölmüştü ve Circenn viskinin verdiği rahatlıkla bir karısının daha ölümünü izlemek istemediğini itiraf etmişti.

"Yani o zamandan beri sadece sevişiyorsun," demişti Duncan.

Circenn içini çekmişti. “Yapamam. Bedenimi kalbim yönetmiyormuş gibi görünebilirim ama bir kadınla onu yatağıma alacak kadar ilgilenirsem daha fazlasını da beklerim. Onu yatağımın dışında da isterim.”

Bu yorum Duncan’ı sarsmıştı. “O zaman yatacağın kadınla soyunana kadar vakit geçir,” demişti rahatça.

Circenn ona karanlık bir bakış atmıştı. “Hiç eskimeyen bir kadınla tanışmadın mı? Gece yatmaya gittiğinde kokusu seninle gelen ve sabah uyandığında nefes gibi ihtiyaç duyduğun bir kadınla?”

“Hayır,” dedi Duncan rahatça. “Kadınlar sadece kadındır. Sen onlara çok fazla anlam yüklüyorsun. Onlar sadece sevişmek içindir.”

Ama Brodie Lordu için kadınlar sadece sevişmek için değildi ve Duncan bunu biliyordu. Son zamanlarda “sadece sevişmek” Duncan’ın arzularını da karşılamıyordu. Bunun yaşlanmayla mı alakalı olduğunu düşündü - erkek yaşlandıkça gelişigüzel ilişkiler yatıştırıcı olmaktan çok yıpratıcı oluyordu.

Geçenlerde Duncan, bir kızla beraber olduktan sonra günbatımına kadar yanında kalmış, hatta, “Kocan ne zaman dönmeyi bekliyor?” gibi sorular sorarak kendini şaşırtmıştı.

Bu her neyse kahrolası sinir bozucu bir şeydi.

Aklından geçenleri uzaklaştırıp, Circenn’le ilgili daha keyifli şeyleri düşünerek omuzlarını silkti. Circenn’in gelecekte gelen kızı öldürmeyeceğine dair en iyi atı üstüne Galan’la bahse girmişti ki bu kazanmayı istediği bir bahisti. Brodie’nin toprak sahibi hayata dönmeliydi, belki de bu tuhaf genç kadın ona yardım edebilecek tek kişiydi.

Lisa, Circenn’in odasının penceresinden öğleden sonra

manzarasına bakıyordu. Kalın bulut kümesinin ardında güneş tepe noktaya ulaşmış, şimdiyse yavaşça okyanusa doğru alçalıyordu. Saatin kaç olduğuna bakmak için alışkanlıktan bileğine baktı ama saati yoktu. Müzedeyken kolunda mıydı diye hatırlamaya çalıştıysa da emin olamadı. Temizlik yaparken genellikle saatini çıkarıp ceketinin cebine koyardı böylece saat ıslanıp kirlenmezdi. İki gece önce de böyle yapmış olacağını düşündü. O zamandan beri saati aklına gelmemişti.

Taze ve tuzlu havanın keyfine varmak için derin bir nefes aldı. *Dunnottar'dayım*, diye düşündü, yirmi dört saat kulede tutulmak bir şekilde onun şaşkınlığını azaltmıştı. Buranın fotoğraflarını görmüştü ve özellikle bir tanesi hafızasına kazınmıştı, sisli denizden yükselen büyük bir uçurumun olduğu siyah beyaz bir fotoğraftı. Gotik ve romantik bir yer gibi görünüyordu, Lisa burayı görmek için bir gün İskoçya'ya gitme hayali kurmuştu. O resimden, uçurumun üç kenarının denizle çevrili olduğunu, ana karaya bir köprüyle bağlandığını biliyor ve bu köprünün kalenin arkasında olduğuna inanıyordu. Aynı zamanda Dunnottar'ın İngilizler tarafından defalarca alındığını da biliyordu, tabii İskoçlar sonra kaleyi geri alıyordu. Bu yüzden Bruce, İngilizler'in geri almasını engellemek için İskoç kalelerini yakma alışkanlığı geliştirmişti.

Lisa tarihin bu dönemine meraklıydı, otobüste giderken okumak için fırsatı olurdu. Bunca görkemli kalenin yok olmasına üzülse de Bruce'un yaptığı işin akıllıca olduğunu kabul etmişti. İskoçlar akıllıca savunma kaleleri inşa ediyorlardı ve İngilizler bu kaleleri ele geçirdiğinde neredeyse yenilmez oluyorlardı. Bruce taş kaleleri yıkarak, II. Edward'ın liderliğindeki savaşçıları kendi kalelerini yapmaya zorlamıştı ki bunlar güçlü kaleler değillerdi. İngilizler zaman ve kaynaklarının

muazzam çoğunluğunu İskoçya'da kendilerine kale yaparak israf ederlerken, Bruce güçlerini arttırmak ve ülkeyi harekete geçirmek için zaman kazanmıştı.

Burası 1314 İskoçya'sı! Lisa heyecanlanmıştı. Sadece birkaç ay sonra Bannockburn'de Bruce, İngiltere'yi ses getirecek bir zaferle yenecek ve nihayet savaşı İskoçya lehine çevirecekti.

Kapının sertçe vurulması düşüncelerini böldü. Hızla ayağa kalkarken pelerinin eteklerine takıldı. En azından bu üstüne oluyordu ama kesinlikle çok rahatsızdı. İçinden bir ses, Circenn'in onu bu şekilde giydirmesinin bir nedeninin daha olduğunu söylüyordu, çünkü böyle bir elbiseyle duvarlara tırmanamazdı. "Geliyorum," dedi eteklerini eliyle toplarken. Etekleri yerden kaldırdı ve gidip kapıyı açtı.

Gri-kobalt ekose kumaşa bürünmüş bir adam kapıda duruyordu. Kaslı kolları kahverengi ve çıplaktı, kasları gelişmiş bir dansçının kolları gibi güçlüydü. Vücudunda bir gram yağ bulunmuyordu ve buna gerek de yoktu. Koyu saçları yüzünün etrafından omuzlarına dökülüyordu. Şakağının iki yanında örgüler vardı, güldüğü zaman beyaz dişleri parlıyordu ancak burnu sanki bir ya da iki kez kırılmış gibi görünüyordu. Dikkatli ve muzip bakan koyu renk gözleriyle Lisa'yı inceledi ve dudakları beğeniyle kıvrıldı.

"Ben Duncan Douglas'ım kadın. Circenn benden, uyum sağlayabilmen için sana zamanımızı öğretmemi istedi." Adamın bakışları kadının vücudunda dolaştı. "Sana uyan bir pelerin bulmuşlar demek. Çok güzel görünüyorsun."

"İçeri gel," dedi Lisa, bir an nefesi kesilmişti. Duncan, Circenn Brodie ile kıyaslanamazsa da modern zamanda düzinelerce kadının bu adam için delirebileceğini biliyordu.

Duncan içeri girip odayı gözleriyle taradı. "Dagda adına,

burası da onun tüm odaları gibi derli toplu.” Homurdandı. “Burada işleri biraz karıştırmak istemez misin? Mesela şu goblenleri iterek yamuk durmalarını sağlayabilirsin. Böylece oda toz dolar, köşelere büyük örümcek ağları örmesi için örümcekleri içeri alabilirsin. Tabii bir Brodie Lordu’nun odasında toz olmasının kabul edilemez olduğuna eminim. Bazen doğanın bile onunla karşı karşıya gelmeye cesaret edemediğini düşünüyorum.” Adam düzgünce katlanmış örtüsüyle mükemmel biçimde toplanmış yatağa doğru yürüdü. “Yatağı biraz bozup onun düzen saplantısına meydan okumak istemez misin?”

Lisa gülümsemesini gizleyemedi, birinin Brodie Lordu’nun disiplin anlayışıyla alay etmesi onu biraz rahatlatmıştı. Oadaki kusursuz düzen onu da sinir etmişti. Örtü yatağa o kadar sıkı örtülmüştü ki dün gece altına girip uyumak için battaniyeyi kazıması gerekmişti. Odayı karmakarışık bırakmıştı ama duvardan inip geri döndüğünde odayı yeniden tamamen toplu bulmuştu. “Evet,” diyerek ona katıldı Lisa.

“*Aye*,” diye düzeltti onu. “*Aye, nay*, çiftleşme.”

“Çiftleşme kelimesini kullanacağımı pek sanmıyorum,” dedi Lisa utanarak.

Duncan onu tepeden tırnağa süzdü. “Şey kullanmalısın. Sen güzel bir kadınsın ve çiftleşmeye ihtiyacı olan bir adam tanırıyorsa o da Circenn Brodie’dir.”

Lisa şaşkınlığını çabucak gizledi. Toprak sahibini sıklıkla çiftleşebilen biri olarak düşünmüştü. “Sanki beni teşvik ediyormuşsun gibi. Sen de beni öldürmek istemiyor musun?”

Duncan battaniyeyi itip kendini yatağa bırakırken inledi. “Circenn ve kardeşlerimin aksine ben her şey için bir plan ya da önlem düşünmem. Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelebilir. Ben suçu kanıtlanana kadar insanların masum ol-

duğunu düşünürüm. Senin şişeyle birlikte gelmen illa suçlu olduğun anlamına gelmemeli. Ayrıca istediğinde şişeyi ona geri verdin.” Genç kadına düşünceli gözlerle baktı. “Bize kalıntılarının sergilendiği bir yerden geldiğini söyledi. Tüm bunlar karşısında şoke olmuş olmalısın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lisa heyecanla. “Nasıl hissettiğimi anlayan tek kişi sensin.”

“Ben her zaman kadınların nasıl hissettiklerini önemserim,” diye cevapladı Duncan rahatça.

Duncan Douglas’la böyle cilveli şekilde sohbet etmenin çıkmaz bir sokağa girmekten farkı yok, diye düşündü Lisa. O yüzden konuyu yeniden Circenn’e getirdi. “Bana bağırıp diklenmeyi keserse masum bir kurban olduğumu anlayacaktır. Tek istediğim eve dönmek. Buraya gelmeyi ben seçmedim. Eve dönmem lazım.”

“Neden? Özlemini çektiğin bir sevgilin mi var?”

“Hayır. Ama sorumluluklarım- ”

“Ah!” Duncan elini sallayarak konuşmasını kesti. “Yanımda o kelimeyi kullanma. Bu kelimeden hoşlanmıyorum, hatta nefret ediyorum. İğrenç bir tadı var.”

“Ve çok da önemli bir kelime,” dedi Lisa. “Kendi zamanımda ilgilenmem gereken şeyler var. Duncan, beni eve yollaması için onu ikna etmelisin.”

“Circenn seni eve yollayamaz kadın. Zamanla oynayamaz. Evet, bazı tuhaf yetenekleri olabilir ama insanları zaman içinde gezdirmek bunlardan biri değil.”

“Şişe beni geri götürür mü?” diye sordu hemen Lisa, Duncan’ın tepkisini dikkatle incelerken. Adamın yüzü aynı Circenn’e bundan bahsettiği zaman olduğu gibi karardı.

“Nay,” dedi kısaca Duncan. “Bu konuyu Circenn’e açmanı

da tavsiye etmem. O şişe konusunda çok huysuz ve bu konuda sorular sorarak sadece şişenin peşinde olduğuna dair şüphelerini arttırırsın. Masumiyetine olan inancının büyük bir kısmı da böylece yok olur.”

Lisa derin bir iç çekti. Harika, yani bu konuyu araştırmaya kalkar ve yakalanırsa bu onu suçlu yapacaktı. “Beni eve göndermenin bir yolunu biliyor musun?” diye sordu ısrarla.

Duncan merakla baktı. “Neden bu kadar çok dönmek istiyorsun? Burası o kadar mı kötü? Seni pencereden bakarken gördüğümde denize mutlulukla bakıyordun. Bu ülkeyi güzel bulmuşsun gibi görünüyordu. Yanılıyor muyum?”

“Hayır, yani *nay*, yanılmıyorsun ama önemli olan bu değil.”

“Eğer neden bu kadar ısrarla geri dönmek istediğini anlatmazsan korkarım daha fazla anlayamayacağım,” dedi Duncan.

Lisa nefesini verip uzaklara baktı. Annesi Catherine’den konuşmaya başlarsa ağlayabilirdi. “Çok sevdiğim birinin şu an bana ihtiyacı var Duncan ve o kadını hayal kırıklığına uğratmam.”

“Kadın,” diye tekrarladı Duncan, ilgilenmiş gibi görünüyordu. “Kim?”

Lisa baktı. “Bu kadarı yetmez mi? Benim için önemli olan biri. Onu öylece bırakamam!”

Duncan onu inceledi, değerlendirdi ve sonunda ellerini havaya kaldırdı. “Bu beni üzüyor kadın ama sana yardım edemem. Seni zamanına döndürecek hiçbir yol bilmiyorum. Sana tavsiyem durum ne kadar kötü olursa olsun Circenn’e güven- ”

“Ama onun beni geri yollayamayacağını söyledin,” dedi Lisa çabucak.

“Hayır ama iyi bir dinleyicidir.”

“Hah! Bir turp bile daha iyi dinler,” dedi Lisa, gözlerini devirerek.

“Bir insanı dış görünüşüne göre yargılama. Her insanın hassasiyetleri vardır ve Circenn Brodie’nin de hassasiyetleri var. Seni öldüreceğini düşünüyor musun?”

Lisa, adamın koyu gözlerinde Circenn Brodie’nin bunu yapamayacağını teminatını gördü. “Bunu yapmaz, değil mi?”

“Sence?” dedi Duncan

“Bence bunu düşünmekten bile nefret ediyor. Bağırıp çağırmasına rağmen benden çok kendine öfkeli olduğunu düşünüyorum.”

“Zeki kız,” dedi Duncan. “Kesinlikle kendine öfkeli çünkü yeminler arasında kaldı. Senin gerçekten bir casus ya da bir şeyden ötürü suçlu olduğunu düşündüğüne inanmıyorum. Eğer kendine kızgınsa bunun ilk nedeni yemin etmiş olması. Circenn’in daha önce sözünü tutmadığı olmamıştı, zaten bu ona uymaz da. Başarısızlık olarak gördüğü durumu kabullenmesi zaman alacak. Bir kez kabullendi mi sonuçlarının canı cehenneme, hiçbir yemini senin hayatının üstünde tutmaz.”

“Eh, bu rahatlatıcı,” dedi Lisa. Sanki Circenn ve arkadaşı “iyi polis, kötü polis” oyunu oynuyorlardı. Duncan’a merakla baktı. “Benim hayatımın nasıl olduğuna dair soruların yok mu? Senin yerinde olsam sorularım olurdu.”

Duncan’ın ifadesi ciddileşti. “Ben hayatındaki şeylerden oldukça memnun olan biriyim kadın. Ne geleceği bilmek ne de ona karışmak isterim. Küçük bir hayatın küçük bir parçası bana yeter. Böyle şeyleri olurlarına bırakmak daha iyidir. Ayrıca senin zamanın hakkında ne kadar az şey bilirim seni kendi zamanıma adapte etmek için o kadar çok çalışabiliriz. Seni

hayata bağlayan kendi yüzyılından bahsetmekse, seni döndürmenin bir yolunu bilmesem de sana tavsiyem anılarına tutunmandır.”

Lisa derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “O zaman bana öğret Duncan,” dedi üzüntüyle. “Ama sana karşı dürüst olacağım, pes etmek gibi bir niyetim yok. Eğer eve dönmemin bir yolu varsa bulacağım.”

Circenn gevşek taşları tekmeleyerek avluda yürüyordu. *Avlunun tamire ihtiyacı var, tıpkı kalenin olduğu gibi*, diye düşündü. Bu yarı yanmış kalede yaşamaktan yorulmuştu, gerçi rahatı yerinde olmadığından değil -bunu pek umursamazdima Dunnottar’daki bu genel karışıklık ve düzensizlik onun ruh haline de yansiyordu.

Kalenin köşe taşlarına baktı. Son kuşatma sırasında kuleyi destekleyen büyük taş kaymış ve üstündeki duvarın tehlikeli bir şekilde yana yatmasına neden olmuştu. Kendisi de böyle hissediyordu - köşe taşı kaymış, tehlikeli bir pozisyondaydı.

Bir daha asla, diye düşündü Circenn. Son yalanını söylemiş, son kuralını bozmuştu.

Bu konulara her zaman önem vermişti ama şimdi Duncan’ın bulduğu açığın yeminini gerçek anlamda bozmaktan koruduğuna karar vermişti. Kurallarının böyle hafifçe bükülmesini kaldırabilirdi. Yine de Adam Black bir gün ortaya çıkabilir ve Lisa’yı *henüz* öldürmediğini kolayca anlayabilirdi.

Ama kadının kim olduğu hakkında yalan söylemek ve onunla fiziksel yakınlık kurma hayali... Ah, işte bunlar kabul edilir gibi değildi. Bir daha ne yalan söyleyecek, ne de onun cazibesine kapılmak için kendine izin verecekti.

İçini çekip avlunun dışına doğru ilerledi ve en cesur

atlarından birini alıp at binmeye gitti. Kayalık yamaçtan aşağı inerken kulenin arkasındaki köprünün ötesindeki toz bulutunu, nöbetçinin uyarı bağırsıyla aynı anda fark etti.

Gözlerini kısarak yaklaşan toz bulutunu inceledi. Savaşa hazır vücudu gerildi. Savaşçı kimliğini hatırlamak için dövmüşmek iyi olacaktı. İlk biniciler tepeye tırmanırken vücudunu sel gibi basan adrenalin büyük bir süratle çekildi ve yerini çaresizliğe benzer bir duyguya bıraktı.

Robert Bruce'un bayrağı taşıyıcıların arasında dalgalanıırken, Circenn'in adamlarına gelişini müjdeliyor ve onları Brodie'ye, evlerine yollayacağını haber veriyordu.

Son söylediği yalanı hatırlayınca acıyla güldü, *Hah!* İşte Lisa'nın "kuzeni" bizzat geliyordu.

Bölüm 11

Circenn, Bruce'un yolunu kaleye varmadan kesmek için kontrolsüzce atını sürdü. At binerken bir yandan da kadını "henüz" öldürmemek gibi küçük bir kararın nasıl düzinelerce sorun yarattığını şaşkınlıkla düşündü. Ne zaman bu sorunlardan birini çözmeye çalışsa, sadece yenilerini yaratmayı başarıyordu. Bugüne kadar yaptıklarının geri dönüşü yoktu. Yalan söylemeyi bırakamazdı, Lisa'nın gerçek kimliğinin ortaya çıkması riskini alamazdı.

Robert selam vermek için elini kaldırdı ve hemen askerlerinin yanından ayrıldı, özel muhafızları birkaç adım geride kalsa da yanından uzaklaşmadı. Adamlarını kaleye doğru yönelterek atını dörtlüye koşması için dürttü.

Circenn'in bakışları kralın muhafızlarına kaydı. İkisi de içgüdüsel olarak başını eğmiş kaşlarının altından bakıyordu - gülümsemiyordu. Savaşçı dilinde bu bakış -baş eğik, göz-

ler sabit- bir meydan okumaydı. Circenn hemen duruşunu düzeltti, kanı hızla akmaya başlayarak kralın bu iki adamına tepki verdi. Bu aynı topraklarda karşı karşıya gelen iki kurdun verdiği basit ve zamansız tepkiydi. Kişisel bir şey değildi, içinden gülümseyerek sadece erkekliğini ve üstünlüğünü koruması gerektiğini düşündü.

Circenn, Robert'ı son gördüğünde kralın yanında bu iki adam yoktu. Onların varlıkları, en eski Kuzey İskoçya klanlarının savaşın ön saflarında bulunacakları anlamına geliyordu. Circenn, kralın bu iki efsanevi savaşçı tarafından korunuyor olmasına memnun olmuştu. Bu iri adamların sahip olduğu doğaüstü mavi renkteki gözleri onların kim olduğunu kanıtlıyordu - Berserker'lar.

"Circenn." Robert onu gülümseyerek selamladı. "Son görüşmemizden bu yana çok oldu. Görüyorum ki Dunnottar hâlâ sonbahardaki gibi bir harabe." Bakışları kaya yığınları ve kalenin kararmış taşlarının yayıldığı geniş arazide gezindi.

"Hoş geldiniz ekselansları. Umarım bize adamlarınızla birlikte güçlerimizi birleştirme zamanının geldiğini bildirmek için gelmişsinizdir," dedi Circenn anlamlı bir ifadeyle. "İki hafta önce Jacques de Malay yakıldığından beri Tapınak Şövalyeleri savaş beklentisiyle yanıyor. Onları daha ne kadar küçük görevlerle oyalayabilirim bilmiyorum."

Robert başını sallarken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Her zamanki gibi sabırsızsın Circenn. Onları hep yaptığın gibi dizginleyebileceğine eminim. Şövalyelerin ön planda olmasındansa, ihtiyatlı görevlerde gizlice çalışmaları daha çok işime yarar. Benim birliklerime katılan onlarcası olağanüstü işler yaptı. Diğerlerini de komutama girmesi için hazır edeceğin konusunda sana güveniyorum." Kral özel muhafızlarını işaret

etti. “Sanıyorum Niall ve Lulach McIlloch’u tanıyorsun.”

Circenn başını öne eğdi, bakışları McIlloch kardeşler üzerinde gezerken beklentiyle gülümsedi. İçlerinden biri hareket etseydi boğazlarına yapışacaktı. Kuşkusuz kavgaları gülerек biterdi ama Circenn bu ikisini ne zaman görse aynı tepkiyi veriyordu. Bu adamlar o güne kadar gördüğü en iyi savaşçılardı ve onlarla dövüşmek nafîle olduğu kadar heyecan vericiydi de. Ne zaman dövüşseler berabere sonuçlanıyordu. Elbette ki teke tek olduğunda. Circenn eğer ikisi güçlerini birleştirtirse büyü kullanmadığı müddetçe, az bir çabayla onu yere devireceklerinden şüphesi yoktu.

“Brodie,” dedi Lulach başını sallayarak.

“Belki Brodie’ye doğru yola çıkmadan bir kılıç dansı için zamanımız vardır,” diye önerdi Niall. “Bence bir ders daha almış olursun,” diye kışkırttı onu.

“Sen bana bir şey öğretebileceğini mi sanıyorsun?” Circenn zorlu dövüşlerden hoşlanırdı ama şu an akli elindeki sorunla meşguldü. “Belki sonra.” Düşüncelerinden dolayı onları reddedip Robert’a döndü. “Özel olarak konuşabilir miyiz eksensanlı?”

Bruce başını Niall ve Lulach’a doğru salladı. “Siz gidin. Brodie beni korur. Az sonra size katılırım.”

Circenn diziyle atını dürttü, o ve Robert atlarını sessizce uçuğunun kenarına doğru sürdüler. Robert denize bakıp tuzlu soğuk havayı iyice içine çekti. Dalgalar altlarındaki kayalara vuruyor, gümüş renkli köpükleri yukarılara kadar çıkıyordu.

“Burayı seviyorum. Vahşi ve enerji dolu. Dunnottar’ı her ziyaret ettişimde bu enerjinin beni yenilediğini hissediyorum.”

“Bu uçuğunun öyle bir etkisi var,” diyerek onayladı Circenn.

“Ama belki de hissettiğim bu güzel kayayı korumak için

ölen adamların cesaretlerinden başka bir şey değildir.” Robert bir süre konuşmadı, Circenn onun ülkeleri özgür kalana kadar burada savaşılan adamlarını düşündüğünü biliyordu.

Circenn, Robert düşüncelerinden sıyrılana kadar bekledi. “Yine de Brodie Kalesi’yle karşılaştırılmaz, değil mi? Dönmek için sabırsızlanıyor olmalısın.”

“Savaşa katılmak için daha çok sabırsızlanıyorum,” dedi Circenn çabucak. Kritik mevkilerde beklemekten ve mesaj ulaştırıp korumaktan bıkmıştı, onun ihtiyacı olan içini tüketen ateşi savaşa gömmekti.

“Sana başka yerlerde ihtiyacım olduğunu biliyorsun Circenn. Aynı zamanda Tapınak Şövalyeleri’nin başlarına konulan ödülünden dolayı arandıklarının da farkındasıdır. Onlara sığınak versem de onları birliğimde tutmak çok tehlikeli. Benimkiler sakallarını tıraş etti, zırhlarını çıkardılar ve İskoç gibi davranıyorlar. Seninkiler hâlâ aynı yolda devam mı ediyorlar?”

“Evet, kuralları bozma konusunda zorlanıyorlar. Savaşa gideceklerine izin verileceğine inanırlarsa belki onları ikna edebilirim. Bazı kaleleri almana yardım edebiliriz,” diye konuştu Circenn öfkeyle.

“Sen şu an bulunduğun yerde bana en iyi şekilde yardım ediyorsun. Senin özel güçlerini savaşa ben hazır olunca çağıracağım, daha önce değil. Ama tartışmak istemiyorum Circenn. Senin için bile sert olan bu yüz ifadesiyle, beni karşılamak için seni yollara döken aklındaki şeyin ne olduğunu söyle bana.”

“Sizden bir isteğim var ekselansları.”

Robert tek kaşını kaldırıp baktı. “Aramızda hâlâ resmiyet mi var Circenn? Geçmişimize rağmen mi?”

Circenn hafifçe gülümsedi. “Robert senden bir iyilik isteyeceğim ama bana nedenini sorma, sadece kabul et.”

Robert atını Circenn'in atının yanına yaklaştırdı ve elini onun omzuna koydu. "Yıllar önce kendi anavatanıma karşı Longshaks'la savaşırken senin bana güvendiğin gibi bana güven mi diyorsun? Sınırı geçip İngiltere'ye dönmeyeceğime inanmak için hiçbir sebep yokken, bana inandığın gibi sana inanmamı söylüyorsun?" Robert'ın ağzı acı bir tebessümle kıvrıldı. "Circenn çok da uzak olmayan geçmişte kendime inanmam için bana neden verdin. Arkamda olduğuna inandım, İskoçya'yı özgürlüğüne kavuşturabilirdim. Bana geldin ve hak etmediğim halde sadakat gösterdin. Bana inanman için sebep yoktu, yine de inandın ve senin sadakatinin gücüyle kendimi yeniden keşfettim. O günden sonra bu topraklarda bir yer kazandım. İşte. İşte ve senin olsun."

Robert'ın söyledikleri Circenn'in midesine inen bir yumruktan farksızdı. Kralı ona sadakatini ve güvenini sunuyordu ama Circenn, ondan yalanını sürdürmesi için yardım istiyordu. Gerçeği bilse Robert ne derdi?

Circenn derin bir nefes aldı. "Bir kadın var," dedi sonunda. "Onu kuzenin olarak tanıtmama ihtiyacım var ve onunla karşılaştığında eski bir tanıdığı yeniden görüyormuş gibi davran. Kan bağıyla kuzenin Lisa MacRobertson."

Robert güldü. Önce gözleri parladı ve ardından ısıklık çaldı. "Zevkle. Bir kadın ve oğullarla hayatına devam etmenin vakti çoktan geldi. Bu toprakların özgürlüğümüz için savaşacak senin kanından oğullara ihtiyacı var."

"O tür bir şey değil-"

"Lütfen!" Robert elini kaldırdı. "Ne tür bir durum olduğunu gözlerinden görebiliyorum. Sadece savaşlarda görebildiğim o tutkuyu görüyorum. Aynı zamanda ne kadar huzursuz olduğunu da görüyorum ki bu da bana ona karşı derin duyguların

olduğunu söylüyor. Ve uzun zamandır seni böyle görmemiş-
tim ve şimdi buna memnunum. Tamamdır. Şimdi 'kuzenim-
le' yeniden karşılaşmak için sabırsızlanıyorum.”

Gerçekten de derin duygular, diye düşündü Circenn, morali
bozulmuştu. *Kendimden derince öğreniyorum.* Ama Robert'ın
bunu kabul etmek için evlilikle ilgisi olduğuna inanması gere-
kiyorsa sorun yoktu. Önemli olan sonuçtu. Birkaç saat sonra
o, adamları ve Lisa, Brodie yolunda olacaklardı ve Robert bir
daha bu işe bulaşmayacaktı. Yine de Lisa bu konuşmayı asla
öğrenmemeliydi. Kral ona bu kadar çabuk güvendiği için suç-
luluk duygusuyla kıvranan Circenn itiraz etmedi.

“Kuzey Esk vadisindeki mağaranın içinde olduğumuz za-
manı hatırlıyor musun?” diye sordu Robert, ufka doğru ba-
karken.

“Evet.”

“Hayatımın en kötü günüydü. Zenginlik ve toprak için
anavatanıma karşı savaşıyordum ve Longshaks klanımı koru-
yacağına dair söz vermişti. Ya paylaştığımız viskinin etkisiyle
ya da anın ilahi berraklığından kendimi halkıma karşı ihanet
ediyor gibi hissetmişim. Örümceği hatırlıyor musun?”

Circenn güldü. Örümceği hatırlıyor muydu? Robert'ı
ikna eden oydu, Robert savaş yaralarının iyileşmesi için ya-
tarken tekrar tekrar ağ örmek için çabalayan örümceği izli-
yordu - işte o anda kendi gücünü ve kararlılığını hatırlamıştı.
Örümcek yedinci denemesinde başarılı olunca Robert Bruce
hırpalanmış vücuduyla birlikte ruhunu da mağaranın nemli
topraklarında sürüklemiş, yumruğunu gökyüzüne doğru sal-
lamış ve İskoçya'yı özgürlüğüne kavuşturmak için ciddi olarak
savaşmaya başlamıştı.

Robert dikkatle baktı. “Ne daha önce ne de daha sonra

onun gibi bir örümcek görmedim. Doğal bir olay olup olmadığını merak ediyorum. Bazı şeyleri sorgulamıyorum artık Circenn. Hadi, şimdi beni kadınına götür.”

Duncan odadan ayrıldıktan sonra Lisa ayaklarını sabırsızca yere vurarak üç dakika kadar bekledi, sonra şişenin izini sürmek için hole çıktı.

“Gittiğini sanıyordum,” dedi Lisa heyecanla.

“Gitmiştim. Sonra pencereden baktım. Bir sorunumuz var, toplanmanı öneririm.”

“Neyi toplayayım? Hiçbir şeyim yok benim!”

“Circenn’in eşyalarını. Sen onları sandıklara koy, sonra adamlar onları yükler. Kısa sürede yola çıkacağız. Elimizden geldiğince çabuk. Seni kaleden çıkarmayı başarır başarmaz,” diye mırıldandı Duncan. Endişeli görünüyordu.

“Nereye?” dedi Lisa korkuyla. “Sorun ne?”

Duncan ona doğru ilerleyip, nazik sayılamayacak bir tavırla kolundan tuttu ve hol boyunca ilerletip Circenn’in odasına soktu. “Odanın dışında ne yaptığını sormayacağım. Bilmesem daha iyi. Ama kadın, pencereden baktığımda ‘kuzeninin’ biraz rahatlamak için Dunnottar’a geldiğini gördüm. Onunla karşılaşp eski günleri yâd etmek istemiyorsan sana tavsiyem gözlerden uzak dur ve sana söylediklerimi yap. Şimdi lütfen lafımı dinleyip sözlerime itaat eder misin? Bu belki hayatta kalmanı sağlar.”

“Gelecekten geldiğimi öğrenseler yine birileri bana zarar vermeyi dener mi?”

Duncan’ın ifadesi keyifsizdi. “Tapınak Şövalyeleri kadınlara güvenmezler, Druid büyülerini umursamazlar ve bir yemi ni bozacak neden olduğuna asla inanmazlar. Circenn’in senin

hakkında yalan söylediğini anlarılarsa, ona olan sadakatlerini yitirirler ve eğer bu olursa o zaman Circenn seni koruyacak konumda kalamaz. Bruce'un senin gerçekten kim olduğunu merak edeceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. O zaman senin gelecekten geldiğin ortaya çıkar ve... bunu düşünmek bile istemiyorum. Seni saklamamız lazım.”

“Toplanmaya başlayacağım,” dedi Lisa aceleyle.

“Aferin sana.” Duncan döndü ve hızla koridora çıktı.

Lisa toplanmayı on beş dakikada bitirdi, taşınması zor olmayacak hafif şeyleri sandıkların içine tıkmıştı. Sonra kendini hiçbir şart altında odayı terk etmemeye ikna etmeye çalışarak, on dakika boyunca kapı ve pencerenin arasında yürüyüp durdu.

İşe yaramıyordu. Hemen odasının altındaki kalede yürüyeyen, konuşan, plan yapan efsaneler vardı. Tarihin cezbedici sesine karşı koyamadı, odadan dışarı çıktı ve salonu çevreleyen balkona kadar sesleri takip etti. Çatısı olmayan yer buz gibiydi ama savaş planı yapmakla meşgul adamlar bunu hissetmiyor gibi görünüyorlardı. Dahası kimse başını kaldırıp yukarı bakmıyordu. Gizlice korkulukların ardından onları izleyip, her an saklanmaya hazır bir vaziyette merdivenlerde bekledi. Duncan, ne yaptığını biliyor olsaydı onu boğazlayacağından emindi ama başka şansı yoktu: Kaç yirmi birinci yüzyıl kadını Robert Bruce'u savaştan savaşa koşarak İngiltere'yi yenme planları yaparken gördüğünü iddia edebilirdi?

Kimsenin ona inanacağından değildi ama işte oradaydı, önünde duruyor, yürüyor, haritaların üzerine eğiliyor, sinirli hareketler yapıyor, nutuk atıyor, nefes alıyor, ilham veriyordu. Tanrı aşkına, Lisa İngiltere'yi yenmek için plan yapan Robert Bruce'u izliyordu! Tüm vücudu titredi.

"Leydim, kuzeninizle görüşmek ister misiniz?" dedi bir adam arkasından.

Lisa irkildi. Kimsenin yukarı çıktığını ya da üst katta biri olduğunu fark etmemişti. Biri yukarı bakıp onu görecektiydi çok endişelenmişti ama merdivenlere dikkat etmemişti. Bu adam, Lisa hayranlık dolu bakışlarını krala odakladığında yukarı çıkmış olmalıydı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, Lisa onu yakalayanın kim olduğunu görmek ve her kimse bu olaydan Duncan ya da başkasına bahsetmemesi için ikna etmek umu-
duyla yavaşça arkasını döndü.

Sabah pencereden eğitim yaparken izlediği şövalyelerden biriydi. Adam hızla bir dizinin üzerine eğildi. "Leydim," diye mırıldandı, "adım Bernard, koruyucunuzun hizmetindeki bir şövalyeyim. Size aşağıya kadar eşlik edebilir miyim?"

Şövalye ayağa kalktı, Lisa onunla aynı boyda olduklarını, adamın boynunun ve omuzlarının bir futbolcu kadar geniş olduğunu fark etti. Kestane rengi saçları yeni kesilmişti, gri gözleri ciddiydi ve zekâ doluydu. Çenesini saran gür sakalları vardı. Tunüğünün altında kıpkırmızı parlayan haç gözüne ilişti.

"Hayır... *nay*, benimle görüşmek için meşgul olduğuna eminim."

"Robert Bruce akrabaları için asla meşgul değildir," dedi adam. "Onunla ilgili takdir ettiğim birçok özellikten biri de bu. Gelin." Elini uzattı. "Sizi ona götüreceğim."

"*Nay*," diye bağırdı ve ardından daha nazik bir dille ekledi: "Circenn benden odamda kalmamı istedi ve benim buna uymadığımı öğrenirse çok kızar. Daha sonra kuzenimle konuşmak için zamanım olabileceğini söylemişti."

"Size kızmayacaktır. Korkmayın leydim. Bruce sizi yeniden

görmek için sabırsızlanıyordu ve kralın memnuniyeti Brodie Lordu'nun sizi affetmesine neden olacaktı. Kuzeninizi tekrar göreceğiniz için sevinçli olmanız çok doğal. Gelin.”

Elini Lisa'nın bileğine dolayıp korkuluklardan aşağı doğru eğildi.

“Ekselansları!” diye seslendi adam, salona doğru. “Size kuzeninizi getiriyorum!”

Robert Bruce yüzünde meraklı bir ifadeyle yukarı baktı.

Bölüm 12

Lisa donup kalmıştı. Circenn Brodie yaşamasına izin verse de meraklı olması onu ölümüne yaklaşıtıyordu. Merakı ilk önce müzede bir iş bulmaya çabalamasına neden olmuştu, böylece bir şeyler öğrenebilecekti. Sonra merakı kutuyu açıp şişeye dokunmasına neden olmuş, buraya gelmişti. Ve son olarak merakı odasından çıkmasına neden olmuştu. İşte, bu defa ölümcül bir durumun ortasında kalmıştı..

Armand Berard elini tutup dirseğinden ittiği zaman irkildi. Omuzları yenilginin ağırlığıyla çökmüştü. *Kimsenin onurunu zedelemesine izin verme Lisa*, diye mırıldandı annesi Catherine zihninde. *Bazen elinde bir tek o kalır.*

Çenesini havaya kaldırdı. Eğer ölüme gidiyorsa bunu kraliçelere layık biçimde yapacaktı. Hastalığı boyunca annesi asla onurundan vazgeçmemişti ve Lisa da daha azını yapacak değildi. Elbisesini düzeltti ve omuzlarını dikleştirdi.

Birkaç merdiveni inmek sonsuzluk gibi gelmişti. Salon Tapınak Şövalyeleri ve Bruce'un yorgun adamlarıyla doluydu. Onlarca savaşçının gözü üzerindeydi, Lisa'nın ölmesini istiyormuş gibi görünen kumandanın öfkeyle parlayan gözleri ve İskoçya kralının meraklı bakışları da bunlara dahildi.

Lisa dudaklarına meydan okuyan bir gülümseme yerleştirdi. Koyu renk saçlarıyla kral da kalabalığın arasından ayrıldı, ona doğru yürüyüp elini uzattı.

"Lisa," diye bağırdı Bruce. "Seni yeniden görmek ne güzel. Circenn'in koruması altında iyi bakıldığına eminim ama yine de kendi gözlerimle görmek güzel."

Kral sert bir kucaklamayla sardı ve Lisa'nın yüzü açık alanda kamp yapmaktan odun isi kokan adamın sakalının içine gömüldü. Circenn'in her şeyi ayarladığını anladı. Ancak kralın tutuşu o kadar sıkıydı ki Lisa neredeyse ciyaklayacaktı. En sonunda poposuna bir şaplak inince Lisa ciyakladı ve çekilmeye çalıştı. Kral sırtıyordu.

Bruce kulağına doğru yaklaşp fısıldadı. "Bu kadar gergin olma kadın. Circenn bana her şeyi anlattı. Seni karısı olarak seçmesine sevindim."

Karısı mı? Dizleri titrerken yeniden ciyakladı. Bu iri kıyım somurtkan barbar, sırf hayatta kalmayı istiyorum diye onunla evleneceğimi düşünüyor olamaz. Bruce'un omzunun üstünden baktı ve adamın beş adım gerisinde öfkeyle kendisini izleyen Circenn'i gördü. Bakışları *itaat et ve görgülü davran* diyordu.

Lisa bir kez daha düşününce... "Sana bunu söyledi mi? Kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermişti," dedi raharca. Circenn'in söylediği buysa ve bu hayatta kalmasını sağlayacaksa Lisa şimdilik bu oyuna devam edebilirdi. Daha sonra işleri değiştirmek için yeterli zamanı olacaktı.

“*Nay* kadın, bunu bana o söylemedi. Gözleri söyledi.”

Bu adam kimin gözlerine baktı? diye düşündü Lisa çünkü o Circenn’in gözlerinde sadece öldürme isteği görüyordu.

Bruce keyifle gülümsedi. “Umarım bir tavşan kadar doğurgansındır. Bu toprakların onun düzinelerce oğluna ihtiyacı var.” Kahkaha atıp karnını okşadı.

Lisa, süt verme becerisi hakkında da konuşup göğüslerini okşamasından endişelenerek kızardı. Circenn hariç, daha önce hiçbir erkek az önce İskoçya kralının yaptığı gibi teklifsizce Lisa’ya dokunmamıştı.

“Klanın doğurgan mı?”

“Ah... *aye*,” dedi Lisa, tekrar kızararak.

Bruce kolunu genç kadına dolayıp Circenn’e doğru götürdü ve ikisine birden sarıldı. Bir an Lisa’nın elmacık kemikleri Circenn’in sert göğsüyle ezilecek gibi oldu. Hayatında tanık olduğu en rahatsız grup sarılmasının ardından Bruce başını kaldırıp bağırdı. “Kuzenim Lisa MacRobertson’u sana veriyorum!”

Bruce ikisini birbirine yaklaştırarak geri çekildi. Lisa’nın elini eline aldı ve parmaklarını avcunun içine kıvrarak bir yumruk yaptı. Lisa’nın şaşkın ifadesini görmezden gelip sıkılı yumruğu Circenn’in büyük eline yerleştirdi. Lisa’nın bakışları Circenn’in yüzüne kaydıığında orada öfke gördü, gerçi kral bunun farkında değil gibi görünüyordu.

“Bu kadını, sevgili kuzenimi, sıkılı yumruğunu, kutsal davamızın en iyi şövalyesi ve lordu olan Circenn Brodie’ye kendi malikânesine uzak dört mülkle birlikte vermek benim için bir zevktir. Dügün üç ay sonra buluştuğumuzda Brodie’de olacak. Brodie’nin gelecekteki hanımını selamlayın!” diye haykırdı Robert her ikisine de gülümseyerek.

Circenn elini Lisa'nın yumruğuna sardı. Salon alkışlarla ilerlerken bakışları kin doluydu.

"Sakın bana öyle bakma! Bunu ben söylemedim," diye fısıldadı Lisa. "Bunu ona söyleyen sensin."

Circenn karmaşadan yararlanıp onu kolundan çekti.

Savaşçı, Lisa'nın saçlarına doğru eğildi ve konuştuğunda İngilizcesi daha da yoğun bir aksana sahipti. "Bunu ben söylemedim. Bu tamamen kralın kararı yani kadın, eğer gerçekten bu yüzyılı terk edebiliyorsa sana tavsiyem aklını buna ver ve bunu üç ay dolmadan çok önce yap. Yoksa kendini benimle evlenirken bulacaksın ve sana söz veriyorum, bu pek de güzel olmayacak."

"Kızı öp Brodie!" diye bağırdı Bruce.

Sertçe öpmeden önce adamın gözlerindeki öfkeli bakışı sadece Lisa gördü.

Galan, Duncan'ı mutfakta yere yatmış halde göğsünü tutarken buldu. Birkaç saniyede bir hırıltılı bir nefes alıyor, sonra yeniden bir kahkaha dalgasında kendini kaybediyordu.

Galan onu çizmesinin ucuyla dürtmeden önce bunu yapmasını birkaç kez daha izledi. "Şunu keser misin?" dedi en sonunda, tiksintiyle.

Duncan göğsünü yumruklayarak soluk almaya çalıştıysa da ardından tekrar kahkahayı bastı. "S-sen -ah-hahaha- sen yüzünü gördün mü?" diye haykırdı midesini tutarken.

Galan'ın dudakları titredi ve ciddi kalmaya çalışarak alt dudaklarını bir parça ısırıldı. "Bu korkunç Duncan," diye azarladı Galan. "Şimdi o kadınla evlenmek zorunda?"

Duncan'ın tek cevabı kahkaha dolu bir patlama oldu. "Evlenecek!"

“Neyi bu kadar eğlenceli buldun bilmiyorum. Circenn çıldırarak.”

“Ama köşeye sıkıştı!” Duncan hıçkırıkla karışık kahkahalar arasında soluk aldı. Ayağa kalkıp birkaç derin nefes alıp şimdilik kahkahasını bastırmayı başardı, yine de ağzının kenarları kurnazca kıvrılıyordu.

“Ne yapılması gerektiğini görmüyor musun Galan? Circenn, Bruce’tan kızı tanımasını istemiş olmalı ve kral da -Circenn’in Brude soyundan geldiğini bildiği için- evlenebilmek için kızı kraliyet soyundan geliyormuş gibi göstermek istediğini sandı. Böylece Robert da Lisa ile evlenebilmesinin kabul görmesini sağladığını düşünerek, bunu bir adım daha ileri taşıdı. Circenn’e tam olarak istediğini verdiğini sandı.”

“Ah gerçekten mi?” dedi buz gibi bir ses.

Duncan ve Galan anında dikkat kesilip ciddileştiler.

“Ekselansları.” Saygıyla başlarını eğdiler.

“Beni hafife alıyorsun,” dedi Robert Bruce yumuşakça.

“Circenn nerede?” diye sordu Galan, Bruce’un arkasına bakarak.

“Circenn’i içerde bıraktım, kollarında leydisiyle birlikte tebrikleri kabul ediyor,” dedi Robert böbürlenerek. “Yoksa bir daha evlenmemek için ettiği şu saçma yemini bilmediğimi mi sanıyorsunuz?”

Duncan krala hayranlıkla baktı. “Seni zeki piç.”

“Duncan!” diye bağırdı Galan. “Kralla böyle konuşamazsın!”

Robert elini kaldırıp güldü. “İçki ve kadınlarla sarhoş olduğumuz zaman kardeşin bana daha kötülerini de söyledi, benim de yaptığım gibi. O ve ben birbirimizi iyi anlıyoruz Galan. Aslında Edinburgh’ta zamparalık ederken endişeleri hakkında konuşmuştuk. Artık endişelenecek bir şey yok de-

ğil mi? Sizin klanınızın çoğunun yıllardır yapamadığı şeyi ben yaptım.” Robert kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Galan, Duncan’a baktı. “Malzeme almaya gidiyorum dediğinde oraya mı gittin? Kralla birlikte içki içip zamparalık yapmaya mı? Sende hiç sorumluluk duygusu yok mu?”

Duncan masumca gülümsedi. “Robert’in gerginliğini atması gerekiyordu ve ben de daha iyi bir yol bilmiyorum. Ve birkaç kızla birlikte güzelce eğlenirken de Circenn’in İskoçya için oğullar yapmaya hiç de yakın olmadığı gerçeğinden konuştuk. Robert’in söylediği gibi, o hiçbirimizin yapamadığını yaptı. Ben kendi adıma memnunum.”

Galan başını salladı. “Circenn bunun koca bir yanlış anlama olmadığından şüphelenirse hepimizi öldürür.”

“Ama asla öğrenmeyecek, değil mi?” dedi Robert sakince.

Duncan yeniden kahkahaya boğuldu, kısa ve ürkek bir bakışın ardından Galan da ona katıldı.

“Seninle evlenmeyeceğim,” diye kükredi Circenn, kusursuzca gülümseyerek.

“Ben de bunu istemiyorum,” diye tısladı Lisa, sahte bir gülüşle ifadesini gizlerken.

Salondaki adamlardan gelen tebrikleri kabul ederken dışlerini sıkarak birbirlerine baktılar. Yalnız kalma fırsatını her yakaladıklarında birbirlerine ağzlarına geleni söylüyorlardı. Salondakiler ise birbirlerine mutlulukla fısıldayan bir çift görüyorlardı.

“Bunun bir şeyi değiştireceğini sanma,” dedi Circenn, dudakları dışlerinin üzerinde gerilmişti.

“Ona yalan söyleyen ben değilim,” dedi Lisa, histerik bir şekilde gülümserken.

“Tebrıklar lordum.” Armand Berard, Circenn’in omzuna vurdu.

“Teşekkürler,” dedi Circenn, güçlü bir şekilde Armand’ın omzuna vururken gülümseyerek.

Armand’ın kaşları çatıldı. “Neden bunu sabah bize onun kim olduğunu açıklarken duyurmadın Circenn?”

Circenn bir başka yalan daha uydururken duraksamadı bile. Ah, yalanlar artık şok edici bir rahatlıkla dudaklarından dökülüyordu. Yarım yamalak gülümsemeyi başardı. “Kralın duyuracağı kesin değildi ama oldukça istekli görünüyordu.”

“Leydim.” Armand, Lisa’nın elinin üzerine eğilip öptü. “Circenn’in bir aile kurmaya karar vermesine sevindik. Bizim davamızda evlilik olmasa da bir adam bekârlık yemini etmediyse evlenmesi gerektiğine inanırız. Bu erkeğin itidal yolunda ilerlemesini sağlar.”

Lisa şövalyeye gülümsedi. Circenn Brodie’nin vücudunda itidal sahibi tek bir kemik yoktu.

“Nereye gitti o?” diye bağırdı Circenn, Armand kalabalıkta kaybolurken.

“Armand mı?” diye sordu Lisa boş gözlerle. “İşte orada.”

“Rrrroberrrr! Hain piç.” Homurtusu R harflerini kalınca vurgularken T harfine vardığında zayıflamıştı.

“Kralın nereye gittiğini nereden bilebilirim?” Lisa gözlerini devirdi. “Etrafta neler döndüğünü bilmeyen tek kişi benim.”

“Tüm bu fiyasko, odadan çıktığın için senin suçun! Sana odada kalmanı söylememiş miydim? Kaç defa sana odada kal dedim? Son iki gündür en azından on defa sana odadan çıkma demedim mi?”

“Aynı soruyu üç farklı şekilde sorman sana cevap vermek için beni daha istekli yapmıyor. Benimle çocukmuşum gibi

konuşma. Ve sakın bu konuda beni suçlamayı düşünme.” Lisa burnunu çekip yüzünü çevirdi. “Ben kesinlikle kimseye, asla, seninle evleneceğimi söylemedim. Odadan çıkmak bizi nişanlı yapmaz. Her şeyi sen kendin yaptın.”

Circenn çatık kaşlarının ardından genç kadını inceledi, ardından tehditkâr bir biçimde başını ona doğru eğdi. “Belki de seninle evlenirim kadın. Bir kadının kocasına itaat etmesi gerektiğini biliyor muydun?” diye mırıldandı kulağına. Aniden kaşlarını çatıp sustu. “Renaud!” Bir başka Tapınak Şövalyesi omzuna dokunduğunda acıyla gülümsedi.

“Çok sevindik lordum,” dedi Renaud de Vichiers ciddiyetle.

“Teşekkürler,” diye cevapladı Circenn. “Renaud, eğer izin verirsen nişanlım biraz kötü hissediyor. Kendisi çok heyecanlandı.” Renaud’ı hafifçe başını eğerek selamlayıp Lisa’yı kalabalıkta itekleyerek, kimin ne düşüneceğini umursamadan salonun bir köşesine çekti. Şimdilik kalabalık salonda olabilirdiğince yalnızdılar.

“Ben heyecanlanmadım. Hatta tüm yaşadıklarım düşünülürse tam bir sükûnet abidesiyim. Ve seninle evlenmiyorum,” dedi Lisa, cüretkâr bir ifadeyle.

Adamın cevabı Lisa’nın kanını dondurdurdu: “Üç ay içinde evleneceğiz kadın, hiçbirimizin başka seçeneği yok. Şimdi odana kadar sana eşlik edeceğim ve sen bu defa orada kalacaksın.”

Geniş odaya müstakbel eşinin tüm bu hengâmeden dolayı çok heyecanlandığını üstünkörü duyuran -ki Lisa onu oldukça kırılğan gösteren bu yalana karşıydı- Circenn, nişanlısının elini mengene gibi sıkıp onu yukarıya götürdü.

Lisa kapıyı açıp odaya girmek üzereydi ki Circenn aniden kollarını onun beline doladı.

Tek kelime etmeden vahşice genç kadını öptü.

Direnemeyecek kadar şaşırın Lisa hareket dahi edemezken, Circenn kararlı bir şekilde diliyle onun dudaklarını araladı. Dilini genç kadının ağzı içinde sertçe dolaştırıyor, sonra geri çekiyordu. Lisa başını geriye attı, vücudu alev alev yanıyordu. Adam öfkeliydi ve Lisa bunu dudaklarını morartırcasına bastırmasından hissedebiliyordu.

Lisa. öpüşmenin öfkeyi ifade etmenin büyüleyici bir yolu olduğunu fark etti ve böylece o da tüm hoşnutsuzluklarını, sinirinin her zerresini göstermek için çabaladı. Dışledi, ısırdı, kendi dilini onunkıyla savaşmak için kullandı. Savaşçı dilini çekince Lisa'nın dili onu takip etti ve savaşı kazanıyor olmaktadır gurur duyarak adamın alt dudağını sertçe emdi. Circenn sertçe öpünce nefes alamadı, Lisa'nın elleri adamın önce beline ardından daha aşağılara doğru kaydı. *Sıkı, kaslı kalçalar.* Adamın güçlü kaslarının kasılıyor olduğunu fark edince, bu düşüncelere vücudunu saran bir heyecan dalgası eşlik etti.

Dışleri birbirine değince, Circenn'in boğazından hafif bir inilti yükseldi. Lisa ellerini adamın saçlarının arasına daldırarak parmaklarını siyah ipek tutamlar arasından geçirdi. Lisa parmaklarını ensesinden boynuna indirip kollarını adama doladı ve ardından öylesine içten bir biçimde öptü ki Circenn ansızın kasılıp geri çekildi.

Savaşçı kısa bir an için memnun gözüktü ama ardından gözleri kısıldı. "Senden hoşlanmıyorum, hayatımı zorlaştırmama müsaade etmeyeceğim."

"Aynen," dedi Lisa, şişmiş dudaklarıyla.

"O zaman birbirimizi anlıyoruz," dedi Circenn.

"Hı- hı," dedi Lisa. "Tamamen."

"İyi."

Birbirlerine baktılar. Lisa, adamın dudaklarının hafiften şiştiğini fark etti. Bunu kendisi yapmıştı.

Circenn koridorda ilerlemeye başlamadan önce, “Bu kalede kontrolün kimde olduğunu unutma kadın,” diye homurdandı

Adamın kontrolünü ifade şekli buysa, Lisa otoritesine daha sık meydan okumak zorunda kalabilirdi.

YÜKSELİŞ

*Sen neden yapılmışsın varlığının özü ne?
Sayısız garip gölge el pençe divan sana.*

SHAKESPEARE, 53 Sone



Bölüm 13

Dunnottar'dan Inverness'e ve oradan da Brodie Kalesi'ne yapılan yolculuk Lisa'nın hafızasında uzun süre kalacaktı. Yolculukta geçen her günü gelecekte kaybedtiğini bilerek işaretleyip sayıyor ve bu düşünce onu perişan ediyordu. Dunnottar'dan uzaklaşmanın onun eve dönüş şansını azaltmasından korkuyordu. Aslında bunun gerçek olamayacağını da düşünüyordu, çünkü eğer onu eve döndürecek bir şey varsa o da şişeydi ve Circenn'in şişeyi uzakta tutmak istemeyeceğinden şüpheleniyordu. Yine de bereketli vahşi topraklarda attığı her adımın onu kendi hayatından uzaklaştırdığını, kendisinin kontrolü altında olmayan ve kendini tamamen kaybedebileceği bir âleme doğru yaklaştırdığını hissediyordu.

Circenn'in Lisa'yı odasına bırakmasından -daha doğrusu koridorda sersemletmesinden- kısa bir süre sonra, Duncan ve Galan'ı onu kaleden çıkarmaları için yollamış ve üçü önden

yola çıkmışlardı. Circenn ve maiyeti onlara saatler sonra katılmışlardı. Lisa, şövalyelerin rahat edebilmesi için kendisini dikkatle takip ettiklerinin farkındaydı. Şövalyeler çevresindeyken hata yapmak istemiyordu, bu yüzden Lisa kullandığı her kelimeyi dikkatle seçerek mümkün olduğunca az konuşmuştu.

İskoçya'dan yola çıktıkları ilk gece karanlık sırtlar ve vadiler neredeyse dolunay ile aydınlanıyordu, yük ve kaslı adamları taşıyan yüzden fazla atın çıkardığı gürültü sağır ediciydi. Atlar tepeyi dörtünale çıkarken yer sarsılıyordu. Vücudunu saran kalın pelerinden içeri işleyen soğuğa rağmen Lisa, balta girmemiş açık arazilere hayran kalmıştı. Birkaç saatlik sürüşün ardından vücudu ağrımaya başlamış olsa da vahşi manzaranın tadını çıkarmak için tüm gece at sürebilirdi.

Ancak ertesi sabah olduğunda düşünceleri değişmişti, seçim şansı ona bırakılsa ata bir daha asla binmezdi. Kibirle kondisyonunun iyi olduğunu düşünse de kısa süre içinde at binmenin ipe tırmanma ve takla atmadan oldukça farklı olduğunu ve atletik becerilerinin ata ustalıklı binmekle alakası olmadığını fark etti.

Zihnini oyalayan ikinci konuya yol boyunca hemen yanında at binen, yaptığı her hareketi ve takındığı her ifadeyi dikkatle incelese de konuşmayan Circenn Brodie'ydi. Yorulmaz savaşçıya hiçbir zayıflık belirtisi göstermemek için rahatsızlığını başarıyla saklamıştı. Dunnottar'dan ayrıldıklarından beri Lisa'yla ancak iki kelime etmiş ve attan inmesi için yardım etmek dışında ona hiç dokunmamıştı. Arada sırada adamlarıyla alçak sesle bir şeyler konuşmak için yanından ayrılıyordu.

Geçtikleri her köyde insanların Circenn'i kralı selamlar gibi selamladığını ve onun da buna yakışır biçimde davrandığını gözlemledi. Circenn biraz mesafeli gibi görünse de köylülerin

hiçbiri bunu umursamadı. Çocuklar ona imrenerek bakıyor, yaşlı adamlar omzunu sıvazlayıp gururla gülümsüyor, genç savaşçıların takdir dolu bakışları peşi sıra onu takip ediyordu. Brude Lordu'nun kendi zamanında bir efsane olduğu belliydi. Kadınların hayranlık dolu bakışlarıysa Lisa'da öfke dalgalanmalarına yol açıyordu. Çoğu köyde kadınlar bir yolunu bulup ona yaklaşıp "özel bir şey konuşabilir miyiz lordum" diyerek onu cezbetmeye çalışmışlardı. Hiç birinin başarılı olmadığını görmek Lisa'yı rahatlatmıştı. Yine de gerçekten mi ilgilenmiyordu emin değildi. Her akşam nadiren birkaç saat süren uyku molaları veriyorlardı ama Lisa iki işte çalıştığından yetersiz uyku saatlerine alışkındı.

Aklını kurcalayan diğer şeyse, Circenn'in yanında taşıdığını bildiği şeydi. Biliyordu, çünkü bir gece adam karıştırırken heybesinde görür gibi olmuştu. Ne yazık ki adamın uykusu çok hafifti, yani o uyurken şeyi almaya çalışmak aptalca bir girişim olurdu. Doğru zamanı kollamak Lisa için en iyisi olacaktı.

Yolculuklarının son gecesı -Brodie Kalesi'nin çevresine yaklaştıkları gece- hafızasında en uzun süre kalacak anı olacaktı. Yolculuğun fiziksel yorgunluğu arasında Lisa üstünü örten karanlığın altında sessizce ağlarken Catherine için endişeleniyor, onunla kimin ilgilendiğini düşünüyordu. Tüm bu süre boyunca İskoçya onu istila ederken, tüm hissettiği korku ve çaresizliğine rağmen âşık olduğunu biliyordu.

Hem de bir ülkeye.

Kuzey İskoçya'da bahar için erkendi ama uyuyan toprağın çiçek açmak için hazır beklediğini hissedebiliyordu. Fve dönmek için bir yol bulması gerektiğini bilse de bir parçası fundalarla kaplı vadileri görmek, dağların üstünde uçan kaya kartallarını izlemek, eğrelti otlarının yayılışını ve ilkbaharın

gelişle tomurcukları görmesine yetecek kadar geçmişte kalmak istiyordu.

Yolculuklarının son gecesinde hava biraz ısınmıştı. Yorgunluk nedeniyle duyguları tehlikeli biçimde su yüzüne yaklaşmış, geçen son birkaç saat içinde kuzey lskoçya'nın güzelliği karşısında yaşadığı coşku muhtemel geleceğinin bu olma ihtimaliyle yerini mutlak bir dehşete bırakmıştı. Lisa, Brodie Kalesi'nin neye benzediğini bilmiyordu ve çok merak ediyordu.

Vadi boyunca indiklerinde dahi kale görüş alanlarına girmemişti. Sessizliği bölen sadece çimleri döven nal sesleriyle eve dönmekten memnun olan erkeklerin iç çekişleriydi. Gök yüzü kararmadan dakikalar önce koyu maviliğine bürünmüştü. Ufuk boyunca uzanan bir sırtı izlediler, yolun sonunda Circenn'in evi vardı. Tepeyi tırmanırken kendisini selamlayan manzara karşısında Lisa'nın nefesi kesildi.

Brodie Kalesi, bu görkemli yapının sahibi gibi muhteşemdi. Parlak meşale ışıkları altında rüya gibi görünüyordu. Mehtabın soluk ışığıyla parlayan kemerli kapının ötesinde köşeli, küçük, sarmal kuleler yükseliyor ve çeşitli kanatları birbirine bağlayan basık yürüyüş yolları uzanıyordu. Kapalı kapısı ve etrafını kuşatan büyük duvarıyla bu yapı aşılmaz olmalıydı. Siperlerde muhafızlar çevreyi hızlı adımlarla dolaşıyorlardı. Lisa içeride aceleyle sağa sola koşan düzinelerce hizmetliyle ailelerin ve çocukların kahkahalarını hayal edebiliyordu. Güvenli. Sıcak. Klanını korumaya yemin etmiş bir savaş lordunun yönettiği bir ev.

Lisa'nın kalbi imkânsızın özlemiyle yandı. Bu nasıl bir hayattı. Circenn bir gün gerçekten evlenebilir ve sihirli olan bu yere, evine karısını getirebilirdi. Burası onun dünyasıydı - soluk gri ay ışığı altında parlayan nefes kesen kale, onun ko-

mutasında savaşı ve hayatlarını onun uğruna feda edebilecek olan etrafını saran bu adamlar. *Bir parçası olmanın harika olacağı inanılmaz bir dünya*, diye düşündü.

Kendini kötü hissetti. Eve dönme ihtiyacı böyle bir yere ait olma arzusuyla mücadele ediyordu.

Kendini aldatmak için artık çok yorgundu, Lisa görmezlikten gelmeye çalıştığı gerçeklikle karşı karşıyaydı.

Hiçbir zamanda ya da mekânda dört gözle beklediği gerçek bir geleceği olmadığını biliyordu.

Circenn, Duncan ve Galan'ı Brodie Kalesi'nin ahırlarının orada kenara çekti. Adamlarının sırtlarını duvara dayayıp kudret dolu bakışla onlara baktı.

"Güldüğünü duydum Duncan," diye suçladı Circenn, çenesindeki bir kas durmaksızın seğiriyordu. Savaşçı, Duncan'ın gözlerindeki neşe parıltısını görmekten, onun kahkahalarını duymaktan ve şövalyelerin önünde onu azarlamak istemediğinden geçen hafta boyunca için için kaynamıştı. Zaten Tapınak Şövalyeleri yolculuk boyunca öfkeli halinden dolayı kafaları karıştığından meraklı bakışlarını ondan ayırmamışlardı.

Duncan ise tam bir masumiyet timsaliydi. "Buraya yolculuğumuz sırasındaki halimi kast ediyorsan, Galan ve ben müstehcen şiirler okuyorduk, başka bir şey yok."

"Galan?" dedi Circenn, inanamayarak. "Galan bir savaş buna bağlı değilse açık saçık bir şiiri ezberden okuyamaz."

"Okuyabilirim," diye itiraz etti Galan. "Sandığın kadar kötü değilim."

"Büyük bir riske girdiğimin farkında mısınız? Adam Black'e kadını öldüreceğime, Robert'a ise evleneceğime dair söz verdiğimin farkında mısınız?" diye sordu Circenn sinirle.

Duncan'ın keyfi bir nebze olsun bozulmamıştı. "Adam'ın seni davetsizce ziyarete gelemeyeceğini hesaba katarsak -hatırlarsan bu anlaşmanızın bir parçası- bana Lisa ile evlenmen daha mantıklı görünüyor. Adam gelip seni yeniden rahatsız edene kadar kadın da çoktan ölmüş olur. Bazen Adam'ı elli yıl görmediğini sen söylemiştin."

Circenn kasıldı. *Kadın çoktan ölmüş olur.* Lisa'nın ölümünü düşünmek, ister kendi elinden olsun ister doğal sebeplerden, hoşuna gitmemişti. Circenn yeminini asla onurlandırmasa da kadın ondan çok daha önce ölecekti. Her şey gibi o da gözlerinin önünde yok olup gidecekti. Bir gün saçları aklaşmış, kemikleri kırılanlaşmış ve zamanla gözlerine sis inmiş Duncan'ı da gömecekti. Galan'ı da gömecekti, Robert'ı, uşaklarını ve hizmetçilerini de. Atlarını ve sevecek kadar aptal olduğu hayvanlarını.

Ölümlü olarak yaşayan çoğu kişiye göre Circenn ölümle defalarca kez değil binlerce kez karşılaşmıştı, bu nedenle herhangi bir şeye değer vermesi onu daha da aptal yapıyordu. Belki de bu yüzden Adam Black bu kadar bağımsızdı; yaşadığı binlerce ölümün ardından umursamaz olmuştu.

Circenn tek kelime etmeden arkasını dönüp, güvenilir dostlarını ardından şaşkınlıkla bakar halde bıraktı.

Lisa avlunun ortasında, manzarayı içine sindirerek bekliyordu. Circenn, "Kımıldama," diye homurdandıktan sonra Duncan ve Galan ile gitmişti. Lisa hareket etmemekten memnundu, çünkü böylece tüm dikkatini kaleye verebiliyordu. O ortaçağ kalesinin zarif çizgilerini incelerken, dalgalar halinde etrafını saran şövalyeler bir yandan atlarıyla ilgileniyor bir yandan da eşyaları boşaltıyorlardı.

Dikdörtgen biçimindeki yapı güçlü taş duvarlarla çevrelenmişti. Güneydoğu köşesinde küçük bir korunun ortasında bir şapel vardı. Kuzeybatı köşesindeki kapının bulunduğu ana duvarın yanında, askeri garnizon olduğunu düşündüğü tek katlı müstemilatlar vardı. Kalenin kendisi kadar geniş olan duvarları yüzünden daha ilerileri göremiyordu. Aşağı yukarı elli metrede bir olan nöbetçi kulelerinin bulunduğu çevre duvarlar, gördüğü kadarıyla yamaçlara ve vadilere kadar uzanıyordu.

Circenn onu dirseğinden tuttuktan birkaç saniye sonra irkildi.

“Gel,” dedi adam sessizce.

Circenn yol boyunca görüldüğü gibi sinirli değil, aksine üzgündü. Savaşçıyı üzgün görmek Lisa’yı rahatsız etmişti. Öfkeyle başa çıkabilirdi ama üzüntü adamı kenara çekip yanacağını nazikçe okşayarak neyin yanlış gittiğini sorma isteği uyandırıyordu. Onu tanımak ve avutmak istemesine neden oluyordu.

Lisa kendi aptallığına sinirlendi. Bu adamın kesinlikle onun göstereceği şefkate ya da iyi niyete ihtiyacı yoktu.

Birlikte kalenin ana kapısından geçtiklerinde, Circenn yenisinden önüne geçip hizmetlilerin arasına dalarak sessizce emirler verdi. Büyük Salon’a gelip durduklarında Lisa’nın ağzı açık kaldı. *Vay be*. Geçen hafta boyunca modern tepkilerini bastırmayı başarmıştı ancak bazı şartlar altında yapılacak tek şey sadece “Vay be” demekti. Dunnottar bir harabeydi ama Brodie Kalesi tam bir ortaçağ kalesiydi. Yüksek tavanlı Büyük Salon devasaydı ve içeride beş şömine vardı - odanın doğu ve batı duvarlarında ikişer tane ve uzun zamandır kullanılmıyor gibi görünen bir tanesi de tam ortadaydı. Duvarlarda kocaman goblenler asılıydı, etrafındaki bir düzine sandalyeyle süslü oymaları olan uzun bir masa da şöminelerden birinin yanındaydı.

Neyle kaplı olduğunu kendi gözleriyle görmek için heyecanla yere baktı ama zeminin soluk gri taşlarla kaplı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Odada bir ışık bolluğu vardı, hasırotu ışıklarını hemen tanıdı - bunlar üçyağın taşıdığı demir bir şamdana dikey biçimde saplanmış içyağı ve balmumuyla yapılan hasırotunun fitil gibi kullanıldığı içyağından yapılan mumlardı. Cincinnati'deki müzede iki otantik hasırotu lambası vardı. Buradaysa birçoğu salon boyunca yayılan masaların üzerinde dururken, birçoğu da duvar köşebentlerine asılmıştı. Bazıları da demir halkalara geçirilmişti ve hizmetliler tarafından taşınıyordu.

"Ağzım açık kaldı," dedi Circenn, kulağına doğru eğilip.

Lisa gözlerini kırıştırdı. "Sen de kendini benim evimde bulsaydın seninki de açık kalırdı." Muhtemelen televizyon, radyo ve bilgisayara aval aval bakardı.

"Beğendin mi?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Çok güzel," dedi Lisa.

Savaşçı hafifçe gülümsedi. "Gel, senin için bir oda hazırladılar."

"İki dakika içinde mi?" Bu çalışanlar ne kadar da becerikliydi.

"Bir öncü birlik gönderdim ve onlar da senin benim karım olacağını sandıklarından" -adam yüzünü buruşturdu- "biraz yaygara yapmış olabilirler. Bunu benim yaptığımı düşünme. Hizmetlilerin coşkusu inanılmaz. Benim evleniyor olmamı memnuniyetle karşılıyorlar," diye mırıldandı kuru kuru.

Lisa hiç düşünmeden elini adamın koluna koydu, başına bela olan merakından düşmanlığını geçici olarak unutmuştu. "Neden daha önce evlenmedin?"

Circenn onun koluna koyduğu eline baktı. Bakışları ka-

dının parmakları üzerinde gereğinden fazla oyalandı. “Ne? Aniden benimle ilgilenmeye mi başladın?” dedi, kaşını alayla kaldırarak.

“Sanırım Dunnottar’dayken seni sadece bir savaşçı olarak görmüştüm ama burada seni- ”

“Bir erkek olarak mı görüyorsun?” diye bitirdi Circenn, ses tonu tehlikeliydi. “Ne ilginç,” diye mırıldandı. “Aptalca ama ilginç.”

“Neden aptalcaymış? Sen bir erkeksin. Burası senin evin,” dedi Lisa. “Adamların sana güveniyorlar ve sadıklar, hizmet-kârların dönüşüne memnun oldular. Burası büyük bir kale ve sen en çok otuz, otuz beş yaşlarında olmalısın. Kaç yaşındasın?” Adam hakkında çok az şey bildiğini fark edince kaşları çatıldı.

Circenn kayıtsızca baktı.

Lisa sabırsızca sormaya devam etti. “Hiç evlendin mi? Şüphesiz bir aralar niyetlenmişindir. Çocuk istiyor musun? Kız ya da erkek kardeşlerin var mı yoksa görüldüğün kadar yalnız mısın?”

Adam gözlerini kıstı. “Kadın, yolculuk beni yordu. Lütfen sorularını kendin yanıtla. Şimdi izin ver seni odana götüreyim, böylece ben de diğer işlerimle ilgilenebilirim. Eğer aklını bir şeylerle oyalamak istiyorsan, o zaman üç aydan az zaman kalan düğünümüzden kurtulmak için bir yol bulmaya çalış.”

“Sanırım bu beni öldürmeyeceğin anlamına geliyor, değil mi?” dedi Lisa eğlenerek.

Circenn kaşlarını çatı. “Doğru.” Sonra kimse duymasın diye müstakbel eşinin kulağına doğru eğildi. “Bir kralın kuzenini nasıl öldürebilirim? Bruce seni bana evlenmemiz için vermişken seni nasıl ortadan kaldırabilirim? Biz artık nişanlıyız.

Neredeyse evli sayılırız. Seni şimdi öldürmek, başıma yemini-
mi bozmaktan daha çok sorun açar.”

“Yani senin yeminin- ”

“Kesinlikle ve tamamen bozuldu,” dedi Circenn acı içinde.

“Bu yüzden mi bu kadar sinirlisin?”

“Soru sormayı kes!” dedi adam.

“Üzgünüm,” dedi Lisa savunmaya geçerek.

Onu dirseğinden tutup merdivenlerden çıkararak, odası-
nın bulunduğu doğu kanadına götürdü.

“Sana sıcak su yollayacağım, böylece biraz rahatlayabilirsin.
Gece boyunca odanda kal kadın, aksi takdirde seni bir şekilde
öldürmek zorunda kalabilirim.”

Lisa başıyla onaylayıp kapıya doğru döndü.

“Bana ellerini uzat.”

Lisa yeniden döndü. “Efendim?”

Circenn elini uzattı. “Ellerini benimkinin üstüne koy.” Bu
bir rica değildi.

Lisa tedirginlikle ellerini uzattı.

Circenn onları avuçlarının arasına alıp bakışlarını Lisa’ya
sabitledi. Savaşçı vücudunu kullanarak -ustaca bir eğilme ve
hafif bir itişle- gözlerini üzerinden ayırmadan genç kadını ka-
pının yanındaki taş duvara doğru bastırdı. Lisa büyülenmiş
gibi gözlerini ondan ayıramadı.

Circenn, avcundaki ellerini Lisa’nın başının üzerine doğru
kaldırınca genç kadın endişeyle nefesini verdi.

Savaşçı öyle yavaş hareket etmişti ki yarattığı sahte güven
duygusuyla Lisa tek kelime dahi edemedi. Nazikçe, Circenn
dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı. Yavaşça ve şefkatle
öpülmek inanılmaz şekilde güzeldi, hararetle öpmüş olsaydı
bu kadar etkileyici olmazdı.

Adam o kadar yavaş öpüyordu ki dudaklarının her dokunuşu arasında Lisa ıstırap verici bir keyifle kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Lisa başını duvara yasladı ve gözlerini kapadı, sanki dünyanın tüm zamanları onunmuş gibi bu dokunuşlarda kendini kaybetti. Kale aniden garip bir şekilde sessizliğe gömülmüş gibi Lisa'nın nefes alış veriş gültülü bir hal almıştı. Bu şekilde beş, yoksa on beş dakika mı öpüşmüşlerdi emin değildi ama sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdi.

Circenn bir eliyle Lisa'nın bileğini tutarken, diğer elini elmacık kemiği boyunca gezdirdi. Savaşçının ümit veren yavaş dokunuşlarıyla baştan çıkarılmaya ne kadar yakın olduğunu fark edince, Lisa'nın kalbi duracak gibi oldu.

Circenn'in parmakları genç kadının ağzının kenarına dokundu ve dudakları zevk dolu bir iniltiyle aralandı. Adam öpmeye devam ediyor ama dilinin dokunuşlarından mahrum bırakıyordu ve bu da Lisa'yı çıldırtıyordu. Yavaş. Nazik. Ertelesen haz, adamın yaptığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar fark etmesini sağlıyordu.

Circenn geri çekilip baktı, parmaklarını Lisa'nın alt dudagında gezdirdi. Kadın içgüdüsel olarak diliyle adamın parmağına dokundu.

Savaşçı boğuk bir iniltiyle ellerini genç kadının başına koyup, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı ve dilini kadifemsi bir dokunuşla ağzına kaydırıldı. Lisa onun karşısında erirken sertçe geri çekildi, topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı.

Circenn koridor boyunca ilerlerken dudakları sızlayan Lisa parmak uçlarıyla ağzına dokundu. Adam koridorun sonuna varınca durdu, omzunun üzerinden bakıp da genç kadını parmakları ağzında öylece dururken görünce erkeksi bir tatminle gülümsedi. Lanet olsun, bu adam üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı.

Lisa odasına girip kapıyı çarptı.

Aralarında bir şeyler değişmişti, Lisa bunu Dunnottar'dan Brodie Kalesi'ne yaptıkları yolculukta fark etmişti. Ya da belki de buraya ulaşmalarından kısa bir süre sonra, onu sinirle bırakıp yanına üzgün bakışlarla geri döndüğünde olmuştu. Circenn artık daha... insani görünüyor, daha az acımasız bir savaşçı gibi duruyordu. Yoksa Lisa gideceği kimsesi kalmadığı için adama güvenmeye mi başlamıştı?

Genç kadın esnedi ve sert zemin dışında uzanabileceği bir şey bulma umuduyla odanın etrafına bakındı. Duvarlarında İngiltere'den çalınmış gibi duran ipekler ve goblenler asılı olan oda çok güzeldi. Circenn'in kaleyi İngiltere'den çaldığı eşyalarla dekore ettiği fikri onu eğlendirdi. Yatağı fildişi renginde perdelerle çevrelenmişti ve üzeri düzinelerce yastıkla kaplı yatak o kadar genişti ki ayakları kenarlarına ulaşmadan üstünde yatabilirdi. Yatak başında el işi süslemeler ve girintiler bulunuyordu, hizmetçiler bu kısımlara kurutulmuş çiçekler ve otlar serpiştirmişti.

Tabii ki bu kadar sıkıntıyı Lisa kalenin hanımı olacağını düşünerek çekmişlerdi ama bu doğru değildi. Bundan üç ay sonra hâlâ on dördüncü yüzyılda olmasının imkânı yoktu. Bu kesinlikle ihtimal dahilinde değildi. İçtiği şarabın etkisiyle uyuşmuş, yavaşça yanan ateşin etkisiyle uykusu gelmişti. Şişenin izini yarından itibaren sürüp kendi zamanına dönebilirdi. Uykuya daldı.

Lisa hastanenin koridorlarında annesini yakalamak için elinden geldiğince hızla koşuyordu. Doktorlar yatağı bu denli hızlı itmeyi bıraksalar yetişebilecek! Catherine'in ona ihtiyacı olduğunu anlamıyorlar mıydı?

Öyleyse bile umursamıyorlardı. Bir koridordan diğerine geçiyor, sağa dönüyor kasıtlı olarak ondan kurtulmak için etrafta daireler çiziyorlardı. Annesine yetişmeye çalıştığı tüm bu zaman boyunca, annesi oturmak için mücadele ediyor, yalvar yakar kızına ulaşmak için elini uzatıyordu. Lisa birkaç kez bu kırılgan ele uzanacak kadar yaklaşıysa da doktorların aniden hızlarını arttırmasıyla onu yeniden kaybetmişti.

Sonunda onları resepsiyon masasının yanında kısırdı. Masa köşede duruyordu ve koridora açılan bir kenarı vardı. Kaçmalarına imkân yoktu. Soldan dönüp önlerini kesebilir ve annesi Catherine'i kucaklayabilir -artık çok hafifti!- ve onu eve olmak istediği yere götürebilirdi.

Ama tam o diğer taraftan dolanıp koridorda önlerini kestiğinde, aniden duvarda bir asansör beliriverdi ve doktorlar Lisa'ya paylarcasına bakıp annesini alelacele asansöre soktular.

"Lisa!" diye çığlık attı Catherine, kapılar kapanırken.

Lisa ileri doğru atıldı, aniden hava ağırlaşarak hareket etmesine mani oldu. Asansörün kapısının kapanışını ve annesini sonsuza dek kaybedişini dehşetle izledi.

Bölüm 14

Armand, yüksek arazinin üzerinde şafak sökerken takip edilmediğinden emin olmak için sürekli omzunun üzerinden arkasına bakarak ormanda at sürüyordu. Renaud duvarların ardında tek başına at sürmek için acele etmesinden şüphelenmişti ama Armand ona düşünmeye ihtiyacı olduğunu, her gün doğumunda inancının sıklıkla tazelendiğini ve Tanrı'nın doğal ihtişamı altında dualarını daha kolay dile getirebildiğini fark ettiğini söylemişti.

Armand gözlerini devirip küfretti. Tanrı'nın doğal tapınağı ne şimdi ne de daha önce onun için yeterli olmamıştı. Özellikle de şimdi, yoksulluk içinde yaşamaya ve tarikatın dağıtılmasından bu yana maruz kaldığı aşağılanmaya tahammül edemiyordu. Başının üstünde güzel bir çatı, etrafını saran lüks, zenginlik ve saygının özlemini çekiyordu. Tapınak Şövalyeleri'nin servetine göz koyan Kral Philippe Fair tarafından Fransa dışına sürüldükten sonra her şeyini kaybetmişti.

Çoğu kişi bu servetlerine imrenir ve şövalyelerin artan gücünden korkardı ama sadece Philippe kudretli tarikatı önünde diz çöktürecek kadar akıllı ve haris davranabilmişti - bunun için siyasi anlamda epey yardım da almıştı. Dizlerinin üzerine çökmek Armand için kabul edilebilir bir seçenek değildi. Hayatı hep istediği gibi olmuştu ve her geçen gün tarikatın gerçek sırlarına ulaşmak için tarikat içinde yükselmeye çalışmıştı. Şövalyelerin komutanı olarak da baştan çıkarıcı bir güce ve ayrıcalığa neredeyse ulaşabilmişti. Ancak hemen sonra sahte suçlamalarla Tapınak Şövalyeleri sürülmüştü. Sadece barbar ve aforoz edilmiş bir kral onları kabul edecek kadar merhametli olmuştu. Tapınak Şövalyeleri, 1307'de papalık kararıyla dağıtıldığında, Robert Bruce'un emriyle şövalyelere İskoçya'ya sığınma hakkı verilmiş ve isimleri *Militi Templi Scotia*⁷ olmuştu.

Hah, diye düşündü somurtarak, şövalyelerden çalınanları geri almak için uğraşmayan, şövalyelere sunabileceği bir zenginliği ya da toprakları olmayan bir kralın emriyle dans eden kuklalar olmuşlardı. Kaçaklardı, aranıyorlardı ve hakarete uğramışlardı.

Armand Berard buna daha fazla katlanmayacaktı. Kaçarak, saklanarak, tarikat tamamen yıkıldığında dahi inançlıymış gibi davranarak geçen yıllar kararlılığını arttırmıştı. Şövalye kardeşleri İskoçya'da birliklerini yeniden inşa edecekleri ve yeniden önem kazanacakları gibi saçma bir umuda inanıyor olabilirlerdi ama Armand gerçeği biliyordu. Tapınak Şövalyeleri için güzel günler sona ermişti.

Gücün asla kişisel kazanç için kullanılmaması gerektiğine inanan dindar kardeşlerine acıyordu. Güç başka hangi amaçla kullanılırdı ki?

⁷ İskoçya Tapınak Şövalyeleri.

Küfredip öfkeyle tükürdü. Çok yaklaşmıştı - Tapınak Şövalyeleri'nin yasaklanmış gerçek gücünü öğrenmeye çok yakındı.

Armand alçak dalların altında eğilip atını dizginledi ve açıklığa girerken atını iyice yavaşlattı. Kendisini bekleyen pellerinli biniciye başıyla selam verdi.

“Bizim için neyin var Berard?”

Armand güldü. İşbirlikçisi James Comyn'e Dunnottar'da kaldığı süre boyunca ulaşması mümkün olmamıştı ama o zamanlar elinde paylaşabileceği bir bilgi de yoktu. Geçen hafta içindeyse, her nasılsa önemli bir bilgiye ulaşmıştı ve şimdi bunun iyi şeylere alamet olduğunu biliyordu. Armand Berard zenginlik ve İngiltere'de bir unvan için hizmetini satabilir, şarap ve kadınlarla gününü gün edebilir ve İngiliz kralı Edward'ın yakınında olmak için her şeyi yapabilirdi. Armanda yapılı ve çekici bir adamdı, söylenene göre Edward'ın kişisel hizmetlerini sunan yakışıklı erkeklere özel bir düşkünlüğü vardı. Armand, İngiliz kralın kendi iradesi önünde eğileceğini düşünerek gülümsedi.

“Brodie hakkında yeni bir şeyler bulabildin mi?” dedi Comyn sabırsızlıkla.

Armand adamın ince, sadist yüzüne baktı. Kırışmış kaşları, donuk göllerden bile daha soğuk olan mavi gözleri üzerinde kavisli bir hal almıştı. “Biraz. O özel biri ve yakın adamları da onun hakkında pek fazla konuşmuyorlar.” Armand atını sakinleştirmek için tuttuğu dizginleri gevşetti.

“Edward onun kalesini kuşatmayı düşünüyor. Onun yadigarlarını istiyor Berard ve bunun için giderek sabırsızlaşıyor. Nerede olduklarını öğrenebildin mi?”

“Şimdilik sadece dedikodular var. Ama nihayet kalesindeyim, iyice arayabilirim. Edward'ın da istediği bu değil mi?”

Duvarlar arasında bir casus? Ona nihayet birinin Brodie'ye girebildiğini bildir ve arama yapabilmek için biraz zaman istediğini söyle. Benim mızrak ve kılıçları bulmam sizin duvarları yıkıp yadigârları almaya çalışmanızdan daha akıllıca olur," diye uyardı Armand.

Onları bulup ardından en yüksek fiyatı teklif edene satabilirdi. Tarikat dağılana kadar dört yadigâr tapınakçıların koruması altındaydı. Eğer Kana Susamış Mızrak'a sahip olursa -söylenene göre İsa'yı yaralamıştı- elde edeceği servet ve gücün sınırı olamazdı. Eğer Işık Kılıcı'nı da bulursa ki söylentiye göre kutsal ateşi yakmak için kullanılmıştı, o zaman geleceği garanti altına alınmış olurdu. Bir diğer iddiaya göre kazan ve Kader Taşı da Brodie Kalesi'nde bir yerlerdeydi. Artık Armand kaleye yerleştiğine göre, eline geçen fırsatı değerlendirme konusunda başarısız olamazdı.

Yadigârları bulmadan önce Edward'ın adamlarının Brodie Kalesi'ne saldırmasını engellemeliydi, bu yüzden bir kez daha uyardı. "Brodie'de kendi muhafızlarına ek olarak elli Tapınak Şövalyesi var. Ayrıca kutsal emanetleri kullanırsanız siz daha kapıyı geçmeden hepinizi ezer geçer."

Comyn sinirle kıpırdandı. "Bunu biliyoruz. Bugüne kadar Edward'ın durmasının nedeni de bu."

"Ayrıca," diye ekledi Armand, "Circenn onlara gerçekten sahip mi merak ediyorum. Eğer öyle olsaydı, onları İskoçya'ya yardım etmek için çok önceden kullanırdı."

"Belki de onları senin gibi kendi çıkarı için kullanıyordur. Ya da belki dindar biridir ve sadece Tanrı'nın iradesi için kullanıldığını inanıyordur."

"Bunlar karışık konular, ama şimdi değerli bir bilgiye sahibim," dedi Armand.

Comyn aniden doğruldu ve parmaklarını şıklattı. "Bilgi. Hemen."

"Bunun bir bedeli var," dedi Armand, buz gibi sesle. "Oldukça da yüksek."

"Brodie Kalesi'ni ve lordunu bize getirirsen Edward sana istediğin ödemeyi yapar. Aklında bir bedel olduğuna eminim."

"Ağırlığımca saf altından daha azı olmaz."

"Peki, bunun karşılığında bize ne vereceksin?"

"Circenn geçenlerde Robert Bruce'un kanından olan kuzeni Lisa MacRobertson diye biriyle nişanlandı," dedi Armand. "Onu sana getirebilirim. Bununla Brodie'yi nasıl yok edeceğin sana kalmış."

James Comyn'in heyecanı aşikârdı, öyle ki atı bile ürkek daireler çizmeye başlamıştı. Cılız, beyaz eliyle atı sakinleştiren Comyn, dizleriyle vurarak atını Armand'ın atına yanaştırdı. "Kız güzel mi?" diye sordu gözleri parlarken.

"Olağanüstü," diye güvence verdi Armand, kadının bu adamın ellerinde ölmek için yalvaracağını bilerek. "Dolgun ve leziz bir vücudu var. Ateşli bir kadın ve kendi iyiliği için oldukça gururlu."

Comyn ellerini ovuşturdu. "Onu ele geçirirsek Brodie bizi takip eder. Edward, bir Brace'i daha alıkoyup hapsetmekten memnun olacaktır."

"Onu sana altın, unvan ve İngiltere'de toprak karşılığında getiririm."

"Biraz açgözlüyüz ha?" diye alay etti James.

"Eğer kılıçla mızrağı da getirirsem tahtı isteyebilirim," dedi Armand gülümseyerek.

"Kılıç ve mızrak karşılığında bunları alman için sana yardım edebilirim," dedi Comyn hırıltılı bir sesle.

Armand alaylı bir selamla elini kaldırdı. “İngiltere için.”
Comyn sırtıttı. “İngiltere için.”

Armand memnun bir şekilde atını Brodie Kalesi’ne sürdü. Tek ihtiyacı olan kadını kalenin duvarları dışına çıkması için ikna etmekte ve o zaman yeni hayatı başlayacaktı.

Lisa sandığı karıştırırken içini çekti. Brodie Kalesi’ne gelmeli dört gün olmuştu ve şeyi bulmakta başarılı olamamıştı. Umutsuzluğa kapılmaya başlıyordu. Böylesi büyük bir kalede adam binlerce yere saklamış olabilirdi. Şeyi zindana gömmüş bile olabilirdi ki burası da Lisa’nın görmek için can attığı yerlerden biri değildi. Şimdi “samanlıkta iğne aramanın” ne demek olduğunu anlıyordu. Brodie Kalesi’nin, kuleler ve burçlardaki beklenmedik koridorlarının ve dört kapalı avluyla çevrili onlarca odanın dışında iki katı daha vardı. Özetle kale çok büyüktü ve Lisa’nın her yeri dikkatlice araması bir yılını alabilirdi. Circenn gibi düşünmeyi denedi, kendini onun yerine koydu ama bu sadece tek bir şeyi kanıtladı: adam onun için tam bir muammaydı.

Circenn kaleye geldikleri günden beri dikkatle uzak duruyordu. Lisa onu dış avluda adamlarıyla konuşurken görüyordu. Bir keresinde pencerenin ardından izlerken sanki bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi Circenn yukarı bakmıştı. Ancak gülümsemesi dişlerini göstermekten öteye geçmemişti. Bakışları mesafeli ve sıkıntılıydı. Lisa onu kıskırtmak için meydan okurcasına öpücük yollamıştı. İşe yaramıştı da. Adam pelerini uçuşturarak dönmüş ve uzaklaşmıştı.

Lisa şakaklarını ovarken dikkatini içinde şeyi aradığı sandığa yöneltti. Adamı düşünmemesi daha iyiydi.

“İşte buradasınız bayan. Ben de bu eski soğuk kalede nereye gittiğinizi merak ediyordum.”

Lisa sandığı karıştırmayı bırakıp hemen arkasını döndü. Gözleri kuruydu ve batıyordu, bu sabah da gözyaşlarıyla ıslanmış bir yastıkta uyanmıştı. Rüyasını hayal meyal hatırlıyordu - günlerdir aynı korkunç rüyayı görüyor ve bundan dolayı ateşler içinde yanıyordu. Ancak bu kâbuslar onu harekete geçirmişti. Şişeyi bulmak zorundaydı.

Elleri yanına düştü. Gözleri neşeyle parlayan Eirren birkaç adım ötesinde durmuş, bir sandalyeye yaslanmış Lisa'yı izliyordu.

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordu çocuk.

"Hiçbir şey aramıyordum," dedi Lisa aceleyle. "Sadece odayı çok beğendim ve bu sandıklarda nasıl hazineler olabileceğini merak ettim. Kendime hâkim olamıyorum, ben meraklı biriyim," diye ekledi neşeyle.

"Annem merakın sekiz ölümcül günahahtan bir olduğunu söylerdi."

"Sadece yedi günah var," dedi Lisa savunmaya geçerek, "ve merak iyi bir şey de olabilir. Mesela öğrenmeye teşvik eder."

"Ben asla çok fazla öğrenmeyi istemedim," dedi Eirren, omuzlarını silkerek. "Denemek öğrenmekten daha eğlenceli."

"Gerçek bir erkek gibi konuşuyorsun," dedi Lisa düz bir sesle. "Senin şiddetle bir anneye ihtiyacın var. Aklıma gelmişken bu akşam senle benim, ılık su ve sabunla bir randevumuz var."

Eirren gülerek kendini sandalyenin üstüne bıraktı. Kirli çıplak bacakları ekose kiltinin altından görünüyordu. "Kötü bir kale değil, değil mi bayan? Kileri gördünüz mü? Lordun çok büyük bir kileri vardır ve büyük şölenlere ev sahipliği yapar - yani savaşmayı ya da dövüşmeyi planlamadığı zamanlarda. Bu kalede yıllardır çok fazla şölen verildi."

Lisa, Eirren'in küçük zeki zihninin bir yol bulacağını bilerek, "Brodie kalesine nasıl geldin Eirren?" dedi. "Dunnotar'dan gelirken seni adamlarla birlikte gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ben ve babam gece geç saatte ayrıldık. Askerlerle birlikte yolculuk yapmayız. Babam hizmetkârlardan biri, yani savaşçıların arasına karışmamız uygun değil."

"Baban kim?" diye sordu Lisa.

"Tanıdığınızı biri değil," diye cevapladı Eirren, oturduğu sandalyede eğilerek. "Toprak sahibinin adamlarına senin Bruce'un kuzeni olduğunu söylediğini duydum," dedi konuyu çabucak değiştirip. "İşler böyle mi yürüyecek?"

"Hayır," diyen Lisa, nasıl olup da sırrını paylaşacak kadar ona güvendiğini düşündü. Muhtemelen güveneceği başka kimsesi olmadığından, üstelik bir çocuğa da güvenemiyorsa kime güvenebilirdi ki? "Sana bu zamandan olmadığımı söyledim."

"Peri halkının bunla ilgisi var mı?"

"Ne?" dedi Lisa şaşkınca bakarak.

"Periler, bilirsiniz İskoçya'da onlardan var. Zamanla eğlenen kurnaz küçük bir topluluk, bulaşmamak da yarar var."

"Aslında burada olmamdan toprak sahibinin kendisi sorumlu. O bir şeyleri lanetlemiş ve ben de ona dokununca buraya geldim."

Eirren küçümseyerek başını salladı. "Bu adam hiçbir zaman lanetlemeyi beceremedi. Bence artık denemeyi bırakmalı."

"Daha önce de bir şeyleri lanetlemiş miydi?" diye sordu Lisa.

Eirren başını salladı. "Bana sormayın bayan. Bu soruları ona sorun. Ben sadece duyduğum birkaç şeyi biliyorum ve

bunlar da her zaman doğru olmayabiliyor. Sizin lordla ellerinizi birleştirdiğinizi duydum.”

“Gerçekten değil. Hem bu tam olarak ne demek?”

“Yani evlenmek gibi bir şey, yaklaşık bir yıl içinde onun çocuğunu taşırsan düğüne gerek kalmadan evlenmiş olursun. Onun çocuğunu taşıyor musun?”

“Hayır!” Lisa hissettiği kadar korkmuş görüldüğünden emindi. Sonra bir an Circenn’in çocuğu nasıl olurdu ve hamile kalsa nasıl anlardı diye düşündü. Bu rahatsız edici düşünceleri hemen aklından uzaklaştırdı.

Eirren gülümsedi. “Merakımı bağışlarsınız, değil mi? Ama bu biraz da sizin suçunuz. Etrafı keşfetmek ister misiniz? Babamın bana ihtiyacı olana kadar size küçük bir tur yaptırabilirim.”

“Teşekkürler Eirren ama burada keyfim yerinde.” Aramaya devam etmesi gerekiyordu ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. “Ben yağışlı öğleden sonrayı bazı elyazmalarına bakarak bu... eee... çalışma odasında geçiririm diye düşündüm.” Böyle bir odaya ne diyorlardı acaba? Modern bir çalışma odasının ortaçağ versiyonuydu. Yuvarlak tahta parçası çalışma masası olarak iş görüyordu ki bu da masa yerine kullanılacak daha iyi bir kelime olmayışındandı. Sanki büyük bir ağaç gövdesinden yontulmuş gibi görünüyordu ve çapı yaklaşık bir buçuk metreydi. Şöminenin önüne konulmuştu, masadaki düzgünce yapılmış yuvarlak çekmecelerin oyma ustasının kâbusu olduğuna emindi.

Şöminenin her iki tarafında da içinde deri ciltli elyazmalarının ve raflara düzgünce yerleştirilmiş rulo tomarlarının bulunduğu kitaplıklar vardı. Sandalyelerin kolları yastıkla yumuşatılmıştı ve minderler -kalede iyi bir terzi olmalıydı- rahat bir

düzenlemeyle etrafa yayılmıştı. Renkli goblenler duvarları süslüyordu ve zemine dokuma kilimler serpiştirilmişti. Bu odanın Circenn'in hesaplarını yaptığı, yazışmaları gerçekleştirdiği, harita ve savaş planlarını hazırladığı oda olduğu belliydi. Doğu tarafındaki duvarda yükselen pencerelerin camları, yeşil çayırların görünebilmesi için yeşilimsi bir renkle sırlanmıştı. Circenn Brodie'nin varlıklı olduğu kesindi.

"Keyfinize bakın bayan. Çok geçmeden görüşeceğiz. Bundan eminim." Eirren bir gülücükle geldiği gibi sessiz sedasız gitti.

"Bekle Eirren," diye seslendi Lisa arkasından, onunla yeniden bir buluşma ayarlamak ümidiyle. Delikanlının bir banyoya ve Lisa'nın da cevaplara ihtiyacı vardı. Çocuğun neşeli tavırlarından şüphelenmişti -bu yalnız bir kalbi saklamak için olabilirdi- ve bir kez alıştıktan sonra Lisa'nın annelik taslamasından hoşlanacağına inanıyordu.

Birkaç saat sonra onu bulabilirdi ama şimdi elindeki işe dönmesi gerektiğine karar verdi: Circenn şişeyi nereye saklamıştı? Adamın kaleye gelir gelmez sakladığından kuşkusu yoktu. Kaleye girdiklerinde heybeyi ne yaptığını görmek için onu izlemeye çalışmıştı ve onu kapının yanına bıraktığını görmüştü ama ertesi sabah kalkıp gizlice aşağı indiğinde heybe artık orada yoktu. Şişenim içinde her ne varsa, Circenn'in dikkatli davranmasını gerektirecek kadar değerli olmalıydı. İçinde gerçekten de zamanı değiştirebilen bir iksir mi vardı? Lisa'nın geri dönmesi konusunda yardım edemeyeceğini söylerken pervasızca yalan mı söylüyordu? Şişeyi bulduğunda içindekini içmeyi düşünebilirdi, belki de şişedeki sihirli bir şeydi.

Daha önemsiz şeyleri geçerek sandığı karıştırmaya devam etti. Top top olmuş birkaç yastık, örtüler ve sandığa düşmüş

kalın iplik topları. Dibe yaklaştıkça üstü karalamalarla dolu kâğıt demetleri ortaya çıktı. Kelimeler müzedeki sandığın üstündekiler kadar öfkeli görünüyordu.

“Aradığını buldun mu Lisa?” diye sordu Circenn sakince.

Lisa kâğıtları sandığa atıp gözlerini kapadı ve içini çekti. Kaledeki yüzlerce odanın içinde herkes bu odaya geliyordu. “Sandıktan battaniye alırken” -üstte duran bir örtüyü yakaladı- “küpemin arkası sandığa düştü,” diye yalan uydurdu.

“Senin kulağında halka yok kadın,” derken Circenn, onun kulaklarına bakıyordu. “İkisinde de.”

Lisa kulaklarına dokundu ardından çılgın gibi sandığı aramaya koyuldu. “Ah, Tanrı aşkına ikisi de mi düştü!” dedi heyecanla. “Buna inanabiliyor musun?”

Adam güçlü ellerini onun beline koyup Lisa’yı sandıktan uzaklaştırdı. “Hayır,” dedi Circenn sakince. “İnanamıyorum. Neden bana dürüstçe ne aradığını söylemiyorsun? Belki sana yardım edebilirim. Kaleyi iyi biliyorum. Nihayetinde benim.”

Lisa yavaşça doğruldu, adamı bir saniye olsun kandıramamıştı. Circenn’in arkasında duran dayanılmaz varlığının farkındaydı ve sırtına değen göğsünü hissedebiliyordu. Adamın ellerinin sıcaklığı elbisesinin kumaşına rağmen hissedilebiliyordu. Lisa aşağı bakıp belini çevreleyen zarif parmakları görünce nefesi hızlandı. “Benimle konuşurken bana dokunmana gerek yok,” dedi yavaşça. Circenn ona dokunduğunda Lisa mantıklı düşünmeyi bırakmıştı ve adamla başa çıkmak için aklının her zerresine ihtiyacı vardı.

Circenn elini çekti, Lisa düzensiz kalp atışlarını yatıştırmak için derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı ama o anda adam onu omuzlarından kavrayıp kendine çevirdi. Lisa, savaşçının yüzüne bakabilmek için başını geriye attı. Adam sessizce uzun

bir süre baktı ta ki Lisa artık dilini tutamayacak kadar gerilinceye kadar.

“Ben sadece araştırma yapıyordum. Burayı merak ediyorum. Sonuçta benim tarihim-”

“Eğer portrelere bakıp silahları inceliyor ya da eşyalara bakarak kaleyi geziyor olsan beni ikna edebilirdin ama sandıklarımı karıştıрман işleri biraz tuhaflaştırıyor. Ayrıca hizmetçiler seni kalemin her kanadında gördüklerini de söylüyorlar.”

Lisa yutkundu, savaşçının yüzündeki ifade korkutucuydu. Çenesindeki bir kas seğirince genç kadın onun görüldüğünden de sinirli olduğunu anladı. *Tehlike*, diye sinyal veriyordu beyni. *Bu adam bir savaşçı Lisa.*

“Savaş planlarını mı arıyordun kadın?” dedi Circenn sertçe.

“Hayır!” dedi Lisa hemen. “Onlarla ilgilenmiyorum.”

Circenn hızla yanından geçti ve sandığa doğru eğilip içine baktı. Görünüşe göre endişe edecek pek bir şey yoktu ama Lisa’nın bulduğu kâğıtları alıp katladı ve beline asılı olan kürk keseye koydu. Lisa’nın arkasından dolanırken adamın omzu onun göğsüne değdi.

Lisa adamın kokusunu alabiliyordu - bu hafif baharatlı koku onu hem sersemletiyor hem de baştan çıkarıyordu. Savaşçı kendini rahat hissetmesini engelleyecek kadar yakınındaydı. Yine de Lisa bir milim kıpırdamayı reddetti, onunla göz göze gelmek için yüzünü dönmeyecekti. *Yanağıma bakarak konuşsun*, diye düşündü cüretkârca. Circenn’in bedenini kullanarak kendisini sindirmesine izin vermeyecekti, yine de ömrünün çoğunda bedenini bu amaçla kullandığından Lisa’nın şüphesi yoktu.

Adam konuştuğunda nefesini kulağında hissetti. “Buraya Duncan’ın seni cumbada beklediğini söylemeye geldim - Büyük Salon’un üstündeki oda. Seni gezdirecek, ayrıca sen in-

sanlarımın arasına karışmadan önce sana öğretecekleri var. Bu akşam yemek için seni bekleyeceğim- ”

“Daha önce birlikte akşam yemeği yemedik. Yememiz için de bir neden göremiyorum,” dedi Lisa hemen sözünü keserek.

Circenn sanki Lisa hiç konuşmamış gibi devam etti. “Ayrıca odana bazı kıyafetler yolladım. Sana tavsiyem, akşamüstünü Gillendria ile geçir, sana banyo yaptıırıp saçını yapmana yardım edecek- ”

“Abartmaya gerek yok,” dedi Lisa hemen, gözlerini duvara sabitlemişti.

“Müstakbel eşimin durumuna yakışır bir görünümde olması için abartılabilir.”

Circenn, genç kadının saçlarını okşayıp yüzünü kendine çevirme isteğine zorlukla karşı koyabildi. Son birkaç gündür Lisa'nın kendi yatağında yattığını ve kalesinde uyduğunu bilmek, onunla nişanlandığı düşünmek içindeki derin ilgiyi daha da arttırıyordu. Tüm çabalarına karşın ona olan arzusu- nu yok etmenin bir yolu yok gibiydi, aksine meydan okurcasına artıyorlardı. Nişanlı olmak kuralları yıkmak için oldukça elverişliydi, özellikle de yeni Circenn Brodie için.

Eğer Lisa dönüp ona baksaydı ona olan açlığını rahatça görebilirdi ve Circenn görmesini istiyordu; sanki içinde volkan var gibiydi - sıcak, patlamaya hazır ve yaklaşması tehlikeli. Kadının nasıl tepki vereceğini -gözleri korkuyla açılacak, gözbebekleri genişleyecek, dudakları aralanacak mı- bilmek istiyordu. Savaşçı yüzünü dönmesini arzu ederek baktı ama Lisa duruşunu bozmadı.

Circenn zeminin üstünde sessizce yürüyüp odasına girdi. Derin bir nefes alıp damarlarına hücum eden vahşi gücü his-

sertti. Son dört gün cehennem gibi geçmişti. Kaleye döndüklerinden beri geceleri yorgun düşüp uyuyabilmek için kendini antrenmanla meşgul etmeye uğraşmış ama işe yaramamıştı. Kalesinin duvarları arasındaki kadını bir an bile aklından çıkaramamıştı.

Ve şiddetle baştan çıkmıştı.

İki tanesi dışında listesindeki tüm lanet kuralları bozmuştu ve şimdi bu odaya bir başkasını daha bozmaya gelmişti. Geleceğini öğrenecekti.

Yanan ateşin önünde duraksadı. Belki de Lisa ortaya çıktığında geleceğine baksa, yaklaşmakta olan felaketi görür ve önlem alabilirdi. Belki de ilk bu kuralı bozmalıydı. Ya da belki de geleceğe bakmayı yıllar önce denemeli ve kadının geleceğini öngörmeliydi ama bunu yapmamasının iki nedeni vardı: büyü kullanmayı sevmiyordu ve geleceği okumak kesinlik içeren bir sanat değildi. Bazen her şeyi netçe görebilirken, bazen yorumlanması imkânsız şeyler oluyordu ve bu durum yardımcı olmaktan çok kafa karışıklığına neden oluyordu.

Circenn kader ve seçimler gibi birçok konu hakkında düşünürken, alevlere baktı. Alinyazısı hakkında sağlam bir sonuca ulaşmayı asla başaramamıştı. Adam Black ona gelecekle ilgili kehanette bulunmayı ilk gösterdiğinde Circenn alay etmişti. Çünkü bir insanın bir başkasının geleceğini görebilmesine inanmak geleceğin değişmez olacağı anlamına gelirdi ki bu da insanın kendi kaderi üzerinde kontrolü olmadığını gösterirdi ve Circenn böyle bir şeyi asla kabul edemezdi. Adam Black bunun üzerine sadece gülmüş, bütün sanatları öğrenmeyi reddederse bildiği birkaç şeyi anlamasının mümkün olamayacağını söyleyerek Circenn'i teşvik etmişti. *Bir kuş üzerinde uçtuğu arazinin tamamını görürken, bir fare sadece pislikleri görür.*

Özgür mü olacaksın yoksa fare mi kalacaksın? Adam dudakları alayla kıvrılırken sormuştu bunu.

Circenn içini çekerek ateşin önünde diz çöküp, elini şöminenin zeminle buluştuğu yerdeki çatlağın altına koydu. Şöminenin olduğu duvarın bir kısmı ardındaki siyah odayı ortaya çıkararak, doksan derecelik bir açıyla sessizce döndü. Bir mum alıp gizli odaya girdi. Hafif bir ayak hareketiyle duvarı kapayacak manivelaya bastı. Penceresiz odaya alışması birkaç saniye sürdü. Ona göre rahatsız edici bir yerdi, sadece en kötü anlarında uğradığı bir yer.

Siyah elfin getirmiş olduğu çeşitli “hediyelere” bakarak masanın yanından geçti. Bazılarının ne olduğunu anlamış, bazılarının ne olduğunu asla anlamak istememişti. Adam Black onlara tuhaf isimler vermişti: pil, otomatik tüfek, çakmak, tampon. Circenn bazılarının ne olduğunu keşfetmişti ve içlerinden biri yüzyıllardır onu kendine çekiyordu. Siyah elf ona “taşınabilir CD çalar” diyordu. Her zamanki favorisi Mozart’ın *Requiem*’iydi ama her nasılsa bugün daha çok Richard Wagner’ın *Ride of the Valkyries* adlı parçasını dinleyecek havadaydı. Kulaklıkları kulaklarına geçirirken parmağıyla sesi sonuna kadar açtı, köşedeki sandalyeye çöküp mumun alevini seyre daldı. Beline takılı kürk kesenin içindeki kâğıtlar hışırdayınca, çarpık bir tebessümle onları ortaya çıkardı. Uzun zaman önce doldurduğu bu kâğıtları çalışma odasındaki sandıkta unutmuştu ama onları geri alarak bir krizden tam zamanında kurtulmuştu. Kadının ihtiyacı olan son şey, Circenn’in duygulanıp karaladığı şeyleri okumaktı. O zaman gerçekten dengesiz olduğunu düşünebilirdi.

İlk kâğıttakileri ezbere biliyordu:

4 Aralık 858

Kırk bir yıl yaşadım ve Adam Black sayesinde bugün sonsuza dek yaşayacağımı anladım. Kalemimi mürekkebe güçlükle daldırıyorum, ellerim öfkeyle titriyor. Bana seçenek bırakmadı. Fakat hissetme yeteneğini kaybetmiş ölümsüz bir ırk için ölümlülerin dileklerinin ne önemi var?

Bugün düğünümünden sonrasına kadar bana bir şey söylemedi, hatta ondan sonra da her şeyi anlatmadı. Sadece geçen on yıl içinde bir keresinde şarabıma iksir koyduğu bilgisini paylaştı. Şimdi ben tek başıma yoluma devam edeceken, karımın yaşlanıp öldüğünü izlemek zorundayım. Sonunda Adam gibi bir canavar mı olacağım? Zaman benim de hissetme yeteneğimi alacak mı? Bin yıl beni dayanıklıdan öte bıkkın mı yapacak ve yararsız muzip çılgınlıklardan keyif mi alacağım? İki bin yıl onlar gibi aklımı başımdan alıp beni duygulardan yoksun hale mi getirecek? Sevgilimi lanetlememiş olmasını diliyorum, onun doğal bir şekilde yaşayıp ölmesi daha iyi.

Ah, daha geçen yaz havuzunun çevresinde oynayan çocuklarının hayalini kurmamış mıydım? Şimdi durup düşünüyorum da... Kızlarıma ve oğullarıma da kim bilir neler yapardı? Ah, Naya beni affet aşkım.

İkinci kâğıtta lord olarak hayatının yönünü belirlemişti.

31 Aralık 858

Aynı sorulara kafa yormaktan başka bir şey yapamıyordum ama ayın büyüyen ve soluklaşan ışığı altında, yeni yılın arifesinin şafağından önce, sonsuzluğun başlangıcında bir çözüme ulaştım.

Ölümsüzlük çılgınlığının beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim, kazanmak için bir yol buldum: kurallardan bir liste yapacağım.

Ben Circenn Brodie, Brodie'nin toprak sahibi ve lordu, bu ilkelere sadakatle uyacağım, asla bozmayacağım, gerekirse Adam'ın rahatsız edici saygısızlığına düşünmeden karşı çıkacağım yemin ederim.

-Yalan söylemeyeceğim.

-Masum kanı dökmeyeceğim.

-Yeminimi bozmayacağım.

-Şahsi kazanç ya da zafer için büyü kullanmayacağım.

-Onurumu asla zedelemeyeceğim.

Üçüncü kâğıt acımasız gerçek nihayet Circenn'in yüzüne çarptığında, yani ölümsüz yaşam kupasındaki leziz nektarın gizlediği en acı tortuyu tattığında yazılmıştı.

1 Nisan 947

Bugün sonsuz yaşamımdaki pek çoklarımdan biri olduğunu bilerek evlatlık oğlum Jamie'yi gömdüm. Zaman akıp gidiyor ve benim aklım her zaman olduğu gibi Naya'ya kayıyor. Bir kadınla birlikte yatmayalı yıllar oldu. Yeniden sevmeye cüret edebilir miyim? Daha kaç kişiyi mezarına yatıracağım? Bu acımasız saçmalık sonunda beni delirtmeye başlayacak mı? Ah, lanet olsun. Bu çok yalnız bir hayat.

Gerçekten de yalnız bir hayattı.

Vahşi müzik kulaklarında gürlerken, alevlere baktı ve zihninin uzun zamandır kapalı olan kısmını bilinçli olarak açtı. Lanetler ve büyüler içeren ayinsel bir sanat olan druid inanışının aksine, gerçek sihir ne tören ne de kafiye istiyordu. Adam

Black'in büyüü insanın zihnini açması ve gücü çağırması için odaklanmasıyla çalışıyordu. Circenn genellikle odaklanmak için arka bahçedeki havuzun camı yüzeyini ya da cilalı bir metal diski kullanıyordu.

Savaşçı zihnini boşaltıp duvara dayalı kalkana dikkatle baktı. Onu yüzlerce yıl önce kendisi yapmıştı, savaşta kullanmak için oldukça yıpranmış olsa da şimdi ona odaklanmasına yardımcı olması için hizmet ediyordu. En son geleceği görmeye çalıştığında, kendine neler olacağını görmek için beş yüz yıl ileriye bakmaya uğraşmıştı. O zaman kalkan üzerinde beliren imge çok acı vericiydi. Gördükleri ona on yedinci yüzyılda ahlaksız bir deliliğin eşğinde olabileceğini söylemişti.

Kader? Alinyazısı mı?

Gördüğü imgeler ona Naya'nın tam olarak ne zaman ve nasıl öleceğini söylemişti, yine de onu kurtarması mümkün olmamıştı. Doğal sebepler ve yaşlanma - onlara karşı bir silahı yoktu. Tüm gücüne rağmen karısını kaybetmişti. Naya ölürken öfkeliydi; Circenn'i, kırışmayan saçları ve kırışmayan yüzüyle iblis olmakla suçlamıştı.

Anıları silmek için başını sallayıp odaklanmaya çalıştı. Bulanık görüntüler yavaşça belirginleşmeye başladı. Önce sadece renkli lekeler belirdi: pembe, bronz, koyu kırmızı ve fildişi bir zemin. Gelecek birkaç ayın ona ne getireceğine odaklanarak gözlerini kıstı.

Resim netleşince ellerini sandalyenin kollarına pençe gibi geçirdi.

Önce şokla sonra hayranlıkla ve nihayetinde kabullenmeyle birlikte Circenn'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

O kimdi de kaderle tartışıyordu? Eğer zamanın getireceği buysa, o kimdi de kibirle bunu değiştirebileceğini düşünüyor-

du? Bunun olmayacağına yemin etmişti ama Lisa çıka geldiği günden beri olanlar Circenn'i bu yola itiyordu.

Kendini başka bir şey görmeye ikna etmeye çalışırsa dünyanın en kötü yalancısı olurdu.

Kalkanın üstünde, bacaklarını ayırmış kendi bedeninin üstünde olan çıplak kadının yansımasına bakarken derin bir nefes aldı. Kadın üstüne santim santim kendini bırakırken, Circenn'in kalkandaki yansımasında karnı kasıldı ve penisi acıyla sertleşti. Kalkanda, Lisa gidip gelirken çıplak sırtının aldığı kavisi netçe görebiliyordu. Dolgun göğüsleri yukarı aşağı zıplarken, meme uçları gergindi. Kalkandaki yansıması ellerini kaldırdı ve kadının memelerini avuçladı. Lisa başını geriye atıp yay gibi kıvrıldı. Kadının boynundaki tutkuyla gerilmiş kaslar adamı tahmin edilemez şekilde baştan çıkardı. Circenn'in ateşli bakışları, kadının göğüslerinden karnındaki düzlüklere ve kasıklarının arasındaki yumuşak buklelere doğru indi, hülyalı gözlerle kadının erkekliğini içine alışını izledi. Lisa'nın sol kasığının iç tarafında küçük siyah bir ben vardı ve gördüğü imgede parmaklarıyla onu okşuyordu. Beni öpmek için eğilip dilini üzerinde gezdirdi.

Circenn neredeyse Lisa'nın üzerindeki vücudunu hissedebiliyordu: sıkı, sıcak ve inanılmaz ıslak - bu bir erkeğin ne kadar istendiğinin de ölçüsüydü: Kadın ne kadar ıslaksa, erkek o kadar arzulanıyor demektir.

Sonunda kalkan karardığında, Circenn eli erkekliğindeyken kendine geldi. Erkekliği dirilmiş ve acı içinde serbest kalmak istiyordu.

"Yani olması gereken bu," diye düşündü Circenn yüksek sesle. "Kader."

Bunu kadını ilk gördüğü günden beri istediğini inkâr ede-

mezdi, birkaç defasında onunla sevişmemek için kendini zorlayarak dizginlemesi gerekmişti. İmgedeyse onunla kesinlikle sevişeceği ve bu konuda onun da istekli olduğu görünüyordu.

Neden mücadele ediyorsun? diye sormuştu bir keresinde Adam Black öfkeyle. *Neden Circenn Brodie olmanın keyfine bakıp zaferi tatmıyorsun? Çoğu ölümlünün bilebileceğinden daha çok zevk alabilecek ve verebilecek yeteneklere sahipsin. Uç Circenn. Benim türümün hayat içeceğini iç. Bunu sana karşılıksız sunuyorum.*

Karşılıksız değil, diye düşündü Circenn alayla. *Bir bedeli vardı.* Müzik kulaklarında çınlarken gözlerini kısıtı.

Adamın kaderi kızın kudretli bir Valkür⁸ gibi üstüne çıkmasaydı.

Bu meydan okuyan, meraklı ve korkmuş kadın şimdiden Circenn'in kalbinde sirenler çaldırmaya başlamıştı. Naya hayatının çoğunda itaatkâr ve yumuşak olmuştu. Daha önce Lisa gibi ihtiyaçları, arzuları ve kendi aklıyla hareket eden bir kadınla tanışmamıştı. Kalbinde derin duygular vardı ama gözleri zekâyla parlıyor, damarlarında efsanevi Valkür sertliği dolaşıyordu.

Kuralların canı cehenneme. Kader çoktan yazılmıştı, kendi geleceğine nasıl karşı koyabilirdi? Circenn'in yapabileceği tek şey bunu kabullenmek, keyfine varmak ve kalbini ona kapattığında ve kaçınılmaz olarak yıllar içerisinde onu kaybettiğinde, acıdan delirmemek için elinden geleni yapmaktı. Eğer gelecekte delirecekse de en azından bugünü iyi yaşamalıydı.

Circenn Brodie oturduğu yerden kalktı, gelecekte gelen makineyi başından çıkardı ve daha önce cesaret edemediği bir şey yaptı.

⁸ Mitolojide Odin'in yardımcıları olan miğfer ve mızrakla silahlanmış genç ve güzel bakireler. (Ç.N.)

Kontrolünü bir nebze olsun hafifletti ve içindeki büyüünün harekete geçmesi için onu teşvik etti.

Kara melek, yani Adam Black ona, *benim dünyama uç ve hiçbir şeyden korkma*, demişti.

Başını geriye attı ve vücudunun içinde çağlayan gücü tattı.

Kadınını bulmak için karanlık, saklı odayı terk ederken, o artık bambaşka bir yaratıktı.

Adam Black, Circenn tüfeğin namlusundan tamponu çıkarırken gülümsedi. Circenn silahları kullanmayı daima reddetse de Adam yine de ona getiriyordu, çünkü içindeki savaşçının onları yok olmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Tampon namludan sarkarken inledi. Sadece zorlu Circenn Brodie bu yumuşak beyaz pamukları böylesi bir temizlik için kullanmayı seçerdi.

Adam Black tüfeğe bakarken gülümsedi. Tamponlar namlunun içine sığabilecek mükemmel bir boya sahipti ve bu neredeyse mantıklı da geliyordu. Ama Adam Black bu tamponları ortaçağ İskoçya'sına Circenn oynasın diye getirmemişti; onları buraya getirme nedeni bambaşkaydı - ki her hediyesini bir getirme amacı vardı. Kadının onlara ihtiyacı olmayacağı dokuz aylık aralar oluşabilirdi.

Bölüm 15

“Çok güzelsin,” dedi Gillendria ellerini cırparak. “Şeklini değiştirmem gerekir diye düşünmüştüm ama bu elbise tam sana göre.”

Lisa hiçbir şaşkınlık ifadesi göstermeden aynanın karşısında durdu.

Gillendria, Circenn'in annesi Morganna'ya ait olduğunu söylediği bir elbiseyi onarmıştı. Şimdiyse onu Lisa'nın omuzlarının üstünden kaydırıp üstüne bıraktı. Gece mavisi ipek göğüslerini sardı, boynunu çevreleyen kumaş omuzlarından aşağı saydam cildini ve incecik köprücük kemiklerini vurgulayarak omuzlarından aşağı doğru yumuşakça aktı. Kalçalarını saran kumaş, altın işlemelerin çıkardığı bir şıkırtıyla yere döküldü. Gillendria üzerinde onlarca altın ay ve yıldızın sallandığı altın kemeri beline bağladı. Ayağına uyumlu terlikler giydirip, boynuna da ortaçağda kullanılan çok şık altın bir tasmaya benzeyen kolye taktı. İşlemeli bir pelerini göğsünün altından

bağladı. Lisa'nın altın rengi saçlarını özenle ayırıp onları biraz daha sıkı kıvırdı, böylece saçların üstünde hoş bir dalga bukleleri oluşturdu. Birkaç çeşit kök, ot ve çiçekten oluşan yakut rengi karışımı Lisa'nın dudaklarına sürdü.

Lisa aynadaki kadının şu anda kalenin lorduna uygun bir kadınmış gibi göründüğünü kabul etti. İlk kez uzun boylu olduğu için lanet okumadı, çünkü bu elbise içinde uzun oluşu ona zarafet kazandırmıştı.

"İnanılmazsın Gillendria," dedi Lisa.

"Öyleyim değil mi?" dedi Gillendria mutlulukla. "Uzun zamandır senin gibi güzel bir kadını giydirmediğim halde nasıl olduğunu unutmamışım. Lordum çok memnun olacak."

Lisa şimdiden çok memnundu. Böyle görünebileceğini hiç bilmiyordu. On yedisindeyken, bir gün Catherine gibi görünmeyi umut etmişti -altın gibi çarpıcı bir güzellikte- ama annesi hastalandığında ona bakmak için mücadele ederken Lisa tükenmişti ve beş koca sene boyunca kendi görünümüyle ilgili hiçbir şey düşünmemişti. Annesi görse bayılırdı. *Ah! Anne!*

Titredi. Nasıl olmuştu da bir an için bile olsa onu unuta-bilmişti?

"Üşüdünüz mü leydim?" diye sordu Gillendria. "Şal getirebilirim."

"*Nay*," dedi Lisa yumuşakça. "Anlık bir titremeden fazlası değil. Sen gidebilirsin Gillendria. Büyük Salon'a kendim gideceğim."

Gillendria gittikten sonra Lisa yatağa oturdu. Brodie Kalesi şimdiye kadar içinde bulunduğu en güzel yerdı ve işte bir prenses için yapılmış bir elbise içinde oturuyordu ve hayallerini süsleyen adamla akşam yemeği yemek üzereydi. Birkaç dakikalığına Catherine'i tamamen unutmuştu. Özel bir rande-

vuya hazırlanan bir kadının tüm heyecanını ve beklentilerini tecrübe etmekle oldukça meşguldü.

Ama bu bir masal değildi ve sonsuza kadar mutlu yaşamak yoktu. Annesinin ona çaresizce ihtiyacı vardı ve Lisa daha önce kendisine hiç izin vermediği bir şey yapmak üzereydi: Catherine'nin sorumluluğunu taşımakta başarısız oluyordu. Başarısızlık alışık olduğu bir şey değildi. Her daim tamamen olmasa da güvenliklerini, yemek ve başlarının üstünde bir çatı gibi ana ihtiyaçlarını karşılamayı başarmıştı. Kısa bir an için de olsa mutlu olma hakkı olmadığı konusunda kendisini uyardı, ta ki şişeyi bulup evine dönmeyi başarana kadar.

Peki, o zaman mutlu olacak mısın Lisa? diye sordu kendine. Eve dönüp annenin yanında oturmak için Circenn'i terk ettiğinde mutlu olacak mısın? Annen öldüğünde ve yirmi birinci yüzyılda yapayalnız kaldığında? O zaman mutlu olacak mısın?

Hiç keyif almama kararlılığı tam bir saat boyunca sürdü. Lisa tatlısını bitirip memnuniyetle içini çekti. Eğer bir şey öğrendiyse o da kötü şeylerin arasına serpiştirilmiş iyi şeyleri takdir etmekti ve akşam yemeği en iyisiydi. Resmi yemek odası çok güzeldi ve düzinelerce mumla aydınlatılıyordu. Lisa kendini sıcak, temiz ve tok hissediyordu. On dördüncü yüzyıla geldiğinden beri ilk kez harika bir yemek yemişti.

İki metrelik masa onları birbirinden ayırıyordu - eski filmlerdeki gibi, diye düşündü Lisa. Aslında Brodie Kalesi'nin loruyla arasında iki metre olmasına ihtiyacı vardı. Yemek boyunca genelde sessizlerdi ve adam zarif bir ev sahibinin somut bir örneğiydi. Dahası bir kere bile kaşlarını çatmamıştı. Aslında Lisa onu birkaç kez kendisine hayranlıkla bakarken yakalamıştı. Daha önceki hırçın hali kaybolmuştu, adam daha önce

hiç görmediği kadar sakindi. Onu değiştirenin ne olduğunu merak etti Lisa. Belki de yakında savaşa gidecek diye düşündü ki bu ikisi için de iyi olurdu. O etrafta küstah ve zorba bir erkek gibi dolanırken, Lisa da şeyeyi bulmak için kaleyi baştan aşağı arayabilirdi. Adam muhtemelen bu kadar değerli bir nesneyi savaşa götürmezdi. Onu bir yerlerde bırakması gerekirdi. Bu fikir Lisa'yı oldukça mutlu etti.

Aralarındaki uzaklıktan dolayı kendini güvende hissederek adama baktı ve gülümsedi. “Teşekkür ederim,” dedi Lisa mırıltıyla.

“Ne için kadın?” Circenn kaşığındaki yumuşak kremayı tembel tembel yaladı.

“Beni doyurduğun için,” dedi Lisa, bu arada adamın kaşığın üstünde hareket eden dilinin tansiyonunu çıkarmasına yetecek bir sebep olmadığı konusunda kendi ikna etmeye çalışıyordu.

“Seni buraya geldiğinden beri doyuruyorum ama daha önce teşekkür etmedin,” dedi Circenn alayla.

“Bunun nedeni daha önce bana teşekkürle degecek bir şey yedirmemendir.”

Kaşığının ucundaki bir parça kremayı yalarken adamı izledi. “Ne demek istediğimi anladığını sanıyorum,” dedi Lisa huzursuzca. Bir anda mağaramsı oda küçülüyormuş gibi göründü ve Lisa kendini adamdan iki metre uzakta değil hemen dibinde gibi hissetti. Lanet ateşi kim harlamıştı? Eliyle kendini serinletmeye çalışırken yaşadığı çarpıntıyı belli etmemeye çalıştı.

“Neyi anlamışım?” diye sordu Circenn, kaşığını çilek ve kremayla doldururken.

“Bu tatlı nasıl yapılıyor?” diye sordu Lisa, hızla konuyu değiştirerek.

“Tereyağı gibi. Ya kaşıkla çırpıyorsun ya da sürahiye koyup çalkalıyorsun. Sadece sütün üstünden aldığın kremayı şekerle karıştırıyorsun ve biraz da tarçın ekliyorsun. Karıştırdıkça kalınlaşıyor ve çeşniler ekliyorsun. Çocukken kalmama izin versinler diye aşçıya ve mutfaktaki herkese iltifat edip yapılışını izlerdim.”

On dördüncü yüzyılda çırpılmış krema, Lisa şaşırıp kalmıştı. Bu “barbarların” modern bilim insanlarının tahmin ettiğinden farklı olarak daha neler bildiğini merak etti. Son birkaç günde Brodie Kalesi’nde kendisini şaşırtan pek çok şey görmüştü. Her şey oldukça medeni görünüyordu.

Lisa bakışlarını tabağına sabitledi, böylece sandalyeden kalkıp adamın elindeki kaşığı alarak ona yalaması için başka bir şey vermeyecekti. Parmaklarını. Alt dudağını. Sırtındaki oyukları.

Erkeklerle fazla deneyimi olmamasına karşın doğuştan şehvetli bir kadındı ve sık sık hayaller kurardı. Belki de cinselliği çok az tattığından oldukça fazla hayal kurardı. Bu gece masanın diğer ucunda birlikte yemek yediği muhteşem savaşıyla hayal gücü uçuşa geçmişti.

Lisa’nın fantezisinde Circenn bakışlarını onun üzerinden ayırmadan, yanına doğru geliyordu. Göz kapakları düşmüş bakışları meydan okuyordu: *Kadın olmak ister misin Lisa?* Eli ni tutup onu ayağa kaldırıyor, ardından dudakları yumuşak dokunuşuyla Lisa’nın dudakları üstüne kapanıyordu. Adam öperken dili hızla kadife gibi kadının ağzına kayıyor, daha fazlasını vaat ederken iniltiyle aralanan dudaklarının içinden ağzının en derinlerine ulaşıyordu. Bu noktada fantezi hızlanıyordu. Circenn, Lisa’yı masanın üstüne yatırıyor, elbisesini üzerinden sıyrıp göğüslerini kremayla kaplıyor ve az evvel ka-

şığa yaptığı gibi nemli sıcak vücudunu özenle yalıyordu. Belki de krema yanlışıyla daha önce kendisinin dokunduğu yerlere düşer ve adam dudaklarıyla onu...

Lisa güçlükle nefes alıp adama baktı.

Tam Lisa'nın ona baktığı anda Circenn de gözlerini krema-
mayla dolu kaşıktan ayırdı ve bakışları cilalı ahşap masa üzeri-
rinden birbirine sabitlendi. *Sen kremayı bu adamın neresine
dökerdin Lisa?* Cevap korkutucu bir kesinlikte geldi. *Her ye-
rine.* Lisa adamın vücudundaki tüm yükselteleri ve pürüzsüz
tenini keşfetmek istiyordu. Mum ışığı adamın koyu tenini
altın renginde aydınlatıyordu, karanlık görüntüsü göğsünde
kırmızı süslemeler olan siyah keten gömleğine uyuyordu. Büyü-
yüleyiciydi.

"Aç mısın kadın?" Circenn hâlâ kaşığını yalamakla meş-
guldü.

Lisa bakışlarını çekmeye cesaret edemedi. "Hayır, yeterince
yedim," dedi.

"Tatlıma çok iştahlı bakıyor gibisin. İştahını gidermek için
başka bir şey istemediğine emin misin?"

*Kıyafetlerini çıkarıp seni masanın üstüne yatırmak ve krema-
ya bulamam dışında mı demek istiyorsun?* "Hayır," dedi Lisa ge-
lişigüzel biçimde. "Hiçbir şey istemem." Bir süre adamı izledi;
hâlâ kalan tatlısıyla uğraşıyordu. Bunu nasıl atlatacaktı acaba?
"Aslında," dedi Lisa ayağa kalkarak, "oldukça yorgunum ve
dinlenmek istiyorum."

Circenn kaşığını bırakıp hızla onun yanına gitti. "Odana
kadar sana eşlik edeyim," diye mırıldandı koluna girerken.
Lisa titredi. Adam küçük bir fırın gibi ısı yayıyordu. Baharatlı
koku Lisa'yı sardı. Bu kadının karşı koyamadığı bir kokuy-
du. Daha önce bu kokuyu duyduğundan emindi ama nerede

olduğunu çıkaramıyordu. Bu kesinlikle eşsiz bir kokuydu ve modern zamanlarda bu kokuyu ele geçirmek için cinayet işleyecek parfümcüler vardı.

“Kendi başıma gayet iyi yürüyebilirim,” dedi Lisa kolunu adamın kolundan çıkartırken.

“Nasıl istersen Lisa,” dedi Circenn.

Lisa gözlerini kıstı. “Neden birden bana karşı bu kadar kibarlaştın? Bana kızgın olduğunu sanıyordum. Benimle evlenmek istemediğini sanıyordum. Benim casus olduğumu düşündüğünü sanıyordum.”

Savaşçı masumca omuzlarını silkti. “İlk olarak sana her zaman makul düzeyde kibar davrandım. İkincisi seninle evlenmekten başka seçeneğim yok ve üçüncüsü evlenecek olmamız sana olan güvensizliğimi eskisine kıyasla azaltıyor. Ben mantıklı biriyim kadın. Bir savaşçı tek bir hareket alanı kaldığını anladığında, elinden gelenin en iyisini yapar. Diğer her şey aptallık olur. Bu artık sorularım olmadığı anlamına gelmiyor. Senin hakkında her şeyi öğrenmeyi istiyorum,” dedi anlamlı bir şekilde. “Ama artık içinde bulunduğum durumla daha fazla savaşmayacağım.” *hem de hiçbir parçasıyla*, diye ekledi Circenn sessizce. *Ne büyümlü parçamla, ne karanlık tarafımla ne de kurallara olan bağlılığım.* Ben artık başka bir adamım Lisa Stone, diye geçirdi aklından. Ve bu iyi hissettirdi. Daha önce asla karanlık tarafını kabul etmemişti ama daha önce hiçbir kadında bu kadar zorlanmamıştı. Bir erkeğin Lisa Stone’u kazanmak ve elde etmek için biraz büyüye ihtiyacı olabileceğine dair bir hissi vardı.

Merdivenleri sessizce indiler. Sadece kibar davranarak Lisa’nın ıgneleyici tavrını yumuşattığını düşünürken gülümsedi, aslında olmak istediği de buydu ama kuralları ve yeminleri

bunu engelliyordu. Bundan sonra Lisa adamdan gelen dirençle karşılaşmayacaktı.

Odanın kapısına vardıklarında Lisa durdu ve adama baktı. Circenn, kadının verdiği tepkiden memnun kalmıştı, çünkü açıkça öpüşmeyi arzuladığını belli ediyordu.

Ve Circenn gece bitmeden öpüşmekten fazlasını yapmayı planlıyordu.

Bölüm 16

Lisa sessizce kendine lanetler yağdırarak bekledi. Odaya doğru yürürken Circenn'den kaçmak ve odasına yalnız girmek için onlarca bahane düşünmüştü ama ona engel olan bir şey vardı: iyi geceler öpücüğü istiyordu. Yemek mükemmeldi ve Lisa bunu gerçek bir randevu gibi sonlandırmak istiyordu. Gerçek bir öpüşmeyle.

Bu yüzden adama dönüp umutla başını kaldırdı.

Ama Circenn ne onu öptü ne de onu bırakıp gitti. Aksine uzanıp kapıyı açtı ve Lisa'yı nazıkçe odasına doğru yönlendirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lisa, huzursuz olmuştu.

"Ben sadece bir süreliğine misafirin olacağım kadın."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Lisa. "Bana şimdi iyi geceler diyebilirsin." Kurduğu fantezi hâlâ çok canlıydı. Sadece hayalini kurabileceği bir öpücük istiyordu, adamı değil. Karşısındaki erkeğe karşı koyamazdı.

“Neden? Seni rahatsız mı ediyorum kadın?” Circenn odaya girip kapıyı kapadı.

“Tabii ki hayır,” dedi Lisa, çabucak adamdan uzaklaşırken. “Peki, kızdırıyor musun? Oldukça.” Lisa aniden sürekli hareket ettiğini fark etti ve durmak için kendini zorladı. “Odamda olman için bir sebep göremiyorum. Git.” Elini adama doğru salladı.

Circenn boğuk bir sesle güldü. “Bence bir odada yatak ve benimle yalnız olmayı rahatsız edici buluyorsun.”

Lisa hızla yatağa doğru ilerleyip meydan okurcasına üzerine oturdu. “Hayır, hem de hiç. Beni bir nebze olsun huzursuz etmiyor. Sadece yorgunum ve uyumak istiyorum.” Ağzını kocaman açarak esnedi.

“İyi esneme. Bu arada dilinin pembesi çok hoş. Dilin benimkiyle buluştuğunda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Ben unutmadım. Daha fazlasını istiyorum.”

Lisa istemediği halde adama büyülenerek baktı.

“Dilini ağzımda hissetmek istiyorum.”

Lisa bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

“Dilimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum.”

Lisa yutkundu. “İlgilenmiyorum,” dedi zayıf bir sesle.

“Kendine yalan söyleme Lisa. Bana yalan söyleme. Beni istiyorsun. Bunu havada hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum.”

Lisa nefes almaya dahi cesaret edemedi. Tüm gerçekleri yüzüne vurduktan sonra çekip gideceği ve onu bunlarla yüzleşmesi için zorlamayacağına dair saçma bir umuda kapıldı. Evet, onu istiyordu. Hem de çok.

Circenn yavaşça genç kadına doğru ilerledi ve yatağının kenarına oturdu. Lisa aceleyle geri çekilip sırtını yatak başına dayadı ve göğsüne aldığı yastığa sarıldı.

“Bana bakmak hoşuna gidiyor değil mi Lisa?”

Ona bakmaktan daha fazlasını yapmak hoşuna gidiyordu. Onun öpücükleriyle mücadele etmek hoşuna gidiyordu. Cildindeki tuzu ve balı tatmaktan keyif alıyordu. Circenn becerikli parmaklarıyla keten gömleğinin bağcıklarını çözdü ve gömleği başının üzerinden geçirip çıkardı. Karnındaki kaslar dalgalanırken pazıları gerildi. “O zaman bak,” dedi Circenn, sesi sertti. “İyice bak. Banyoda bana nasıl baktığını fark etmeyeceğimi mi sandın?” Adamın yapılı geniş omuzları ortaya çıkınca, Lisa başını sallayıp derin bir nefes aldı.

“Kes- kes şunu! Ne yapıyorsun?” diye bağırdı kadın. Yatağının ayakucunda oturan bir seksen beşlik, kaslı, esmer erkeğe uzandı. Bu adam kelimenin tam anlamıyla bir savaşıydı. Göğsünde ve kolunda ince siyah tüyler vardı. Karnında daha seyrek olan tüyler, belinden düğümlenmiş parlak kırmızı-siyah kumaşın altına doğru iniyordu. Circenn Brodie, Lisa’nın şimdiye kadar gördüğü en çekici erkekti. “Kullan beni Lisa,” dedi Circenn, yumuşak bir sesle. “Ne istiyorsan al.” Lisa cevap vermeyince yeniden konuştu. “Bir erkekle birlikte olmadın değil mi?”

Lisa yatak örtüsünü düzeltti, ağzı kurumuştur. Bu adamla tartışmaya niyeti yoktu. Konuşmak için aralanan hain dudaklarını yaladı ve söylediklerini fark edince dehşete kapıldı. “O kadar belli mi?”

“Benim için öyle. Neden? Bir sürü erkekle birlikte olmak için yeterince büyüksün. Birçoğunun da arzulayabileceği kadar güzelsin. Hoşlandığın birini bulamadın mı?”

Lisa kucağındaki yastığa daha sıkı sarıldı. Lisedeyken birkaç erkek arkadaşı olmuştu ama onlar da her zaman Lisa’ya fazla uygun gelmemişlerdi. Catherine bunun nedeninin Lisa’nın tek

çocuk olması ve etrafında her zaman yetişkinler bulunmasına bağlamış olsa da annesinin haklı olduğundan şüphe etmişti.

“Seni birinden mi ayırdım? Mesela bir sevgili?” Circenn’in çenesindeki bir kas seğirdi.

“Hayır. Öyle biri yoktu.”

“Buna inanmak zor, imkânsız.”

“Güven bana,” dedi Lisa kendini küçümseyen bir kahkaha atarak. “Erkekler kapımda kuyruk oluşturmuyor.” Zaten öyle olsaydı da giriş izni aldıktan kısa bir süre sonra onun mali durumunu ve annesine nasıl bekçilik yaptığını görüp kaçarlardı.

“Ah, belki de büyük bir kadın olman onları korkutuyordur?”

“Ben şişman değilim,” diye diklendi Lisa. “Ben... sağlıklıyım,” diye ekledi savunmaya geçerek.

Circenn gülümsedi. “Tabii ki öylesin ama benim kast ettiğim bu değildi.”

“Pekâlâ, ama çok uzun değilim. Gerçi bir dev bile sana göre çok uzun olamaz.” Lisa lisenin ilk iki yılı boyunca bir yetmiş beşlik boyuyla sınıfındaki çoğu çocuktan daha uzundu.

“Söylediğim bu da değildi.”

“O zaman ne demek istedin?” diye sordu Lisa merakla.

“Sen akıllısın- ”

“Hayır, değilim,” dedi. *Hiç de akıllı değilim.*

“Evet, öylesin. Dunnottar’da benden kaçmaya çalışmanın aptallık olacağını anlayabilecek kadar akıllısın ve odamdan çıkacak bir yol bulacak kadar da akıllısın. *Aye*, hatta buna cesaret edecek kadar cesursun. Söylesene okuyup yazabiliyor musun?”

“Evet.” Lisa içten içe parladı. On dördüncü yüzyıl için akıllıydı.

“Sen inatçısın. Vazgeçmiyorsun. Kararlısın. Güçlüsün. Kimseye ihtiyacın yok, değil mi?”

“Bugüne kadar birine ihtiyaç duyma şansım olmadı. Herkes daima bana ihtiyaç duymakla meşguldü,” diye mırıldandı Lisa. En gizli kızgınlıklarını dile getirdiği için suçluluk duyuyordu.

“Bana ihtiyaç duy Lisa.”

Savaşçının yüzünü inceledi. Ne değişmişti? Neden böyle davranıyordu? Sanki gerçekten Lisa’yı önemseyip içten içe onu arzuluyor gibiydi.

“Bana ihtiyaç duy,” diye tekrarladı adam ciddiyetle. “Yaşamana fırsat verilmemiş kadınlığım keşfetmek için beni kullan. Benden al, beni iste ve tüm merakını tatmin et. Senin için yanıyorum. Dagda adına bekâretinden kurtul. Bu tutkuyu hissetmeden yaşayıp ölmek mi istiyorsun? Sana sunduğumu asla tatmamak mı amacın? Cesur ol. Al.” Son kelimeyi alçak sesle ve erkeksi bir tonda söyledi.

Al. Bu kelime kadının aklına takıldı. Bu kelime adamın dilinde sanki bir çeşit büyü ile yoğrulmuş gibi yuvarlanmıştı. *Almak* nasıl olurdu, adamın dediği gibi suçluluk ya da korku olmadan tüketmek? *Al* çünkü Lisa’nın kanı onu istiyordu, çünkü bedeninin ona ihtiyacı vardı. Adamın söylediklerini düşünürken kadının dudakları aralandı. Circenn’in koyu renkli vücudunun oldukça geniş olan üst kısmı, kadife gibi görünüyordu. Lisa’nın parmakları, göğsünün üstündeki sert çıkıntılara dokunup, güçlü boynunu kendine çevirip her şeyi unutturacak bir öpüşmeyi başlatmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. “Ortaçağ erkeklerinin bekâreti ödüllendirdiğini düşünürdüm. Bir kadının arzularının olmasını ve ona göre hareket etmesini yanlış bulmuyor musun?”

“Bekâret bir parça deriden, bir zardan ibaret Lisa. Benim ilk sevişmem yıllar önceydi ve bu benim kim olduğumu asla

ertkilemedi. Elbette ki sana aşk yapma armağanını herhangi birine vermeni söylemiyorum. Ama bekâret hakkında bir saplantının olması saçma, bu bir kadını doğasının iyi parçalarından uzak tutmaktan başka işe yaramıyor. Kadınlar ve erkeklerin arzuları aynıdır - en azından rahipler kadınlara gidip yaptıklarının utanç verici olduğu konusunda ikna edene kadar. Bence rahibin yapması gereken sadece “iyi seç” demek olmalı.

“Kaç tane- ” Lisa hemen sustu. *Ne aptalca bir soruydu.* Ergenliğe geçen çocuk gibi çıkmıştı sesi. Ama Lisa bilmek istiyordu. Yüzlerce kadınla yatmış bir erkeğin endişelenmeyi gerektirecek ciddi sorunları var demekti.

“Yedi.” Circenn’in bembeyaz dişleri parladı.

“Çok da fazla değilmiş. Demek istediğim bir erkek için, bilirsin,” diye ekledi Lisa aceleyle.

Beş yüz yıl içinde sadece yedi olduğunu bilseydi ne düşünürdü? Bu yedi kadın onları nasıl memnun edeceğini öğrenmesine yetmişti ama sadece yedi tane olsa da hepsi ayrıydı. “Her kadın İskoçya gibi zengin ve yemyeşil bir ülkeydi benim için ve ben de her birine topırağıma gösterdiğim özeni gösterdim. İlk beşinin bir anlamı yoktu ama içimdeki erkek yirmili yaşlarımdan önce hayatı kutluyordu. Ama son ikisi harika kadınlardı ve ikisi de dostum ve sevgilimdi.”

“O zaman neden onları terk ettin?”

Adamın yüzünden bir gölge geçti. “Onlar beni bıraktı,” dedi alçak sesle. Öldüler. Çok acımasız bir dünya da çok genç yaşta.

“Neden?”

“Lisa, dokun bana.” Lisa yaklaştı, adamın teninin baharatlı kokusunu almasına yetecek kadar yakındı. Artık vücutlarından yayılan ıstıyı hissedebileceği kadar yakındı. Lisa par-

maklarını gevşetip adama doğru uzandı ama son anda elini yumruk yapıp kucığına düşürdü.

Circenn bir süre ses çıkarmadı. “Henüz hazır değilsin. Tamam. Ben bekleyebilirim.” Süzülür gibi ayağa kalktı. O sırada tartanının düğümü açıldı ve aşağı düşerek Lisa’ya neyi reddettiğini gösteren günahkâr bir manzara oluşturdu. Lisa bakışlarını karnına sabitledi, ardından aşağıdaki tüylere doğru kaydırdı. Adam yürüdü ya da kumaş kaydı, artık ne olduysa aniden ipeksi siyah tüyler arasındaki kalın erkekliğini açığa çıkacak şekilde kilti düştü. Ne kadar uzun olduğunu anlayamamıştı ama Lisa’nın kalbini durduran bu değildi. Kalbini durduran kalınlığıydı. Asla onu eliyle saramazdı. Acaba nasıl hissettirirdi? Lisa’nın ağzı kurudu.

Kadının bakışları Circenn’in gözlerinin memnuniyetle parlamasına neden oldu. “Seni kucığıma alıp harika bacaklarını belime dolayabilirim. En derinlerine ulaşip seni çıldırtabilir ve sen kollarımda bebek gibi uyuyana kadar seni sevebilirim. Her geceyi öğrenmek istediğin ne varsa onu öğreterek yanında geçirebilirim. Yine de tüm bunlar sen istediğinde olacak. Gerektiği kadar bekleyeceğim.

“Ama şunu bil Lisa, yarın yemek masasında karşımda otururken seni yatakta hayal edeceğim. Benim fantezimde” -san- ki kendi küstahlığına gülüyormuş gibi güldü- “sen de benim arzulu bedenimle birlikte kendini keşfediyorsun. Kim bilir belki de göğsümden çarpan kalbi de kuşatırsın.” Circenn elini yumruk yapıp göğsüne vurarak kadının zaten bunu yapmaya başladığını gösterdi, aksi halde kendini açmazdı. Ama Lisa’nın bunu bilmesine gerek yoktu. Gözlerini kadından ayırmadan tartanını düğümlemeye koyuldu.

“İyi geceler Lisa. Meleklerle uyu.”

Lisa'nın gözleri doldu. Bu annesinin iyi geceler dileğiydi: *meleklerle uyu*. Ama adam ardından annesinin hiç söylemediği bir şey dedi.

“Sonra dünyaya gel ve bir gece kollarında olmak için cehennemde yanmayı göze alacak şeytanınla uyu.”

Vay be! Adam odadan çıkarken Lisa'nın aklından geçen sadece bu oldu.

Bölüm 17

Yemek odasında birlikte yemek yemelerinin üzerinden üç gün geçmişti. Bu, yetmiş iki saat, dört bin üç yüz yirmi dakika demekti ve Lisa her birinin geçişini hissetmişti.

Evde dokuz hemşire vardiyası değişmişti. Annesiyle birlikte yiyeceği dokuz yemek -ki bunların sıradan geçtiğinden emindi- elinden alınmıştı. Hiçbirinde olgun erik ya da yemek saatine yakın özenle seçilmiş kayısılar olmadığına emindi. Hastalık Catherine'in iştahını azaltmış, meyvelere karşı bir istek geliştirmişti.

Lisa günlerini mümkün olduğunca gizlice araştırma yaparak geçirmiş ama artık bunun nafile bir çaba olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Şişeyi aramak için nereye bakması gerektiğini bilmiyordu. Gün içinde birkaç kez Circenn'in odasını denemişti ama kapı hep kilitli oluyordu. Hatta dış duvardan ulaşabileceği bir yol var mı diye odasının solundaki

kuleye de gitmişti ama durum umutsuzdu. Odası sağ kanatta ikinci kattaydı ve üstündeki siperlerde her zaman nöbetçiler duruyordu.

Akşamüstlerini görkemli akşam yemekleriyle kendini şımartarak geçiriyordu. Dün gece, önce içinde erik, ayva elma, armut, biberiye, fesleğen ve sedef otu karışımı olan turta servis edilmişti. İkinci olarak etli börek, üçüncü olarak badem, kuş üzümü, bal ve safranla yapılmış omlet, dördüncü olarak soğan ve şarap soslu somon rosto, beşinci olarak ise pirinçle doldurulmuş enginar sunulmuştu. Ballı hardallı tavuk geldiğinde kendini suçlu hissetmişti. Çırpılmış kremayla birlikte servis edilen çilekli pastadaysa kendini kınamıştı.

Her gece tatlısının keyfine ya çileği ya da üstündeki kremayı ağzına atarak aynı duygusal tembellikle varmıştı. Adamın tavırına kızmıyordu, kusursuz bir akşam yemeği olmuştu. Aralarında kısa sohbetler yaşanmıştı; adam Tapınak Şövalyeleri'nden, onların bağlılığından ve eğitimlerinden söz etmiş, kuzey İskoçya'daki kalelerinin güçlülüğünden bahsetmişti. Lisa şaşırtıcı bir şekilde çok az tanıdığını fark ettiği kasabalılar hakkında sorular sormuştu. Circenn kıza yaşadığı yüzyılı sorduysa da Lisa daha çok adamı konuşturmuştu. Ailesi hakkında sorular soruncaysa Circenn masaya dönüp Lisa'ya kendi ailesini sormuştu. Birkaç dakika sonra gergince verilen kaçamak cevaplar sonucu ikisi de bu konudan uzak durmakta hemfikir olmuşlardı.

Adam zarif, sabırlı ve uzlaşmacı davranıyor gibi görünüyordu. Buna karşın Lisa her gece son olarak sunulan yemeğin ardından bir bahane bulup odasına kapanıyordu.

Circenn her gece kapıda boşa ümitlenip, onun kaçışına göz yumuyordu. Bir daha onun odasına girmeye çalışmamıştı; Lisa onun davet beklediğini ve kendisinin bu daveti yapmaya

çok yakın olduğunu biliyordu. Her gece umutsuzca arzuladığı şeye karşı koymak için bahane bulmak daha da zorlaşıyordu.

Lisa'nın iki sorunu vardı: değerli vaktini kaybediyor ve şişeyi bulmaktan uzaklaşıyordu. Daha da kötüsü buraya uyum sağlamaya da başlamıştı. On dördüncü yüzyıl İskoçya'sındaki ani varlığı kararlılığını kırıyor gibi görünüyordu. Hayatı boyunca bu kadar huzurlu ve güvende hissettiği bir an olmamıştı. Kimsenin hayatı ona bağlı değildi, eğer grip olur ve işe gidemezse kimsenin hayatı mahvolmayacaktı. Ne üstüne gelen faturalar ne de üzüntünün kalın örtüsü vardı.

Yine de kendini hain gibi hissediyordu.

Aslında faturalar gelmeye devam ediyordu ve birinin hayatı ona bağlıydı. Ve Lisa şişeyi bulana kadar lanet olası bir şey yapma konusunda çaresizdi.

Yapabileceği bir şeyler olmasını umarak içini çekti. Çalışmanın faydası olabilirdi, anca kendini fiziksel olarak oylarsa aklını bunlardan uzak tutabilirdi. Belki hizmetçilerden birkaçına yardım edebilirdi, böylece onların güvenliğini kazanır ve toprak sahibi ve alışkanlıkları hakkında bir şeyler öğrenebilirdi; mesela en sevdiği odalar hangileri, hazinelerini nereye sakladığı gibi.

Çalışma odasında, pencerenin önündeki koltuktan sıçrayıp bir iş bulma kararıyla dışarı çıktı.

"Gillendria bekle!" diye seslendi Lisa, hizmetçi koridorda hızla ilerlerken.

"Leydim?" Gillendria durup döndü, kolları yatak çarşafıyla doluydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lisa ona yetişip. Gillendria'nın yüklerini hafifletmek için ellerini uzattı. "Hadi, izin ver de sana yardım edeyim."

Hizmetçinin yüzünün yarısı çarşaf dağının ardında kaybolmuştu ama Lisa'nın gördüğü kadarıyla bir anda dehşet dolu bir ifadeye kapılmıştı: mavi gözleri açılmış, koyu kaşları kalkmış ve dudakları aralanmıştı. "Leydim! Bunlar kirli," diye bağırdı Gillendria.

"Sorun değil. Bugün çamaşır yıkıyorsun. Sana yardım edebilirim," dedi Lisa neşeyle.

Gillendria geri çekildi. "*Nay!* Lordum beni cezalandırır!" Arkasını döndü ve çarşaf yığınının altında olabildiğince hızlı koridor boyunca uzaklaştı.

Tanrım, diye düşündü Lisa, *sadece yardım etmeye çalışıyordum.*

Yarım saatlik araştırmanın ardından Lisa mutfağı buldu. Burası da kalenin geri kalanı gibi harikaydı ve mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Onlarca hizmetçi akşamüstü yemeğini hazırlamakla meşguldü. Konuşmalar ve melodik kahkahalar, sosların pişirilip etlerin kavrulduğu mutfağı daha rahat bir yer haline getirmişti.

Lisa gülümseyerek neşeli bir merhaba dedi.

Tüm eller çalışmayı bıraktı: bıçaklar dilimlemeyi, fırçalar börekleri yağlamayı, parmaklar hamuru yoğurmaya kesti, hat-ta ocağın yanına kıvrılmış yatan köpek bile inleyerek başını ayaklarının arasına sakladı. Hizmetçilerden biri hürmetle eğildi. "Leydim," diye mırıldandı endişeyle.

Lisa karşısındaki donmuş tabloyu bir süre inceledi. Neden bunu tahmin edememişti ki? Tarihini biliyordu. Kaledeki kimse onun çalışmasına izin vermeyecekti: ne mutfak çalışanları, ne çamaşırhanedekiler ne de goblenlerin tozunu alan hizmetçiler.

Ama nasıl dayanacağını bilmiyordu. Morali bozulmuş olarak nazikçe güle güle diye mırıldanıp mutfaktan kaçtı.

Lisa, Büyük Salon'daki bir sandalyeye çöktü ve kendini ka-

fese kapatılmış olarak hayal etti. Zihnini meşgul eden iki şey vardı: annesi ve Circenn, oldukça farklı nedenlerden dolayı olsa da her ikisi de tehlikeliydi. Circenn içeri girdiğinde şömi-neyi temizleyip taşları ovmayı düşünüyordu.

Savaşçı, kadına baktı. “Kahvaltı ettin mi?” dedi.

“Evet,” dedi Lisa, üzgün bir iç çekişle.

“Seni üzen ne?” diye sordu Circenn. “Her zamanki konuların -seni sürekli üzenlerin- dışında yani. Belki de her konuşmamıza seni hâlâ nasıl geri göndereceğimi bilmediğimi söyleyerek başlamalıyım. Şimdi bu güzel İskoçya sabahında suratını asmanı gerektiren olay ne?”

“İğneleme sana yakışmıyor,” diye mırıldandı Lisa.

Circenn dişlerini göstererek gülümsedi ve Lisa memnun bir tavırla içini çekti. Uzun boylu, güçlü ve muhteşem adam, bir kadının sabahın erken saatlerinde görmeye kolayca alışabileceği bir şeydi. Üzerinde beyaz keten gömleğiyle tartanı vardı. Kiltinin önüne astığı kese düzgün belini ve kaslı bacaklarını vurguluyordu. Daha yeni tıraş olmuştu ve bir damla su çenesinin üzerinde parlıyordu. Savaşçı kocamandı ve bu kadının hoşuna gidiyordu.

“Kendi başıma ne yapmamı bekliyorsun Circenn Brodie?” dedi Lisa öfkeyle.

Adam konuştuğunda hâlâ sakindi. “Bana ne dedin?”

Lisa birkaç gece önce kendisini sunan bu küstah adamın, gerçekten de kendisine “lordum” diye hitap etmesini mi bekliyor diye düşünerek duraksadı. Pekâlâ. Bu işleri kişisel olmaktan uzaklaştırırdı. Ayağa kalkıp eğildi. “Lordum,” dedi.

“İğneleme sana yakışmıyor. Ben ilk defa adımı senin ağzından duydum. Evleneceğimize göre bunu daha sık yapmalısın. Belki de bana Sin dersin.”

Lisa durduğu yerden ona göz kırptı. *Sin*. Günah. Bu oydu. Ve Lisa'nın sorunlarının nedeniydi. Eğer adam dayanılmaz olmasaydı, Lisa da kendini onun çevresindeyken bu kadar canlı hissetmeyecek ve bundan dolayı da annesi hakkında kendini sürekli suçlu hissetmeyecekti. O çirkin, korkak, aptal bir adam olsaydı o zaman günün her dakikası mutsuz olurdu - ve bu kabul edilebilir olurdu. Lisa mutsuz olmalıydı. Tanrı aşkına kendi annesini terk etmişti. Genç kadın sırtını dikleştirdi. "Belki de konuşmalarımıza sana seninle evlenmeyeceğimi hatırlatarak başlamalıyım. *Lordum*."

Circenn'in ağzının köşesi muzipçe kıvrıldı. "Meydan okumayı gerçekten de çok seviyorsun değil mi? Senin zamanındaki erkekler bununla nasıl başa çıkıyordu?"

Lisa cevap veremedi. Galan ile Duncan içeri girdi. "Herkes güneydin, güzel bir gün değil mi?" dedi Duncan neşeyle.

Lisa homurdandı. Yakışıklı İskoçyalı bir kez olsun karamsar olamaz mıydı?

"Circenn, Galan bu sabah erken saatlerde köye gitmiş ve bazı münakaşalar duyunca onları malikâne mahkemelerine geri-

"Bu tarz şeylere karar vermesi gereken lord değil mi?" dedi Lisa sözlerini bölerek.

Circenn kadına sert bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun? Ve senin üstüne vazife mi?"

Lisa masumca göz kırptı. "Bir yerlerden duymuş olmalıyım. Ben sadece merak ettim."

"Biri merakın başına neler açtığını iyice düşünmeli."

"Ve Galan köydeyken," diye devam etti Duncan, "köylülerin bir kutlama beklediklerini fark etmiş."

"Neden olaylardan haberin olmadığını anlamıyorum. Sen toprak sahibi değil misin?" dedi Lisa ve tatlılıkla ekledi: "Yoksa

sadece herkesin hayatına karışıp tüm zamanını düşünerek mi geçiriyorsun?” Oyalanacak bir şey bulamaması Lisa’yı gerginleştiriyordu ve dahası eğer adama karşı kabalaşmaya başlarmasa sonunda ona karşı tamamen iyi davranmaya başlayacaktı. Onunla başka bir tatlı yemeye daha dayanamayabilirdi.

Duncan’ın kahkahası duvarlarda yankılandı.

“Olayları neden duymadığım seni ilgilendirmez,” diye söylendi Circenn.

“İyi. Hiçbir şey benim üstüme vazife değil, öyle mi? Benden ne istiyorsun, bir kenarda oturup isteklerimin olmamasını ve karaktersiz bir dişilik sergilememi mi?”

“Sen istesen de karaktersiz olamazsın,” dedi Circenn acı dolu bir iç çekişle.

“Bir kutlama,” dedi Duncan yüksek sesle. “Köylüler bir şölen planlı- ”

“Ne saçmalıyorsun sen?” Circenn isteksizce dikkatini Duncan’a yönlendirdi.

“Eğer cümlemi bitirmeme izin verebilirsen anlayabilirsin,” dedi Duncan.

“Ee?” dedi Circenn ona dönerek. “Tüm dikkatim sende.”

“Köylüler dönüşünü ve yaklaşan düğününü kutlamak istiyor.”

“Kutlama yok,” dedi Lisa hemen.

“Bence cazip bir fikir,” diye karşılık verdi Circenn.

Lisa adam sanki aklını kaybetmiş gibi baktı. “Seninle evlenmiyorum hatırladın mı? Burada bile olmayacağım.”

Üç savaştı genç kadına hayretle baktı.

“Bunun bir parçası olmayacağım,” dedi Lisa.

“Bir kutlama tam sana göre bir şey olabilir kadın,” dedi Duncan. “Ayrıca halkınla tanışma fırsatında olur.”

“Onlar benim halkımı değil ve asla da olmayacaklar,” dedi Lisa sert bir dille. “Ben burada olmayacağım.” Sözlerini bitirir bitirmez arkasını dönüp merdivenleri çıktı.

Lisa uzun süre uzak duramazdı. Sinsice merdivenlere doğru geldi, aşağıda süren olaylar onu büyüleyordu.

Onun düşününü planlıyorlardı ve bu tek başına akıllara durgunluk vermeye yeterdi.

Büyük Salon’daki masanın etrafına toplanmışlardı, zorba ama dayanılmaz derecede seksi İskoç lordunun elinde bir kumaş parçası vardı.

“*Nay*. Bu yeterince yumuşak değil. Gillendria, goblenli odada sakladığım ipekleri alıp gelin. Adam bana buna uyabilecek bir şey verdi. Bana altın ipek topunu getir.”

Duncan sandalyede arkasına yaslandı, kollarını başının üstünde birleştirip ayaklarını masaya uzattı. Oturduğu sandalyenin ön ayakları tehlikeli biçimde yerden birkaç santim kaldı ve Galan sandalyenin arkasını tekmeleyince gürültüyle yeniden yere çarptı.

“Sorun ne Galan?” diye sızlandı Duncan.

“Ayaklarını masadan uzak tut,” diye azarladı Galan. “Kirliler.”

“Onu rahat bırak Galan, masa silinebilir,” dedi Circenn, dalgınca soluk mavi bir yün kumaşı parmaklarının arasında dalgınca tutuyordu.

Duncan ve Galan, Circenn’e sanki delirmiş gibi baktılar. “Neler oluyor? Yani mutfakça çiftleşmek de artık kabul edilebilir mi?” diye sordu Duncan inanamayarak.

“Çiftleşmelerini benden uzakta yap,” dedi Circenn usulca kırmızı kadife bir parçayı kaldırırken.

Galan çenesinin altına koyduğu parmağıyla Duncan'ı sus-turdu. "Adam'ın getirdiği hediyelerden nefret ettiğini sanıyor-dum Circenn," diye hatırlattı Galan lorduna.

Circenn soluk kırmızı keteni kenara attı. "Lisa için koyu renkler," dedi hizmetçiye. "Belki mor dışında." Yanında otu-ran terziye baktı. "Mor renk kumaşın var mı?"

Merdivenlerin tepesinde duran Lisa kızardı. Adam kesinlikle onun iç çamaşırlarını hatırlıyordu. Bu düşünce, kadının içinde bir ateşin yanmasına neden oldu. Ama sonra kaşları çatıldı: Bu bahsedilen Adam kimdi ve neden hediyeler getiri-yordu, ayrıca Circenn neden onlardan nefret ediyordu? Masa-nın üzerine yayılmış kumaş toplarının arasından onu izlerken başını salladı. Onlarca hizmetçi Circenn'in etrafında seçtiği kumaşları topluyorlardı.

"Kadife bir pelerin, başlık ve manşetlerinde siyah kürk ol-sun. Benim renklerim," dedi Circenn böbürlenerek.

Lisa adamın sesindeki sahiplenici tonla donup kaldı. *Be-nim renklerim* demişti ama Lisa onun açıkça *benim kadını*m, dediğini duymuştu.

Heyecanlanmıştı.

Lisa hemen geri çekilip köşeye gitti, sırtını duvara yasladı-ğında kalbi hızla çarpıyordu.

Ne yapıyordu?

On dördüncü yüzyılda merdivenlerin başında dikilmiş, bir adamın gelinliği için kumaş seçmesini izliyordu!

Ulu Tanrım, tamamen kendini kaybediyordu. İçinde bu-lunduğu durum öylesine zorlayıcı ve heyecan vericiydi ki an-nesine geri dönme kararlılığını baltalayarak gerçek hayatıyla olan bağlarını aşındırıyordu.

Lisa yere çöküp kendini Catherine'i düşünmeye zorlaya-

rak, onun ne kadar endişelendiğini ve yalnız olduğunu hayal etmeye çalışarak gözlerini kapadı.

En sonunda ayağa kalktığında, işleri tamamen kontrol altına almaya kararlıydı.

Bölüm 18

Lisa kapıdaki taş kemere yaslandı, neredeyse nefes almaya cesaret edemiyordu. Taş zeminde ayakları uyuşmuş ve kramp girmişti. Parmaklarını mutfaktan aşırıldığı bıçağın sapına sıkıca doladı. Öldürücü bir bıçaktı, oldukça keskindi, avuç içi kadar genişti ve en azından otuz santim uzunluğundaydı. İşine yarayabilirdi. Sabırla şişeyi aramaya çalışıp zamanına dönmek istiyordu. Geleceğe -şimdiye- gidecekti.

Savaşçıyı gelinliğini planlarken izlemek bardağı taşıran son damla olmuştu: Circenn onun sonsuza kadar burada kalacağını kabullenmişti - daha kötüsü, Lisa da bunu kabullenmeye başlamıştı. Bıçağı pelerininin kıvrımları arasında gizleyerek ikinci kata çıktı ve Circenn'in odasının çaprazındaki gölgelere saklanıp akşam yemeği için adamın, her gece yaptığı gibi üstünü değiştirmeye gelmesini beklemeye koyuldu. Hasta bir annesi olmasaydı böyle bir şeyi asla yapmayabilirdi. Ama annesi Catherine'in ona ihtiyacı vardı ve o her zaman ilk sıradaydı.

Merdivenler hafifçe gıcırdamaya başlayınca Lisa gerildi. Kapının köşesinden göz attı. Circenn koridorda sessizce ilerliyordu. Onun kadar iri bir adam için oldukça sessiz hareket ediyordu. Bir an için gözden kayboldu ama anahtarı deliğe soktuğunda Lisa vaktin geldiğini anladı. Her ne pahasına olursa olsun şişeyi almak istiyordu. Lisa için artık daha fazla şaşkınlık ya da baştan çıkarılma yoktu.

Genç kadın saklandığı yerden çıkıp bıçağın ucunu doğru-
dan adamın kalbini hedef alacak şekilde sırtına dayayıp ko-
nuştı. “Kimilda. İçeri gir. Hemen.” Diğer elini adamın omzu-
na koyup onu içeri doğru itti.

Avcunun altındaki sırt kaskatı kesildi.

“Şimdi dedim. Odaya gir.”

Circenn kapıyı tekmeleyerek açıp odaya girdi.

“Dur,” diye emretti Lisa. “Arkanı dönme.”

“Büyük Salon’da bizi izlediğini gördüm kadın,” dedi adam rahatça. “Eğer altın ipekten hoşlanmadıysan bunun için sinirlenmene gerek yok. Başka bir elbise seçebilirsin. Seçimlerine karışmak gibi bir niyetim yok.”

“Aptallık etme. Ne istediğimi biliyorsun,” diye tısladı Lisa. “Şişe Brodie. Şimdi. Getir.” Kararlılığını göstermek için dayadığı bıçağın ucunu daha sert bastırdı ve bir damla kanın adamın beyaz keten gömleğine yayıldığını görünce dudağını ısırды. Circenn’in yüzünü görebilmeyi istedi. Öfkeden kararmış mıydı? Lisa’nın azmiyle eğleniyor ya da kararlılığını hafife mi alıyordu?

Circenn derin derin içini çekti. “Neden benim şişemi istiyorsun? Yoksa korktuğum gibi bir hain misin?”

“Hayır! Eve gitmek istiyorum. Senin şişeni istemiyorum, tek istediğim beni geri götürmesi.”

“Hâlâ şişenin seni geri götüreceğine mi inanıyorsun?”

“Beni buraya o getirdi- ”

“Sana açıklamıştım- ”

“Tek söylediğin bunun şişenin gücü olmadığıydı ama bana buna neyin sebep olduğunu söylemedin. Söylediklerine inanmamı mı bekliyorsun? Neden inanayım?”

“Sana yalan söylemem kadın. Ama bana inanmadığını görebiliyorum. Hâlâ bu aptalca umuda sarılıyorsun.” Adam hızlıca döndü, Lisa tereddüt etse de bıçağı tutup ucunu onun göğsüne dayadı. Ölümcül keskinlikteki bıçak daha fazla kanın çıkmasına neden oldu.

“Elindeki şeye dikkat et kadın. Tabii gömleğimi mahvetmek istemiyorsan.”

“Kimildama ki seni kesmek zorunda kalmayayım,” diye diklendi Lisa.

Circenn ellerini yana indirdi. “Şişeyi almak için kimildamalıyım.”

“Ben de geleceğim.”

“Nay, gelemezsin. Seni sığınağıma götürmeyeceğim.”

“Elinde bıçak olan benim,” diye hatırlattı Lisa. “Ve tam olarak kalbinin üstünde duruyor.”

Adamın hareket edip etmediğini göremedi. Tek bildiği bir an için göğsüne dayalı bir bıçak tutuyordu ama sonraysa bıçak yok olmuştu.

Odaya odaklanabilmek için gözlerini kırıştırdı.

Bıçak Lisa’nın boğazına dayanmıştı. Gözleri kocaman açıldı ve nefesi kesildi. “Bunu nasıl yaptın?”

“Beni kontrol edemezsin kadın. Kimse yapamaz,” dedi Circenn yorgun bir sesle. “Eğer sana bir şey veririm vermek istediğim içindir. Ve Lisa sana her şeyimi vermek istiyorum, eğer izin verirsen.”

“O zaman bana şişeyi ver,” dedi Lisa, boynuna dayalı bıçağı görmezden gelerek.

“Neden istiyorsun? Ne için dönmek istiyorsun? Sana seninle evleneceğimi ve sana bakacağımı söyledim. Sana bir yuva teklif ediyorum.”

Lisa’nın ağzından hayal kırıklığıyla dolu bir inilti çıktı. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Adam kolaylıkla onu silahsız bırakmış ve kontrolü ele geçirmişti. *Sana bir yuva teklif ediyorum*, demişti ve Lisa’nın hain olan bir parçası bu teklifle ilgilenmişti. Yine aynı şeyi yapıyordu - bocalıyordu. Adama baktı, bir damla gözyaşı görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Gözyaşlarını görünce Circenn bıçağı yatağa doğru fırlattı, bıçak hafif bir gürültüyle yatağın üstüne düştü. “Anlat bana kadın, ne oldu? Ağlamanın sebebi ne?”

Lisa onun kollarından kurtuldu. Hayal kırıklığının verdiği gerginlikle adam ve kapı arasında yürümeye başladı. “Benim beysbol şapkam nerede? Onu da mı benden alacaksın?”

Adam başını eğdi. “Senin bez... bol şapkan mı?” diye tekrarladı beceriksizce.

“Benim” -ne diyor olabilirlerdi ki?- “başlığım.”

Circenn pencerenin altında duran bir sandığa doğru ilerledi, kapağı kaldırıp Lisa’nın kıyafetlerini çıkardı. Kot pantolonu ve tişörtü düzgünce katlanmıştı, onların üstünde de şapkası duruyordu.

Adama doğru atılıp şapkayı hışımla elinden aldı. Babasıyla birlikte üçüncü sıradaki mavi koltuklarda hemen ev sahibi takımın arkasında oturmaları sanki bir ömür önce gibi geliyordu. Birlikte gülmüşler, beysbol oyuncularına bağırışlar, soda içip sosisli sandviç yemişlerdi. O gün babası gibi bir adamla evlenmeye karar vermişti. Çekici, akıllı, muhteşem bir mizah

duygusuna sahip, hassas ve her daim ailesine vakit ayırmaya istekli biriyle.

Sonra bu yetenekli ve kudretli savaşçıyla tanışmıştı. Onun gölgesinde gerçek Jack Stone gizleniyordu. Ve Lisa'ya karşı gerçek duygular besliyordu.

Lisa babasına öfkeliydi. Onun sorumsuzluğuna öfkeliydi: arabayı servise götürmediği, hayat sigortasını ödemediği, kapsamlı bir sigorta yaptırmadığı, ardında bıraktıklarına bir gelecek planlamadığı için. Ne kadar büyüleyici olursa olsun babası her şekilde çocuk gibiydi. Ama Circenn Brodie her zaman ailesinin geleceğini planlardı. Eğer evlenirse neye mal olursa olsun karısını ve çocuklarını güvende tutardı. Circenn Brodie önlem alır, çevresini kontrol eder ve kendisinden olanları korumak için aşılmaz bir kale inşa ederdi.

“Konuş benimle kadın.”

Lisa üzücü düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

“Eğer bana neden bu kadar çaresizce dönmek istediğini anlattırsan sana şışeyi getireceğim. Nedeni bir erkek mi?” diye sordu adam endişeyle. “Bana sevdiğin biri olmadığını söylediyini sanıyordum.”

Kapıda oturmuş elinde bıçakla Circenn'i beklerken oluşan gerginlik aniden kayboldu. Aptallık ettiği için Lisa kendini azarladı. Planının bu adam üzerinde bir işe yaramayacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Circenn'e Catherine'den bahsetmek istememesinin ilk nedeni, Lisa'nın kendini aptal durumuna düşürmek istememesiydi çünkü annesinden bahsetmeye başladığı anda ağlayacağını biliyordu. Duygularını artık kontrol edemiyordu ama konuşmaya, güveneceği biriyle sırlarını paylaşmaya olan ihtiyacı onu tüketiyordu. Savunması kırılmış, korunmasız ve hassas

bir şekilde ortada kalmıştı. Lisa yere çömeldi. “Hayır. Konu bu değil. Annem,” diye fısıldadı.

“Annene ne olmuş?” diye sordu Circenn onun yanına çömelirken.

“O- o ölüyor,” dedi Lisa, başını öne eğip yüzüne saçlarından bir perde yaptı.

“Ölüyor mu?”

“Evet.” Lisa derin bir nefes aldı. “Benden başka kimsesi yok Circenn. O hasta ve fazla ömrü kalmadı. Onunla ben ilgileniyorum, onu doyuruyorum ve tüm giderleri karşılamak için çalışıyorum. Şimdi tamamen yalnız.” Kelimeler bir kez dökülmeye başladı mı arkası rahatça geliyordu. Belki de ona yardım etmeye yetecek kadar önemserdi. Belki Lisa ona her şeyi anlattırsa eve dönmesi için bir yol bulurdu.

“Babam beş yıl önce bir araba kazası geçirdi. Hepimiz geçirdik aslında. Babam o kazada öldü.” Genç kadın beysbol şapkasına sevgiyle sarıldı. “Bunu bana kazadan önceki hafta almıştı.” Anılar zihninde canlanırken buruk bir tebessüm Lisa’nın yüzünü aydınlattı. “O gün Red takımı kazandı, maçtan sonra annemi de alıp yemeğe gittik ve bu kazadan önce hatırladığım son birlikte oluşumuzdu. Bu benim son güzel anım. Ondan sonra tek hatırladığım mavi Mercedes’in kanla kaplı ezilmiş parçaları...”

Circenn yüzünü buruşturdu. Parmağını Lisa’nın çenesinin altına koyup kendine bakması için onu zorladı. “Ah, kadın,” diye fısıldadı. Lisa adamın gözlerinde kendi kederini gördü.

Lisa onun şefkatinde teselli buldu. Bunları daha önce yüksek sesle anlatmamıştı, onu konuşmaya zorlamış olmasına rağmen en iyi arkadaşı Ruby’ye bile bahsetmemişti. Lisa, savaşçıya güvenmenin korktuğu kadar zor olmadığını fark etti. “Annem araba kazasında sakatlan-

“Araba kazası mı?” diye sordu Circenn yumuşak bir sesle.

Lisa açıklamaya çalıştı. “Makineler. Mercedes bir araba. Benim zamanımda biz ata binmiyoruz bizim metal” -konuyla alakalı en uygun kelimeyi aramadı- “vagonlarımız var. Hızlılar, hatta bazen çok hızlılar. Lastikler... vagonun tekerlekleri parçalandı ve biz başka makinelere çarptık. Babam direksiyonun arkasında ezildi ve hemen oracıkta öldü.” Lisa nefes alıp bir süre duraksadı. “Hastaneden çıkar çıkmaz mümkün olduğunca çabuk bir iş buldum ve sonra da anneme bakıp faturaları ödeyebilmek için ikinci bir tane daha. Her şeyimizi kaybettik,” diye fısıldadı. “Korkunçtu. Mahkeme ücretini ödeyemedik, bu yüzden evimizi ve sahip olduğumuz her şeyi aldılar. Ve ben hayatımın nasıl olacağını kabullenmişim, gerçekten ta ki sen beni buraya getirene kadar. Annem kanser ve yaşayacak fazla zamanı yok. Orada ona bakacak, faturaları ödeyecek ya da elini tutacak kimsesi yok.”

Circenn yutkundu. Lisa’nın söylediklerinin çoğunu tam olarak anlamasa da annesinin ölmek üzere olduğunu ve genellikle her şeyle onun ilgilendiğini anlamıştı. “Tamamen yalnız mı? Klanında yaşayan kimse yok mu?”

Lisa başını salladı. “Aileler senin zamanındaki gibi değil. Babamın ailesi uzun zaman önce öldü, annemse evlat edinilmiş. Şimdi ben burada sıkıştığım göre geriye bir tek annem kaldı.”

“Ah, kadın.” Circenn onu kollarına çekti.

“Beni rahatlatmaya çalışma,” diye bağırdı Lisa, adamın göğsünü yumruklarken. “Bu benim suçum. Müzede çalışan benim. Lanet şişeye dokunan benim. Bencil olan benim.”

Circenn ellerini indirip sinirle nefesini dışarı verdi. Her şey için kendini suçlayıp kendine kızsada bu kadında bir nebze

bencilik yoktu. Lisa ileri geri sallanırken Circenn onu çaresizce seyretti, kederi daha önce de görmüştü. “Orada seni rahatlatacak kimse yok muydu?” diye sertçe sordu Circenn. “Bütün bu yükü tek başına taşıdın. Bu anlaşılır gibi değil. Kocalar bunun içindir,” diye mırıldandı.

“Benim kocam yok.”

“Şimdi var,” dedi adam. “İzin ver ikimiz için de güçlü olayım. Bunu yapabilirim biliyorsun.”

Lisa elinin tersiyle gözyaşlarını hırçın bir şekilde kuruladı. “Yapamam. Şimdi neden dönmek istediğimi anlıyor musun? Tanrı aşkına, şişeyi verecek misin? Dunnottar’dayken eve dönmem için bir yol varsa bana yardım edeceğine söz vermiştin. Bunlar sadece beni yatıştırmak için söylediğin şeyler miydi? Yalvarmam mı gerekiyor? İstedğin bu mu?”

“*Nay*, kadın,” dedi Circenn şiddetle. “Senden asla böyle bir şey istemedim. Sana şişeyi vereceğim ama önce gidip almam lazım. Güvenli bir yerde. Bana güveniyor musun? Odana gidip beni orada bekleyecek misin?”

Lisa telaşla adamın yüzüne baktı. “Gerçekten de getirecek misin?” diye fısıldadı.

“*Aye*. Lisa, gözyaşlarını dindirecekse sana yıldızları bile getiririm. Bilmiyordum. Hiçbirini bilmiyordum. Bana anlatmadın.”

“Hiç sormadın ki.”

Circenn, zihninde kendini azarlarken kaşlarını çattı. Kadın haklıydı. Sormamıştı. Bir kere bile, Özür dilerim kadın ama lanetimle seni buraya getirttiğimde bir şeyler yapıyor muydun? Evli misin? Çocukların var mı? Belki de sana ihtiyacı olan ölmekte olan bir annen vardır? dememişti.

“Geri gelmen ne kadar sürer?”

“Kısa, çeyrek saat ya da biraz daha fazla.”

“Eğer geri gelmezsen daha büyük bir bıçakla ben gelirim.”

“Bıçağa ihtiyacın yok kadın,” diye güvence verdi Circenn.
“Şişeyi getireceğim.”

Lisa adamın kalbinin bir parçasını da yanına aldığından habersiz, sessizce odadan dışarı çıktı.

Circenn gizli odasının kapısını açıp taş zemindeki bölme-
den şişeyi çıkardı. Lisa’nın kendi zamanında yaşadığı bir haya-
tı olduğu aklına hiç gelmemişti ve onun elinden neyi aldığını
sormadığı için çok bencil olduğunu düşünüyordu. Sanki ona
gelmeden önce hiçbir yerde yaşamamış gibi sadece gururlu,
inatçı ve şehvetli Lisa’yı görmüştü ama Circenn şimdi her şeyi
gayet net görebiliyordu. Gençlik yıllarının çoğunu annesinin
bakımına feda etmişti, klanından kalan tek kişiyi besleyip
yüklerini taşıyarak ezilmişti. Bu çoğu şeyi açıklıyordu: uyum
sağlamaktaki direncini, kaleyi aramaktaki inadını, eve dönüş
yolu olarak şişeyi görme konusundaki mantıksız ısrarını. Li-
sa’nın akıllı bir kadın olduğunu biliyordu ve aslında derinlerde
bir yerde şişenin onu eve döndürmeyeceğini anladığından da
şüpheleniyordu ama şişeden vazgeçerse umudu da kalmaya-
caktı. İnsanlar genellikle hayal kırıklığını engellemek için ger-
çekleşmesi imkânsız şeylere bel bağlarlardı.

Kalbi Lisa için sızladı, çünkü onu geri döndürebilecek tek
kişinin öncelikle onun öldüğünü görmeyi isteyeceğini de bi-
liyordu. Hayatında ilk kez, Adam Black’in ona sıklıkla öğret-
meyi teklif ettiği şeyleri reddettiği için kendine sinirlendi.

*Gel ve benim ırkımla birlikte öğren, diyerek Adam onu savı-
sız vesilelerle ikna etmeye çalışmıştı. Bırak da sana büyü sanatını
öğreteyim. İzin ver sana keşfedebileceğin dünyaları göstereyim*

Asla, diye cevaplamıştı Ciccenn onu küçümseyerek. Asla senin gibi biri olmayacağım.

Ama sibir senin içinde-

Bunu asla kabul etmiyorum.

Yine de şu anda zamanı değiştirmek için her şeyini verirdi. Adam'ın isteyeceği her şeyi. Omuzlarını dikleştirip gizli odayı kapayarak kapıya doğru yürüdü. Nasıl Lisa'nın da bir hayatı olduğunu ve onu kaybettiğini göremeyecek kadar kör olabilmisti? Nasıl olmuştu da Lisa'nın ikiyüzlü olabileceğini düşünmüştü? Lisa'nın yaşla parlayan iri yeşil gözleri, daha önce hiç rahatlatılmadığı için nasıl kabul edeceğini bilmeyerek Ciccenn'in tesellisini reddedişi sonsuza kadar zihninden silinmeyecekti.

Şimdi Ciccenn'in onunla birlikte yürümesi gereken zorlu bir yol vardı önünde. Kıstığı gözlerini bir an için kapatarak Lisa'nın gerçekten de kapana kısıldığını hatırlamak için kendini zorladı. Savaşçı derin derin içini çekerek odasından çıktı.

"Kadın," dedi Ciccenn, yumuşak bir sesle.

Savaşçı odaya girer girmez Lisa başını kaldırdı. Kadın yatağın ortasında oturuyordu, solgun yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ciccenn elini belindeki kürk keseye daldırıp kıza doğru ağır adımlarla sanki yolu tamamlamak istemiyormuş gibi ilerledi. "Ayağa kalk kadın," dedi sakince.

Lisa hemen kalktı.

Adam şeyeyi çıkardı.

"Getirdin," diye fısıldadı Lisa.

"Sana getireceğimi söylemiştim. Bunu çok daha evvel yapmalıydım. Bunu istediğini biliyordum. Dunnottar'dan yola çıktığımızda heybeme göz atarken seni defalarca görmüştüm."

"Ne yaptığımı bu kadar kolay anlayabiliyor musun?"

“Her zaman değil. Bazen hiç anlayamıyorum ama o gece anladım. Sen ağlıyordun- ”

“Ağlamıyordum. Neredeyse hiç ağlamam. Şimdi ağladım, çünkü hayal kırıklığına uğramıőtım.”

“Benim hatam, yağmur yağıyordu,” diye düzeltti Circenn, hemen Lisa’nın gururunu korumaya çalışarak. Tanrım, bu kadın gözyaşlarından utanıyordu. Ağlamanın utanılacak bir yanı yoktu. Yolculukları boyunca defalarca yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığına şahit olmuőttu ama onlar sessizce akıyordu. Circenn onların kabullenıő gözyaşları olduğunu varsaymıőt, kızın annesi için kederlendiğinden şüphe dahi duymamıőttı. Aslında şu ana kadar açıkça ağlamamasına hayret etmiőtti. Ama Lisa dayanıklı ve sertti, bu da Circenn’e zamanla alıőacaęı ümidini vermiőtti.

“O gece yağmur yağıyordu,” diye onayladı Lisa. “Devam et.”

“Ben başka bir örtü çıkarırken sen şişeyi görmeye çalışıyordun. Tabii örtüyü seni yağmurdan korumak için ıkartıyordum,” dedi Circenn, genç kadını yumuőatmayı umarak.

Lisa bir kaşını kaldırdı ama dökölmemiőt yaőlarla dolu gözleri hâlâ kederliydi.

Circenn içini çekip devam etti. “Ve gözlerindeki umudu gördüm - şişeyi bulma umudunu. şişenin işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden bu düşüncayı umursamadım ama aslında bunun işe yaramayacağını kendine kanıtlaman gerektiğini anlamalıydım,” dedi nazikçe.

“Onu bana ver,” diye rica etti Lisa.

Adam da bundan, Lisa’nın güzel yeşil gözlerinde asla dönemeyeceği gerçeğini göreeği andan korkuyordu. Parıldayan gümüş şişeyi sessizce kadına uzattı.

Lisa uzanıp aldı. “Nasıl çalışıyor?” diye fısıldadı.

“Çalışmıyor,” diye cevapladı Circenn fısıldayarak. “Sadece sen öyle olduğunu umuyorsun.”

Lisa parmaklarını şişeye doladı. Circenn kadının parmaklarını saygıyla şişeye sarışını izledi. Şişeyi önce iki eliyle sıkıca tuttu, sonra ayaklarıyla komik bir şey yapıp gözlerini yumdu. Hafifçe bir şeyler mırıldandı.

“Ne diyorsun?

“*Ev gibisi yok.*” Kadın kelimeleri yarım yamalak mırıldandıysa da söyledikleri adamın kulaklarında acıyla çınladı. Circenn irkildi. *Aye, ev gibisi yok,* dedi içinden. Onu evinde gibi hissettirmek için elinden gelenin en iyisini yapabilirdi, düşüncesizce yaptığı lanetle onu köklerinden koparmıştı. “Gerçekten üzgünüm,” dedi Circenn usulca, duyguları nedeniyle aksam da belirgin hale gelmişti.

Lisa hareket etmeyi reddederek gözlerini açmadı. Sonunda yatakta kayıp aşağı indi, şişeyi sımsıkı tutuyordu. Sanki zihninden öğrendiği bir duayı ya da kafiyei söylüyormuş gibi görünüyordu. Uzunca bir süre sonra ayağa kalkıp ateşe doğru ilerledi.

Şişeyi sıkıca tutarak uzun bir süre hareketsiz kaldı ama sonunda yanındaki sandalyeye çöktü. Ne kadar zaman geçtiği hakkında adamın bir fikri yoktu ama Lisa kabullenene kadar bir santim bile hareket etmeyecekti, ancak ondan sonra da kadının bedenini bir barınak gibi sarmak için orada olacaktı.

Lisa hareketlendiğinde gece tamamen çökmüş, yemek vakti uzun zaman önce geçmişti. Saçları ateşin ışığında parlarken yüzü kül rengindeydi, kirpikleri soluk yüzünde karanlık yelpazeler gibi görünüyordu. Kadının yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülürken, Circenn usulca bir lanet okudu.

Nihayet gözlerini açtığında adam parlak yeşilliklerin de-

rinliklerindeki acıyı gördü. İnkâr ve kabullenme savaşıyorlardı - galibiyet kabullenmeye aitti. Genç kadın şişeyi sıkı sıkıya tutmuş, inandığı ne varsa denemiş ve tartışmasız yenilgiyi tecrübe etmişti.

“İşe yaramadı,” dedi Lisa alçak sesle.

“Ah, kadın,” dedi Circenn içini çekerek, acısını hafifletmek de çaresizdi.

Lisa şişenin kapağıyla uğraşmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı savaşı, sandalyenin ucuna geldi ve şişeyi kadının elinden almak için yeltendi.

“Belki bunu içersem?” diye tereddüt etti Lisa.

“Asla kadın,” dedi Circenn, koyu teni sararıken. “Güven bana, böyle aptalca bir şey yapmak istemezsin.”

“İçinde ne var?” dedi Lisa, adamın tepkisinden ters bir şey olduğunu anladığı belliydi.

“Lisa şişenin içindeki eve dönüşünü engellemekle kalmaz, cehenneme de bir göz atmış olursun. Sana yalan söylemeyeceğim. O en iğrenç zehirdir.”

Genç kadını ikna etmek için daha fazlasını konuşmasına gerek yoktu. Circenn, şişenin içindeki şeyin sadece eve gitmesine engel olmayacağını, belki de ölümüne neden olabileceğini -ya da ona ölmüş olmayı dileteceğini- genç kadının kabullendiğini görebiliyordu. Lisa’nın imkânsız bir umuda bel bağlamış olsa da bunu denemeyeceğini anladı. Eğer adam işe yaramayacağını söylüyorsa bu artık genç kadın için yeterliydi. Circenn ona güvenerek Lisa’nın güvenini kazanmıştı.

Lisa burnunu çekti, yaşadığı üzüntüyle bir gözyaşı daha kayıp aşağı indi. Başını öne atıp saçlarıyla yüzünü kapadı. Circenn huzursuz olduğunda ya da utandığında, kadının bu hareketi yaptığını fark etmişti.

Savaşçı. Lisa'nın gözyaşını parmağıyla yakalayıp onun tüm acılarını ve korkularını bastırmak ve tüm hayatını ona adanacağı konusunda güvence vermek istedi. Circenn ona doğru ilerledi ama Lisa şişeyi masanın üstüne koyup süratle uzaklaştı.

“Lütfen beni yalnız bırak,” dedi kadın ve arkasını döndü.

“İzin ver seni rahatlatayım Lisa,” diye yalvardı Circenn.

“Beni yalnız bırak.”

Circenn hayatında ilk defa mutlak çaresizliği hissetti. *Yas tutmasına izin ver*, dedi kalbi. Kadının yas tutmaya ihtiyacı vardı, şişenin işe yaramadığını anlamak annesini mezara indirmekle eş değerdı. Annesi sanki bugün ölmüş gibi yas tutabiliirdi. *Tanrı beni affetsin*, diye dua etti Circenn. *Şişeyi lanetledimde ne yaptığımı bilmiyordum*. Şişeyi masadan alıp belindeki kürk keseye koyarak odadan ayrıldı.

Lisa yatakta kıvrılıp perdeleri sıkıca çekerken, hepsi bu, diye itiraf etti. Rahat yuvasında tek eksiğı oyuncak kapları ve ağlarken yaslandığı annesinin omzuydu ama bunlara bir daha sahip olamayacaktı. Şişeyi denemediğı zaman boyunca tüm umutlarını ona bağlamıştı. İtirafına Circenn'in verdiği tepki aslında Lisa'yı şaşırtmıştı - adamın gözlerinin bir an dolduğunu görmüşü.

Kapılıyorsun Lisa, dedi kalbi usulca, *hem de bir ülkeden fazlasına*.

Bu iyi bir şey, diye cevap verdi Lisa kalbine, çünkü görünüşe göre şimdi ve sonsuza dek elimde kalan şey o.

Perdeli yatağının etrafına göz gezdirip örtülerin derinliklerine doğru sokuldu. Ateş odasını ısıtıyordu, yatak başındaki oyuklarda bir testi elma şarabı vardı. Koca bir yudumla meyveli, baharatlı şarabın tadına varırken kederine teslim oldu.

Annesi yalnız ölebilirdi ve Lisa'nın buna engel olmak için yapabileceği bir şey yoktu. Yorgunluktan bitkin düşüp yatakta kıvrılarak şarabın etkisiyle yumuşak bir uykuya dalana kadar hem içti hem ağladı.

Tek istediğim ölürken elini tutmaktı. Uykuya dalmadan önce son düşündüğü bu oldu

Circenn Brodie yatağın kenarında durmuş Lisa'yı uyurken seyrediyordu. Şeffaf yatak perdesini aralayıp yaklaştı, elini hafifçe onun saçlarının üzerinde gezdirdi. Genç kadın bir tarafa kıvrılmış, bir çocuk gibi iki elini üst üste koyup yanağının altına sıkıştırmıştı. Soluk kırmızı başlığı *-bez bol şapkası*, diye hatırlattı kendine- elleri arasında ezilmişti ve kırışmış kumaş parçası yastığın kenarında duruyordu. Uyuyana kadar ağladığı belliydi ve sanki örtülerle savaşmış gibiydi. Usulca Lisa'nın boynuna dolanmış örtüyü gevşetti, böylece bununla kendini boğamazdı. Genç kadın içini çekerek yumuşak yatağın derinliklerine doğru sokuldu. Şarap testisini alırken boş olduğunu gördü, kadının neden içtiğini anlasa da Circenn irkildi.

Unutmak için bir yol arıyordu ve Circenn de aynı yola bir ya da iki kez girmişti.

Lisa kaybolmuştu. Evinden uzaktaydı. Muhtemelen anlamadığı bir yüzyılda mahsur kalmıştı.

Ve hepsi Circenn'in suçuydu.

Onunla evlenebilir, uyum sağlamasına yardım edebilir, daha da önemlisi Adam Black'ten koruyabilirdi. Kendine söz verdi; bir şekilde kadının yüzünü yeniden güldürecek ve kalbini kazanacaktı. Bu kadın tam bir Brude ve daha fazlasıydı. Annesi yaşasa Lisa'yı severdi, bundan emindi.

"Meleklerle uyu benim Brude kraliçem," dedi Circenn

usulca. *Ama sonra geri dön. Bu şeytanın daha önce hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı kadar sana ihtiyacı var.*

Savaşçı arkasını döndükten sonra omzunun üzerinden bir kez daha baktı. Kadının çırpılmış kremaya hayran kalışını hatırlayınca kederli bir tebessüm oluştu dudaklarında. Circenn, Lisa'nın bir gün ona güvenmesini ve -çırpılmış kremayı kadının bedenine yaymasına izin verecek kadar- onu arzulamasını ümit etti.

Circenn onu sevgisiyle iyileştirebilirdi.

Ve savaşçı asla kadının gözü önünde ölmezdi - işte buna söz verebilirdi.

“Sorun ne?” diye sordu Galan, Büyük Salon’a giren Circenn’in asık suratına bakarak.

Savaşçı lord kendini külçe gibi bir koltuğa bırakıp bir testi elma şarabı aldı ve dalgınlıkla elinde gezdirdi.

“Sorun Lisa mı?” diye sordu Duncan hemen. “Ne oldu? Ben sanmıştım ki siz ikiniz... yakınlaşıyorsunuz.”

“Ona şîşeyi verdim,” dedi Circenn, zorlukla anlaşılan bir homurtuyla.

“Ne yaptın?” diye haykırdı Galan ayağa fırlayarak. “Onu da kendin gibi mi yaptın?”

“Nay.” Circenn tahammülsüzce elini salladı. Bunu asla yapmam. Sadece şîşenin onu eve döndüremeyeceğini kendi gözleriyle görmesi için verdim.” Adam duraksadı ve sonra bakışlarını yerden kaldırdı. “Eve dönmeyi neden bu kadar çok istediğini öğrendim,” dedi. Sonra da tereddütle Lisa'nın sırrını onlara anlattı.

“Ah, yüce İsa,” dedi Duncan konuşması bitince. “Bu korkunç. Onu geri gönderemiyor musun? Tanrım, o annesi,” diye mırıldandı Galan.

Circenn omuzlarını silkerek çaresizce ellerini açtı. “Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Bunu bilen tek varlık Adam- ”

“Ve Adam onu öldürür,” diye tamamladı Duncan cümleyi.

“Aye.”

Duncan başını salladı. “Hiç bilmiyordum. Bana kendisine ihtiyacı olan bir kadından bahsetmişti ama daha fazlasını söylemedi.”

“Sana bunu söyledi mi?” dedi Circenn hiddetle.

“Aye.”

Circenn’in dudakları acıyla kıvrıldı. “İşte, ben ona kocası olmayı öneriyorum ama o bana bu kadarını bile anlatmıyor.”

“Hiç sordun mu?” dedi Galan usulca.

Circenn küfredip şarap testisini kafasına dikti.

Bölüm 19

Armand dişlerini sıkıp James Comyn'in öfkesini kusmasını bekledi, elbet yakında her şey değişecek ve hain İskoçyalıyı ezmenin keyfine varacaktı. Yine de Comyn'in neden bu kadar hırslı olduğunu biliyordu. On yıl önce Robert Bruce, Dumfries'taki Greyfriars Kirk'te Red John Comy'yi katlederek İskoçya tahtı için tek gerçek adayı ortadan kaldırınca, Comyn klanının erkekleri kendi istekleriyle İngiltere'yle müttefik olmuşlardı. Bruce'un herhangi bir akrabasını öldürme konusunda oldukça hırslıydılar.

"Haftalar geçti Berard! Ve sen bana hiçbir şey getirmedin. Ne kadın, ne kutsal yadigâr."

Armand omuzlarını silkti. "Elimden geleni yaptım. Kadın haftalardır odasından çıkmıyor. Nedenini anlamasam da saklanıyor."

“O zaman odasına gidip onu çıkar.” Comyn sinirliydi. “Savaş şiddetleniyor ve Bruce’un kardeşi Edward aptalca bir bahse girdi.”

“Ne diyorsun?” Armand bu konuyla ilgili bir şey duymamıştı.

“Geçen gece bu savaşı kazanıp kaybedeceğine dair bahse girdi. Kral Edward çok mutsuz.”

“Ne bahsi?” diye bastırdı Armand.

“Bundan bahsetmek bana düşmez. Daha Bruce’un bile bu konudan haberi yok, kardeşinin yaptığını duyunca çok sinirlenecek. Kadını alıkoymamız şart. En azından o zaman öfkesini yatıştıracak bir şey olacak elimizde. Onu getirmelisin,” diye emretti Comyn.

“James, kızın odasının önünde gece gündüz nöbetçiler bekliyor. O dışarı çıkana kadar beklemem şart.” Comyn itiraz etmeye çalışınca elini kaldırıp onu durdurdu Armand. “Yakında çıkacaktır.” Ve bu süre boyunca Armand kalede kutsal yadigârları aramaya devam edebilirdi. Şimdiye kadar sadece kuzey kanadını arayabilmişti; bir şekilde lordun ve leydinin odasına da girmeliydi.

“İki hafta Berard. Kral Edward’ın adamlarına saldırı emrini vermesini daha fazla engelleyebileceğim konusunda garanti veremem.”

“İki hafta dolmadan önce bu işi bitireceğim.”

Lisa yatakta yuvarlanıp yavaşça gerindi. Sonunda yataktan çıkması gerekeceğini biliyordu ama gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi. Yavaşça oturdu, göğsündeki acının hafıfladığını fark edince şaşırdı. Sanki ilk kez görüyormuş gibi odada etrafına bakındı.

Günlerdir günde on altı saatten fazla uyumuştı ve son beş yılın acısını çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordu. Lisa uyumuş ve her şey için yasını tutmuştu - sadece annesi için değil aynı zamanda araba kazasının, babasının ölümünün ve kaybettiği çocukluğunun da yasını tutmuştu. Beş yıldır kendisine bunlara üzülmeye için izin vermemişti ve sonunda her şey mahvolmuş ve bir süreliğine kendini kaybetmişti. Lisa ne kadar büyük bir öfkeyi içine gömdüğünü bugüne kadar fark etmemişti ve şimdi bile sadece bir kısmının serbest kalmış olmasından endişe ediyordu.

Ama artık Lisa'nın gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu: Şişe onun geri dönmesine yaramıyordu, Circenn ona dönmesi için bir lanet daha yapamıyordu ve burası onun hayatı olacaktı - ömrünün geri kalanında.

Lisa yataktan kalkıp tutulmuş boynunu rahatlatmak için ovdu. En son banyo yapmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiği hakkında fikri yoktu. Uzun süren bu uyuşukluktan tiksindi. Odasına kapandığından beri koridorda bekleyen adamları hayal meyal fark etmişti. Onlarla hiç konuşmamış sadece kapıdan uzattıkları yemekleri kayıtsızca kabul etmişti.

Lisa kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

Kapıdan Circenn düşercesine girdi ve yere çarptı. Yavaşça yuvarlanıp ayağa fırladı ve şaşkınlıkla kılıcını kavradı. Lisa adamın sırtını kapıya yaslamış halde durduğunu ve kapı açılınca da yere yuvarlandığını anladı. Sanki bu şekilde uykuya dalmış ve aniden uyandırılmış gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Lisa hem ürkmüş hem de etkilenmişti: Savaşçı tüm bu süre boyunca kapının önünde mi beklemişti?

İkisi bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Circenn'in koyu gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ifadesi endişe doluydu.

Savaşçının bakışı o kadar şefkatli ve mütevazıydı ki Lisa'nın nefesi kesildi.

"Banyo," dedi Lisa usulca. "Banyo yapabilir miyim?"

Adamın gülümsemesi yüzünde yavaşça belirdi ama tamamlanmıştı. Göz kamaştırıyordu. "Elbette kadın. Burada bekle. Kımıldama. Kendi ellerimle hazırlayacağım." Lisa'nın ricasını yerine getirmek için aceleyle harekete geçti.

"Banyo yapmak istiyor," diye bağırdı Circenn, Büyük Salon'dan içeri girerken. Haftalardır bir yaşam belirtisi için beklemişti. Kadının yeniden vücudunun farkına varması, uzun zamandır hapsediği karanlık yerden yavaşça kurtulduğu anlamına geliyordu. Koşarak gelen hizmetçiye bağırdı.

"Hemen sıcak su hazırla. Yemek de. Bulabildiğin tüm güzel yemekleri leydime yolla. Ve şarap. Elbise! Temiz kıyafetlere de ihtiyacı vardır. Leydimle ilgilen. Banyo yapmak istiyor!"

Circenn gülümsedi. Dagda adına, gün daha şimdiden daha aydınlık görünüyordu.

Lisa'nın banyo yaparken odasına gireceğini düşüneceği son kişi Eirren olurdu. Çok kısa bir süre için Circenn'in onu baştan çıkarma niyetiyle davetsiz geldiğini hayal etmiş ama sonra bu düşüncüyü çabucak zihninden uzaklaştırmıştı. Belli ki yiyip bitirdiği tarihi aşk romanları onu fazla etkilemişti. Bu tür şeyler romanlarda olurdu, gerçekte olansa küçük, yaramaz bir çocuğun içeri dalmasıydı. "Burada ne yapıyorsun Eirren?" Lisa ellerini suda çırparak göğüslerini örtecek kadar köpük yapmaya çabaladı. Bu işe yaramayınca banyo bezini üzerlerine örttü.

Kaşlarını çapkınca kaldıran çocuk sırtıttı.

"Kapıyı açtığını bile duymadım." Lisa küvetin içine doğru gömüldü.

“Banyo yapmaya o kadar dalmıştınız ki bayan. Ben kapıyı çaldım,” diye yalan söyledi Eirren ve hızla kadının yanındaki şömineye doğru ilerledi.

“Bunun oldukça uygunsuz olduğunu düşünüyorum,” dedi Lisa ve ardından çocuğa düşünceli gözlerle baktı. “Bir daha düşününce mükemmel derece de uygun aslında. Benim işim bitince banyomu kullanabilirsin ve nihayet seni temizleyebilirim.”

Eirren afacan afacan sırıttı. “Bunu yapabilmek için sizin banyodan çıkmanız gerekiyor. İlk kez çıplak bir kadın görmem karşılığında elbette kendi rızamla yıkanırım. Hatta size iki kere bakabilmek için iki kere yıkanırım. Hatta kulaklarımın arkasını bile yıkarım.”

Çocuk şöminenin önündeki taşlığa otururken gülüşü soldu. “Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz bayan? Uzun süredir buradasınız. Bazı korkunç dedikodular duydum.”

Lisa duygulanmıştı. “Benim için endişelendin mi? Ve bu yüzden bugün buraya geldin.”

“Aye, endişelendim ya,” diye mırıldandı Eirren. “Duyduklarımdan hiç hoşlanmadım. Ben adamların sizin başka bir zamandan olduğunuz ve asla geri dönemeyeceğiniz hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum.”

“Doğru,” dedi Lisa üzüntüyle.

“Hayatınızdan vaz mı geçiyorsunuz bayan?”

Lisa çocuğa ciddi gözlerle baktı. “Eirren bazen on üçten daha büyük oluyorsun.”

Çocuk kemikli omuzlarını silkti. “Bu dünyanın düzeni bu. Çocuklar uzun süre çocuk olarak kalamıyor. Çok şey görüyoruz.”

Lisa, bir daha asla görmemesi gereken bir şeyi görmeye-

ceğinden emin olmak için çocuğu korumak istedi. O sırada Eirren'ı suyun altına bakmaya çalışırken yakaladı. "Kes şunu!" dedi çocuğa su sıçratırken.

Eirren güldü ve yüzünü kuruladı. "Bu çok doğal. Ben bir delikanlıyım. Ama eğer sizi rahatlatacaksa camdan dışarı bakabilirim."

Lisa, çocuğun abartılı bir biçimde çenesini dikleştirip yüzünü pencereye dönmesini izlerken güldü.

"Lordla evlenecek misiniz?" diye sordu Eirren, bir süre sonra.

Lisa'nın kaşları kalktı ve sırtından aşağı bir ürperti indi. Evine dönemiyordu. Hayatı artık burasıydı. Annesi Catherine ne yapardı? Lisa bu sorunun cevabını biliyordu. Catherine tizlenip Lisa'ya en güzel gelinliği giydirir, onu kaslı İskoçyalıyla yatağa iter ve balayının iyi gidip gitmediğinden emin olmak için kapının önünde beklerdi.

"Sanırım evleneceğim," dedi Lisa usulca, kendini bu düşünceye alıştırmaya çalışarak.

Eirren ellerini çırpıp gülümsedi. "Pişman olmayacaksınız."

Lisa zekice gözlerini kıstı. "Bu konuya özel bir ilgin mi var Eirren?"

"Ben sadece bir bayanı mutlu görmeyi istiyorum."

"Hepsi bu değil," dedi Lisa. "İtiraf et. Lordu seviyorsun değil mi? Ona hayransın ve onun evlenmesi gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Eirren gözleri parlayarak başını salladı. "Sanırım ondan hoşlanıyorum."

Muhtemelen çocuğun babası ona yeterince vakit ayıramadığından, diye düşündü Lisa. Circenn Brodie bir delikanlı için kolaylıkla idol olabilecek biriydi. "Bana havlumu uzat Eirren," diye emretti Lisa. Eğer pis çocuğu banyoya sokması için etraf-

ta çıplak dolaşması gerekirse bunu yapacaktı. Birilerinin bu çocuğun sorumluluğunu sevgi dolu bir disiplinle üstlenmesi gerekiyordu.

Eirren muzip bir bakışla havluyu aldı ve kolunu hızla sallayarak havluyu odanın karşısında duran yatağa fırlattı. “Kendin al.”

Lisa çocuğa en korkutucu bakışını fırlattı. Bakışlarıyla bir kavgaya tutuştular - çocuğun meydan okuyan bakışlarına kadın intikam vadeden gözlerle karşılık veriyordu. Birden Eirren ayağa fırlayıp Lisa’nın arkasına dolandı ve yok oldu - kapının açılıp kapandığını duymadı bile.

Lisa içini çekip başını küvete yasladı, sıcak köpüklü sudan aslında çıkmak istemediğini kendine itiraf etti. “Sana bunu ödeteceğim Eirren,” diye yemin etti. “Bu hafta bitmeden yıkanacaksın.”

Kapının ardında yumuşak bir kahkahanın çınladığını düşündü ama emin olamadı.

Güneş parlıyordu ve Lisa bunun tadını çıkarıyordu. Banyodan sonra temiz bir kıyafet giymiş ama terliklerini odada bırakmıştı. Hizmetçiler banyo suyunu kaldırırken Lisa pencereyi açmış ve baharın kırları süslemeye başladığını fark etmişti. Şiddetle dışarı çıkmak, güneşi teninde hissetmek, kuşların cıvıltılarının keyfine varmak istiyordu. Tanrım, odasından çıkmalıydı. Bunca zaman sonra oda boğucu olmuştu.

Yemyeşil çimlerde çıplak ayaklarıyla yürürken yavaşça avluya bakındı. Kalenin çevre duvarlarını izlerken kulelerin tepesindeki nöbetçilerin meraklı bakışlarını fark etti. Lisa’yı o kadar dikkatle izliyorlardı ki Circenn’in onlara talimat verdiğiinden şüphelendi. Lisa bunu, kapana kısılmış ya da gözetim

altında tutuluyormuş gibi düşünmenin aksine rahatlatıcı buldu. Banyosunu bitirirken aslında şanslı olduğunu durumunun daha kötü olabileceğini fark etmişti. Zamanın içinde kendisini istismar edebilecek, sokağa atabilecek ya da öldürebilecek bir barbarın eline düşmüş olabilirdi.

Küçük bir korunun kenarından geçerken duraksadı, pürüzsüz beyaz taşlarla çevrili ve üzerinde *pict* yazan dört büyük dikilitaşın olduğu havuza hayran kaldı. Parmak uçlarını yazıların üzerinde gezdirdi. Küçük koruda geniş ve yüksek bir toprak kümesinin üzerinde güzel bir taş blok vardı. Blok yaklaşık Lisa'nın boyundaydı ve zeminindeki parlak yeşil çimleri korudaki çimlere kıyasla daha gürdü. Ayaklarıyla onlara değmek istedi. Orada öylece durup taş blokun ne olduğunu düşündü. Bir çeşit ortaçağ mezarlığı mıydı?

"Bu bir peri tepesi. Bir *shian*," dedi Circenn arkasından yaklaşırken. Elini genç kadının beline yerleştirdi ve yeni yıkanmış saçlarından yayılan temiz kokuyu içine çekti.

Lisa başını çevirip gülümsedi.

"Anlatılana göre, eğer çevresini yedi kez dönüp kanını taşın üzerine damlatırsan periler kraliçesi ortaya çıkıp bir dileğini gerçekleştirebilirmiş. Kaç delikanlı ya da genç kızın burada parmaklarını deldiğini tahmin dahi edemiyorum. Eski efsanelerden biri ve bu topraklar onlarla doludur. Büyük olasılıkla atalarım lazımlıklarını buraya boşaltıyordu. Bu çimlerin neden bu kadar güre ve yeşil olduğunu açıklayabilir." Circenn kollarını kadına dolarken saçlarına bir öpücük kondurdu. "Seni pencereden gördüm ve seninle biraz konuşabilirim diye düşündüm, nasılsın?" diye sordu kibarca.

"Daha iyi," dedi Lisa usulca. "Üzgünüm. Odada o kadar uzun süre kalmayı planlamamıştım. Sadece düşünmek için

zamana ihtiyacım vardı. Sen şişeyi hana verene kadar hâlâ dönebileceğime inanıyordum. Durumumu kabul etmem için zamana ihtiyacım vardı.”

“Benden özür dilemene gerek yok. Sana özür borçlu olan benim.” Circenn kadının yüzünü kendine çevirdi. “Lisa lanetimden etkilendiğin için senden özür dilerim. Buraya geldiğin için üzgünüm demek isterdim ama itiraf etmeliyim ki...”

Lisa meraklı gözlerle adama baktı.

Circenn derin bir soluk aldı. “Her şeyi düzeltmek için sana hayatımı adayacağım. Seninle evleneceğim ve göreceksin sana çok iyi bakacağım.”

Lisa gözyaşlarından utanıp bakışlarını kaçırdı.

Circenn, genç kadının kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını hissedince bir adım geri gitti. “Tüm söylemek istediğim buydu kadın. Şimdi yürüyüşüne devam etmen için seni yalnız bırakayım. Ben sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lisa. Savaşçının uzaklaşmasını seyrederken bir parçası onu geri çağırıp öğleden sonra güneşinin altında boş sohbetler yapmayı istediye de gözyaşları hâlâ akmak için bekliyordu. Lisa yalnız kaldıktan sonra yeni evini tanımak için gezinmeye devam etti. Küçük tomurcukları ve tanımadığı yaprakları incelemek için dururken sıcak havayı içine çekiyordu. Burada kaldığı süre boyunca yıllardır özlemi- ni çektiği şeyi yapabileceğini düşündü - bir köpek sahibi olmak. Her zaman bir köpek istemişti ama oturdukları daire çok ufaktı. Kaleye döndüğünde Circenn’e köyde yakın zamanda bir köpeğin yavrulayıp yavrulamadığını sorabilirdi.

Lisa ilerideki kulübeye yaklaştıkça yeniden yaşıyor gibi hissettiğini fark etti. Normal duyguları, alışlagelmiş iyimserliği, dünyayı keşfetme arzusu geri dönüyordu. Bu kulübenin nasıl

bir yer olduğunu merak etti. Bir depo mu? Bir atölye mi? Kolu çevirerek kapıyı açtı ve sessizce içeri girdi.

Duncan Douglas oradaydı, çıplaktı ve sırtı dönüktü. *Aman Tanrım*, diye düşündü Lisa. Circenn kadar olmasa da bu adam da muhteşemdi. Şehvetli şeylere duyduğu aşırı merakı gözlerini ayırmasına izin vermiyordu. Çıplak bir hizmetçi kız, Douglas ve duvar arasına sıkışmıştı. Hizmetçinin yanağı ahşap duvara dayalıydı ve avuçları başının üstüne kenetlenmişti, elbette ki Duncan güçlü elleriyle onları sıkıca sarmıştı. Savaşçının kalçaları keyifli bir ritimle kızınkiyle buluşuyordu.

Lisa dudaklarını yalayıp usulca nefes aldı. İzlediklerini fark etmeden önce sessizce çıkıp gitmesi gerektiğini biliyordu.

Bir dakika sonra, dedi Lisa kendi kendine, yanakları alev alev yanıyordu. Bakışları adamın geniş omuzlarından, kıza doğru yaptığı her hamlede gerilen kaslı kalçalarına doğru kaydı. Lisa, Circenn'in de aynı şeyleri kendisine yaptığı erotik hayallerin saldırısı altında kımıldayamıyordu.

"Ah, aman Tanrım." O kadar etkilenmişti ki engel olmaya fırsatı olmadan kelimeler dudaklarından dökülüyordu.

Duncan ve hizmetçi kız aynı anda Lisa'ya doğru döndüler. Hizmetçi kız çığlık attı. Umursamaz Duncan ise sadece sırtıttı. "Eyvah," dedi kayıtsızca.

Lisa kulübeden dışarı kaçtı.

En azından artık eski insanların müstemilatları ne için kullandığını öğrenmişti.

Mahremiyet.

Günler hızla akıp gidiyordu. Lisa güneşli öğleden sonralarını, ona kaleyi ve çevresini gezdiren Duncan'la geçirirken, akşamları sakince Circenn'le nefis akşam yemekleri yiyordu.

Circenn öğleden sonraları ortadan kayboluyor, ne adamlarını eğitmekle ilgileniyor ne de kalenin etrafında görülüyordu ve bir gece tatlılarını bitirdiklerinde Lisa bunun nedenini sordu.

“Gel.” Savaşçı masadan kalkıp genç kadına kendisini takip etmesini istedi. “Senin için bir şey yaptım Lisa. Umarım beğenirsin.”

Lisa adamın koluna girip hâlâ tamamen keşfedemediği koridorlarda ona yol göstermesine izin verdi. Rüzgârlı ve taş koridor boyunca yürüyüp, yüksek kemerli kapılardan geçip bir merdiveni tırmanarak doğu kanadının sonuna geldiler. Circenn kuleye açılan bir kapının önünde durup belindeki kürk keseden bir anahtar çıkardı.

“Umarım benim...” Adam rahatsız gibi görünürken uzun bir soluk verdi. “Kadın başta bana harika bir fikir gibi gelmişti ama şimdi bazı endişelerim var...”

“Ne?” diye sordu Lisa, kafası karışmıştı.

“Hiç aklına birini mutlu edeceğini düşündüğün bir şey geldi ve bunu ona vereceğin zaman ya hata yaptıysam diye endişelendiğin oldu mu?”

“Benim için bir şey mi yaptın?” diye sordu Lisa, geçen gün tartanının üzerindeki ahşap tozlarını hatırlayarak.

“Aye,” diye mırıldandı Circenn, elini saçları üzerinde gezdirerek. “Ama aniden seni düşündüğüm kadar iyi tanımadığımı fark ettim, belki de yaptığım şey seni üzebilir.”

“Şey, önce benim görmem lazım,” dedi Lisa anahtarı adamın elinden alırken.

Savaşçı her ne yaptıysa sadece değer vererek ve düşünerek bile Lisa’yı mutlu etmişti. Ebeveynleri ve Ruby dışında hayatında birkaç hediye almıştı ama kimse kendi elleriyle bunu yapmamıştı.

Genç kadın merakla anahtarı kilide sokup kapıyı açıp içeri girdi. Titreşen onlarca mum odayı sıcak bir ışıltıyla doldurmuştu. Yüksek tavan ahşap bir kemerle buluşuyordu, küçük tezgâhlar etrafa yayılmıştı. Odanın önünde dört renkli güzel pencerenin önünde kalın taş kaidenin üzerinde düz bir levha duruyordu - bir sunak. Lisa, adamın onu özel atölyesine getirdiğini anlamıştı.

“Aşağı bak kadın,” dedi Circenn usulca.

Lisa’nın gözleri zemine doğru kaydı. “Tanrım, bunu sen mi yaptın?” dedi ve şaşkın gözlerle adama baktı.

“Geçen yıllarda çok fazla boş vaktim vardı,” dedi Circenn, omuzlarını silkerek. *Aşağı yukarı otuz yıl* ama bunu sözlerine eklemedi. Yalnızlıktan aklını kaçırabileceğini düşündüğü yıllar boyunca kendini yaratıcılığa adanmıştı.

Lisa’nın bakışları yeniden zemine kaydı. Bu ahşapla şekillendirilmiş enfes bir mozaikti. Oymaları yapmak için çam, koyu ceviz ve kiraz ağaçlarını kullanmıştı. Bazı ahşap parçaların çapı bir santimden daha büyük değildi. Bunu yapmak adamın yıllarını almış olmalıydı.

“Sunığa yaklaş,” diye cesaretlendirdi Circenn. “Değişiklik yaptığım yer orası.”

Lisa ayakları zarar vermesin diye zeminde yavaşça ilerledi. Sunağın önündeki eski kalıbın yanına yeni bir tane koymuştu. Levhanın önündeki alan ikiye bölünmüştü. Sağ tarafta özenle işlenmiş abanoz kalıbın üstünde CIRCENN’İN SEVGİLİ ANNESİ MORGANNA yazıyordu. Solunda duran aynı ahşapta LISA’NIN SEVGİLİ ANNESİ CATHERINE yazıyordu. İkisinde de tarih yoktu, bu anlaşılabilir bir eksiklikti çünkü kesinlikle kimse bir ortaçağ şapelinde yirmi birinci yüzyıl tarihleri görmek istemezdi. İsimler ayrıntılı Kelt desenleriyle çerçevelenmişti.

Lisa dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını taze oyulmuş ahşap üzerinde gezdirdi, kalbi duygularla ağırlaşmıştı. Bu adam, Lisa'ya açıkça hayatının yarısı olduğunu söylüyordu. Şimdi annesini her özlediğinde buraya gelebilir ve sanki annesi yakınındaymış gibi hissedebilirdi.

Catherine'e kanser teşhisi konduğu zaman Lisa annesini kaybetmenin acısıyla başa çıkabileceği sihirli bir yol bulma umuduyla sevdiği birini kaybetmeyle "nasıl" başa çıkılır kitaplarını okumuştı. Her kitapta ele alınan şeylerden biri, konuyu kapatmanın iyileşme sürecinin kritik bir parçası olduğuydu. Circenn, annesi için bu levhayı yaparak somut bir şey yaratmıştı ve yaratıcılık rahatlatıcıydı, bu yüzden onun yokluğu da sakinleştirici bir hal alıyordu.

Boğazı düğümlenen Lisa başını kaldırdı. Circenn ona sanki dünyadaki en kıymetli şeymiş gibi bakıyordu.

"Ben aptal mıyım?" diye sordu savaştı endişeyle.

"Hayır. Circenn senin aptal olduğun aklıma bile gelmedi," dedi Lisa usulca. "Teşekkür ederim. Buraya sık sık geleceğim şey... şey..." Lisa duygularının yoğunluğuyla titrerken sustu.

Circenn, "Gel," dediğinde Lisa adamın kollarına doğru ilerledi.

Bölüm 20

Circenn aynaya doğru gidip beşinci kez kendini inceledi. Yüzünü çevirip kendine profilden baktı. Ellerini düşünceli bir biçimde kirli sakalları üzerinde gezdirdi. Lisa'nın cildi çok hassastı, belki de onun için daha sık tıraş olmalıydı. Ama aklını kurcalayan sorun bu değildi. Son birkaç gündür büyük ölçüde açılmış olsa da aralarındaki mesafe yerini koruyordu. Kadın iyileşiyordu ve artık süreci tamamlama zamanı gelmişti. Yakınlaşmaları için, müstakbel karısı olarak konumunu kabulmesi için Circenn'in ona kur yapması gerekiyordu.

Kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Kudurmuş bir canavara dönmeden önce onu yatağa atması gerekiyordu. Kalkanda gördüğü imgeyi bir an olsun unutmuyordu. Ve Circenn bunu, geleceğini kucaklamayı istiyordu. Lisa'ya iyileşmesi için zaman tanıyarak oldukça yavaş ilerliyordu ama kadın yeniden güçleniyordu.

Lisa geldiğinden beri değişime uğrayanın sadece o olmadığını düşünerek yansımasına bakıp homurdandı. Birkaç ay önce katı kuralları olan ve kendisiyle ilgili pek çok şeyi hor gören bir adamdı. Şimdiyse derin tutkulara sahip bir adama dönüşmüştü. Circenn birkaç ay öncesine kadar her türlü fiziksel yakınlıktan uzak durmuş ve bunun neden mantıklı olduğuna dair kendince onlarca sebep üretmişti. Şimdiyse fiziksel yakınlık özlemiyle yanıp tutuşurken, bunun neden mantıklı olduğuna dair onlarca sebebe sahipti.

Lisa'yla birlikte şapelden ayrılıp odasına kadar ona eşlik etmiş ve ona iyi geceler öpücüğünden fazlasını vermeyi ummuştu ama Lisa suskunluğunu bozmamıştı. Circenn, fırtınalar koparan öpüşmelerinin ardından, kadının vücudundan yayılan arzu dolu kokuyu duymuştu ama öpüşmeyi kesen yine de Lisa olmuş, iyi uykular dileyip kapıyı kapatmıştı. Circenn, Lisa'nın mutlu olması için kendine izin vermek istemesine rağmen acı çekmesi gerektiğine inandığından tamamen hazır olmadığını sanıyordu.

Kadının iyiliği için adamın acımasız olması gerekiyordu. Lisa'nın kabuğunu kırması ve onu tamamen hayatına sokması gerekiyordu. Derin duygularıyla, tutkulu kalbiyle, esprili ve meraklı zihniyle bu büyüleyici kadını istiyordu. Kadının mizah duygusunu istiyordu ki son zamanlarda yokluğu açıkça hissedilebiliyordu. Lisa'nın aralarındaki derin fiziksel bağı kabul etmesine ihtiyacı vardı, çünkü bunu bir kez kabul ederse kalbini kapatmayacaktı. Ve Circenn kadının ruhunun her köşesini keşfetmek istiyordu.

Acımasızca baştan çıkarıcı, işte Circenn'in olacağı şey buydu.

Savaşçı saçını deri bir iple topladı ve tıraş olmayı düşündü ama Lisa'yı görmek için sabırsızlanıyordu. Akşam yemeği

biteli yarım saat olmuştu ve eğer şanslıysa müstakbel gelini yatağında kıvrılmış yatıyordu.

Ve Circenn de kadına katılırdı. Zamanı gelmişti.

Bu gece Lisa onun olacaktı.

Lisa alevleri seyredip elma şarabını yudumlarken, şapelde kendisine çok güzel bir hediye veren Circenn ile yediği lezzetli yemekten sonra kendini son derece keyifsiz hissediyordu. Vücudu hayal kırıklığıyla gerilmişti.

Yasını bitirip odadan çıktığından beri Circenn defalarca cinsel bir ilişki istediğine dair işaretler yollamıştı ama bir şeyler Lisa'yı tutuyordu ve bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Her açıdan düşünüyor, yine de Circenn onu öpmekten fazlasını yapmak istediğinde Lisa kendini neden çektiğini bir türlü anlayamıyordu. Neredeyse adama bunun sebebini sormanın eşiğine gelmişti.

Bir parçası savaşçının duvarlarını yıkmasını diliyordu, böylece Lisa da o lanet duvarların ardında ne olduğunu görebilirdi. Burada mutlu olmaya karar vermişti, o zaman neden Circenn'in baştan çıkarma denemelerine karşı koyuyordu?

Kapının çalınmasıyla kalp atışları hızlandı.

"Gel," diye yumuşakça seslenirken Lisa, çaresizce gelenin elinde başka bir pelerin ya da elbise taşıyan Gillendria olmasını umuyordu.

"Kadın," diye mırıldandı Circenn, kapıyı arkasından kapatırken.

Lisa şarap kadehini masanın üzerine bıraktı ve oturdu. *Hiçbir şey söyleme, sadece öp beni,* diye düşündü. Öyle hızlı ve sert öp ki düşünmeme fırsat bile verme.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var kadın," dedi Circenn, odayı adımlayıp Lisa'yı oturduğu sandalyeden kaldırdı.

“Evet?”

Savaşçı bir an durup dikkatle baktı. “Ah, bazen kelimelerle aram pekiyi olmuyor,” dedi sonunda. “Tüm hayatım boyunca bir savaşçı oldum, zırvalayan bir ozan değil.” Adam, Lisa’nın başını ellerinin arasına alıp onu kendine yaklaştırdı.

Circenn parmaklarını kadının saçlarının arasına gömüp, yavaşça ve tadına vara vara onu öperken dilini dudaklarının arasından içeri kaydırды. Nefessiz bırakacak kadar uzun ve romantik bir öpüşmeyi bu. Kadının alt dudağı ısırdı, emdi, çekti sonra dilini yeniden sahiplenircesine ağzına daldırdı. Circenn’in elleri sırtından kalçalarına doğru inerken Lisa zevkle inledi. Adam onu umutsuzca arzuluyordu ama kadının da istemesine ihtiyacı vardı. Circenn dilini geri çekip kadının ihtirasla ona gelmesini bekleyerek duraksadı.

Gelmedi.

Circenn içini çekerek bir adım geri çekilip Lisa’ya baktı. “En azından benimle savaş kadın, aynı Bruce’un nişanımızı ilan ettiği gün yaptığın gibi. Unuttuğumu mu sandın?”

Lisa bakışlarını kaçırdı.

Acımasız ol, diye hatırlattı Circenn kendine, *yoksa ellerinin arasından kayıp gidecek*. Lisa’yı yas ve suçluluk duygusuyla kapana kısılmış halde bırakmayacaktı.

Lisa oturmak için yatağa doğru ilerleyince nefesini hafifçe dışarı verdi.

“Ne bekliyorsun Lisa?” Circenn, kadının yanma, yatağa oturdu. Omuz omuza yatakta beraberce oturmalarına itiraz etmemesi adamı memnun etmişti. “Buraya geldiğin gece bana ne dediğini hatırlıyor musun? Hani senin canını alabileceğimden korktuğunda?”

Lisa dikkatle dinlediğini belli ederek baktı.

“*Daha doğru düzgün yaşamadım bile.* Bana söylediklerin bunlardı ve ben bu sözlerde çok şey duydum. Hayal kırıklığı ve pişmanlık duydum. Merak, yeni tecrübelerle açlık ve bunlara asla sahip olamamanın korkusunu duydum. Şimdi ölemem. Daha doğru düzgün yaşamadım bile! dedin bana. Ciddi olduğunu anladım. Bu cesurca yaşamam için bir şanstı.”

Lisa ürperdi. İçinde yükselen yankıyı hissedebiliyordu. *Bu doğru,* diye düşündü meydan okurcasına, daha doğru düzgün yaşamamıştı. Aniden içinde bir öfke dalgası kabardı. Yıllarını duygularını inkâr ederek harcamıştı ve Circenn birkaç basit cümleyle tüm gerçeği göz önüne sermişti. Lisa, adamın duygularını bu kadar kolay anlayabilmesine öfkeleni.

Adamın dudakları üzüntü ve anlayışla kıvrıldı. “Durma, kabul etmediğin duygularından bahsettiğim için bana kız. Neredeyse düşünmeye bile katlanamadığın şeyleri dile getirdiğim için bana sinirlen. Bir parçan annen hasta olduğu için içerlediğinden, o ölürken kendine yaşama izni vermediğini söylediğim için bana öfkelen. Bunun seni parçalara ayırdığını ve acı çekmen gerektiğine inandığın için bana bağır. Annen ölürken aksini yapamayacağına inandığın için bana kız. Şimdi yaşamayı istediğin için bana öfkelen. Ama benimle yaşa, hem de tam anlamıyla.”

Lisa ellerini battaniyenin kıvrımları arasına gömdü. Adamın söylediği hiçbir şeyi inkâr edemezdi. Annesi acı çektiği sürece o da acı çekmeliydi. Her gülümsemesinin Catherine’e karşı bir ihanet olduğunu düşünmeliydi. Annesi ölürken Lisa nasıl olur da gülmeye cesaret edebilirdi? Böyle bir durumda nasıl bir canavar mutlu olabilirdi? Yine de arada bir gülümsüyor hatta kahkaha bile atıyordu ama ardından kendinden nefret ediyordu. Circenn haklıydı - Lisa’yı tutan buydu. Mutlu olmaya hakkı olmadığına inanıyordu.

“İşlemediğin günahlardan dolayı kendini cezalandırmaya devam edecek misin? Bedelini ödediğini hissedene kadar daha ne kadar acı çekmen gerekiyor? Ömrün buna yetecek mi?”

Kadının göz kapakları gözlerini korurcasına kapandı.

“Sana sunduğum aşkı kabul etmek bu kadar mı yanlış olurdu? Al, hayatım yaşa, onu içine çek ve hayattan intikamını al.”

“Lanet olsun sana,” diye fısıldadı Lisa.

“Bunu söylerken ne düşünüyorsun? Kadın, konuşabileceğin tek kişi benim. Seni temin ederim seni anlayacağım. Düşündüklerinin ya da hissettiklerinin ne kadar rezil olduğu umurumda değil. Duygular, hisler - hiçbirini yanlış ya da doğru olamaz. Onlara değer biçilemez. Onlar duygu. Hislerini yanlış diye etiketleyerek kendini onları görmezden gelmeye zorluyorsun. Ancak en çok ihtiyacın olan hissetmek, bırak onların ateşiyle yan ve hayata dön. Ailene olanlardan sen sorumlu değilsin. Ama bir şeyler hissettiğin için kendini cezalandırmak... Kadın bu çok yanlış. Kızgınsın ve bunda utanacak bir şey yok. Genç ve hayat dolusun, bunda da utanacak bir şey yok.”

Lisa sanki çaresizce ona inanmayı istiyormuş gibi baktı.

“Bu senin suçun değil Lisa, ne kaza ne annenin hastalığı ne de buraya getirilmen. Kendini bırak. Ayağa kalk Lisa. Benden istediğin neyse onu al. Yaşa.”

“Lanet olsun sana,” diye tekrarladı Lisa başını sallarken. Uzun süre reddettiği duygularla şimdi neredeyse boğuluyordu.

Oturduğu yerde adamın söyledikleri Lisa'nın zihninde yankılanıyordu. Derken başının içinde yankılanan başka bir ses onu ürküttü, çünkü bu ses annesi Catherine'in sesine benziyordu: *Daha fazla cezalandırma kendini. O haklı, biliyorsun. Kendine ne yaptığını görmedim mi sanıyorsun? Yaşa Lisa.*

Elleri titriyordu? Yapabilir miydi? Nasıl olduğunu hatırlı-

yor muydu? Başına iyi bir şey geleceğine inanmayı reddettiği bunca yıldan sonra, aşktan korkmayan bir kadın olarak hayallerinin peşinden gidebilir miydi?

Lisa bakışlarını savaşçıya çevirdi. Vahşi, çoğu modern erkekten daha uygar olan muhteşem İskoçyalı. Duvarlarından kurtulması için çabalayacak kadar onu önemseyen biri. Asla daha iyisini bulamazdı.

Yaşa, dedi içinden Lisa.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı kadın. Ayağa kalkarken sanki yirmi birinci yüzyılın Lisa'sını da yataкта oturmuş kollarını yastığa sarmış halde, kendi ihtiyaçlarını şiddetle reddederken bırakmıştı.

"Elbiseni çıkar Lisa."

Kadının soluğu ciğerlerini tırmalayarak çıktı.

"Elbiseni çıkar dedim."

"Peki ya sen?"

"Bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Bırak seni seveyim kadın. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Lisa zorlukla bir nefes aldı. Circenn, kadının gerçekten de görüldüğü kadar karmaşık olduğunu gördü, yine de onu arzuladı. Lisa elbisesini çıkarırken kozasından da sıyrılıyordu ve kollarını uzatarak Circenn'i çağırırdı. Bunu birlikte yapabilirlerdi.

Lisa'nın elbisesini çıkartmaya çalışan parmaklar sert ve beceriksizdi ama çevikti.

"Seni istiyorum. Senin için buradayım. Kendimi sana adayacağım."

Kendimi sana adayacağım... Circenn'in sözleri aklına geldi ve Lisa böyle olmasını istediğini anladı. Bu adam için soyunmak, ona bedenini sunmak ve kendisine karşı hissettiğini bildiği arzuyu görmek istiyordu. Adamın ona önerdiklerine

ulaşıp tadına varmak, ona öğretecekleri, tattıracağı zevk ve sırlarını paylaşmak için şehvet dolu bedenini ona teslim etmek istiyordu. Lisa'nın istediği bunlardı.

Yaşamak.

Kadının elbisesi zeminle buluştu.

“Dur!” Circenn hareket etmeden oturdu, mor sutyeni ve külotuyla mum ışığında bembeyaz görünen Lisa'ya baktı. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. Lisa daha önce bir erkekten böyle bir ses çıktığını duymamıştı ama adamın ona aynı bu şekilde bakıp, bu sesi defalarca çıkarmasını istediğini fark etti.

“Devam et,” dedi adam sonunda, “ama daha yavaş ol kadın. Bana bedenle işkence yap. Seni istediğimi biliyorsun, bunu kullan. Bu senin pek çok gücünden biri.”

Lisa kadın olarak böyle bir güce sahip olmanın heyecanını fark edince heyecanlandı. Adam kadını gücünü kullanması için onu davet ediyordu ve Lisa'nın da istediği buydu. Hayalini kurduğu fanteziler aynı böyleydi: dişiliğini kullanarak kışkırttığı, kendisini çekici bulan bir erkekle çılgınca beraber oluyordu.

Omzundan sutyen askılarını kaydırarak yavaşça soyunmaya başladı. Circenn'in gözleri, Lisa yumuşacık terliklerini ayağından çıkarıp tekini ona doğru attığında parladı. Terlik yavaşça göğsüne çaptığında adam hızla yutkunup ayağa kalkmak için hareketlendi.

“Hayır. Hoşuma gitti. Bana cesaret verdin. Kendimi tanıma izin ver,” dedi Lisa.

Circenn yeniden yatağa oturdu ama her an harekete geçmeye hazırdı. Bir parça dantel süzülüp yere düştü, derken bir tane daha ve Lisa nefesini tutarak adamın karşısında durdu. Parlatılmış aynada adamın önünde duran yansımasını gördü

ve bir parça sağa kaydı. *Mükemmel*, diye düşündü: Şimdi tamamen giyinik erkeğini, geniş omuzlarını, kaslı sırtını, yatağı ve çırılçıplak haldeki kendini görebiliyordu. Bu oldukça tahrik edici ve erotikti, adamın tümüyle giyinik olması gerçeği arzularını garip bir biçimde yoğunlaştırıyordu.

“Arkanı dön.”

“Ne?” dedi Lisa soluk soluğa, soğukkanlı duruşunu neredeyse kaybedecekti.

Tatlı tatlı gülmüsedı. “Sen mükemmelsin kadın. Bana arkanı dön ve güzel vücudunun her yerini göster. Haftalardır bunun hayalini kuruyordum.”

Lisa yutkundu, bunu yapabileceğinden emin değildi. Ya arkasından bakınca şişman olduğunu düşünürse? *Erkekler arkandan bakarken asla şişman olduğunu düşünmez*, demişti Ruby bir keresinde. *Sadece görebildikleri için çok mutlu olurlar.*

“Gel kadın. Saçların sırtından aşığı dökölürken düşündüğüm gibi kavisli mi bilmek istiyorum. Muhteşem kalçalarını göster. Uzun güzel bacaklarını göster. Öperek tadına varacağım her yerini bana göster.”

Sözleri fazlasıyla ikna ediciydi; hangi kadın böylesi bir vade karşı koyabilirdi? Lisa derin bir nefes alıp arkasını döndü. İstırap verici sessizlikle geçen birkaç dakikanın sonunda Lisa, endişeyle omzunun üzerinden arkasına bakıp aynadaki yansımalarını görmeye çalıştı. Adam yatakta dizlerinin üzerine çökmüş Lisa’yı dikkatle inceliyordu.

Adam siyah gözlerini kaldırıp kadının gözlerine baktı. Yüzündeki ifade vahşi ve sahipleniciydi. Lisa’ya on dördüncü yüzyıldaki en güzel kadın olduğunu hissettiriyordu. Circenn ayağa kalkıp Lisa’yı arkasından yakalayıp sertçe kendine çekti. Adamın üstündeki sert kumaş hassas cildini uyarırken Lisa

tam anlamıyla eriyordu. Circenn sıkıca asılıp kadının çıplak kalçalarını kendisine doğru çekti. Lisa hem kumaşın dokusu hem de altında hissettiği erkeksi uzantının sertliğiyle kendini kaybetti. Adamın uyanan erkekliğini hassaslaşan kadınlığına bastırışını hissederek irkildi. Lisa'nın nefesi kesilmişti.

Circenn'in elleri kadının belinden sırtına doğru çıktı, göğüslerini önce saygıyla sonra kaba bir heyecanla kavradı. Lisa'nın göğüs uçları odadaki soğuk havanın da etkisiyle sertleşmişti ve Circenn parmaklarıyla okşadığında neredeyse çığlık atacaktı. Lisa kalçalarını keyifle kıvrırken, adamın dikleşen göğüs uçlarıyla ilgilenmesini istediğini fark etti. Circenn göğüs uçlarını sıkarken, dünya Lisa'nın ayakları altında sarsılmaya, kendisi ve erkeğinden başka kimse kalmayınca kadar küçülmeye başladı. Bir kadın ve erkek arasında ne yaşanabilirse onunla birlikte yaşamak istiyordu.

"İşte bu. Beni ne kadar istediğini göster." Circenn onu kendine çekip hafifçe sallanırken Lisa bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissetti. Kelimelere gerek kalmadan vücudu yalvarmaya başlamıştı.

Circenn bir kolunu kadının beline dolayıp boynunu ısırdı, teni dişlerinin arasındaydı. Savaşçı duruma tamamen hâkimdi. Diğer eli kadının ağzını buldu ve parmağını aralık dudaklarından içeri kaydırды. Lisa diliyle adamın parmağına dokundu, dudaklarını kapayıp onu keyifle emmeye başladı.

Circenn, kadını yavaşça göğsünden iterek yatağın ayakucu- na yönlendirdi onu.

"Otur."

Lisa nefes nefese oturdu, o kadar tahrik olmuştu ki kalçalarının ve göğsünün acıması bile ona zevk veriyordu. Sert, istediği buydu, sert ve güçlü bir şey ve Circenn'i istiyordu.

Circenn bacaklarını aralayarak, karanlık gözlerle kadının önünde durdu. Adam avuç içleriyle kadının göğüslerini yoğurdu, nasırları hassas uçlarını aşındırıyordu. Lisa bedeninin savaşıya cevap verişini hayranlıkla izliyordu. Adam dizleriyle bacaklarını tamamen ayırdığında kadının sol kasığındaki ben onu gafil avlamış gibi görünüyordu. Savaşçı dudaklarını ıslattı ve Lisa onun baktığı yerleri defalarca öpeceğini anladı.

Circenn bakışlarını kadının üzerinden ayırmadan onun için soyundu, bunun zevki daha ıstıraplı hale getireceğini biliyordu. Adamın hareketlerinin Lisa üstünde hipnotik bir etkisi vardı. Çıplak olsa ve ona çabucak sahip olabilecek olsa da Circenn işleri söz verdiği gibi yapıyordu, her şey Lisa'yla ilgiliydi. Fantezilerindeki gibi her şey yavaşça ilerliyordu. Zaten kazanmış olduğu gerçeğine rağmen, Circenn hâlâ onu kazanmaya çalışıyordu.

Lisa çırılçplak karşısında duran adamı görünce utanarak gözlerini kapadı. Ardından derin bir nefes alıp yeniden açtı, sadece görmek için. Çok güzel, diye düşündü Lisa. Daha önce bir erkeğin bu kadar güzel olabileceğini düşünmemişti. Karnındaki sert şişkinlikler kasıklarının altında dalgalanan ince kaslara iniyor ve bacaklarının arasındaki mutlak erkekliğe hükmediyordu. Karşısındaki bu manzara, Lisa'nın karnında garip bir boşluk hissi duymasına neden oldu. Adamın tamamen uyanmış olan erkekliği kalın ve uzundu. Koyu pembe ve pürüzsüzdü, erkekliği boyunca güçlü bir damar vardı. Sıcak... hayır, alev gibi yanıyor olmalıydı ve ellerinin arasında ipek gibi kayacağından emindi.

Lisa daha iyi görmek için yaklaştı ve adamın penisi seğirince yanağına süründü. Gülümseyerek önünde dikilen adama bakarken nefesi kesildi.

Circenn büyülenmiş gibi bakıyordu, ifadesi o kadar sahipleniciydi ki genç kadın soluk soluğa kaldı. Bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. *Cesur ol*, dedi Lisa kendine. *Cesur ol ve kendini serbest bırak, düşlediğin her şey gerçekleşmek üzere. Hayatı kucakla Lisa.*

Elini adamın erkekliğinin etrafına sardığında, tıpkı düşündüğü gibi parmakları birbirine kavuşmadı. Ürpertiyle adamı tamamen içine alıp alamayacağını düşündü. Dokunuşu adama keyif vermişti, Lisa'nın dudakları keyifle kıvrıldı. Elini sıkıp aşağı yukarı kaydırmaya başladı.

Circenn'in erkekliği çok sert ama derisi bir o kadar da yumuşak ve hassastı; çok güçlü ama bir kadın karşısında bir o kadar zayıftı. Lisa adamın tadının nasıl olduğunu merak ederek dudaklarını yaladı. Tuzlu mu? Tatlı mı? Başını eğip dudaklarını hafifçe ucuna sürdü. Dudaklarının sadece bir kez aralanması, dilinin hafifçe dokunuşu tadını almasına ve merakını gidermesine yetmişti.

Biraz tuzlu ve baharatlı, diye düşündü Lisa, dilinin üzerindeki lezzeti anlamaya çalışarak. Eli hâlâ hareketsiz duruyordu. Lisa'nın zihnini uyuşturan o baharatlı kokusu erkekliğinde daha yoğundu. Lisa bir yandan rahatlarırken, bir yandan da fena halde uyarılmıştı. Circenn'in neden hareketsiz kaldığını merak edip başını kaldırdı ve adamın yüzündeki vahşi görüntü karşısında hayrete düştü.

Savaşçı kadını kollarına alıp yatağa yatırdıktan sonra kendisi de üstüne uzandı. "Kadın seni öyle çok seveceğim ki yatağımdan uzaklaşamayacaksın," dedi öpmeden önce.

Lisa ağzını erkeğin ağzına yaklaştırıp ateşli bir arzuyla cevap verdi.

"Yavaş yavaş." Circenn biraz geri çekildi ve dayanılmaz bir

yumuşaklıkla dudaklarını kadının dudaklarına sürdü, bir kez, iki kez, onlarca kez. Lisa dudaklarını, erkeğini daha fazla arzuladığını göstererek araladı. Circenn usulca güldü ve dilinin ucuyla kadının dudaklarını yaladı. Lisa adamın dilini ağzıyla yakalamak için çılgınca çabaladı.

“Ellerini başının üzerine koy kadın ve şunu bil ki eğer onları orada tutmakta zorlanırsan bir parça kumaş kullanmak beni memnun edecektir,” diye mırıldandı.

“Ne? Beni bağlamak mı istiyorsun?” diye bağırdı Lisa, hafif bir şokla. Dudaklarına değen adamın dudaklarının verdiği bu tepkiyle hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

“Bu öneriyi geri çevirmek istemem.” Adamın kahkahası boğuk ve erotikti. “Ama kadın şimdi ellerini vücudumda dolaştırmamanı istiyorum. Hiçbir şey yapmana gerek yok, seni temin ederim ben yaptıklarımın zaten müthiş keyif alıyorum.”

Uzan ve izin ver sana zevk vereyim, diyordu adam. Öldüm ve cennete mi gittim? diye düşündü Lisa. *Onun istediği bu mu?* Fantezisinde, âşıkları her zaman baskın taraf olurdu ve bitkin düşene kadar sevişirlerdi. Lisa şimdi itaatkârca ellerini başının üstüne kaldırdı. Bu hareketi kadının göğüslerinin de yükselmesine sebep olmuştu ve Circenn göğüslerinin arasına daldı.

Ardından Lisa yanmaya, göğüs uçları adeta alev almaya başladı. Circenn, kadının göğüsleri şişene kadar ısırdı, yaladı. Lisa’nın göğüslerini kavradı, ardından Circenn dilini ikisinin arasındaki yumuşak derin oyukta gezdirdi, sonra iki meme ucunu da ayrı ayrı öptü. Kadının karnını dişledi, kalçalarını ve bacaklarının en üst kısmında yumuşak tüylerle kaplı kasıklarını öptü. Burada Lisa’nın cildi inceliyor ve hassaslaşıyordu.

Adamı kasığının içindeki küçük bene ateşli öpücükler kon-
durdu. kadife dilini üzerinde gezdirdi ve Lisa içgüdüsel olarak
onu yönlendirmek için vücudunu kavisle kaldırdı.

Circenn tadına bakmak için dilini uzattı, Lisa arzuyla bede-
nini kaldırırken elleriyle bacaklarının arasındaki başı kavradı.
Adam dilini yumuşak darbelerle, sonra hızla ittirerek kadının
en hassas noktalarında gezdirdi. “Ah, Tanrım!” Lisa zevkle in-
ledi. Vücudu gerildi, kıvrıldı, sarsıldı ve Lisa düşerken Circenn
gözlerinde daha fazlasını vaat eden bakışlarla onu yakalamak
için oradaydı.

Adam bir parmağını içine kaydırınca Lisa çaresizce kasıldı.
Bunun daha önce hissetmediği bambaşka bir duygu olduğunu
fark etti. Bunun sadece daha fazlasını vadeden bir ön gösterim
olabileceğini hissetti.

“Sıkı. Çok sıkısin kadın. Gevşemen gerek ve ben bunu ba-
şarmak için sadece tek bir yol biliyorum.”

Küçük beni öperken adamın dudakları yeniden yanmaya
başladı, kadifemsi öpücüklerini kadının ayak bileğinden par-
maklarına kadar kesmedi ve ardından aynı kavurucu yavaşlık-
la başladığı noktaya geri döndü. Circenn, Lisa’nın aşağıya in-
mesine izin vermeye yetecek kadar rahatladığından emin oldu.

İki parmak.

Tamamen!

Üç. “Rahatla kadın. Daha fazla canını yakmak istemem.
Ben- ”

“Biliyorum,” dedi Lisa nefes nefese. “İstemiyorsun. Görü-
yorum.” Hem zevkle titriyor, hem de biraz korkuyordu.

Savaşçının elleri sihirliydi; Lisa’nın vücudu açıldı ve par-
maklarını çekince yeniden daraldı. *Acı, dayanılmaz acı.*

“Lütfen,” diye inledi Lisa.

Circenn kendini kaldırıp kadının bacakları arasındaki yerini aldı. Ama içine girmede - Lisa'yı dudaklarından arzuyla öptü, o kadar şiddetliydi ki dişleri birbirine çarptı. Lisa bu konuda beceriksiz olabileceğini düşünürdü ama erkeğin altında tam bir vahşiydi. Vücudunu yay gibi gerip, sertçe pozisyonunu aldı.

“İçime gir,” diye yalvardı Lisa.

Circenn güldü. “Sabırsız kız.”

“Evet, sabırsızım. İçime gir.”

“Emredersiniz leydim,” diye fısıldadı Circenn.

Yavaşça kadınının derinliklerine doğru ilerledi. Lisa'nın başta hissettikleri tuhaftı ve adamı içine alamayacağını sandı. Savaşçının ikinci itışı acı vadediyordu. Üçüncü ve dördüncüsü acı doluydu ama yedinci ve sekizinci de Lisa cennetle buluştu. Genç kadın gözlerini kapadı ve tüm dikkatini içindeki penise verdi. Hayatı boyunca Hiç böyle bir baskı ve böyle bir tatmin hissetmemişti. Sonsuza kadar orada kalabilirdi.

Birlikte yavaşça sallanmaya başladılar. “Sık beni,” diye fısıldadı Circenn.

“Ne?”

“Kaslarınla.” Lisa boş boş bakınca Circenn gülmesi için onu aniden gıdıkladı. İçindeki kaslar kasılınca Lisa anladı.

“Böyle sıkmamı mı istiyorsun?”

Heybetli savaşçı tamamen içindeydi. “Sık.”

Hissedilebilecek en olağanüstü duyguydu. Lisa kaslarını, adamın erkekliğini sarıp gevşetmek için kullanabilirdi. Her kasılmayla tehlikeli bir biçimde zirveye yaklaşıyordu.

“Bu seni tahrik ediyor mu?” diye sordu Circenn.

“Ah, evet,” diye mırıldandı Lisa.

Circenn her kasılmanın tadına vararak yavaş yavaş çekildi ve ardından kadınlığını hızla doldurdu.

Gece daha yeni başlıyordu ve adam ilerleyen saatlerde kadınla yapmak istediği onca şey arasından pek azını gerçekleştirebilmişti.

Circenn'in umduğu gibi, kadının yatak odasında da doyumsuz bir merakı vardı. Tutkuyla dolu, vücutların birbirine akıp kalplerin deli gibi çarptığı uzun gece boyunca oldukça istekliydi.

Circenn kollarını yatakta kadının iki tarafına koyup ileri geri hareket ederken, başını geriye atıp kendinden bir parçayı müstakbel eşinin derinliklerinde kaybetti ve neredeyse iki büküm oldu. Karın kasları sertçe kasılırken savaşçının kalbi hızla atmaya başlamış, sanki başı çatlıyormuş gibi hissetmişti. Tüm hayatı boyunca çocuk sahibi olmayı reddederek bir kadının içine boşalmayı reddetmişti. Öncelikle buna hazır değildi ve ikinci olarak Adam Black'in ona yaptıklarından dolayı bunu hiç istememişti.

Ama Circenn bu defa tüm korkularını bir kenara atarak bunu yaptı. Lisa'nın içine girdiği anda ikisinin hayatını bağlayan bir bağ hissetmişti, sanki ruhları arasında kendinden bir parça onun içine sızarken kadından bir parçanın da kendi içine sızmasına izin veren bir kanal açılmıştı. Bedeni, zihninin sihirle dolu bir parçasına doğru bir tünel açarken yandı. Bu sanki içinde kükreyen kör edici beyaz bir ateşin patlaması gibiydi.

Hayatı boyunca tecrübe ettiği en inanılmaz duyuydu.

Birdenbire Circenn, kadının aldığı zevki, hatta bunun acısını unutmamasına yardımcı olduğunu ve ilk seferinin bu kadar muhteşem geçmesini sağladığı için minnettar olduğunu bile hissetmeye başladı.

Hmm, diye düşündü savaşçı, bu yeni bağdan hoşlanmıştı.

Bakışlarını ona çevirince Lisa'nın da aynı şeyleri yaşadığını anladı. Ama genç kadın bunun nedenini bilmiyor, ilk cinsel beraberliği olduğundan bunun sevişmenin doğal bir sonucu olduğunu düşünüyordu - ihtiras dolu gözleri kocaman açılmıştı.

Circenn bu tuhaf bağın kurulmasına neyin neden olduğunu bilmiyor, Lisa üzerinde nasıl etkiler yaratacağını merak ediyordu. Kendisini değiştirenin ölümsüzlük iksiri mi olduğunu, onu içtiği için mi bir kadının içine boşaldığında böyle bir bağ oluştuğunu merak etti.

Savaşçının kendisiyle ilgili anlamadığı birçok şey vardı.

Ama sonra merak etmemeye başladı, müstakbel eşini kollarının arasına alıp yüzyıllardır hayatında ilk defa huzuru hissetti.

Lisa, başını Circenn'in göğsüne koymuş uzanırken ondan bu kadar çok şey almasına karşın yine de bu inanılmaz adamı ona veren Tanrı'yı düşünüyordu.

Sevişmenin karşısındaki erkeğin duygularını bu kadar çok algılamasına neden olabileceğini hiç bilmiyordu. Sanki biri içinde bir düğmeye basmıştı: göz kamaştırıcı beyaz bir ateş içini doldurmuş ve aniden erkeğin duygularını hissedebilir olmuştu. Öyle ki adamın kendisi için endişelendiğini ve onu tatmin edip edemediğini düşündüğünü bile hissedebiliyordu. Bu garip bir farkındalıktı.

Lisa daha önce kimse ile böyle bir bağ kurmamıştı, hatta onu içinde taşıyan annesiyle bile.

Circenn ile birlikte tüm zevkleri sorgulamadan yaşayacağına dair söz verdi, çünkü bu beraberliğin ne kadar süreceğini kimse bilemezdi. Kalesine bir ek yaparken bir kayanın altında kalabilirdi, bir sürü farklı şekilde zarar görebilirdi, savaşta ya-

ralanabilirdi - Ah! Lisa Haziran ayında olduklarını hatırladı, büyük Bannockburn savaşı birkaç hafta uzaklarındaydı.

Müstakbel kocası savaşa gidemezdi, Lisa buna izin veremezdi. Şans eline henüz geçmişken, birkaç unutulmaz hafta geçirdikten sonra Circenn savaşta ölürse, Lisa on dördüncü yüzyılda bir başına kalabilirdi. Parmaklarını adamın eline ke-netledi.

“Ölmeyeceğim kadın,” diye fısıldadı adam.

“Bir şeyleri lanetlemenin yanında zihin de mi okuyorsun?” diye sordu Lisa şaşkınlıkla.

“*Nay*. Ama hislerin oldukça gürültülü. Korktuğunu biliyorum. Terk edilmekten korkuyorsun. Elimi sıkıca tuttuğun an korkularının ne olduğunu tahmin edebildim. Baban gibi erkenden ölecek miyim diye düşünüyorsun.” Circenn sanki aralarındaki bu yeni bağ sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu. Bunu kabullenmek Lisa için kolaydı, çünkü bunun çiftleşmenin olağan bir sonucu olup olmadığını biliyordu.

“Ama ölebilirsin,” dedi Lisa. “Yakında savaş-”

“Şişş!” Circenn kadınına yanına çekti, bir yastığı paylaşarak yüz yüze yatarlarken burunları birbirine değiyordu. “Sana ölmeyeceğime dair söz veriyorum. Bana güveniyor musun?”

“Evet. Ama anlamıyorum. Birisi nasıl olurda ölmeyeceğine dair söz verebilir? Hem de bunu kontrol edemezken.”

“Bana güven. Benim için endişelenme Lisa. Bunlar boş korkular. Sadece benim ne zaman öleceğimi bildiğime dair eşsiz bir yeteneğim olduğunu bil ve yakın bir zaman da ölmeyeceğim.”

Lisa sessiz kaldı ve Circenn onun ürperdiğini hissetti.

Genç kadının söylediklerinden fazlasını duyduğunu, kelimelerin arkalarındaki niyeti hissedebildiğini biliyordu. Arala-

rındaki bu yeni bağ sanki ruhları birbirine dokunuyormuşçasına kelimelerin ötesine geçiyordu. Bu bağ aracılığıyla sözlerdeki gerçeği işiten Lisa, bunun neden ya da nasıl olduğunu anlamasa da rahatladı. Aralarındaki bu tuhaf bağdan keyif alan Circenn, kadına sıkıca sarıldı. Lisa'nın korkularından uzaklaşıp rahatladığını, dudaklarını ıslatıp kıskırtıcı bakışlar atmasından anlamıştı.

Circenn'in daha sonra olacakları bilmesi için kelimelere ihtiyacı yoktu.

Bölüm 21

Adam Black zamanın tozlarını elemiş ve onları Morar adasına atmıştı. Burada bir gün rahatlayabilir ya da gelişmeleri düşünüp, duruma nazikçe el atmasının nerede gerekeceğine karar verebilirdi. İşler yolunda gidiyordu ve şu ana kadar başardıklarını kaybetmeye niyeti yoktu. Lisa yasını tutarken odasında kaldığında bir parça endişelenmişti ama genç kadın düşündüğü kadar güçlü ve âşık olmaya hazırdı.

Banyo yaparken ne kadar da tatlıydı, diye düşündü gülümserken.

Adam ayakları kumsala değerken çıplak olmayı diledi ve ardından yorgunluktan bitap düşene kadar ipeksi sıcak kumlara parmaklarını gömerek dolaştı. Bir defasında California sahilinde gerçek biçiminin tüm ihtişamıyla çıplak yürümüştü. Binlerce insan bu erotik görüntüden dolayı kelimenin tam anlamıyla alev alev yanmıştı.

Adam kendisi olmaya bayılıyordu.

Güneş kaslı sırtına vuruyor, tropik rüzgâr saçlarını uçuruyordu. O kendi dünyasını seven bir pagan tanrısıydı - olunacak daha güzel bir yer yoktu.

Çoğu zaman.

Koydan bir gemi geçti. Adam gülümsedi ve el salladı. Geminin zavallı yolcuları adayı göremiyorlardı, çünkü egzotik ada kelimenin gerçek anlamıyla görünmüyordu. Peri adaları böyleydi - hem ölümlülerin dünyasındaydı hem de yoktu. Bazen bir ölümlü her iki dünyayı da görebilirdi ama bu yaratıklar çok nadirdi ve çoğunlukla doğumlarının hemen ardından *Tuatha de Danaan* tarafından riskleri azaltmak için kaçırılıyorlardı. Manannan kendi halkına ölümsüzlük iksirini verdiğinden ve ciddi müzakereler yaptığından beri, *Tuatha de Danaan* insan dünyasına ayak basmada daha temkinli davranıyordu.

Yine de, diye düşündü Adam, kendisi gibi yarı tanrı olanların bile dayanamadığı zamanlar oluyordu. İnsanların dünyasının onu büyülüyor olması, bir zamanlar onlara hatırladığından daha çok benzediğini düşündürüyordu. Ancak zaman Adam'ın anılarını soluklaştırmıştı.

“Yine hangi eğlencenin peşindesin?” diye mırıldadı arkasından Aoibheal, periler kraliçesi.

Kraliçe yanına geldi, uzun güzel bacaklarını ona uydurarak önlerinde beliren kırmızı yastıklara doğru Adam'ı yönlendirdi. Kendisi yumuşak yastıkların üstüne kurulurken, Adam'a da yanına oturmasını işaret etti. Kraliçe kendisine özel olarak serpilten altın tozuyla parlıyordu. Adam bunun bir tür afrodizyak olduğundan ve dokunan kişinin cildine nüfuz ederek kadını reddedememesine neden olduğundan şüpheleniyordu.

Kraliçe onu yakınına çağırınca şaşkınlığını gizledi. Krali-

çe cennetini paylaşmak için onu davet etmeyeli sayısız zaman geçmişti. Neyin peşindeydi? Adam, kraliçesinin yanına sokulurken kadın vücudunu ona yasladı. Aceleyle insan ürpertisine benzer bir nefes verdi Adam.

Onun *Tuatha de Danaan* kraliçesi olmasının bir nedeni vardı: onun gücü yüceydi ve muazzam bir cazibesi vardı. Erotikti, birçokları onu korkutucu buluyordu. Bir ölümlü onun kollarında hayatını kaybedebilir, arzusuyla bitkin düşebilirdi. Adam'ın ırkının erkekleri bile onun odasından değişmiş olarak çıkarlardı.

“Endişelenmenize gerek yok kraliçem, ben boş vakitlerimi Circenn ile geçiriyorum.” Karşı koyamayıp, kraliçenin altın rengi meme ucuna bir öpücük kondurdu.

Aoibheal ona bakarken tuhaf gözleri parladı, başını yumuşak yumruğuna yasladı. Diğer eliyle Adam'ın saçlarını avuçlayarak başını göğsünden kaldırdı. Yaşlanmayan kadim yüzündeki gözlerinde egzotik bir çekicilik vardı. “Kadını bilmediğimi mi sanıyorsun? Yine aynı şeyi yaptın. Sınırlarımızı daha ne kadar zorlayacağını düşünüyorsun?”

“Onu zaman içinde ben getirmedim. Bu benim işim değil. Circenn bir şeyi lanetledi ve bunun sonucu olarak da kadın yüzyıllar ötesinden geldi.”

“Anlıyorum.” Kraliçe uzun, ince vücudunu tembelce esnetip, göğüsleri sadık hizmetkârına doğru uzattı. “Lütfen bana hatırlat, Circenn Brodie'ye nasıl lanet yapılacağını kim öğretti?”

Adam suçunu sessizce kabullendi.

“O lanetli nesnenin tam olarak nerede ve ne zaman bulunduğuyla alakalı olmadığına dair bana yemin et. Bir parça bile müdahalede bulunmadın mı?”

“Savaşta kaybolduğundan beri hiç dokunmadım.”

Kraliçe hafifçe güldü. “Ah, her zamanki Adam, itiraf etmek yerine küstahça saklamaya çalışıyor. Onu gördüm. Brodie’ye gittim ve kadını inceledim. Onu biraz... ilginç buldum.”

“Onu rahat bırak,” diye çıkıştı Adam.

“Yani rahatça İskoçyalı lordu suçlamana rağmen bu işle bir ilgin var.” Kraliçe başını eğip soğuk bir bakış fırlattı. “Bir daha müdahale edemeyeceksin. Onu başka bir bedenle ziyaret ettiğini biliyorum. Eirren artık onun dikkatini çekmeyecek. Hayır.” Adam itiraz edecek gibi olduğunda kraliçe elini kaldırdı. “Amadan Dubh, bundan böyle, ben izin vermediğim sürece yanımdan da Morar adasından da ayrılmayacaksın.”

Adam tıslarcasına, “Bu ne cüret!” dedi.

“Her şeyi yapabilirim, zaman zaman unutsan da ben senin kraliçenim. Benim üstünlüğümü kabul edebilirdin ama aksine defalarca bana meydan okudun. Çok ileri gittin. Circenn Brodie’yle aramızdaki en ciddi anlaşmalardan birini bozdun ve şimdi de uzlaşmaya çalışıyorsun. Bunu hoş göremem.”

“Kıskanıyorsun,” dedi Adam acımasızca. “Sen gücenmişsin-”

“Bu doğal değil!” diye tısladı Aoibheal. “Sen böyle bir bağ kurmazdın! Bu senin tarzın değil!”

“Buna uzun zaman önce başlandı ve yarım kalamaz. Beni engelleyebileceğini sanma. Muhakkak bir yolunu bulacağım.”

Aoibheal altın yaldızlı bir kaşını kaldırdı. “Sanmıyorum Amadan, ben izin verene kadar yanımda kalacaksın. Verdiğim emir gayet açık. Bunu düşün. Bulabileceğin zayıf bir nokta yok.”

Adam, onun söylediklerini düşündü. Emri basit, doğrudan ve kusursuzdu. Kadının birkaç kelimeyle onu nasıl köşeye sıkıştırdığını kavradığında gözleri hayretle açıldı. Kraliçe izin verene kadar Adam ne onu ne de adayı terk edebilirdi.

“Ama onlar yaptıklarını mahvedecekler.”

“U'murumda değil. şu andan itibaren onların hayatında hiçbir gücün yok. Amadan Dubh, senden zamanda seyahat etme yeteneğini alıyorum.”

“Dur!”

“Bana itaat et ve yorucu itirazlarına son ver.”

“Seni *kaltak*.”

“Bu söylediğin yüzünden senden dünyaları karıştırma yeteneğini de alıyorum.”

Adam sesini çıkarmadı, yüzü kül gibi olmuştu. Kraliçe isterse ondan her şeyi kolayca alabilirdi.

“Bitti mi?” diye sordu kraliçe yumuşakça.

Adam başıyla onayladı, şu anda konuşma konusunda kendine güvenmiyordu.

“İyi. Her şey bittiğinde seni özgür bırakacağım. Seçimlerini bitirdiklerinde. şimdi gel buraya aptal, kraliçeni nasıl memnun edeceğini hâlâ hatırlıyor musun göster. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çabala çünkü beni fazlasıyla kırdın ve bunu düzeltmen... *mmm*.”

Robert Bruce öfkeliydi. Yol yorgunu, tuhaf haberci sefil bir halde önünde dururken ölümcül darbeyi bekliyordu. Bruce'un kılıcına göz attı, kral onu kınından çektiği anda adam muhtemelen onurunu ve cesaretini kaybedeceğini bu yüzden yalvarıp daha da beteri kaçaçağını hissediyordu.

“Kardeşimin aklından ne geçiyordu?”

“Ne olduğunu bilmiyorum,” diye cevap verdi haberci dalgınlıkla. “Viskiyle iyice sarhoş olmuşlardı.”

“Yine İngiliz'le mi içmiş?” Robert'ın dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

Konuşmaya korkan haberci başıyla onayladı.

“Benim savaşıım için yer ve zaman belirlemeye nasıl cüret eder?” diye haykırdı Robert. Habercinin anlattıklarına inanamıyordu: İngilizler’in elinde olan Stirling Kalesi’ni kuşatma görevinde olan kardeşi Edward, bir İngiliz ile bahse girmişti. Bahis! İçki yüzünden bir meydan okumaya dönüşmüştü ve ortaya atılan ganimet Stirling’den çok daha kıymetliydi.

Ödül yenilginin itirafıydı ve taç için savaştan geri çekilmeydi. Robert neredeyse krallığın ellerinin arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Adamları henüz savaş için hazır değillerdi. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

“Belki de adamlarını hafife alıyordundur,” dedi Niall McIlloch. “Genellikle şimdinin doğru zaman gibi gelmediğini bilirim ama belki de öyledir.”

Robert öfkeli bir bakış attı ve sonra, “Tam olarak ne konuşuldu?” diye sordu, rengi kül gibi olan haberciye.

Haberci irkildi. Yardım arayan gözlerini loş çadırın içinde gezdirdiyse de yardım eden olmadı. Mavi gözlü Berserker kardeşler - sanki tüm bunlar bir adamın korku denizinde boğulması yetersizmiş gibi gölgelerin arasından habercinin her hareketini izliyorlardı. Haberci içini çekti ve kaderine boyun eğip kralını çileden çıkaracak konuşmayı anlatmaya başladı.

“Stirling kuvvetlerinin mevcut komutanı Sör Philip de Mowbray, kardeşinizle şu koşullarla bir bahse girdi: Eğer İngiliz ordusu yaz gündönümüne kadar Stirling Kalesi’ne üç kilometreden fazla yaklaşamazsa, kaleyi size ve kardeşinize bırakıp İskoçya’yı terk edecek ve bir daha geri dönmeyecek. Eğer ordu Stirling’e ulaşırsa, o zaman siz İskoçya’nın bağımsızlığı için savaşmaktan vazgeçeceksiniz.”

“Ve benim yarım akıllı kardeşim bunu kabul mü etti?” diyerek kükredi Robert.

“Aye.”

Robert başını salladı. “Bunun anlamını anlayamıyor mu? Kral Edward’ın İngiltere, Galler, İrlanda, Fransa’daki bulabileceği tüm paralı askerleri alıp iki haftadan kısa bir süre içinde topraklarıma girebileceğini kavrayamıyor mu?”

Çadırın içinde kimse nefes almıyordu.

“Benim geri zekâlı kardeşim İngilizler’in bizden üç kat fazla atlı adamı ve dört kat fazla okçusu olduğunu bilmiyor mu?”

“Ama onlar bizim vadilerimiz ve tepelerimiz,” diye hatırlattı Niall usulca. “O toprakları biliyoruz. Avantajlı yerlerini biliyoruz, hem unutma Brodie ve Tapmak Şövalyeleri de yanımızda. Sislere ve bataklıklara da hâkimiz. Bunu yapabiliriz Robert. Özgürlüğümüz için yıllarca savaştık ve henüz kesinleşmiş bir galibiyetimiz yok. Artık zamanı geldi. Seni izleyen adamları hafife alma. Birliklerimiz toplamak için iki haftamız var. Bizim sana inandığımız gibi sen de bize inan.”

Robert derin bir nefes alıp Niall’in sözlerini düşündü. Çok mu temkinli davranıyordu? Kaybederlerse korkunç bir kayıp olmayacağını bildiğinden mi hep küçük savaflara girişmişti? Yenilgi olasılığından korktuğu için mi adamlarını büyük bir savaşa sokmak istemiyordu? Circenn savaşmak için sabırsızlanıyordu. Berserker kardeşler savaşmak için sabırsızlanıyordu ve evet, kendi sabırsız kardeşi gelecekleri üzerine bir bahse girmişti. Belki de herkes zamanı geldiği için sabırsızlanıyordu.

“Emret Bruce. Uzun zamandır beklediğin bu,” dedi Niall kendinden emin bir sesle.

“Aye ekselansları,” dedi Niall’in kardeşi Lulach. “Eğer Edward’ın ordusunun Stirling’e ulaşmasını engellersek, bu bizim için dönüm noktası olacak. Durdurulamaz olacağız, şimdiye kadar değilse bile artık zamanı geldi. Plantagenet kendi

ülkesinde zayıflar, kendi lordlarının çoğu bizim topraklarımıza kadar onunla birlikte ilerlemez. Bence bu bahisle cesaretle yüzleşmek kaderin bize bir armağanı.”

Sonunda Robert başını onaylayarak salladı. Haberciye bakıp, “Hızla Brodie Kalesi’ne git. Circenn’e, adamlarıyla Roman yolu üzerindeki alıp St. Ninian Kilisesi’nde bize katılması emrini ilet. Ona vaktin geldiğini ve sahip olduğu her şeyi getirmesini söyle,” dedi.

Haberci derin bir nefes alıp, Inverness’e doğru yola çıkmak için çadırdan çıktı.

Lisa ve Circenn, kendi yarattıkları bir dünyanın içine kapanıp birbirlerini keşfettiler. Circenn yüzyıllardır gülmediği kadar çok gülerken, Lisa da var olduğundan habersiz duyguları ve düşünceleri hakkında konuştu. Böylece kilitli kapılarını açarak, kendi kendilerini de keşfettiler.

İkisi beraber dolaşüyor, taze bahar havasında piknik yapıyor, özel anlar içinse kulübelere giriyorlardı. Lisa, Circenn’e Duncan’ın Alesone’la orada beraber olduklarını anlattı.

“Emin misin?” Savaşçı kaşlarını kıskançlıkla çatmıştı. “Onu tamamen gördün mü?”

“Evet.” Lisa’nın yanakları alev alev yanıyordu.

“Bu düşünce hoşuma gitmedi. Hayatın boyunca bir daha giyinik olmayan bir erkeğe bakmayacaksın.”

Lisa güldü, bu adam tam bir ortaçağ erkeğiydi. “Senin kadar hoş görünmüyordu.”

“Yine de umurumda değil. Duncan’ın sadece erkek olması bile beni sinirlendirmeye yetiyor.”

Circenn sözlerini bitirdikten sonra, Lisa’yı kulübenin duvarına yaslayıp genç Duncan’ın anılarını hafızasından sildi.

İki defa.

Uzun geceleri birbirlerinin yataklarında ve bir kez de Büyük Salon'da kimse yokken merdivende geçirmişlerdi. Lisa kendi hayatından bahsediyordu ve yavaş yavaş Circenn de dikkatle kendi yaşamını anlatmaya başlamıştı. Yine de Lisa adamın anlatmadığı bir şey olduğunu hissediyordu. Aralarındaki tuhaf bağdan ötürü savaşçının içindeki karanlığı hissedebiliyordu. Circenn bazen avluda oynayan bir çocuğu izlerken sessizleşiyor, o anlarda Lisa tam olarak anlayamadığı öfke ve acı karışımını sezinleyebiliyordu.

Hizmetkârlar efendilerinin yeniden gülüyor olmasına memnundu, Duncan ve Galan'ın yemeklerde gözleri parlıyordu. Yemekler artık resmi yemek odasında değil, Büyük Salon'da savaşçılar ve zaman zaman Tapınak Şövalyeleri ile birlikte yeniyordu.

Lisa yavaşça ve karşı konulmaz bir biçimde on dördüncü yüzyıla uyum sağlıyordu. Uçuşan pelerinleri ve tartanları, hatta kadınlarla oturup onların ipleri boyayarak Brodie ekosesini yaratmalarını izlemeyi sevmeye başlamıştı.

İnsanların akşamüstleri şöminenin etrafında oturup sohbet etmelerini, kendi bireysel televizyon, telefon ve bilgisayarın elektronik dünyalarına çekilmelerinden daha keyifli bulmuştu. Zengin detayları olan efsaneleri vardı ve bunları paylaşmaya istekliydi. Duncan ve Galan kendi klanlarının yüzyıllar öncesine ait tarihlerini biliyorlar ve birçok Douglas kahramanına ait hikâyeler anlatıyorlardı. Lisa bunları dinlerken kendi ailesinden anlatabileceği bir Stone düşünüyordu ama avukatlık yapan bir amca kimin umurunda olurdu ki? Odun kesip su taşıyabiliyor muydu?

Günler de geceler de keyifli geçiyordu. Lisa, babası Jack

ölünce annesinin neden yaşama sevincini kaybettiğini anladı. Annesi, Lisa'nın Circenn için hissettiklerinin onda birini hissediyorduydu, kocasını kaybetmek Catherine için yıkıcı olmaydı. Üstelik annesi bir gün içinde birçok şeyini kaybetmişti - aşkını, yürüme yeteneğini, tüm yaşam umudunu. Lisa annesinin gücüne bir kez daha hayran kaldı, ancak şimdi annesinin yaşadığı kayıpları ve Jack olmadan yaşamanın ne kadar acı verici olduğunu anlayabiliyordu.

Circenn'in gücü ve sevgisi onu her zaman bir kalkan gibi sarıyordu. Lisa daha önceleri onsuz nasıl yaşayabildiğini bilmiyordu. Aralarındaki bağ, Circenn nerede olursa olsun onu hissedebilmesini sağlıyordu. Bu hiçbir zaman zorlayıcı olmadıysa da Lisa -lazımlık kullanırken mutlak mahremiyete ihtiyacı olduğundan- bunu zaman zaman soluklaştırabileceğini fark etti. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Bazen, Circenn uzaklarda adamlarıyla birlikte at binerken bir şeyler onu eğlendiriyordu ve Lisa onu güldürenin ne olduğunu bilmesede içten kahkahasını kendi içinde hissediyordu.

Bazı zamanlardaysa Lisa, Circenn şövalyeleriyle birlikte odaya kapandığında, yaşadığı hayal kırıklığını ve savaş baltasıyla kükreyen savaşçıyı içinde duyabiliyordu. Bağları sayesinde Lisa, daha önce asla anlayamadığı erkeksi duyguları tattı ve Circenn'in, onu hassas ve kadınsı gördüğünü fark ederek büyülendi.

Havuzun yanındaki taş bankta oturuyorlardı -burası onların en sevdikleri yer olmuştu- avluda birbirlerine top atan çocukları izliyorlardı. Küçük bir köpek kavgaya tutuştu ve topu keskin dişleri arasına sıkıştırdı, top bıyıklarına doğru patlayınca tuhaf biçimde inlerken onu havaya doğru fırlattı ve geriye kalanları temizlemek için gülünç bir şekilde çabaladı.

Çocuklar çaresizce kıkırdarken, Lisa gözlerinden yaş gelene kadar kahkaha attı.

“Bir köpek yavrusu istiyorum,” dedi sakinleşince. “Hep istedim ama evimiz çok küçüktü ve- ”

“Hayır.”

Lisa’nın şaşkınlıkla gülümsemesi soldu. Adamdan yayılan bir üzüntü dalgası kadını adeta yuttu.. “Neden?”

Circenn sızlayan köpeğe bakarak konuştu. “Neden bir köpek yavrusu istiyorsun? Uzun yaşamazlar bilirsin.”

“Evet öyle. Türlerine göre on ya da on beş yıl yaşarlar.”

“On ya da on beş yıl. Sonra ölürler.”

“Evet,” diye onayladı Lisa, karşı çıkmasının sebebini anlamıyordu. Adamdan yayılan bir başka karanlık ve öfke dalgası kadını sardı. “Daha önce bir köpeğin oldu mu?”

“Hayır. Gel. Yürüyelim.” Circenn ayağa kalkıp elini uzattı. Genç kadını oyun oynayan çocuklardan uzaklaştırarak sık ağaçların arasına doğru ilerledi.

“Ama Circenn ben köpeğin ölecek olmasına aldırmiyorum. En azından benim olduğu sürece ona sevgimi verebilirim.”

Savaşçı, kadının sırtını ağaca yaslayıp ağzını kendi ağzıyla vahşice kapadı.

Erkeğin vücuduyla ağaç arasında ezilen Lisa’nın nefesi yumuşak bir iniltiyle çıktı. Lisa, adamın duyguları içinde boğuldu: acı, umutsuzluk, sahip olma ihtiyacı duyan ve bedenini kendi bedeniyle damgalamak isteyen bir barbarın açlığı.

“Benimsin,” diye fısıldadı Circenn dudaklarına yapışırken.

“Bu söylediğin tümüyle barbarca,” -adamın saldırgan dudaklarının arasından derin bir nefes aldı- “kibirli, ortaçağdan bir komutanın tarzında.”

“Ama doğru. Sen benimsin.” Circen tadına bakarak dilini

kadının alt dudağında gezdirdi, parmaklarını kalçalarının yumuşacık etlerine gömdü. Savaşçı, Lisa'yı ağaca doğru bastırdı. Genç kadının eteğini sıvayıp, güçlü elini kasıklarına doğru kaydirdi ve parmaklarını hızla içeri soktu. "Islaksın kadın," dedi Circenn kabaca. "Sadece öpmem seni benim için harekete geçiriyor. Benim için her zaman hazır olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Savaşçı, Lisa'yı ağaca doğru çevirdi ve kadın ile ağaç arasında kalan kumaşı yakalayıp pelerinini açtı. Circenn, kadının korunmasız kıvrımlarını yakalayıp kendisi için açtı. Lisa kasıkları arasında, adamın sert ve şişkin erkekliğini hissedince soluk soluğa kaldı. Ve Circenn aniden onun içine girdi.

Arkasındayken erkekliği çok daha iriydi. Lisa ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam acımasızca bastırmaya devam ediyordu.

Lisa elleriyle ağacı kavradı, duygularının yoğunluğuyla kafası karışmıştı çünkü müthiş bir öfke girdabına yakalanmıştı. Nedenini anlayamadığı bir öfke kanına karışmış, şiddetle sahiplenme, hükmetme, başka şartlar altında olsa isteyerek vereceği şeyleri alma ihtiyacına dönüşmüştü. Öfkesini kontrol edebilecek tek şey almaktı.

Savaşçının öfkesi tüketiciydi, Lisa kendini öne çekip adamı kendinden uzaklaştırarak onunla yüz yüze geldi. Avuçlarını Circenn'in göğsüne dayadı.

"Seni anlamıyorum," diye çıkıştı Lisa, gözleri parlayarak. Adamın içindeki yoğun karanlık hâlâ kadının içinde doluyor ve bir şekilde serbest kalmak için onu zorluyordu.

Circenn'in karanlık gözleri dipsiz sular gibiydi ve tehlike saçıyordu. Genç kadının sırtını ağaca yasladı.

Lisa iki kolunu da hızla savurup, adamın ellerinin kavra-

yışından kurtuldu. “Ah, hayır. Kontrolün bende de olacağını söylemiştin. Bunu unuttuğumu sanma. Bu sefer ben ne istersem onu yapacaksın.”

“Peki, ne istiyorsun Lisa?” diye sordu Circenn, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

Lisa adamın tartanını yakalayıp üzerinden çıkardı. Kumaşı yere atıp terliklerinin ucuyla yere yaydı. “Uzan,” diye buyurdu, savaşçıdaki karanlık onu da ateşliyordu.

Savaşçı ışıltılı gözlerle itaat etti. Kızın emir vermesi hoşuna gitse de kontrol altına girmemişti. Circenn tehlikeli ve ölümcüldü ama bu Lisa’nın umurunda değildi, çünkü adamın duyguları kadının da kendini ölümcül hissetmesini sağlıyordu.

Lisa erkeğinin üstüne yatıp onu öfkeyle öptü. Vahşileşmiş, tutku dolu sesler çıkarmayı umursamaz olmuştu. Kadın elleleriyle adamın yüzünü kavrayıp onu hırsıyla öpüyor, dilini ağzına iterken arada dudaklarını ısıırıyordu. Lisa bacaklarını açıp, adamın üstünde at biner gibi pozisyon aldı. Birbirlerinin bedenlerine dokunuşları şefkatten yoksundu. Gözleri buluştuğunda Lisa aralarındaki uçuşan kıvılcımları görebiliyordu.

Circenn’in elleri yukarı kayıp kadının göğüslerini kavradı ama bakışlarını sol kasığının içindeki bene sabitledi. Lisa kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirerek adamın üstünde salınıyordu, avuçlarını savaşçının göğsüne dayayıp aşağı bakarak nasıl birleştiklerini izledi. Circenn’in kalçaları hızla hareket ederken, hemen başının üstünde sallanan göğüs uçlarını iştahla emdi. Erkeği içinde zirveye çıktığında yaşadığı vahşi tatmin Lisa’yı darmadağın etti ve her ikisinin duygularının yoğunluğu sebebiyle neredeyse bayılacak gibi oldu.

Daha sonra Lisa, Circenn’in göğsünde yatarken neler olduğunu anlamaya çalıştı. Adamı kendi arzusuyla mı almıştı yok-

sa erkeğin arzularına mı yenik düşmüştü? Bu tuhaf bağ çok karmaşık ve zihni bulandıran bir şeydi. Tutkuları zirvedeyken ve terli vücutları birbirlerinin üzerinde kayarken Lisa gerçekten erkeğin nerede başladığını ve kendisinin nerede bittiğini göremiyordu, çünkü her iki duyguyu da aynı anda hissediyordu. Bu zevki yüz kat arttırıyordu.

“Az önce ne oldu?” diye fısıldadı Lisa.

“Sanırım birbirimize olan ihtiyacımızın gerçek boyutunu gösterdik kadın,” dedi Circenn, kadının saçlarını okşarken. “Bazen ihtiyaç şiddet içerebilir.”

“İyi de sende hissettiğim o karanlık da neydi?” dedi Lisa.

“Nasıl bir histi?” diye sordu Circenn dikkatle.

“Sanki bir şeye ya da birine kızmıştın ve daha çok yarın burada olmayacağımı düşünüyor gibiydin.”

Circenn, kadının saçlarına bakarken içini çekti. Adam kollarını sıkıca doladığında Lisa yutkunuşunu hissetti. “Zaman çok kısa aşkı. İşte hissettiğin bu. Seninle ne kadar süre birlikte olduğumun önemi yok, çünkü asla yeteri kadar olmayacak.”

“Önümüzde bir ömür var Circenn,” diye hatırlattı Lisa, onu öperken. “Tüm hayatım senin.”

“Biliyorum,” dedi Circenn, üzüntüyle. “Biliyorum. Hepsi benim.”

“Bana söylemediğin bir şey var Circenn.”

“Benim için bu yeterli değil,” diye cevap verdi Circenn. “Beni sadece sonsuzluğun tatmin edeceğinden korkuyorum.”

“O zaman sonsuza kadar seninim,” dedi Lisa rahatça.

“Verdiğin sözlerle dikkat et kadın.” Savaşçının gözleri karanlıktı. “Sözünü tutman için seni zorlayabilirim.”

Lisa yanağını Circenn’in göğsüne bastırırken yaşadığı duy-

gu patlamasıyla yorgun ve bu garip sohbetten ötürü aklı karışmış bir haldeydi.

“Bana hayatınla ilgili her şeyi anlat kadın,” dedi Circenn, daha sonra beraber yatakta uzanırlarken. Parmağını genç kadının içine kaydırды ve onu sarsmaya başladı.

“Her şeyi mi?” Lisa’nın solukları hızlı ve kesik kesikti. *Tanırım, nasıl dokunması gerektiğini biliyor.* İskoçyalı savaşçı ellerini vücudunda gezdiren kadar, Lisa dokunulmanın ne demek olduğunu biliyordu.

“Her şeyi. Benle yaşamadan önce de kadını tatmini yaşamış mıydın?”

“Daha önce orgazm oldum mu diye mi soruyorsun? Benim zamanımda böyle diyoruz. Doruğa ulaşmak ya da orgazm.”

“Aye. Oldun mu?”

Lisa utandı. “Evet,” dedi usulca. Kadının kalçalarındaki parmaklar gerildi, savaşçı yüzünü onun kasıklarının arasına gömüp nazıkçe yaladı.

“Ne zaman?” dedi Circenn, homurdanarak. Titreşim enfesti.

“Bu gerçekten oldukça mahrem,” diye itiraz etti Lisa zayıf bir sesle ve aynı anda vücudu kasıldı.

“Evet, bu gerçekten oldukça mahrem,” dedi Circenn alayla. “Peki, ben bunu yaparken sen cevap vermeyi reddedebileceğini düşünüyor musun?”

“Ben merak ediyordum ve... bir-iki kez kendime dokundum.”

“Ve?”

“Alışılmadık bir şey hissettim. Sonra da her şeyi açıklayan bir kitap aldım.”

“Ve?”

“Ve ne?” dedi Lisa utanarak.

“Böyle bir his miydi?” Circenn parmağını kadının derinliklerine kaydırdı.

“Hiçbir his böyle değildi,” diye fısıldarken Lisa, vücudunu erkeğin eline doğru itti.

“Kendine böyle mi dokunuyordun?” Circenn rahatça görebilmesi için geri çekildi. Avcunu kadının tüylü tümseğine koymuş nazıkçe sürterken, diğer eliyle kendi erkekliğindeydi.

Savaşçının dirilmiş erkekliğini tuttuğunu gördüğünde Lisa’nın nefesi kesildi. Kendi elinin olması gereken yerde adamın elini görmek kıskançlık vericiydi, uzanıp adamın elini uzaklaştırınca Circenn güldü.

“O benim,” dedi kadın kabaca.

“Ah, evet.”

Circenn yeniden konuşmaya başladı. “Bana hayatınla ilgili her şeyi anlat. Bana kazayı, annenin nesi olduğunu ve neyi özleyip hasretini çektiğini anlat.” Düşündüklerinden utandığı için çabucak hislerini gizlemeye çalışmıştı. Duygularını saklama konusunda başarılı olmalıydı, çünkü Lisa sırlarını kolayca anlatırken ona yeni kelimeler de öğretiyordu.

Zihninin bir köşesinde tehlikeli bir fikir belirdi ve Circenn bunu bilinçaltına iterek bastırmaya çalıştı.

Ama tehlike tohumlarının çoktan ekildiğini biliyordu.



Bölüm 22

“Başardık Galan,” dedi Duncan böbürlenerek, iki kardeş Büyük Salon’un girişindeki taş kolana yaslanmış eğlenceyi izliyorlardı. Circenn, Lisa’ya çok karmaşık olmayan bir İskoç dansı öğretiyordu. Adamın adımlarını izlemeye kendini kap-tırmıştı, Lisa birkaç dakikada bir başını geriye atıp kahkaha atıyordu. Duncan onun çok güzel olduğunu düşündü.

Köylüler, Galan, Duncan ve hevesli kale hizmetkârlarının yardımıyla şenliklerini yapıyorlardı. Lisa ve Circenn her şey-den habersizce ve aşk sarhoşu olarak gezerken, Brodie Kalesi’nin sakinleri hazırlıkları tamamlayıp kutlamanın ne zaman olacağını çifte bildirmişlerdi. Lordun leydisiyle bu kadar mut-lu olması kaledeki herkesi keyiflendirmişti.

Duncan çok iyi bir iş çıkardıklarını kabul etti; hizmetkâr-lar Brodie Kalesi’ni kutlamalar için kendilerini adayarak süs-lemişlerdi. Yüzlerce parlak mumla aydınlatılan salon sıcak,

atmosfer romantizm için oldukça uygundu. Duvarlarda kırmızı siyah Brodie sancakları dalgalanıyordu. Otuz uzun masa salona yerleştirilmişti ve her biri görkemli kutlamanın izlerini yansıtıyordu. Müzisyenler salonun başında lordun arkasındaki masada toplanmışlardı, bu arada masaların ortasındaki alan da dans için boşaltılmıştı; çiftler, çocuklar hatta bazen bir kurt köpeği İskoçlar'ın coşkulu kutlamasına dahil oluyorlardı. Savaşın hüküm sürdüğü bu topraklarda yarın yokmuş gibi eğlenceler yapılmasının nedeni gerçekten yarınlarının olmama ihtimaliydi. Müzisyenler coşkulu nağmeleri çalarken, dansçılar da karşı karşıya geçip birbirlerine meydan okuyorlardı. Adımlar hızlandıkça tempo artıyor ve kahkaha dalgası bu çılgın tempoya ayak uyduruyordu.

“Şunlara bak,” dedi Galan usulca.

Duncan'ın kimi kast ettiğini sormasına gerek yoktu, Galan'ın gözleri odadaki çoğu kişi gibi Lisa ve Circenn'in üzerindeydi. Toprak lordu ve leydisi kendilerini herkesten soyutlayıp kendi dünyalarına dalmışlardı.

Duncan, Galan'ın sesindeki tuhaf tınıyı duymuştu. Ağabeyine aniden başka bir gözle baktı.

“Birbirlerine çok âşıklar.” Galan'ın sesi yorgun ve özlem doluydu.

Duncan kaşlarını çattı, bu yeni ve rahatsız edici duygu onu şaşırtmıştı - sanki büyük olan kendisiydi ve Galan'la ilgilenmesi gerekiyor gibi hissetmişti. Galan'ın otuz yaşında olduğu ve hayatının son on yılını İskoçya'nın bağımsızlığına adanmış aklına geldi. Bu bir savaşçıya ev ve aile hayatının tadına varmak için fazla zaman bırakmıyordu. Tüm o savaşların, mücadelenin ve müthiş sevişmelerin ortasında nasıl olup da Galan'ın yalnız kaldığını anlayamıyordu.

“Son gittiğimizde Edinburgh’ta görüştüğün bir kız yok muydu?” diye sordu Duncan.

Galan dik dik baktı. “Bana birini bulmaya çalışma kardeşim. Ben iyiyim.”

Duncan kaşını kaldırdı. Galan, kardeşini kaç kez iyi olduğuna ikna etmiş ve Duncan kendi eğlencesine dalıp onu yalnız bırakmıştı? Ağabeyinin bir kadına, bir eşe ihtiyacı vardı.

“Sence çocukları olacak mı?” Duncan konuyu değiştirdi ama Galan’da bir rahatlama olmadı.

“Tabii çoktan gebe kalmadıysa. Senin en sevdiğin çiftleşme yerini kullandıklarını duydum.”

“Benim kulübemi mi?” diye bağırdı Duncan öfkeyle. “Bir adamın mahremiyeti olamaz mı?”

İki kardeş de bir süre konuşmadı, her ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı. Müzisyenler yavaş bir şarkı çalmaya başlayınca dansçılar da birbirlerine daha sıkı sokuldular.

Galan birden konuşmaya başladı. “Ah, Dagda adına, şu tarafa bak Duncan. Bu kız da kim?” Salonun karşısını işaret ediyordu. “Benim için fazlasıyla güzel olduğu kesin.”

Duncan hemen Galan’ın gösterdiği yöne baktı, bedeni beklentiyle gerildi. *Benim için fazlasıyla güzel.* Bu söz Duncan için tokattan farksızdı. Zihni böyle sözlere karşı saldırgan bir tepki veriyordu, uzun zamandır uyuşmuştu ve farklı bir şeylere hazırdı.

“Nerede? Ben öyle birini görmüyorum.”

Duncan görebilmek için kalabalığın arasından boynunu uzattı. Dansçılar bir an için yana kayınca parıltıyan kızıl saçları gördü. Nefesi kesildi. “Kızıl saçlı olan mı? Ne derler bilirsin, başı alevliyse sevişme ateşlidir.”

Galan koluna yumruk attı. “Tek düşündüğün bu mu? İşte

orda.” Dansçılar iki yana çekildi ve bu sefer genç kadın yavaşça onlara doğru döndü.

Duncan kasıkları yanarken kaşlarını kaldırdı. Bu kadın muhteşemdi. Kızıl, gür saçları sarı ve bal rengi tutamlarla omzundan aşağı dökülüyordu. Narin yüzünü sivri bir çene, çıkık elmacık kemikleri ve koyu renk gözler süslüyordu. Dudakları dolgundu, hem de fazlasıyla. *Gel ve beni em*, diye düşündü Duncan hırçınlıkla. Hiçbir kadının böylesine etli ve ıslak dudakları olamazdı. Teni kusursuzdu ve dudakları mükemmel bir kırmızı tondaydı. Ve dolgun.

Zarif bir kadındı ve Duncan baştan çıkarıcı cazibesıyla onu kısa zamanda etkileyeceğine inanıyordu. Biraz mesafeli görünüyordu, elbette bunun önemi yoktu. Duncan cesur bir erkekti, girişe ulaşabilir ve daha önce birkaç erkeğin daha geçiş yaptığı kapıyı geçebilirdi fakat bu uslu kız yatakta ahlaksız bir kadına dönüşürse tatmin olabilirdi. Bakışları kadının kıvrımlarında gezindi. Yeşil bir pelerinin altına beyaz basit bir elbise giymişti, vücudu tek süsüydü.

“Ee?” dedi Galan. “Ne bekliyorsun? Zafer kazanmak için çiftleşmeye ihtiyacın yok mu?”

“Aye,” dedi Duncan kalabalığın arasına karışırken.

Galan başını salladı ve yorgunca gülümsedi.

Duncan kalabalığın arkasından dolanıp kadının önüne çıktı. Kızıl saçlı güzeli incelerken nefesini tuttu. O ipeksi, alev rengi saçlarını avuçlarına dolamak istiyordu, kızılara karşı her zaman bir ilgisi olmuştu. Kızın başını geriye yatırıp dudaklarına yapışmak istiyordu. Saçlarını yastığına yaymak için yanıp tutuşuyordu. Bu kıza yatakta sahip olmalıydı, narin vücudunun Duncan’ın taleplerine dayanabilmesi için yumuşak minderlere ihtiyacı olacaktı.

"Dans edelim mi?" diye fısıldadı Duncan.

Genç kadın o kadar ürktü ki Duncan bir adım geri çekildi. Dudakları yakından daha parlaktı ve onları diliyle ıslattığı anda Duncan neredeyse yüksek sesle inleyecekti.

Kız gözlerini kıstı, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, sizsiniz."

"Pardon?" Duncan geri çekildi. "Birbirimizi tanıyor muyuz?" Tanışmadıklarından oldukça emindi, çünkü böyle bir kadını asla unutamazdı. Dudaklarını büzdüğü andaki baştan çıkarıcı hali mutlaka hafızasına kazınırdı.

"Cevabım hayır. Ben sizi tanımıyorum. Ama bu odadaki tüm diğer kadınlar tanıyor. Duncan Douglas değil mi?" dedi kız kupkuru bir sesle.

Duncan, kızıl güzelin yüzünü inceledi. Genç olmasına rağmen -muhtemelen yirmiden fazla değildi- yılların ötesinde bir cazibesi vardı. "Hanımlar arasında biraz itibarım vardır," diye itiraf etti Duncan, böbürlenerek.

Ama bu genç kadının bakışı hayranlıktan çok uzaktı, hatta düpedüz aşağılayıcıydı.

"Bir erkekte aradığım bir şey değil," dedi genç kadın soğuk bir tavırla. "Teklifiniz için teşekkürler ama ben geçen hafta gelenlerle dans edeceğim. Onların daha az kullanılmış olduğuna eminim. Kim herkesin çoktan sahip olduğu bir şeyi ister ki?" Garip aksanıyla söylediği sözler soğuk ve alaycıydı. Genç kadın konuşmasını bitirince arkasını dönüp yanındaki arkadaşıyla konuşmaya devam etti.

Duncan şaşkınlıkla donup kalmıştı.

Kim herkesin çoktan sahip olduğu bir şeyi ister ki? Bu sözleri sanki Duncan kullanılmış bir atmış gibi söylemişti. Duncan kesinlikle bundan daha fazlasına sahipti ve genç kadın bunu

yakında öğrenecekti. Genç adam ellerini kızıl saçlı güzelin omuzlarına koyup kendine çevirdi. “Bu da demek oluyor ki seni tatmin edecek tecrübeye sahibim. Ve inan bunu yapacağım,” diye söz verdi. Geçmişte baştan çıkardığı kadınlar bu sahiplenici sözler karşısında titrerdi.

“Bu demek oluyor ki,” dedi genç kadın gülümseyerek, “sen bir çapkınsın. Demek oluyor ki kiltini dizlerinin üzerinde tutamıyorsun. Demek oluyor ki ben diğerlerinden farklı değilim, yani neşeli bir yakınlaşmanın ardından bana özel bir ilgi duyamayacaksın. İlgilenmiyorum. Benim artıkla işim olmaz.”

Sinir bozucu kız yeniden arkasını döndü.

Duncan kızın esnek sırtına, güzel kalçalarına ve beyaz elbiselinin altında müziğin temposuna ayak uyduran uzun bacaklarına baktı. Genç kadın yanındaki erkek arkadaşına bir şeyler söyleyip kakhaha attı.

Duncan bozulmuştu, kızın yanındaki delikanlıyı inceledi. Kızıl saçlı kızdan biraz daha uzundu, zayıf ama sırim gibiydi. Muhtemelen yakın bir bağları vardı, kafa kafaya verip güldüler. Duncan iki yanına düşen ellerini yumruk yaptı.

Ne demeliydi ki? *Evet ama şimdi seni gördüm ve senden başkasını istemiyorum? Tüm yaptığım sana hazırlanmak için çalışmaktı?* Bu cümlelerin genç kadın üzerinde etkili olacağından emin değildi. Duncan’a sadece gülerdi.

Sinirden kudurmuş bir halde kızın yanındaki genç adamın omzuna dokundu. “Özür dilerim ama siz onun sevgilisi misiniz?”

“Sen de kimsin be?”

Kızıl saçlı kız, Duncan’ın kendisine fırlattığı öfkeli bakışları görmezden gelerek yanındaki genç adamın koluna yatıştırmak istercesine dokundu. “Bu Duncan Douglas, Tally.”

“Ah.” Genç adam gülümsedi. “Ve tüm terbiyesizler gibi senin dayanılmaz güzelliğinle karşılaşınca seni elde etmeye yemin etti, öyle mi Beth?”

“Korkarım öyle.”

“Siz ikiniz kimsiniz?” diye sordu Duncan. Daha önce hiç bu kadar alaya alınmamış ve kendini hiç bu kadar... anlamsız hissetmemişti. Ya da değersiz.

“Bizler Tapınak Şövalyeleri’nden Renaud de Vichiers’ın arkadaşlarıyız,” diye cevap verdi kızıl saçlı kız. “Renaud’un Brodie Kalesi’nde olduğunu duyduğumuzda Edinburgh’a gidiyorduk. Ben Elizabeth... MacBreide.” Genç kadın ince narin eliyle yanındaki erkeği işaret etti. “Ve bu da kardeşim Tally.”

“Shalloran’dan MacBredie mi?”

“Oralardan,” diye kaçamak bir cevap verdi Tally.

“Kardeşin demek.” Kızın sevgilisi değildi, yani onu öldürmesine gerek yoktu.

“Ve koruyucusu,” diye ekledi Tally soğuk bir ifadeyle. “Kardeşimi baştan çıkarabileceğini sanma Duncan Douglas. Geldikten kısa bir süre sonra şöhretini duyduk ve Beth seni bir hizmetçiyle oynasırken gördüğünü söyledi.”

Duncan irkildi. Gerçekten de bu sabah çiftleşirken mahremiyete özen göstermemişti. Demek ki kız onu görmüştü - peki ama ne kadar izlemişti?

“Önce kalenin dış avlusunda, sonra da korkulukların orada oynayıyordunuz,” diye ekledi Elizabeth, en ufak bir utanma belirtisi göstermeden. “Buradaki hizmetçiler senin hakkında az bile söylemişler. Inverness’in en uzak meyhanelerinde dahi kaba ve vahşi Douglas kardeşlerden bahsedildiğini duyduk. Birlikte olmadığınız hizmetçi kalmadığını söylüyorlar.”

Kızın fazlasıyla dolgun dudaklarından dökülen bu sözler,

başka birinin ağzından dökülüyor olsaydı çoktan yumruk yumruğa kavga ediyor olurlardı. Genç kadın kararını vermişti bile ve Duncan'ın kendini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Belli ki kız rastgele çiftleşmeyi sevmiyordu ve şansına Duncan bundan aldığı keyfi asla gizlemezdi. Düzinelerce farklı kadınla çiftleşmek için kullandığı pek çok oda vardı. Daha önce bu düşünce Duncan'ı hiç olmadığı kadar rahatsız etti.

Geri çekilip yeni bir saldırıya hazırlanmalıyım, diye karar verdi Duncan, *sonra da beklemediği bir anda harekete geçmeliyim.* Tanrı biliyor ya, bu bir savaştı ve eğer ön cepheyi aşamazsa muhafızları geçip kanatlardan ilerlemek için bir yol bulması gerekecekti. İlk saldırıda yara alması yenildiği anlamına gelmiyordu.

Kızın elini kaldırıp dudaklarını değdirmeden öptü ve arkasını dönmeden önce, "Elizabeth, Tally, Brodie'ye hoş geldiniz," dedi buz gibi bir sesle.

Duncan kalabalığın arasına karışıp, burnunun sürtüldüğünü gizleyebilmek için kendinden emin bir şekilde ilerledi. Dansçıların arasında zikzaklar çizerken kendi kendine söylendi. Nasıl olurda kız onu iyi bir sevgili ve neşeli bir erkek olduğu için eleştirmeye cesaret ederdi? Genç adam kendini birlikte olduğu kadınlarla düşündü, her daim sabırlı olup onların da zevk almasını garantilemişti. Kız onu küçümsemeye nasıl cüret etmişti!

Duncan kaşlarını çatarak avluya doğru ilerledi. Görkemli gece, sıradan bir kızın onu hafife almasıyla ihtişamını kaybetmişti.

Armand, lord ve leydiyi artan bir öfkeyle izliyordu. Günlerdir sabırla kadını izlemiş ama bir kez olsun onu yalnız yakalamayı başaramamıştı. Lord Circenn sürekli yanındaydı.

Onu bu gece yakalaması gerekiyordu, yoksa James Comyn ile buluşacağı yere asla zamanında varamayacaktı. Kaledeki tüm odaları aramayı tamamlamıştı, tabii lordun odası hariç çünkü oraya anahtar olmadan girmek mümkün değildi. Hatta yasak olmasına karşın nöbetçilere Tanrı'ya yakın olmak istediğini söyleyerek çatıya bile tırmanmıştı.

Kadında anahtar olduğundan emindi ve Armand bir kez onu yakaladı mı gitmeden önce özel odalarını aramak için vakti olacaktı. O silahlara ihtiyacı vardı.

Armand, şarabını yudumlayan Circenn'i izlerken dişlerini sıkı. Savaşçının içtiği kadar şarabı bir başkası içse çoktan soluğu oturak odasında alırdı. Lisa'nın Circenn'in kulağına bir şeyler söylemesini izlerken gözlerini kıstı. Genç kadının elini karnına bastırdığını fark etti.

Ah, savaşçı iyi bir içici olsa da kız değildi. Armand kalabalığın arasına karıştı, aralarındaki mesafeyi dikkat çekmeyecek biçimde koruyarak kadının, Brodie'nin korkutucu lordunun koruyucu ellerinden uzaklaşacağı anı beklemeye başladı.

Lisa'nın katıldığı ilk ortaçağ kutlaması gözlerini kamaştırıyordu. Brodie Kalesi'ne ilk geldiği geceyi unutmamıştı, yüksek yapıya bakarken bu surların içine ait olmanın, sıcak bir klanın ve kahkahaların bir parçası olmanın nasıl inanılmaz bir duygu olacağını düşünmüştü. Ait olmak.

Şimdiyse aitti.

Circenn onu insanlarına gururla takdim etmişti ve savaşçının çoğu kişinin ismini bilmediğini fark ettiyse de bunu çok önemsememişti. Lisa bunu değiştirebilirdi. Circenn'in klanını yeniden tanıması ve onların yaşama sevinçlerine ortak olması na yardım edecekti.

“Neden gülüyorsun kadın?”

Lisa başını çevirdi. Müstakbel kocasından yayılan mutluluk sevincini on kat güçlendiriyordu. Klan kıyafetleri içindeyken vahşi bir İskoç savaşıasına benziyordu ama Lisa onun gerçekte nasıl bir erkek olduğunu biliyordu. İçten ve oldukça duygusal. Acımasızcasına seksi. Nazik. Lisa’nın içinde baş döndürücü bir his büyüüp yayıldı. “Yani böyle mi hissediyorsun?” diye fısıldadı..

“Nasıl hissediyormuşum?”

“Circenn.” Lisa adamın adını yoğun bir duygusallıkla söyledi.

Savaşçı, genç kadını gözünü kırpmadan izliyordu.

“Seni seviyorum.”

Circenn ani ve derin bir nefes aldı. İşte bu kadardı. Bu kadında naz, gerçeği saklama ya da bunu ilk onun söylemesi için adamı yönlendirme girişimi yoktu. Lisa cesurca kalbini vermişti. Neden daha azını beklemişti ki?

Circenn, kadını kolları arasına alıp gözlerini kapadı ve aralarında çağlayarak akan duyguları hissetti.

“Bu, kalbimi sana kaptırdığım için kızmadığın anlamına mı geliyor?” diye sordu Lisa.

“Bir erkek güneşe tenini ısıtıyor diye kızabilir mi? Teşekkür ederim.” Gülümsemesi çarpıcıydı. “Bu kelimeleri hiç söylemeyeceğini düşünüp endişelenmeye başlamıştım.”

“Ve?” diye cesaretlendirdi Lisa erkeğini. Müstakbel kocası hiçbir şey söylemedi ama aniden keyifli bir ürperti genç kadının cildinin altında dans etti. “Bu da neydi?”

“Konuşmadan söylemeyi deniyorum. İşe yaradı mı?”

Lisa derin bir soluk verdi. “Ah, evet,” dedi. “Bunu bu gece de yapmanı istiyorum... bilirsin.”

“Emredersiniz hanımefendi,” dedi alayla Circenn. “Peki, bu nasıl?”

Lisa’nın göğüs uçları kendisini yakalayan arzu dalgasıyla kasıldı. “Ah, Tanrım. Bu gerçekten inanılmazdı.”

“Bu bağ harika, değil mi?”

Lisa onaylayarak gülümsedi, ardından parmak uçlarının da yükselip erkeğini öptü. Circenn öpücüğü derinleştirmeye başlayınca Lisa geri çekildi ve aceleyle açıklama yaptı. “Çok fazla şarap içtim Circenn. Korkarım bir an önce o lanet olası lazımlıklardan birini bulmalıyım.” Suratını asarak içini çekti. “Kendi yüzyılıma ait gerçekten özlediğim bazı şeyler var.”

“Bir lazımlık mı? Neden tuvaleti kullanmıyorsun?”

“Neyi?”

“Tuvalet.”

“Burada tuvaletiniz var mı?” dedi Lisa hayretle.

Circenn ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. “İşine karışmak istemem ama sen ne kullanıyordun?”

“Lazımlık,” diye mırıldandı genç kadın.

“Peki, sonra onları ne... yapıyordun?”

“Pencereden dışarı atıyordum,” dedi Lisa, tüyleri diken diken olmuştu. Bu oldukça utanç vericiydi. Madem tuvalet vardı, o zaman Eirren ne demeye ona lazımlık kullanmasını söylemişti? O an delikanlının ne denli yaramaz olabileceğini anladı. Bu tam da Eirren’e uygundu. “Dunnottar’da da tuvalet var mıydı?”

“Onları pencereden atan sen miydin? Ben de adamlarımı suçluyordum. Evet, Dunnottar’da da vardı. Sahibi olduğum ya da ziyarete gittiğim her yere tuvalet yaptırırım.”

“Bana söylemedin.”

“Hiç sormadın ki. Nerden bilebilirdim? Buraya ilk geldi-

ğinde bu kadar özel konuları konuşmuyorduk. Ben de tuvaleti kendi kendine bulduğunu düşündüm.”

Lisa homurdandı. Eirren gerçekten de onu fena kandırmıştı, gururu yüzünden çocuğun oyununa gelmişti. “Ah, inanamıyorum, bunca zaman... Nerede bu lanet tuvalet?”

Circenn gülmek için dudaklarını ısırıp nerede olduğunu söyledi. Genç kadın merdivenleri tırmanırken zümrüt rengi elbisesinin altında hafifçe sallanan kalçalarını izledi. Lisa onu sevdiğini söylemişti. Bu umut vericiydi.

Belki de artık genç kadınla sonsuza dek sevmek konusunu konuşmanın zamanı gelmişti.

Bölüm 23

Tuvaletten çıktığında Lisa başını heyecanla salladı. Yeterince uygardı. Şişeyi bulmak için kaleyi ararken burayı atladığına inanamıyordu ama girişi hizmetli kapısı izlenimi verdiği için ikinci defa bakmayı düşünmemişti. Tuvalet beklediği gibi değildi, çoğu modern banyodan daha büyüktü ve tertemizdi. Taze otlar ve kurutulmuş yapraklar odanın içindeki samanların arasına yayılmıştı - ortaçağ tuvalet kâğıtları. Brodie Lord'un temiz tuvaletleriyle gurur duyduğu belliydi.

Bir dahaki sefere Eirren'i gördüğünde, sadece ona banyo yaptırmakla kalmayacak tüm bu lazımlık meselesinden dolayı onu bir ya da iki kez küvete daldıracaktı.

Küçük odadan geçerken koridorda oyalanan Armand Berard'ı görünce şaşırdı.

"Leydim, kutlamada eğleniyor musunuz?"

"Evet, eğleniyorum." Ayakları neşeli müziğin temposuna uyum sağlıyordu ve kutlamaya geri dönmek için istekliydi. Ama

bir aydan uzun bir süredir Armand'ı görmemişti ve gerçek bir Tapınak Şövalyesi'ni tanıma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Şövalyenin kasvetli kıyafetlerine bakarken kaşlarını çatı.

Ayrıca Circenn şövalyelerin odalarında kalacaklarını ve kutlamaya katılmayacaklarını söylemişti. "Tarikatınızın böyle eğlencelere katılmadıklarını sanıyordum."

Adam omuzlarını silkti. "Bazı kardeşlerimiz diğerlerinden daha katıdır. Birkaçımız tarikatın dağıldığını kabul etti, artık var olmayan bir şey için hayatını adadığını kabul etmekse en acısı."

"Üzgünüm," dedi Lisa kendini kötü hissederek. Hemen önünde efsanevi Tapınak Şövalyeleri'nden biri duruyordu ve Lisa onu rahatlatmak için söyleyecek söz bulamıyordu. "Sizler burada İskoçya'da bile aranıyor musunuz?" diye sordu merakla. Şövalyeleri ve onların efsanevi güçlerini fazlasıyla merak ediyordu.

"Bu kiminle karşılaştığınıza bağlı. İngilizler bizi sınırın ötesine götürmeye çalışır. İskoçlar ise bunu yapmaya daha az niyetli oluyor. İnsanlarınızın çoğu Fransa'nın, İngiltere'nin hatıta Papa'nın bildirilerini fazla önemsemiyor." Adam kaba bir kahkaha koyuverdi. "Sizin kralınız bile Dumfries'taki kilisede Kızıl Comyn cinayeti nedeniyle Papa tarafından aforoz edildi. Topraklarınız çok vahşi. Bir ülke sadece yaşamak için savaşıyorsa daha az yargılama eğiliminde oluyor. Gelin."

Şövalye kolunu uzatınca genç kadın çekinmeden koluna girdi. Sohbetlerine o kadar dalmıştı ki adamın onu nereye götürdüğüne dikkat etmedi.

Şövalyenin tarikattan, Paris dışına sürülmelerinden, bir ömür boyu bağlılık için ettikleri yeminleri dinlerken Lisa büyülenmişti. 22 Kasım 1307'de, Papa'nın yazdığı mektupla

tüm Hristiyan hükümdarlarına Tapınak Şövalyeleri'ni tutuklama ve topraklarından sürülmesini emrettiğini anlatırken Armand'ın ifadesi acı doluydu.

Lisa'nın sormak istediği bir sürü soru vardı ve tarihi bir Tapınak Şövalyesi'nin perspektifinden keşfetme şansı nadiren ele geçen bir fırsattı ama ilk sorusu açıkça yirmi birinci yüzyıla ait, romantizm kokan bir soruydu.

"Tapınak Şövalyeleri'nin sırrı ne Armand?" Birçok söylen-ti vardı: İsa'ya gerçekte genetik kan bağı olduğu iddia edilen Kutsal Kâse'yi korudukları, ruhu dönüştüren bir tür simya keşfettikleri ve bununla zamanda hareket edebilecekleri söyleniyordu. Lisa gerçekten bir cevap beklemiyordu ama şu anda oldukça samimi bir sohbeteydiler bu durumda sormasının bir sakıncası yoktu.

Armand'ın gülümsemesi genç kadını ürküttü. "Demek istediğin bir kral ve bir papayı bu kadar korkutup, her şeyi bize karşı silah olarak kullanmalarına sebep olacak neye sahip olduğumuz mu? Dindar bir kadın mısınız Lisa MacRobertson?"

"Biraz," diye kabullendi Lisa.

"Papa ve kral bizden ne istiyor olabilir?"

"Altın mı?" diye tahminde bulundu Lisa. "Bazı dini kalın-tılar mı?"

Şövalyenin kahkahası genç kadının iliklerine kadar buz kesmesine neden oldu. "Şunu düşün, ya Tapınak Şövalyeleri dünyanın hemen hemen her yerinde yüzyıllardır süregelen inançları yıkacak bir şey keşfettiye?"

İşte şimdi Lisa'nın dikkatini çekmişti. "Nedir o?" dedi so-luk soluğa.

"Öyle bir şeye sahip olduğumuzu söylemedim," dedi Armand. "Ben sadece bir olasılığı öne sürüyorum."

“Peki tarikatınız böylesi bir bilgiye sahip mi?” diye sordu Lisa, merakla.

Şövalye cevap vermedi ve yüzünü çevirdiğinden Lisa onun öfkelendiğini de göremedi, dolayısıyla adam kolunu yakalayıp arkasına doğru büktüğünde tamamen hazırlıksız yakalandı.

Adam, genç kadını duvara yaslayıp bıçağı boynuna dayadı.

Lisa o kadar şaşırılmıştı ki ses bile çıkaramadı. Bir an çene-
baz bir şövalyenin anlattığı çarpıcı hikâyeler eşliğinde merakı-
nı giderirken, bir an sonra hayatı tehdit ediliyordu. Her şey o
kadar hızlı olmuştu ki Lisa olan biteni kavrayamamış, şaşkın-
lığın etkisiyle mücadele edebileceği değerli anları heba etmişti.

“Anahtarı bana ver,” dedi Armand kulağına. “Eğer sesini
çıkırırsan seni öldürürüm.”

“Neyin anahtarı?”

“Circenn’in odasının anahtarı.”

“Ben de yok!”

“Seni küçük yalancı...” Adam kalın kolunu boğazına do-
larken diğer elini anahtarı bulmak için vücudunda gezdirdi.
“O zaman odandadır,” dedi.

“Bana anahtarını vermedi ki!”

Armand boğazına sardığı kolunu sıkarak genç kadının
nefesini kesti. Adamın kolu çelikten gibiydi ve Lisa zorlukla
nefes almaya çalışıyordu. Yanağı taş duvara sabidenmiş halde
sersemlediğini hissediyordu.

“İstediğin kadar sert oynayabiliriz kadın,” diye mırıldandı
Armand, saçlarının arasından. “Anahtar nerede?”

Lisa gözlerini kapattı ve Circenn’e ulaşmaya çalıştı.

Circenn elindeki metal şarap kadehini ezip, içindeki şarabı
yarım düzine köylünün üzerine sıçrattı. Vahşi gözlerle etrafına
bakındı.

Lisa.

Tehlike. Korku. Nefes alamıyor.

Nerede?

Tuvalete giden merdivenleri hızla tırmanırken onu kalbinde hissedip yolda olduğu konusunda ona güvence verdi.

Acı.

Aralarındaki bağın sadece duygularını paylaşıp sözlerini iletememesinden ya da yerini bildirememesinden dolayı küfretti. Lisa nereye gitmiş olabilirdi? Nasıl tehlikede olabilirdi? Kim ona zarar vermek isteyebilirdi?

Circenn koridorları kudurmuş bir hayvan gibi geçiyor, sevdiği kadının adını haykırmamak için kendini zor tutuyordu, çünkü bu sadece onu tehdit edenin işine yarardı. Güney koridorunu geçip geri döndü. Zihninin her köşesi onun korkusunu sünger gibi emiyor ve bu durum Circenn'i sağduyudan uzaklaştırıyordu. Bir koridordan aşağı doğru hızla daldı ve sonra aniden durdu.

Telaşlı bir öfkenin kimseye yararı yoktu. Mantıklı olması gerekiyordu. Circenn kendi odasını ve Lisa'nın odasını kontrol etmeli, ardından gitmeyi sevdiği diğer yerlere bakmalıydı. Mesela şapel. Hızla dönüp koridora doğru koştu. Kale içinde ilerleyip doğu kanadına yöneldi.

Kendi odasına yaklaşırken boğuk sesler ve hafif mırıltılarla irkilip yavaşladı. Durup sessizce bir köşeye yanaştı.

Armand, Lisa'yı odanın dışındaki duvara sıkıştırmıştı ve kolunu boğazına dolamış sıkıyordu. Circenn yavaş hareket etmeye çalıştı, dudakları haykırmak için titrerken sessiz bir nefes aldı. Lisa şövalyenin kolları arasında sersemlemişti, nefes alamadığından mücadele etmekten de vazgeçmişti.

Duvarlara asılı meşalelerin loş ışıklarında metalik bir şey

parıldadı - şövalyenin bıçağı vardı. Circenn daha fazla dayanamadı. Özel yeteneklerini kullanıp rüzgâr gibi hareket etti ve ona nefes kadar yakın olduğunu fark edemeyen Tapınak Şövalyesi'nin arkasında durdu.

"Anahtar diyorum seni aptal kaltak," diye hırladı Armand. "Sakın bayılmaya kalkma." Genç kadını sarstı. "Yadigârları nerede saklıyor?"

Circenn dudaklarını büktü, demek konu buydu. Tarikata sırtını dönen sahtekâr bir şövalye. Armand inancını kaybeden tek şövalye değildi. Circenn, Tanrı'nın onları terk ettiğine inanıp paralı asker ya da inançsız olan başkalarını da duymuştu.

Circenn, boş bulunduğu bir anda şövalyeyi etkisiz hale getirip koridora doğru fırlattı ve adam kafasını duvara çarptı. Yere yığıldı. Circenn adil olmayan bu dövüşten dolayı pişman değildi. Geçmişte üstün yeteneklerini kullandığında suçluluk hissettiyse de şu an sadece acımasız bir tatmin hissediyordu. Yerdeki şövalyenin önünde dikildi ve öldürücü darbe için kılıcını kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı Lisa.

Circenn dişlerini sıkıyordu ve yüzü öfkeyle buruşmuştu. Armand'ın kalbine tek bir hızlı itiş için hazır bekliyordu. İçindeki öfkenin şiddetiyle kılıcını iterse muhtemelen şövalyenin altındaki taşı bile delerdi. Lisa'ya bakıp dehşete kapılmış ifadesini görünce onun ruh halini okuyabildiğini fark etti: acımasız, öfkeli, cani. Sinirliydi. Delicesine sinirliydi. Circenn beş bin yıl daha yaşasa bile kadınların neden sürekli kötü adamları koruduğunu anlayamayacaktı. Erkek aklı için oldukça basit bir karardı: *Sana ait olana zarar vermeye çalışanı öldür.* Ama kadınlar bunu karmaşık hale getiriyordu. Şeytanın günahlarından vazgeçeceğine dair umutlarını koruyorlardı. Bu Circenn'in bakış açısıyla fazlasıyla aptalca bir umuttu.

“Onu öldürme Circenn. Bana zarar vermedi.” Lisa narin parmaklarıyla boğazına dokundu. “İyiym. Birkaç morluk hepsi bu. Bizi tam zamanında buldun.”

“Sana dokundu,” dedi Circenn öfkeyle. “Sana zarar vermeye çalıştı.”

“Ama başaramadı. Onu sorgula, neyin peşinde olduğunu öğren ve sonra onu cezalandır ama lütfen...”

Lisa sustuğunda Circenn çaresizce ona bakıyordu. *Lanet olsun*, diye düşündü. Genç kadın merhamet, bağışlama ve mantığın serin rüzgârıyla hareket ediyordu. Tüm bu kadınsı duygular onun erkeksi ateşinin üzerine kar taneleri misali dökülüyordu.

Üzerine su serpiyordu.

Savaşçı kabul etmek istemese de Lisa haklıydı. Armand’ı hemen oracıkta öldürürse amacını asla bilemezdi. Şövalyenin maksadını anlamalı, kiminle işbirliği içinde çalıştığını bulmalı ve hizmetinde olan başka sahte şövalyeler var mı ortaya çıkarmalıydı. Önce bilgi almalıydı, sonra adamı öldürebilirdi. Circenn kılıcını indirirken tatmin edemediği öfkesiyle hafifçe homurdandı.

Lisa merdivenlerden aşağı süzüldü. Circenn’i odasında beklemeye çalışmıştı ama daha fazla dayanamazdı. Armand’ın saldırısından bu yana saatler geçmişti ve Circenn şövalyeyi öldürmeyeceğine, onu kendi kardeşlerine teslim edeceğine dair yeminler etmişti ve Lisa hâlâ onun ölümcül öfkesini hissedebiliyordu. Aralarındaki bu bağ sinirlerini yıpratıyordu. Lisa’nın, şövalyenin neden saldırdığına dair bir fikri yoktu. Belki de adama hiç soru sormasa daha iyi olurdu. Belki sadece maruz kaldıkları zulüm yüzünden şövalye bu hale gelmiş ve Lisa’ya bunu yapmıştı.

Büyük Salon'da kutlamalar sürüyor, köylüler akşamüstü yaşananları bilmeden eğlenmeye devam ediyorlardı. Circenn sorunu sessizce çözebilir ve kimsenin ruhu bile duymazdı. Savaşçı lordun yöntemlerine hayrandı. Kendi başına çözebileceği bir sorun ile klanını asla meşgul etmiyordu.

Lisa yavaşça hareket edip çalışma odasının olduğu koridora ilerledi. Kapı aralıktı ve Lisa dikkatlice içeriyi gözledi. Tahmin ettiği gibi Duncan ve Galan'la birlikte Circenn de oradaydı.

Bir düzine asık suratlı Tapınak Şövalyesi önünde dikiliyordu ve kıyafetlerinden süzülen yağmur damllarına bakılırsa adamların odaya girişlerini birkaç dakikayla kaçırmıştı.

"Bitti lordum. Sorgulamamızı bitirdik," dedi Renaud de Vichiers yorgun bir sesle.

"Ve?" diye gürlledi Circenn.

"Durum korktuğumuzdan da kötü. Çift taraflı çalışan bir hain, hem kardeşlerine karşı hem de İskoçya'ya karşı. Planı leydinizi kaçırıp ağırlığınızca altın, unvan ve İngiltere'de toprak karşılığında İngiltere kralına satmakmış." Renaud başını salladı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu olay beni çok sarstı. Armand bizin tarikatımızda şövalyelerin komutanıydı, üstelik oldukça da saygın biriydi. Hiç bilmiyorduk. Tarikatımız üzerine yemin ederim ki kendi başına hareket ediyordu." Renaud bakışlarını zemine sabitlemişti. "Geri kalanlar olarak emirlerinizi bekliyoruz. Eğer bizi buradan uzaklaştırmaya karar verirseniz sizi anlarız."

Circenn başını salladı. "Sizleri onun yaptıklarında sorumlu tutmayacağım. Yıllardır bana sadık kaldınız."

Tapınak Şövalyeleri mırıldanarak şükranlarını sunup bağlılık yeminlerini tekrarladılar. "Bize karşı hep çok iyiydiniz lordum," dedi Renaud. Derin bir nefes aldı, tekrar konuşmaya

başladığında sözleri o kadar tutkuluydu ki. “İyi niyetinizi asla kötüye kullanmayacağız. İskoçya’da bir gelecek kurmak için sabırsızlanıyoruz. Güveninizi kazanmak için ne yapabiliriz?”

“Hiç kaybetmediniz ki,” dedi Circenn çenesini ovarken. “Eğer Armand ile beraber hareket ediyorsa olsaydınız, leydimi kaçırmayı büyük olasılıkla başarırdınız. Tarikatınızın gücünü asla küçümsemedim Renaud. Bir sorun karşısında birden fazla şövalye iradesini ortaya koyunca neler yapabildiğinizi biliyorum. Tarikat üyelerinin sayesinde leydimi nereye götürmek istiyorsanız oraya rahatlıkla götürebilirdiniz. Üstelik bunu şiddet kullanmadan yapardınız. Siz... ikna gücünü kullanırsınız.”

Renaud utanarak baktı. “Bu doğru. Onu grup olarak kaçırabilirdik. Bizim hakkımızda ne çok şey bildiğinizi unutuyorum.” Sefil bir şekilde boynunu eğdi. “Lordum leydinize asla zarar vermeyiz. Onu kendi leydimiz gibi koruyacağız.”

Circenn başını eğdi. “Armand ne olacak?”

“Sadakatimizin bir göstergesi olarak o sorun bize ait. Bundan sonra size sorun olmayacak.”

Lisa kapıya doğru biraz daha eğildi. Şövalyeye ne yapmışlardı? Sürgün mü etmişlerdi? İngilizler yakalasın diye sınır dışına mı göndermişlerdi?

“Açıkla,” diye emretti Circenn.

“Suçunu tespit ettik ve uygun bir ceza verdik.”

“Öldü mü?” diye sordu Circenn bitkinlikle.

“İhanetinin karşılığı olarak kendi belirlediği bedeli verdik. Ona ağırlığınca altın *verdik*.”

Lisa boğuk bir ses çıkardı ama neyse ki bu Circenn’in şaşkınlıkla çıkardığı sesle örtüldü. Gözlerini hemen Circenn’e çevirdi ama adam onu henüz fark etmemişti. Şoke olmuş görünüyordu.

“Müsrifçe davrandığımızı sanmayın,” dedi Renaud, aceleyle onu rahatlatmak için. “Savaş bitince hem tarikatımızı hem de İskoçya’yı yeniden inşa etmek için altına ihtiyacımız olduğunu biliyoruz. Armand’ı parçalarına ayırdığımızda hepsini geri alacağız.”

Lisa kendini tutamayarak istemsizce öğürdü. Gözler bir anda genç kadının karnını tutarak durduğu kapıya çevrildi.

“Lisa,” diye bağırdı Circenn, doğrularak. “Senden odan da beklemeni istemişim.”

“Bunu hiç yapmadığımı bilirsin,” dedi Lisa sinirle. “Neden bu sefer yapacağımı düşündün ki?” Doğrudan Renaud’un gözlerine baktı. “Ona ağırlığınca altın verdik ve geri alacağız da ne demek?” Bunu sormaması gerektiğini biliyordu ama o kadar korkunç kuşkuları vardı ki kendine hâkim olamamıştı. Eğer bunu onlar söylemezse, o zaman vahşeti kendi hayal etmek zorunda kalacaktı. Hayali korkuların yerine gerçeklerle baş etmenin daha kolay olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Renaud cevap vermedi, bu konuyu bir kadınla konuşmaya isteksiz olduğu açıktı.

“Söyle bana,” diye tekrar etti Lisa, sıkıdığı dişlerinin arasından.

Circenn üzüntü ve anlayışla genç kadına bakıyordu.

Renaud huzursuzca boğazını temizledi. “Altın eritildi. Boğazından aşağı akıtıldı. Soğuduğunda kolaylıkla çıkarılabilecek.”

“Lisa!” Circenn masadan kalktı ama çok geçti.

Lisa koridoru çoktan yarılamıştı.

Bölüm 24

Lisa'nın kendine gelebilmesi birkaç gün sürdü. Circenn bu arada zamanını kalede oyalanıp sabırla genç kadının duygularını anlamaya çalışmasını beklemekle geçirdi. Savaşçı asla yalnız kalmadı, Lisa'nın kalbi her daim ona eşlik etti. Bir keresinde Lisa'nın, *domuz kafalı, kana susamış primatlar*, diye mırıldanan sesini kulaklarıyla duyduğuna neredeyse yemin edebilirdi. Circenn aralarındaki bağın zamanla içlerinde konuşacak kadar güçlenip güçlenmeyeceğini merak etti.

Circenn, genç kadının bir parça geri çekilmesini saygıyla karşılıyordu. İçinde bulunduğu zaman ona tuhaf görünüyor olmalıydı, aslında şövalyelerin cezalandırma tarzı her yüzyıl için fazlasıyla aşırıydı. Lisa'nın Armand'a olanları öğrenmesine çok üzölmüştü ama Lisa Stone hakkında hiçbir şey bilmiyorsa bile, onun ne kadar meraklı biri olduğundan kuşkusu yoktu. Lisa hiçbir şeyden korkmamayı, hak ettiği saygıyı görmeyi ve

mevcut tüm bilgiye erişebilmeyi istiyordu, böylece kararlarını her şeyden haberi olarak verebilirdi.

Circenn, Armand'ın korkunç ölümünü kimse için dilemezdi ama Tapmak Şövalyeleri'nin kendilerine has adaletlerinde de yaptıkları her işte uyguladıkları aynı inatçı disiplin vardı. Circenn kalbinde adamın ölümüne üzülmeyişinin farkındaydı. Armand denen herif neredeyse kadını öldürecek, onun kırılğan, hassas, narin hayatını sonlandıracaktı.

Ve bu Circenn'i dehşete düşürüyordu.

Armand'ın gaddarlığının Lisa'nın ölümlü oluşuna odaklanması savaşçıda saplantı haline gelmişti. Buna öfkelenmiş, nefret etmişti - Lisa'nın ölümlü olması tek sorunu haline gelmişti.

Circenn yoksa Adam gibi mi olmaya başlıyordu? Görünüşünün altında bir canavar mı yatıyordu? Bozulan bir kural yüzünden, istediğini elde etmesi mümkün olana kadar yenilerini mi bozacaktı? Çok geç olmadan durması gereken nokta neresiydi?

Lisa'yı ölümsüz yapabilirsin. Bunu istediğini biliyorsun. Bundan ona bahsetmene bile gerek yok.

Evet, istiyordu. Üstelik buna şaşıyordu da. Circenn daha önce iki kez evlenmiş ama bir kez bile eşlerini ölümsüz yapmayı denememişti.

Ama hiçbir kadın Lisa değildi.

Ayrıca şimdiye kadar, Adam'ın yaptığına bir lanet, işlerin doğal düzeninde aşâğılık bir fesat olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse Lisa'yı bulmuştu ve artık işler o kadar basit değildi. Circenn, o hayatına girdiğinden beri inançlarını, itirazlarını ve önyargılarını yeniden değerlendirmişti. Odasına koşup taş bölmedeki şişeyi çıkararak Lisa'nın dudaklarının arasından zorla boşaltmayı istiyor ama diğer yandan da onun seçim hak-

kını elinden almayı doğru bulmuyordu. Bir şekilde Lisa'ya söylemek zorundaydı.

Gözlerini kapatıp, *Nasıl?* diye düşündü.

Circenn istemeyerek olsa da ölümsüzlüğü kabullenmişti ve beş yüz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ kendinde hoş görmediği şeyler vardı. Dagda adına, dokuzuncu yüzyılda doğmuştu! Bir parçası hâlâ eski kafalıydı. Zamanın geçmesiyle dokuzuncu yüzyıldan çıkmış olsa da kalbindeki dokuzuncu yüzyıl duyarlılıklarını söküp atacak bir şey yoktu. Bir parçası basit bir savaşçı ve büyüünün şeytandan geldiğine inanan batıl inançlı bir adamdı, dolayısıyla yozlaşmanın eşiğinde bocalıyordu.

Circenn doğduğu yüzyıla ait adetlere tutunmasının onu biraz barbar yaptığından şüphelense de bunun bir tercih meselesi olduğunu biliyordu.

Savaşçı çaresizce çevresi hakkında saplantılı olmaya başlamıştı. Lisa aniden inanılmaz derecede savunmasız görünüyordu. İçgüdüyle duvarlara asılı mumları üflelemeye başladı, bir kıvılcımın goblenlere sıçramasından ve onun yangın gibi saçma bir nedenden ölmesinden korkuyordu. Karşılaştığı her adamı, Lisa'nın varlığına karşı, olası bir tehdit olup olmadığını anlamak için dikkatle incelemeye başladı. Armand'ın onu kaçırma girişimi korkularını körüklemişti. Lisa çok narindi ve bıçağın tek bir dokunuşu onları sonsuza dek ayırabilirdi. Bir zamanlar sonsuza dek Circenn'e çok acı gelirdi ama şimdi Lisa'yı sevdiikten sonra eğer onu kaybederse, sonsuzluk soğuk ve kasvetli bir cehennemden farksız olacaktı.

Belki de aralarındaki özel bağ sayesinde Lisa her şeyi anlayıp kabul ederdi. Belki de sonsuza kadar yaşama düşüncesi ona cazip gelirdi. Denemeden bilmesi mümkün değildi. En kötü ihtimalle genç kadın dehşete kapılıp teklifi geri çevirecek

ve kaçmaya çalışacaktı. Eğer gerçekten böyle olursa, Circenn dokuzuncu yüzyıldaki haline geri dönüp şişedekini içmeyi kabul edene kadar onu kilit altında tutmaktan endişe ediyordu.

Circenn çalışma odasına girdiğinde Lisa ateşin önündeki bir koltuğa kıvrılmıştı. Genç kadın sıcacık bir gülümseyişle baktı. Gözleriyle sessiz bir selamlaşmayı paylaştılar, sonra Lisa koltukta bir parça kenara kaydı. Adam genç kadına doğru ilerledi ve ağırlığının bir kısmını koltuğun kenarına vererek öpmek için eğildi. Tanrım, sevdiği kadını kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.

Circenn nihayet kendini zorlayıp öpüşmeyi kestiğinde -ki aksi halde kapı açıkken onunla orada, koltuğun üstünde çiftleşecekti- Lisa meraklı gözlerle bakıp konuştu. “Bugün çok sinirliydin. Genellikle. Seni endişelendiren ne Circenn?”

Circenn içini çekti. Bazen aralarındaki bağ sıkıntı veriyordu; kadından çok fazla bir şeyi saklayamıyor ve duygularını gizlemeye çabalamaksa oldukça yorucu oluyordu. “Asıl senin canın sıkılmış,” diye karşılık verdi savaşı, henüz zor bir sohbetе girmeye hazır değildi. Birkaç dakikalığına huzurun ve yakınlığın tadını çıkarmak daha keyifliydi. “Gerçi sen benimle yatakta değilken çoğunlukla böyle görünüyorsun kadın,” dedi imalı bir şekilde. Yatak, şu anda Lisa ile birlikte olmak istediği yerdі. Belki de kadın duygusal açıdan tatmin olursa daha anlayışlı olurdu. Circenn parmaklarının arasındaki ipeksi dokunun tadına vararak kadının saçlarını okşadı.

Lisa kısık, davetkar bir sesle güldü. “Circenn, kendi başıma yapacağım bir şeye ihtiyacım var. Benim kendimi... işe yarar hissetmeye ihtiyacım var.”

Aralarındaki bağ kurulduğundan beri bazen Lisa'nın mut-

suzluğunu hissettiğinden Circenn de bunu çok düşünmüştü. Kendi yüzyılında Lisa'nın sürekli çalıştığını biliyordu ve o günün sonunda değerli bir şey başarmış olmanın tatminine ihtiyaç duyan bir kadındı.

"Duncan'dan Ballyhock'taki halkın arasındaki çözüm bekleyen anlaşmazlıkların listesini getirmesini isterim. Bu hoşuna gider mi? Galan yıllardır bu davaları dinliyor ve bu işten kurtulmak onun da hoşuna gidecektir."

"Gerçekten mi?" Lisa heyecanlanmıştı. Köylülerin yaşamlarına dahil olmak hoşuna giderdi, üstelik belki de genç kadınlar arasından arkadaş edinebilirdi. Bir gün Circenn'le çocukları olacak ve kadın arkadaşı olmasını arzulayacaktı. Çocuklarının da oyun arkadaşları olmasını isterdi. Circenn'in kendini neden insanlarından uzak tuttuğunu anlamıyordu ama Lisa'nın planı onları yeniden yakınlaştırmaktı. Davaları dinlemek ve klandan insanlarla kaynaşmak planını devreye sokabilmesi için mükemmel bir yoldu.

"Elbette. Onlar da çok mutlu olacaklar."

"Sıradan bir kızın anlaşmazlıkları karara bağlamasını kabul edeceklerinden emin misin?" diye sordu Lisa endişeyle.

"Sen sıradan biri değilsin. Ve şenlikte seninle tanıştıklarında sana hayran kaldılar. Ayrıca ben bir Brude'um Lisa."

"Okuldayken tarihin bu kısmını kaçırmış olmalıyım. Brude'lar kim?"

"Ah, sadece şimdiye kadar yaşamış en cesur savaşçılar," dedi Circenn, kaşını kibirle kaldırarak. "Bizler gerçek Pict'leriz; krallarımızın çoğu Brude olarak adlandırılmıştır. Brodie sadece farklı bir hali." Şimdi ona geçmişimle ilgili daha çok şey anlatmanın zamanı mı? Üvey kardeşim dördüncü Drust'ın 838'de Kenneth McAlpin tarafından katledildiğini söylemeli

miyim? “Brude soyu, kraliyet kökeni yüzyıllardır krallarımız tarafından değil kraliçeler ile kuşaktan kuşağa aktarılan ana soyudur. Taç yedi kraliyet sarayında karmaşık evlilikler sonucu kardeşlere, yeğenlere ya da kuzenlere devredildi. Halkım Brodie Leydisi’nin kararlarını seve seve kabul edecektir.”

“Kulağa Pict’ler İskoçlar’dan daha uygar mı gibi geliyor,” dedi Lisa.

“Kenneth McAlpin soyumuzu İskoçya’dan sonsuza dek silme girişiminde kraliyetin çoğu üyesini öldürene kadar öyleydi.”

“Ama sen hâlâ yaşıyorsun, yani belli ki pek başarılı olamamış.”

Ah, evet, ben hâlâ yaşıyorum.

“Peki bugün neden bu kadar üzgündün?” diye sordu Lisa, en başa geri dönerek. “Biliyorsun seni her zaman hissedebiliyorum. Öfkeni ve sabırsızlığını hissedebiliyorum.”

Circenn ayağa kalktı ve Lisa’yı da koltuktan kaldırdı, sonra kendisi koltuğa gömülürken genç kadını kucağına aldı. “Bu daha iyi. Altında olmayı seviyorum.”

“Ben de altımda olmanı seviyorum. Ama dikkatimi dağıtmaya çalışma. Neden dedim?”

Circenn sevdiği kadına daha sıkı sarılırken içini çekti. Korkuyordu. Circenn, korkusuz savaşçı söylediklerinden dolayı kadının vereceği tepkiden korkuyordu.

Açıklamaya başlamak için nefes aldığı sırada, Büyük Salon’un kapısının hızla açıldığını ve kalenin her tarafındaki muhafızların haykırdığını duydu.

İkisi de gerildi.

“Saldırı mı?” Lisa endişelenmişti.

Circenn hemen doğruldu ve müstakbel eşini bir öpücükle yere indirdi. “Bilmiyorum,” derken Büyük Salon’un yolunu

tutmuştı bile. Dışarıdaki sesler muazzam bir gürültüye dö-
nünce, Lisa da onun arkasından gitti.

Büyük Salon'a girdiğinde heyecanla bağırarak düzinelerce şö-
valyenin bir yabancıya etrafında toplandıklarını gördü.

İçeri girerlerken Duncan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle
onlara baktı. "Stirling'e yürüme zamanı Circenn! Bruce'in ha-
bercisi geldi. Nihayet savaşa gidiyoruz!"

Bölüm 25

“Ne dedin sen?” diye sordu Circenn, gözleri beklentiyle parıldıyordu.

Haberci hızla anlatmaya başladı. “Bruce’in kardeşi bir bahse girmiş ve İngilizler’in Stirling Kalesi’ne yaz gündönümünde girmesini engellememiz şart. Bruce tüm ordunla ve silahlarıyla birlikte Roman yolu üzerindeki St. Ninian’da olmanı...”

Circenn tüm odada yankılanan sağır edici bir sevinç çığlığıyla habercinin sözünü kesti. Lisa yaklaşınca da onu kucaklayıp havada sallamaya başladı. “Savaşa gidiyoruz!” diye bağırdı adam coşkuyla.

Erkekler, diye düşündü Lisa hayretle. Onları hiç anlayamayacağım. Derken aklına daha kötü bir düşünce yerleşti: Ya onu kaybedersem?

“Ama acele etmelisiniz,” diye bağırdı haberci gürültünün ortasında. “Hiç vakit kaybetmeden yola çıkarsak ancak yetişiriz. Her dakika önemli.”

Circenn, Lisa'ya kocaman sarıldı. "Ölmeyeceğim. Söz veriyorum," dedi tutkuyla. Sonra ateşli bir öpücük verip kadını kollarının arasından bıraktı. Daha fazla konuşacak zaman yoktu. Circenn şimdi savaşa gidecek ve döner dönmez yarım kalan konuşmalarını bitireceklerdi. Bu zaman boyunca da bağları sayesinde Lisa'ya sürekli içini rahatlatacak mesajlar yollayacaktı.

Savaş! Lanet olası vakti gelmişti, diye düşündü Circenn mutlulukla. "Gidip silahlarımı toplamalıyım," diye mırıldandı salondan çıkarken.

Kalan tüm zamanlarını mümkün olduğunca birlikte geçirmek isteyen Lisa kısa bir süre sonra salondan ayrıldı. 24 Haziran'da çıkan Bannockburn savaşını biliyordu; tarih Brodie Lordu'nun ve Tapınak Şövalyeleri'nin bu efsanevi savaşın içinde olduğunu kaydetmişti. Ama Lisa yeni bulduğu aşkın mutluluğu ve ardından da Armand'ın kaçırma girişimiyle tarihe ya da yaklaşan savaşlara dikkat etmemişi.

Circenn'in odasına gidip yavaşça içeri girerken, birkaç tutkulu an çalmak için yeterli zamanları olup olmadığını düşünüyordu. Kuşkuluydu, çünkü adamın kafasının çoktan uzaklara gittiğini hissedebiliyordu. Şu anda savaşa aklını veren gerçek bir savaşçıydı. Odanın derinliklerine doğru ilerlerken, normalde şöminenin bulunduğu yerde büyük bir aralık görünce şaşırdı.

Gizli bir oda. *Ne şahane,* diye düşündü, *ve bir ortaçağ kalesine ne kadar da uygun.* İçeride ne olduğunu görmek için yavaşça şömineyi geçip içeri girdi. Elbisesinin kumaşı şöminenin pürüzlü taşlarına takılıp ses çıkararak yırtıldı. Kumaşı taşın sivri yeninden kurtarmakla öylesine meşguldü ki Circenn'in ona baktığını görmedi. Ya da yüzündeki ifadeyi.

“Dışarı çık kadın,” diye haykırdı adam ayağa fırlarken.

Lisa kafasını kaldırdığında Circenn donup kaldı, kadını odadan çıkarma planı boşa gitmişti. Genç kadının bakışları odanın içinde gezinirken Circenn onu artan bir dehşetle izliyordu. Etrafı suç delilleriyle çevrili bir şekilde yakalanmıştı. Geleceğe ait bu eşyaların arasında dururken Lisa’nın ona asla inanmayacağını biliyordu, daha da kötüsü yaz gündönümünden önce İngiliz ordusunun Stirling Kalesi’ne ulaşmalarını engellemek için Circenn’in derhal gitmesi gerekiyordu.

Lisa hareket etmese de gözleri odadaki eşyalar arasında hayretle geziniyordu. Gözleri bir açıldı bir kısıldı ve ne gördüğünü anlayınca yeniden açıldı. Silahlar, evet. Silahlar ve kalkanlar.

Açıklanamaz olsa da bunlar kendi yüzyılından eşyalar mıydı? Evet.

Onu sarsan ilk duygu dalgası kendi duygularıydı: boğucu bir acı, şaşkınlık ve kalbini yanlış bir erkeğe kaptırmış olmanın aşağılanması. İkinci dalga adamın duygularıydı: sarsıcı bir korku.

Nasıl olurdu da savaşçı bu şeylere sahip olabilirdi? Nasıl olurdu da Lisa’nın zamanına ait eşyaları toplayıp yine de onu evine yollayamazdı?

Cevap basitti. Yalan söylemişti. Tek olası açıklama buydu.

“Bana yalan söyledin,” diye fısıldadı Lisa. Evine, annesi Catherine’e gidebilirdi ama Circenn ona yalan söylemişti. Başka hangi konuda ona yalan söylemişti?

Lisa ellerini bir CD çalara yaklaştırdı. *Bir CD çalar!* Titreyen elleriyle kaldırıp sanki gördüğüne inanamıyormuş gibi daha yakından baktı. Krom rengi kutunun üstünde SONY yazıyordu. Gözlerini kısıp onu odanın diğer ucuna fırlattı, ne-redeyse adamın başını kıl payı sıyıran alet parçalara ayrıldı.

Genç kadın tatmin olmamış bir şekilde atacak başka bir şey aramaya koyuldu ve parmakları tuhaf şekilde tanıdık bir karton kutuya değdi. Ne olduğunu görünce dudakları şaşkınlıkla kıvrıldı.

“Tampon mu?” diye bağırdı. “Sen de tampon mu var? Bunca zaman boyunca mı? Bu ne cüret!”

Circenn çaresizce hareket etti. “Temizlik için bir şeyin olmadığını biliyordum.”

Lisa tamponların olduğu kutuyu adama fırlatırken öfke ve acı karışımı yabani bir sesle hırladı. Bu kutu da adamın yanındaki duvara çarptı ve tamponlar küçük beyaz füzeler gibi odaya dağıldı. “Hayır!” Circenn yaklaşmaya kalkınca Lisa titreyen elini havaya kaldırdı. “Orada dur. Bana hangi konularda yalan söyledin? Bu kadar tampona ihtiyacın olduğuna göre buraya kaç kadın getirdin? Ben tamponu hak etmedim mi? Beni o kadar kolay kazandın ki rüşvet vermeye bile ihtiyaç duymadın mı? Bu nasıl iğrenç bir oyun? Annemin ölüyor olması bile seni üzmedi mi? Sen neden yapıldın? Taş mı? Buz mu? İnsan mısın sen? Bunca zaman boyunca bana anlatabilirdin ama anlatmadın mı?”

“*Nay.*” Circenn yeniden hareketlendi ama genç kadının irkildiğini görünce durdu.

“Bana dokunmayı düşünme bile. Kim bilir benimle ne kadar eğlenmişindir. Ben ve acıklı gözyaşlarım, ben ve annem için sızlanmalarım ve tüm bu zaman boyunca beni istediğin zaman gönderebilirdin. Sen- ”

Circenn acı ve hayal kırıklığıyla bağırdı. Genç kadın öylece durmuş ona bakarken, “Beni dinle çok fazla vaktim yok!” dedi.

“Dinliyorum,” diye tısladı Lisa. “Tüm bunlar için onlarca

açıklama yapmanı bekliyorum, tam bir aptal gibi. Devam et, daha fazla yalan söyle.”

Circenn eliyle yüzünü sildi. “Kadın sana asla yalan söylemedim. Sana tapıyorum ve daha önce buraya gelecekten gelen hiçbir kadın olmadı. Ve bu,” -bir tamponu havada salladı- “temizlik bezlerine gelince, neden bu kadar üzülüğünü anlamıyorum ama seni temin ederim hizmetçilerin onları kullanmasına asla izin vermedim.”

Lisa kaşlarını çatı, hiçbir adam bu kadar aptal olamazdı. “Temizlik bezleri mi?”

Circenn bir tüfek kapıp namluyu ona doğru çevirdikten sonra açılmamış bir tamponu içinden çıkardı. Çeliğin pasıyla siyaha boyanmıştı.

Lisa bir süre öylece baktı sonra eğilip tamponu yerden aldı. “Silahını bunlarla mı temizliyorsun?”

Adam silahını yere indirdi. “Bu kullanım amacına uyuyor mu? Yemin ederim başka bir şey düşünemedim.”

“Kutunun üstünü okumadın mı?”

“Anlamadığım çok fazla şey yazıyordu!”

Lisa gözlerini kısıp duyusal olarak ona ulaştı ve bu arada bunu neden daha önce yapmadığını düşündü. İşte, birbirlerine bağlıydılar ve Circenn ondan hiçbir şey saklayamazdı. Ama o kadar sinirlenmişti ki doğru düzgün düşünememişti. Şimdiye ona ulaşıp onu hissetmişti...

Adam ona inanmamasından korkuyordu.

Acı.

Ve dürüstlük. Gerçekten de tamponun ne olduğunu bilmiyordu. Ama başka bir şey daha vardı, kasten sakladığı bir şey. Korkunç karanlık bir şeydi ve umutsuzlukla gizlenmişti. Bu Lisa'yı ürküttü.

Elini yalvarırcasına kaldırdı Circenn. “Lisa, seni geleceğe geri döndüremem ve bu konuda asla yalan söylemedim. Bu hediyeleri bana Adam isminde bir adam getirdi. Asla senin zamanında bulunmadım, zaten gidemem ve herhangi birini yollayamam da.”

Lisa adamın söylediklerini düşünüp doğruluğunu tarttı. Kumaş seçerken onu izlediğinde bu Adam denen kişiden bahsedildiğini duyduğunu hatırladı: Circenn düğün kıyafeti için altın kumaş dışında Adam’ın hediyelerine tenezzül etmemişti.

Alt kattan adamlar Circenn’i çağırıyorlardı.

Circenn sesleri duymazdan gelip konuşmasını sürdürdü. “Bu şekilde öğrenmeni istemezdim, şimdi savaşa gitmek zorundayken değil. Sana asla yalan söylemediğime inanmalısın Lisa. Bana inan ve dönmemi bekle. Söz veriyorum döndüğümde her şeyi konuşacağız. Tüm sorularına cevap verip her şeyi açıklayacağım.” İçini çekip çenesini ovuşturdu ve duyguları bakışlarına yansıdı. “Seni seviyorum kadın.”

“Biliyorum. Hissedebiliyorum.” Lisa başını hafifçe eğdi. “Beni seviyorsun. Eğer bu kadar çabuk parlamasaydım duygularını hissedebilir, her şey bir yana bana zarar verme niyetinde olmadığını anlardım.”

Circenn rahat bir nefes aldı. “Aramızdaki bağ için Dagda’ya şükürler olsun.”

“Hadi,” dedi Lisa, henüz söylemediği karanlık sırrını açıklaması için onu cesaretlendirerek. Ama adamın kapıya doğru ilerlediğini görünce yanlış anladığını fark etti.

Lisa kenara çekilmeyince Circenn soran gözlerle baktı. “Gitmeden önce kapıyı kapamam gerek kadın. Söz veriyorum, dönüşümde her şeyi incelemene izin vereceğim.” Ona doğru ilerleyip genç kadını hafifçe odasına doğru itti.

“Hayır,” dedi Lisa çabucak. “Hadi derken anlatmaya devam et demek istedim.”

Circenn istemese de durdu. “Ben de hadi deyince adamlarıma katılmamı kast ettiğini ve bunları döndüğümde konuşabileceğimiz sandım.” Lisa’nın inatçı bakışlarını ve gergin çenesini fark etti. “Başka ne hissediyorsun?” diye sordu.

“Seni korkutup beni dehşete düşüren bir şey ve muhtemelen seni korkutan şey beni darmadağın edecektir. Bana anlatmadığın başka bir şey var. Bana söylemelisin Circenn. Şimdi. Ne kadar çabuk söylersen o kadar çabuk gidebilirsin. Benden gizlediğin nedir?”

Circenn derin bir nefes aldı. “Adam, bu tuhaf şeyleri bana veren kişi” -elleriyle odadakileri işaret etti- “seni zamanına geri gönderebilir. Bunu sana söylemedim çünkü anlamsızdı. Sana şişeyi getireni öldüreceğime dair yemin ettiğimi söylediğimi hatırladın mı?”

Lisa başını salladı.

“Yemini ettiğim kişi Adam’dı.”

Lisa gözlerini kapadı. “Başka bir deyişle beni geri gönderebilecek tek kişi beni öldürmek istiyor. Pekâlâ. Diğer şey ne?”

Circenn masum bir ifadeyle baktıysa da Lisa bir an olsun inanmadı. “Hâlâ hissedebiliyorum Circenn. Esas şeyi bana söylemedin.”

“Lisa, sana her şeyi anlatacağım ama şimdi Stirling’e gitmem gerek.”

Duncan aşağıdan öfkeyle Circenn’i çağırırdı.

“Görüyor musun?” dedi Circenn. “Adamlar beni bekliyor. Yola çıkma vakti Lisa. Gitmeliyim.”

“Söyle,” diye tekrarlardı Lisa, düz bir sesle.

“Bunu bana şimdi yaptırma.”

“Circenn gerçekten de benden gizlediğin bu olağanüstü şeyin ne olduğunu haftalar boyunca düşünmeye dayanabileceğime inanıyor musun? Bu benim için işkence olur.”

Circenn silahın çevresine sardığı ellerini sıktı.

“Gerekirse savaş yerine kadar atla peşinden gelirim.”

Gergin bir sessizlik aralarındaki boşluğu doldurdu.

Aşağıdaki adamların bağrıışmaları da bu gerginliği arttıırıyordu. Savaşçı kimi seçecekti? Adamlarım mı onu mu? Lisa kalbinin deli gibi attığını hissetti. Adam dudaklarını yalayıp defalarca söze girmeye çalıştı ama sonra bakışlarını kaçırıp sustu. Nihayet konuşmaya başladığında sesi boğuk ve yorgundu.

“Annem beş yüz yetmiş küsur yıl önce doğmuş bir Brude kraliçesiydi. Ben ölümsüzüm.”

Lisa gözlerini kırıp yanlış anladığını sandı. “Tekrar söyle.”

Circenn onun hangi sözleri tekrar etmesini beklediğini biliyordu. “Ölümsüz. Ben ölümsüzüm.”

Lisa geri çekildi. “Sonsuza kadar yaşayacak mısın? Yani İskoçyalı Duncan McLeod⁹ gibi mi?”

“Duncan McLeod’u tanımıyorum kadın. Benim gibi başkaları olduğunu bilmiyordum. McLeod hiç öyle birinden bahsetmedi.”

Lisa bir süre konuşamadı ve sonra, “Öl-ölümsüz mü?” diye kekeledi.

Circenn başıyla onayladı ve öfkeli çağrılara cevaben yerde duran silahlara yöneldi. Saçma gerçeği reddeden Lisa adamın duygularına ulaşmaya çalıştı.

Adam doğruyu söylüyordu. O ölümsüzdü. Ya da en azından öyle olduğuna inanıyordu.

Yanılıyor olabilir miydi? Lisa bir anlık düşünme sonrası bu

⁹ İskoçyalı filmindeki ölümsüz karakterin adı. (E.N.)

olasılığı eledi. Bir insan beş yüz yıl yaşayıp yaşamadığını bilirdi - bu kesinlikle fark edilmeyecek bir şey değildi.

Circenn ona bakmadan konuşmaya devam etti. “Ölümsüz olduğumu keşfettiğimde kırk bir yaşımıdaydım.”

“Ama kırk bir gibi görünmüyorsun,” diye karşı çıktı Lisa, böylesine bir deliliğin her ufak ayrıntısına itiraz etmek istiyordu.

“Adam beni değiştirdiğinde değildim. Ben hesaplayabildiğim kadarıyla otuz ya da kırklı yaşlarımdaydım. İksiri bana tam olarak ne zaman içirdiğini hiç söylemedi. Ama beni şarabımla zehirlediğini itiraf etti.”

“Neden? Ve seni sonsuza dek yaşatacak bir güce sahip olan bu adam kim? Kim bu beni evime gönderebilecek olan Adam? O ne?”

Circenn içini çekti, o yokken düşünebilmesi için birkaç cevap verebilirdi. Döndüğünde Lisa’ya her şeyi anlatır ve şişeyi teklif ederdi - ama bu sefer içmesi için. “*Tuatha de Danaan* denilen eski bir ırktan geliyor. Bazılarının peri dediği bir tür.”

“Peri mi?” Lisa kulaklarına inanamıyordu. “Benden perilere inanmamı mı bekliyorsun?”

Circenn acıyla güldü. “Zaman içinde yedi yüz yıllık bir yolculuk yaptığına inanıyorsun ama bizden binlerce yıl önce de var olan yaratıkların alışılmadık güçleri olduğuna mı inanmıyorsun? Kafana göre çılgınlık seçemezsin kadın.”

“Peri,” diye tekrarladı Lisa, döndürülmüş söminenin kenarına yaslanırken. “Zaman yolculuğunu neden garipsemediğini hiç düşünmemiştim.”

“Perilerin kanatları üzerinde uçan minicik ruhani yaratıklar olduklarını sanma, değiller. Bir sis bulutu içinde bizim dünyamıza gelmeden önce uzak diyarlarda yaşayan gelişmiş bir uygarlıklar. Nereden geldiklerini kimse bilmiyor. Gerçekte

ne ya da kim olduklarını kimse bilmiyor ama mukayese edilemeyecek kadar güçlüler. Ölümsüzler ve zamanda yolculuk edebiliyorlar.”

“İyi de seni neden ölümsüz yaptı?”

Circenn acı dolu bir nefes verdi. “Çünkü ırkının beni şu lanet şişenin de dahil olduğu hazinelerinin muhafızı olarak seçtiğini söyledi. Bu yüzden de şişeyi bulanı öldürmem için yemin ettirdi. Dediğine göre ırkı uzun zamandır yadigârlarını güvende tutacak birini arıyormuş, yenilmeyecek ve asla ölmeyecek birine ihtiyaçları varmış.”

“Yani sen gerçekten sonsuza kadar yaşayacak mısın?”

Circenn hiçbir şey söylemedi, gözleri duygularını belli ediyordu. Başıyla onayladı.

Lisa tuhaflığın ötesindeki bu durum karşısında başını salladı. İnanamayan bakışlarını adamın üstünde gezdirdi.

“Lisa- ”

“Hayır.” Lisa kendini korumak istiyormuşçasına elini kaldırdı. “Daha fazla anlatma. Yeter. Bugün için yeterince şey duydum. Daha fazla dinleyemeyeceğim.”

“Kabullenmesi o kadar zor bir şey mi? Ben senin gelecekten olduğunu kabullendim,” dedi Circenn. “*Haud yer wheesht!*”¹⁰ diye kükredi aşağıdan bağıranlara.

“Biraz düşünmem için zaman ver. Lütfen. Git. Savaşına git,” dedi Lisa kapıyı göstererek.

“Lisa seni bu şekilde bırakamam.”

“Ah, evet bırakabilirsin,” dedi Lisa sertçe, “çünkü hatırladığım kadarıyla sana ve şövalyelere Bannockburn’de ihtiyaç var.” Yalnız kalıp düşünmeye o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Artık ölmeyeceğini bildiğine göre adamı savaşa göndermek zor değil-

10 Kesin sesinizi!

di. "Ama sana bıçak dayadığımda kanadın," diye ekledi biraz düşündükten sonra.

"Gömleğimin altındaki yara hemen kapandı kadın. Yaralarım kısa süre kanıyor."

Aşağıdaki koridordan ayak sesleri gök gürültüleri gibi geliyordu; adamları sabırlarını yitirmeye başlamıştı.

Circenn onu geri itip hızla odayı kapadı. "Sen söyledin şövalyelerin Bannockburn'de bana ihtiyaçları var. Bu savaşı biliyor musun?" dedi, bakışları düşünceliydi.

"Evet."

"Görünüşe göre ikimizin de birbirinden gizlediği bilgiler var," dedi adam sessizce. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Benim bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye karşılık verdi Lisa.

Circenn aniden yorgun göründü. "Sadece seni tüm kalbimle sevdiğimi bil kadın."

Lisa'yı hızla öpüp gitti.

Bölüm 26

Ölümsüz. Circenn Brodie ölümsüzdü.

Ne ironik, diye düşündü Lisa. Yirmi birinci yüzyılda anesinin ölümlü oluşuna öfkelenmişti, şimdiyse, on dördüncü yüzyılda Circenn'in ölümsüz oluşuna öfkeleniyordu.

Hayatı üniversiteye gidip zararsız ve yakışıklı genç erkeklerle öpüşecek kadar basit olamazdı zaten. Bu Lisa Stone için uygun değildi. Aniden şaşkınlık ve rahatsızlıkla Buffy'nin hayattaki rolünün vampirleri öldürmek olduğunu anladığında nasıl hissettiğini anladı.

Canı yanıyordu.

Circenn ondan kilometrelerce uzağa gidiyordu ama aralarındaki bağın gücü azalmıyordu. Adamın öfke, suçluluk ve üzüntüyle harmanlanmış duyguları onu hem sarsıyor hem de yıpratıyordu. Kendini onları kenara itip görmezden gelirken buldu. Şu anda adamın ne hissettiğini anlamayı kaldıramazdı.

Lisa içinden geçenleri anlamak için sadece kendi duygularına yoğunlaşmalıydı.

Circenn kahrolmuş olmalıydı tabii ki. Beş yüz yıldan fazla yaşamış, sevmiş, sevdiklerini kaybetmiş ve yenilmez olmuştu. Bağ kesmeye çalıştığı için adamdan yükselen bir endişe dalgası hissetti. Daha fazlası için oldukça yorgun olduğundan Lisa rahatlatıcı bir duygu gönderdi ona ve ardından adamın duygularını zihninin bir köşesine kilitledi.

Böylesi daha iyiydi.

Biraz yürümenin iyi geleceğini düşünüp, Circenn gittiğinden beri üzerinde oturduğu yataktan kalktı Lisa.

Gecenin karanlığında sessiz kalenin içine bakındı. Garip bir biçimde sessizdi: ne avluda mızrak tokuşturan şövalyeler ne de oyun oynayan çocuklar vardı - savaş gerçekten de korkunç bir şeydi. Lisa'nın, Circenn ölür mü diye endişelenmesine gerek yoktu ama Brodie'deki ailelerin çoğunun savaşta zarar görebilecek sevdikleri vardı.

Duygularını anlamaya çalışarak havuza doğru ilerleyip taş banka oturdu Lisa. Başını eğip kadife gibi siyah geceye baktı. Neden normal ölümlü bir erkeğe âşık olmamıştı ki? Circenn ile mutluydu, hiçbir şey olmasa da gerçekçi biriydi.

Lisa yaşlanmanın nasıl olacağını biliyordu. Kendi kırkına geldiğinde ve savaşçı hâlâ otuzundayken nasıl hissedeceğini biliyordu. Lisa ellisine gelip de adam hâlâ otuzunda görünürken ne korkunç hissedeceğini ise sadece hayal edebiliyordu. Altmışına varmanın korkusunu hissedebiliyordu - çoğu insanın onu Circenn'in annesi sanmasına yetecek kadar yaşlı olacaktı, hatta daha da kötüsü onu büyükannesi bile sanabilirlerdi; bu topraklarda on dördünde çocuk sahibi olan kadınlar vardı.

Tanrım. Lisa'nın bedeni yaşlanıp kırışıklıklarla dolacaktı ama Circenn hiç değişmeyecekti.

Lisa sıg biri olduğuna inanmak istemese de bu konuda bir kadının düşüneceği çok fazla şey vardı. Mesela Circenn onunla sevişmeye devam eder miydi? O kadar yaşlandığında adamın ona bakmasına Lisa izin verebilir miydi? Bu sadece gurur meselesi değildi, aralarındaki fiziksel zıtlık her gün Lisa'nın öleceğini ama Circenn'in ölmeyeceğini hatırlatacaktı.

Yılların keyfini sür ve ötesini düşünme, diye düşündü bir parçası umutla.

Ama Lisa kendini iyi tanıyordu. Bunu yapamazdı. Aynada kendini izleyip kaçınılmazı beklerken korku içinde yaşayacaktı.

Ve düşünülmesi gereken daha büyük bir resim vardı.

Sadece yaşlanmakla kalmayacak sonunda Lisa ölecek ama Circenn yaşamaya devam edecekti. Yaşamaya Lisa'sız devam edecekti ve sonrasında, Circenn'i yeniden âşık olması için cesaretlendirmesi gerekecekti ve Tanrı biliyor ya, böylesi asil bir ruha sahip olduğunu sanmıyordu.

Circenn'i başka bir kadınla böylesi değerli ve yakın bir bağ kuması için teşvik etmek mi? Lisa ismi ve yüzü olmayan halefinden şimdiden nefret etmişti.

Ama buna mecbur kalabilirdi çünkü adamı, ne kadar inatçı olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Kendini inkâr edebilir, yakınlık kurmayı reddedip binlerce yılı tek başına geçirebilirdi ve böylesi bir yalnızlık insanı delirtebilirdi. Lisa öldükten sonra Circenn, sırf kendi ruhunun iyiliği için yeniden âşık olmalıydı.

Ayrıca aralarındaki bağ sayesinde Lisa ölümünün adama neler yapabileceğini de biliyordu, Circenn, genç kadının katlanmak zorunda olduğu asaletten uzak tüm o duyguları ve acıları da hissedebilirdi. Lisa sevdiğin birinin ölümünü izlemenin nasıl olduğunu biliyordu. Bu cehennemden de beterdi.

Ya Lisa da son aylarda annesinin çektiği fiziksel acıları hissedebiliyor olsaydı? Umutsuzluğunu ve korkularını?

Lisa bir şekilde saklayamazsa Circenn onun her bir parçasını hissedebilirdi.

Saklayamam! O kadar güçlü değilim!

Genç kadın hareket etmek için ayağa kalkmaya çalıştı.

Havuzun kenarında yavaşça yürürken sanki birileri onu duyar ve dualarını kabul eder diye gökyüzüne baktı. Dikkatini gökyüzüne yoğunlaştırmışken takılıp yere düştü.

Bu artık son noktaydı. Dizlerini büküp kollarıyla sıkıca sarıldı bir yandan sallanırken ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra peri tepesinin orada düştüğünü fark etti.

Hareketsiz kaldı.

Anlatılana göre, eğer çevresini yedi kez dönüp kanını taşın üzerine damlatırsan periler kraliçesi ortaya çıkıp bir dileğini gerçekleştirebilirmiş.

Circenn'in sözlerini hatırlarken yavaşça gözlerini açtı.

Ama Lisa ne dileyebilirdi ki?

Kaç delikanlı ya da genç kızın burada parmaklarını deldiğini tahmin dahi edemiyorum. Eski efsanelerden biri ve bu topraklar onlarla doludur. Büyük olasılıkla atalarım lazımlıklarını buraya boşaltıyordu. Bu çimlerin neden bu kadar gür ve yeşil olduğunu açıklayabilir.

Ama Lisa hayatında ne olacağını bilmiyordu. Neden denemiyordu? Eğer işe yararsa dilemek için bir şeyler düşünebilirdi.

Genç kadın uyuşmuş gibi ayağa kalktı ve *shian'*ın çevresini dönmeye başladı. Önce yavaştan başladığı yürüyüş tepenin etrafında ilerledikçe kararlı bir şekilde hızlandı.

Bir kez, üç kez, beş ve yedi.

Lisa durdu ve kendini kesebileceği bir şeyi olmadığını fark

etti. Tuhaf bir güdüyle kan akıtmak için avcunu dişledi. *Shi-an*'ın tepesine tırmandı ve parmaklarıyla avcuna baskı yapıp kan damlasını tümseğin merkezine düşmeye zorladı.

Genç kadın bekledi.

Bir şey olacaksa da ne olacağı hakkında fikri yoktu. Ama son haftaların nasıl geçtiğini hesaba katınca yerden bir peri fırlayıp sihirli asasını sallasa da şaşırılmazdı.

Lisa nefesini tuttu. Gece oldukça ürkütücüydü, özellikle de gece yaratıkları garip bir biçimde sessizken.

Hiçbir şey olmadı.

Ah Lisa, peri kraliçesi ortaya çıkmayacak ve sen de sadece ölümsüz bir adamı sevdiğin gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın.

Genç kadın düşüncelerine gülerken gözlerini kapatıp başını salladı ve sonra alışılmadık çim yığınının altına indi.

Bu topraklar kesinlikle onu kötü etkilemişti. Lisa neredeyse mistik bir yaratığın belireceğine emin olmuştu. Sihir İskoçya'nın havasını kalın ve yoğun bir sis gibi sarmıştı ve Lisa burada olasılıkların gerçek olduğunu keşfetmişti. Circenn ölümsüzdü. Kendisi zamanda yolculuk yapmıştı. Bu durumda bir dilek dilemek oldukça mantıklı görünmüştü.

Tepeye sırtını döndü, başını kaldırıp aya baktı ve incinip korkmuş olmasına rağmen biraz da rahatladığını kabul etti. Artık hiç seçeneği yoktu; burada kalıp Circenn Brodie'yi sevmekten başka seçeneği yoktu.

Belki de Circenn değişmezken kendisi paylaştıkları sevgi türünün küçük bir bedeli olarak yaşını gizlemeyi öğrenebilirdi. Bağlarına koyduğu engeli kaldırırken iç duyusuyla onu hissetti. Bağları aracılığıyla adamın canının yandığını, öfkeli olduğunu ve gerçekten endişelendiğini biliyordu. Aynı za-

manda Lisa'nın bir şekilde onu terk etmeye çalışacağından da korkuyordu.

Ama bunun için endişelenmesine gerek yoktu.

“Dileğin nedir insan?” Binlerce kar tanesinin şekillendirdiği bir ses kanını dondururken düşüncelerini paramparça etti.

Lisa donup kaldı.

Bölüm 27

Ses Lisa'nın arkasından, peri tepesinin olduğu yerden geliyordu.

“Kendinden geçmiş gibi gökteki ayı seyrediyorsun. Oraya mı uçmak istiyorsun? Yıldızlara dokunup onları saymak mı istiyorsun? Yoksa istediğin şey daha... dünyevi mi?”

Ses içini titretirken Lisa derin bir nefes aldı. Bu bir ölümlü sesi değildi. Böyle bir sesi ölümlü sesiyle karıştırma hatasını asla yapmazdı. Ses uyum ve heyecandan uzak bir gözlemlerle yankılanıyordu. Topuklarının üstünde yavaşça döndü. Karşılaştığı manzaranın tek ürkütücü yanı olağanüstü bir güzelliğe sahip olmasıydı.

“Müthiş,” diye fısıldadı Lisa. “Ah, Tanrım.” Aniden perilerin masallarındaki neredeyse gözleri kör edecek güzellikteki yaratıkların cazibelerini anladı. Bu yaratık tüm duyularına hücum ediyordu.

Kraliçe hoş bir şekilde başını eğdi. “Öyleyiz. Müthiş. Ama Tanrı değiliz. Çoğu bize Danu Tanrıçası’nın çocukları der.”

Lisa büyülenmişçesine bakarken dudakları bir iç çekişle aralandı. Kadının gümüş rengi saçları vardı - narin ay ışığı adeta dökülüyordu. Etrafını saran gece sanki binlerce güneş varmışçasına aydınlanmıştı. Soluk yüzündeki kavisli kaşlarının altında badem şeklinde gözleri vardı. Gözleri insanoğlunun bilmediği bir renkti, sanki denizkızının ıslak kuyruğunun güneş altında parıldaması gibi yanardöner bir tonu vardı.

Elmacık kemikleri o kadar yüksekti ki kedilerin riyakâr görüntüsünü andırıyordu ve dudakları, dolgun dudakları kan kırmızısıydı ve daimi bir gülüş yakalamış gibi yukarı doğru meyilli idi. Cildi altın tozuna bulanmıştı, üzerinde hiçbir yerini örtmeyen şeffaf beyaz bir elbise vardı ve pırıltılı kumaşın altından açıkça görünen vücudu, Lisa’nın on iki yaşındaymış gibi hissetmesine yol açtı.

Kusursuz.

“Ne dileyeceksin insan?” Mesafeli bakışları Lisa’nın merakla açılmış gözlerini yakaladı. “Bu kapıyı kanınla sen açtın, şimdi senden sıkılmadan önce dileğini söyle.”

Lisa yutkundü. İşte şansı karşısındaydı. Tek yapması gereken, *eve anneme dönmek istiyorum*, demekti. Ama Circenn’i terk edebilir miydi? Ayrıca annesinin hâlâ hayatta olduğunu nereden bilebilirdi?

“Evet,” dedi peri kraliçesi, bir parça ay ışığı rengindeki saç tutamını kulağının arkasına atarken.

“Ne?” Lisa’nın soluğu kesildi.

“Annen yaşıyor. Tabii buna yaşamak denirse.” Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Beden, ölümlünün felaketidir. O ölüyor.”

“Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?” diye fısıldadı Lisa.

Perinin kahkahası Lisa'nın etrafında rüzgâr gibi uçtu. Bir an için Lisa kendini bu kahkahaların içinde kaybetti: kim olduğunu, bir annesi ve sevdiği bir adam olduğunu, dahası insan olduğunu unuttu.

Bir an için izin verdiği sürece bu yaratığa yakın olmaktan başka bir şey istemedi. Perinin eteklerini öpmek, nefesini içine çekmek ve çırılçıplak yeşil tepenin üzerinde dans etmek istedi. Kahkaha soluklaşıp saplantıları hafifleyince, bunun büyülmüş bir delilik olduğunu anladı.

"Ben *Tuatha de Danaan*. Biz her şeyi görürüz. Evet, ne dileyeceksin insan? Seni annenin yanına ölüme mi yollayayım? Senin için o kadar önemli mi? Yoksa seni seven lordunla mı kalacaksın?"

"Düşünmem için zamana ihtiyacım var," diye itiraz etti Lisa zayıf bir sesle.

"Beni şimdi çağırdın."

"Gerçekten işe yarayacağını düşünmedim. Dileğimi hazırlamamıştım..."

"Madem düşünmek için zamana ihtiyacın vardı, o zaman beni rahatsız etmeseydin." Peri kraliçesinin yüzü gölgelendi. *Shian*'ın etrafında beliren esinti yaprakları havaya savurdu. Lisa irkildi, aniden elektriklenen havayı içine çekerken etrafında döndü. Hava peri kraliçesinin memnuniyetsizliğiyle çarpılmıştı.

"Biz İskoçya'dayız," dedi kraliçe rahatsızlığını belli ederek. "Toprak biz ağladığımızda ıslanır ve bahar biz dans ettiğimizde gelirdi. Şimdiyse mevsimler süreklilik gösteriyor, bizim şımarıklıklarımız dışında bu topraklar genellikle uysaldır."

"Çünkü siz artık sürekli mesafelisiniz, ilgisizsiniz," dedi Lisa düşünmeden. "Bunu size zaman mı yaptı?"

Peri kraliçesi göz kırptı. Sadece bir göz kırpmaydı ama gazap vadeden haşın bakışları, *sözlerine dikkat et ölümlü*, diyordu.

Lisa hatasını hemen düzeltti. “Yani dönersem annem hayatta kalacak mı?”

“Bir süre için.”

Lisa gözlerini sıkı sıkı kapattı. Peri kraliçesinin gerçekten belireceğine ve dileğini yerine getireceğine inanmamıştı. Ama şimdi orada duruyor ve açıkça ona annesine dönmeyi öneriyordu.

Lisa nasıl karar verecekti? İskoçya’da kalıp yaşlanmak ama sevdiği erkeğin asla yaşlanmamasıyla paramparça olmak mı yoksa kendi zamanına dönüp annesinin ölümünü izlemek mi?

İki seçenek de garip bir biçimde çekiciydi.

“Sanırım annemi buraya getiremezsin? Belki onu iyileştirebilirsin?” dedi umutla. “Belki de beni ölümsüz yaparsın.”

“İki seçenek, insan. Kal ya da git. O kadar cömert değilim, büyük düzenlemelerle ilgilenmiyorum. Bunlar büyük iradeler gerektirir. Siz ölümlüler yaşamın bir savaş olduğunu düşünüyorsunuz: kalp mi akıl mı? Zavallı çocuk suç akıldadır değildir. Görev de kalpte değildir. Arzularını okuyayım mı?”

Lisa sanki kalbini bu yaratıktan koruyabilirmiş gibi içgüdüsel olarak elini göğsüne bastırdı: “Hayır, eğer biraz zaman verirsen ben karar vereceğim.”

“Beklemekten sıkıldım. Anneni görmek ister misin?” Peri ince beyaz elini havuza doğru uzattı ve havuz durgun donuk bir hal aldı. İçindeki su gümüş bir kapı açılmış gibi annesinin odasının şeklini aldı. Yirmi birinci yüzyılda şafak sökmek üzereydi ve Catherine uyanıktı, damarlı elleri arasında bir tesbih duruyordu. Lisa onu görünce çığlık attı, hastalık ondan o kadar şey alıp götürmüştü ki nefes aldığına inanmak çok zordu. Catherine yüksek sesle dua ediyordu. *Annesi yaşıyordu!*

Geçen haftalar boyunca onu bir daha görmeyeceğine inanmıştı. annesini kalbinin derinliklerine saklamıştı ama işte hâlâ yaşıyor, nefes alıyor, onu delicesine özlüyor ve meraktan çıldırıyordu.

Lisa başını kederle salladı, neye karar vereceğini bilmiyordu. Annesinin görüntüsü çok sarsıcıydı. Catherine yirmi birinci yüzyılda yaşıyordu ve tüm bu aylardan sonra Lisa'nın öldüğünü düşünüyor olmalıydı. Ama Lisa'nın geri dönüp annesinin elini tutma ve tek çocuğunun iyi olduğunu ona gösterme şansı vardı. Annesi ölürken elini tutabilirdi, onu rahatlatılabilir, sevebilir ve yalnız ölmekten kurtarabilirdi.

Lisa duyguların yoğunluğu altında ezilirken, gecenin içinde bir yerlerde Circenn'in duygularını okuyup paniklediğini belli belirsiz de olsa hissedebiliyordu. Kararlı bir şekilde kendini adama kapadı.

Lisa tekrar havuza baktığında annesi Catherine'de kendi ölmekte olan halini gördü; hayatın zayıflatıp soldurduğu gözlerinde kırılğan bir yaşama arzusuyla, zamanın dokunmadığı Circenn'e bakıyordu.

Circenn onu sevmişti ve Catherine de onu sevmişti. Circenn sonsuza dek yaşayacaktı. Lisa annesinin ölümünün onu nasıl mahvedeceğini, kalbini nasıl parçalayacağını biliyordu. Lisa öldüğünde de aynı acıyı Circenn yaşayacaktı. Eğer kalırsa eline ne geçecekti? Circenn hiç değişmezken kendisi yaşlanacak, muhteşem savaşçı yatağının başucunda oturup elini tutarken ölecek ve onun kalbinin paramparça olmasına neden olacaktı. Beş yüz yıl boyunca sevdiği onlarca insanı kaybetmişti zaten. Lisa'nın şimdi gitmesi Circenn'in otuz veya elli yıl sonra ölümünün acısını çekmesinden daha iyi değil miydi? Yürekten sevdiğin birini kaybetmenin acısını Lisa gayet iyi biliyordu.

Başı ağrıyor, boğazı tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla yanıyordu.

Lisa yavaşça daire çizip Brodie Kalesi'ne, büyüleyici geceye ve İskoç dağlarına uzun uzun baktı. *Seni tüm kalbimle seviyorum Circenn*, diye düşündü gecenin karanlığında. *Ama ben bir korkağım ve çok fazla dayanma gücüm olduğunu sanmıyorum. Yıllar beni mahvedecek.*

"Evet?" dedi peri kraliçesi.

Lisa düşüncelerinden sıyrılırken hızla nefes almaktan soluk soluğa kalmıştı.

"Şimdi," dedi kraliçe.

"Ben... ah... ev," derken Lisa'nın sesi öylesine hafif çıkmıştı ki neredeyse rüzgar onu dudaklarından kapacak söyledikleri kaybolup gidecekti. Ama peri kraliçesi işitti.

"Ya lord, ona ne olacak? Ona elveda demek istemez misin?"

"O gitti," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bannockburn'e doğru yola çıktı..."

"Bannockburn!" Peri ellerini çırpıp Lisa'nın anlayamayacağı bir dilde bir şeyler söyledi ve birdenbire gece çıldırdı.

Shian parladı ve içinden ışıklar çıkmaya başladı. Lisa birkaç insanın karşılaşmış olabileceği ya da anlatacak kadar yaşayabildiği bir manzarayla karşı karşıyaydı.

Shian'ın içinden düzinelerce peri çıkıyor güçlü atlarının üzerinde geceye karışıyorlardı. Esen rüzgâr yaprakları savururken toprak içindeki tuhaf yükü boşaltıyor gibi görünüyordu.

"Bannockburn'e," diye bağırdı atlılar.

Egzotik yaratıkların delicesine dalgalanması ne kadar sürdü Lisa bilmiyordu. Yeryüzü sarsıldı, ay bir bulutun ardına saklandı, hatta ağaçlar bile *shian*'ın gerisine çekiliyor gibi görünüyordu. Lisa dayanamayıp gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Sonunda gece sessizliğe bürününce *shian*'a dikkatle baktı. Uzun boylu, güçlü, ipeksi siyah saçlarıyla ona bakan bir adam vardı.

“Zamanı unuttular,” dedi adam kuru bir sesle. “Edward, İskoç ordusunun üç katından daha fazlasına sahip ve benim insanlarım bu savaşın kazanılmasını istiyorlar. Circenn ve adamları günü kurtarmak için vaktinde gidecekler. İnsanlarım ölümlülerin zafer ve zayıatlarını izlemeyi seviyorlar.”

“Kimsin sen?” Lisa güçlükle nefes alarak, adamın da kahkaha atmaması için dua etti. Bu adamdan neredeyse Circenn'inkiyle yarışacak yoğunlukta bir şehvet yayılıyordu. Eğer peri kraliçesinin attığı gibi bir kahkaha atarsa, Lisa kendini adamın baştan çıkarıcılığında kaybetmekten korkuyordu.

Onu yolla, peri kraliçesinin emir veren sesi duyuldu. Ve sonra yanından ayrılmakta özgürsün.

Peki ya zamanda yolculuk ve dünyaları karıştırma yeteneğim ne olacak? diye sordu adam.

Onları hâlâ tutuyorum. Ben aksini söyleyene kadar kısıtlanacaksın Adam.

Adam sinirle kafasını salladı, sonra dikkatini Lisa'ya çevirdi. “Dileğin kabul edilmiş gibi görünüyor.” Ağzının kenarı alaylı bir hoşnutsuzlukla kıvrıldı. “Bana soytarı derler.”

Bana böylesi bir hayal kırıklığıyla bakmaya ne hakkın var? diye düşündü Lisa şaşkınlıkla. Sanki Lisa korkunç bir seçim yapmış gibi. Derken peri kraliçesinin sözleri kulaklarında cınladı: *Adam*. “Bekle...” dedi Lisa.

Cümlesini asla bitiremedi.

“Sen Adam Black misin?” diye bağırdı ölümcül bir öfkeyle. Ama artık çok geçti. Lisa...

Düşüyordu...

Yeniden...

Ferh Bog yakınlarında Circenn iki büküm olup midesi-
ni tuttu. Aldığı derin nefes neredeyse ciğerlerini patlatacaktı,
dehşetle ağaran geceye baktı.

Galan ve Duncan hemen yanına gittiler.

“Ne oluyor? Neyin var Circenn? Konuş benimle!” diye
bağırdı Duncan. Daha önce Circenn’in yüzünü böyle ızdırap
dolu görmemişti.

“O gitti,” diye fısıldadı. “Artık Lisa’yı hissedemiyorum.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Duncan hemen. “Bir şekilde
zamanına mı döndü?”

Circenn’in bakışları yabaniydi. “Ya öyle ya da Adam onu
buldu.”

“Neden ona şışeyi vermedin?” dedi Duncan. “Verseydin
böyle bir şey olmazdı!”

Circenn atının üstünden Duncan’a hamle yapmaya yelten-
di. “Son konuşmamızda buna karşı çıkmıştın.”

“Evet ama bu Armand onu-”

“Vaktim yoktu!” diye kükredi Circenn.

“Geri dönmelisin.”

“O gitti,” dedi Circenn, sıkıdığı dişlerinin arasından. “Eğer
kendi yüzyılına döndüyse onu bulmam için artık çok geç.
Eğer Adam onu bulduysa onu bulmam için yine çok geç. An-
lamıyor musun, o gittiği için artık çok geç.”

Elini kaldırdı ve Duncan’ın atına vurdu. “Şimdi gidelim!”
diye emretti ordusuna. “Gidip intikamımı alacağım,” diye
sessizce yemin ederken baltasının ya da kılıcının ucunda can
veren tüm İngiliz erkeklerinin yüzünde Adam’ın suretini gö-
receğini biliyordu.

Bölüm 28

Yanında bulunduğu nehirden -Bannock Deresi- adını alan savaş, sadece iki gün sürdü ama baştan sona ülke genelinde yankılanan iki muhteşem gün olmuştu.

Edward Plantagenet'in ordusu nehrin yanında toplanmıştı. Gürültücüydüler, İskoçlar'a karşı sayıca üstündüler ve zaferin birkaç saat uzaklarında olduğundan çok emindiler. Stirling'den birkaç kilometre uzaktaydılar, sayıca üstün olma avantajının yanı sıra İskoçlar'ı yenmek için önlerinde iki günleri vardı.

Edward adamlarıyla şakalaşıp karşısındaki orduyla alay ediyordu. Zafere uzlaşmanın iki saatten fazla sürmeyeceğini düşünüyordu.

Sonraki iki saat boyunca çok sayıda İngiliz, Edward'ı dehşete düşüren bir tuzağa yakalandı ve Bruce'un zekice hazırlayıp çimlerle haince kamufle ettiği içleri demir kazık dolu çukurlara düştü.

Kendilerine olan güvenleri tuzaklarla sarsılan ordu yeniden bir araya geldi ve gecikmeli de olsa İskoçyalılar'ın ön cephele-
rini geçmenin imkânsız olduğunu anladılar.

Saldırının etrafından dolaşmak için Carse Bataklığı'nın ke-
narından geçmeleri gerekiyordu ama bu arada İskoçyalı mız-
rakçılar yükseklerle oturmuş onları avlamak için bekliyorlardı.

Edward, Bruce'un savaş stratejisini ne kadar iyi planlayıp
kendi ordusunun İskoçlar'ın yeteneklerini nasıl hafife aldığını
anlayınca ümidi kırıldı. İlk günün sonunda Edward'ın güçlü
süvarileri iki kez püskürtülmüş ve çok sayıda askeri öldürül-
müştü.

Bruce'un ordusu o gece İngiliz ordusuna karşı kazandıkları
başarının sevinciyle New Park Ormanı'nın arkalarına doğru
çekildiler.

İngiliz askerlerinin ikinci ölümcül hatalarıysa Bannock De-
resi ile Forth Nehri arasındaki çamurlu alanda kamp kurmaya
kalkışmaları oldu - bu taktiksel hataydı.

Edward'ın İngiliz ordusundaki İskoçyalı şövalye Sör
Alexander Seton ilk gece kendisini dinleyen herkese İskoç-
lar'ın savaşı yarın kazanacaklarını ve eğer kazanamazlarsa ken-
di başını keseceğini söyleyince ordunun morali iyice bozuldu.

İkinci gün İngilizler seçtikleri kamp alanının doğru bir se-
çim olmadığını anladılar. İskoçlar, ilk hücumun ardından İn-
gilizler'in üzerine gidip onları Bannock Deresi ve Forth Nehri
arasında sıkıştırıp tuzağa düşürdüler; orduya hücum için ma-
nevra yapacak alan kalmamıştı.

İskoçlar kurnazca pozisyon alıp İngilizler'i savaşa piyade
olarak devam etmeye zorladılar ki bu hazır olmadıkları bir
taktikti.

İskoçlar, bataklı, çamur, ıslak alanlarda savaşmaya alışık ol-

duklarından zeminde İngilizler'den daha üstündüler ve zırhın ağırlığı olmaksızın daha rahat hareket ediyorlardı.

İngilizler dağılmaya başladılar, Brodie Lordu ve Tapınak Şövalyeleri İngilizler'in en zayıf oldukları anda geldiler. İskoçyalılar'ın ekosele kumaşları ve tarikatın kan kırmızı haçlarıyla bembeyaz cübbeleri tek yürek mücadeleye girdiler.

Çamurlu arazide parlak beyaz şövalyeler dalgası ölüm tırpanı gibiydi. Birçok savaş yorgunu İngiliz cesareti kırılarak kaçtı. Şövalyeler savaştaki yenilmezlikleriyle efsaneviydiler ve onlarla karşılaşanların çok azı bunları anlatacak kadar yaşadı.

Bannock Deresi boyunca ilerleyen Circenn, hızlı ve acımasız bir hayvan gibiydi. Daha sonra adamları, ölümcül öfkesiyle Berserker ile yarışacağını iddia edecek ve onun onuruna destanlar yazacaktı. Acımasız, keskin ve sertti. Kendini mutlak karanlıkta kaybetmiş, tüm İngiliz ordusunu öldürmekten başka bir şey umursamaz hale gelmişti.

Kurmaylarından biri İngiltere kralının atını dizginlerinden yakalayıp Edward'ı savaş alanından kaçırdığında, zafer çığlıkları bataklık boyunca yankılandı.

Diğer İngilizler de Edward'ın kaçtığını ve İskoçlar'ın sevinç çığlıkları attığını görünce kılıçlarını bırakıp savaş alanından uzaklaştılar.

Kutlamaların ortasında sadece Circenn çok çabuk bittiği için üzgündü. Tek bir savaş günü yeterli değildi, şimdi acısı ve eski düşmanıya yüzleşmekten başka seçeneği yoktu. Bir ay süren bir savaş onu daha mutlu edebilirdi.

Adamları kutlama yapıp kasabaları dolaşarak İngilizler'in yenildiğini ilan ederken, Circenn Brodie atını çevirdi ve yemek ya da dinlenmek için mola vermeden düşmanını yok etmek için Brodie Kalesi'ne doğru yola çıktı.

Circenn, Brodie Kalesi'ne girer girmez Adam'ı hissetti.

Atını sürerken doğal bir afet ya da bir kazanın sevdiği kadına zarar verdiğine ikna etmişti kendini. Ama Adam'ın varlığının tek bir anlamı vardı: Peri, Lisa'yı bulmuş ve şişeyi onun getirdiğini anlamıştı.

Ya sen öldüreceksin ya da ben, demişti siyah elf.

Kan, intikam isteğiyle yanıp tutuşarak beynine hücum etti. Ölümsüzün ölümünden başka hiçbir şey onu tatmin etmeyecekti. Circenn, Brodie'nin ne kadar güvenli olduğunu düşünse de Lisa'yı asla yalnız bırakmaması gerektiğini iş iştenden geçtikten sonra anlamıştı. Adam davet olmadan gelmeyeceğine yemin etmişti ama belli ki o da Circenn gibi yeminini biraz bozabileceğini düşünmüştü.

Brodie'ye geri dönerken yol boyunca kendini azarlardı Circenn. Lisa'yı rahatlatmak için kalsaydı, o zaman bunlar olmazdı. Ölümsüzlük iksirini ona aylar önce içirseydi, o zaman bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Lisa'ya onu ölümsüz yapabileceğini söylemeli, yanından asla ayrılmamalıydı. Lisa'nın kaybıyla mukayese ettiğinde, savaşa katılmak şimdi Circenn'e olduğundan daha önemsiz gibi görünüyordu. Sadece Tapınak Şövalyeleri'ni yollamalıydı - zaten her koşulda kazanırlardı.

Circenn hızla Büyük Salon'a yöneldi. *Sin siriche du'* nun bir daha asla hiçbir ölümlüyü etkilemeyeceğinden emin olduktan sonra ölebilirdi.

Yakında delireceğine dair gördüğü imgeyi şimdi anlıyordu, Adam ile işini bitirdikten sonra sonsuz kederiyle tükenecek deliliği kucaklayacaktı.

Adam onu selamlamak için döndüğünde Circenn elini kaldırdı. "Orada dur. Kımıldama. Hatta benimle konuşma bile." dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından ve ardından merdivenlerden yukarı koştu.

Koridorları kat ederken homurdanıyordu. Adam o kadar kibirliydi ki Circenn'in niyetini öngörememişti bile. Odasından içeri koşup gizli odaya daldı ve Işık Kılıcı'nı aldı.

Büyük Salon'a elinde kılıçla geri döndüğünde Adam irkildi.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun Circenn Brodie?" diye sordu peri hemen.

Circenn'in bakışlarında merhametten eser yoktu. "Beş yüz yıl önce ettiğim yemini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Adam huzursuzca. "Şimdi o şeyi yere bırak."

Circenn Adam hiç konuşmamış gibi devam etti. "Demiştim ki: *Yadigârları koruyacağım. Ölümlülerin eline geçmesine asla izin vermeyeceğim. Bunları İskoçya'nın çıkarları için asla kullanmayacağım. Yadigârları Tuatha de Danaan ölümsüzlerini yok etmek için kullanılmasına izin vermeyeceğim.* Ve şu anda seni yok etmek için onlardan birini tutuyorum. Yeminsiz bir adam senin tüm ırkını teker teker öldürebilir."

"Peki, sonra eline ne geçecek?" diye karşılık verdi Adam. "Tek başına kalacaksın. Ayrıca türümün geri kalanını nerede bulacağını bilmiyorsun."

"Onları bulacağım. Ve hepsini öldürdükten sonra bu lanet kılıçla kendi gırtlığımı keseceğim."

"İşe yaramaz. Kutsal yadigârla dahi olsa bir ölümsüz kendini öldüremez."

"Nereden biliyorsun? Kimse denedi mi ki?"

"Kadın ölmedi," diye terslendi Adam. "Bu kadar melodram yapma."

Circenn olduğu yerde kalakaldı. "Onu hissedemiyorum. Benim için öldü."

"Seni temin ederim yaşıyor. Kutsal olan tüm şeyler adına

yemin ederim. Kadın güvende. Peri tepesine çıkıp dilek diledi ve ortaya çıkıp ona bir lütufta bulunmak Aoibheal'i çok eğlendirdi."

"Nerede o?" diye sordu Circenn. *Yaşıyor*. Vücudunu saran güçlü rahatlama hissinin yoğunluğuyla sarsıldı. "Peki, ne diledi?"

"Eve dönmeyi," dedi Adam nazikçe. "Ama ben de oradaydım, gerçekten istediği bu değildi. Güçlerimi aldığından beri, bir süredir Aoibheal'in yanından ayrılamıyorum."

"Neden güçlerini aldı?" Adam'ın bu kadar sert şekilde cezalandırılması Circenn'i şaşırtmıştı ki asıl konuyu bir süreliğine unuttu.

Adam utanmış gibiydi. "Sana müdahale ettiğim için."

"Ah, demek senin dünyanda da bir parça adalet varmış," dedi Circenn kuru bir sesle. "Yani Lisa yirmi birinci yüzyıla geri mi döndü?" Sevdiği kadınla yeniden birlikte olmak için yedi yüz yıllık yalnızlığa katlanabilirdi.

"Hayır."

"Ne demek hayır? Eve dönmeyi dilediğini söyledin."

"Diledi. Bir bakıma. O noktada kendinden çok emin değildi. Kararsızlığını hissedebiliyordum. Böylece bende dileğini yerine ne getirdim ne de getirmedim. Aoibheal bana, onu gönder, diye emretti. Ben de onun emrine, sen dönene dek, Lisa'yı zamanın dışında güvenli bir yere gönderdim. Bu yüzden onu hissedemiyorsun. O bir bakıma... bu dünyada değil."

"Nerede peki?" dedi Circenn dışlerinin arasından.

Adam alaycı bir bakış attı. "Onu evine yollayabilirdim. Onu geleceğe yollasaydım, sen disiplinli bir savaşçı olduğundan kıçının üzerine oturup sabırla yedi yüz yılın geçmesini beklerdin. İşte o zaman da istediğimi alamazdım."

“Nerede o?” diye haykırdı Circenn kılıcı daha sıkı tutarken. Adam sırıttı.

Lisa olanlara inanamayarak kumları tekmeliyordu.

Tropikal bir adadaydı.

“İ-na-nıl-maz,” diye mırıldandı.

Okyanusun ötesine bakıp derin bir soluk aldı. Huzursuz olsa da kumsal harikaydı, daha önce böyle bir yerde bulunmamıştı ve açgözlülükle tuzlu havayı ciğerlerine doldurmadan edemedi.

Dalgalar kumları yavaşça dövüyordu. Deniz o kadar güzeldi ki böylesine olağandışı, nefes kesici egzotik bir deniz ancak seyahat broşürlerinin photoshop ile değiştirdiği yanıltıcı resimlerde olurdu.

Pırıltılı beyaz köpükler kumun üstünde ışıldarken, sonsuz uzunluktaki deniz kristal gibi görünüyordu.

Lisa gözlerini kıstı.

Fazla mükemmeldi. Burada tuhaf bir şey vardı. Hava bile farklı kokuyordu. Sanki... Dikkatle kokladı.

Circenn gibi kokuyordu.

Bir ada nasıl olur da Circenn gibi kokardı?

Onu düşününce yüreğinin derinliklerinde bir acı hissetti. Önce annesi vardı ama hayatı yoktu. Sonra Circenn’i bulmuştu ama bu sefer de annesi yoktu. Şimdi ikisini de kaybetmişti ve ikisini de tüm kalbiyle özlüyordu.

“Bunu hak edecek ne yaptım?” diye sordu bulutsuz gökyüzüne bakarak.

“Sanki orada onu umursayan biri varmış gibi,” diyen bir ses duydu. “Neden öfkeyle konuşurken yukarı bakarlar?”

Lisa kumun üzerinde döndü. İki tane son derece yakışıklı

erkek, üzerlerindeki beyaz kıyafetlerle kumsalda duruyorlardı. Biri ne kadar sarışınsa diğeri o kadar esmerdi ve her ikisi de kibirle ona bakıyorlardı.

Sarışın Adonis arkadaşına işaret etti. “Ne tuhaf, bir an için neredeyse bizi duyduğunu düşündüm. Sanki bize bakıyor.”

“Mümkün değil. Biz izin vermediğimiz müddetçe bizi ne görebilir ne de duyabilir.”

“Kendini beğenmiş havanızı söndürmekten nefret ediyorum ama sizi görebiliyorum ve ben bir ölümlüyüm. Siz de o tehlikeli peri zimbirtılarından mısınız?” diye sordu Lisa sinirle

“Peri zimbirtısı mı?” Sarışının gözleri kocaman açıldı. “Bize peri zimbirtısı dedi,” dedi arkadaşına. “Bizi görüyor! Sence şu iki dünyayı da görebilen -kral ve kraliçenin doğumda kaçır-dıkları gibi- melez ölümlülerden olabilir mi?”

Esmer olan kaşını kaldırdı. “O zaman şimdiye kadar neredeydi? Bu şey bana oldukça yetişkinmiş gibi geldi.”

“Öncelikle ben ‘şey’ değilim, bir yetişkinim ve doğduğum zaman kaçırılmadım ve eğer ben burada değilmişim gibi konuşmayı keserseniz minnettar olurum.”

“O zaman buraya nasıl geldin?”

“Burası neresi?” diye sordu Lisa. Şu andan itibaren bu tuhaf yerde olayların kontrolünü eline alacaktı.

“Morar. Anlaşmadan sonra *Tuatha de Danaan*’ın çekildiği yer,” dedi Adonis.

“Beni kraliçenize götürün,” diye emretti Lisa, otoriter bir edayla.

Adamlar birbirlerine bakışıp sonrada ortadan kayboldular.

Lisa’nın omuzları çöktü. Sözlerinin kulağa oldukça etkili geldiğini düşünmüştü.

Soluğunu bırakıp kumsalda yürümeye başladı, kaderin

karşısına çıkarmayı planladığı her ne varsa selamlamaya kararlıydı. Şu anda balina büyüklüğünde bir pirana kumsalda bisiklete biniyor olsa şaşırmazdı.

“Morar,” diye tekrarladı Circenn, çenesi öfkeyle kasılmıştı. “Neden onu kendi insanların adasına gönderdin?”

“Senin dönmeni beklerken onu zamanın dışında tutabilmek için. Sana aklını başına alman için vakit tanımak amacıyla.”

“Ne için aklımı başıma alacaktım?” diye sordu Circenn buz gibi bir sesle.

“Onunla ne yapmak istediğine karar vermek için.”

“Bunu düşünmem gerek yok. Lisa ile evlenmek istiyorum, onu istiyorum, onun ölümsüz olmasını istiyorum. Ama senin nedenlerini anlamıyorum. Onu öldürmemi istediğini düşünmüştüm Adam. Beni yemin etmeye zorlamadın mı?”

“Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeye değer vermedin Circenn. Yeminin nedeni asla bu değildi. Saçma kurallarım bozmaya ihtiyacın vardı. Seni sadece onları sorgulayacak bir pozisyona soktum. Onu gerçekten öldürseydin çok büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktım. Gerçekten neyin peşinde olduğumu asla anlamadın.”

Circenn ağzının içinde bir şeyler geveleyip başını salladı. Yeminini bozduğu için yaşadığı tüm pişmanlıklar bir hiç uğrunaydı, çünkü Adam zaten yeminini onurlandırmasını istememişti. “Hâlâ anlamıyorum, o yüzden neden sen açıklıyorsun?”

Adam onun etrafında dönüp Circenn’i inceledi. “Neden şu kılıcı elinden bırakmıyorsun? Onu sana verdik ki kendi türümüzle savaşa girmeyelim. Sana güvendik.”

“Buna beni zorladın ve sen de bunu pekâlâ biliyorsun,” dedi Circenn acıyla. Kılıcın ucunu yere indirse de sapını sıkıca elinde tutmaya devam etti.

Adam rahatladı. “Bana göre birkaç seçeneğin var. Yanına gidip ona olduğu yerde katılabilirsin. Benim dünyamda,” diye ekledi böbürlenerek. “Ya da onu buraya geri getirebilirsin. Ya da gidip onun geleceğini düzeltir ve sonra onu buraya getirirsin. Sen karar verene kadar o zamanın dışında güvende olur.”

“Neden benimle alay ediyorsun Adam? Bu işleri nasıl halledeceğimi bilmediğimi sen de biliyorsun. Yoksa benim için sihir yapmayı mı teklif ediyorsun?”

Adam üzgün bir ifadeye büründü. “Bunu yapamam. Aoibheal tam olarak benim kanatlarımı kesti.”

“O halde zaman içinde yolculuk yapmamı *tam olarak* nasıl bekliyorsun? Morar ölümlü araçlarıyla ulaşılacak bir yer değil. Yani kadınımı nasıl gidileceğini bilmediğim bir peri adasına hapsedtin,” dedi Circenn öfkesi artarken.

Adam meydan okurcasına baktı. “Evet, biliyorsun.”

Circenn bir elini havada salladı. “Ben zamanda seyahat edemem, eğer yapabilseydim ne kadar acı çektiğini anladığımda Lisa’yı geri gönderirdim.”

“Sen zamanda gezinebilirsin, bunu biliyorsun. Uzun yıllar önce dersleri kabul etseydin, sana her şey öğretilirdi. Sana öğretmemi reddettin ama sen de güç var - içinde yatıyor. Serbest kalmak için yalvarıyor. Çok çabuk öğrenirsin. Sana zamanda seyahat etmeyi öğretmem sadece birkaç günümü alır. Kısa gezilerle pratik yapabiliriz.”

Circenn hiçbir şey söylemeden ona baktı. Çenesindeki bir kas seğirdi.

“Circenn, beş yüz yıl boyunca sana zaman ve mekânda

gezinmeyi öğretebileceğimi söyledim. Ama sen her seferinde alay edip reddettin. Şimdi yeniden soruyorum. Sana zamanda nasıl gezileceğini, dünyaları nasıl değiştireceğini, onun geleceğini değiştirip ebeveynlerinin ölmemiş olmasını nasıl sağlayacağını öğreteyim mi? Sana araba kazasını önlemeye yetecek kadarını, belki kanseri engellemeyi, Lisa'yı sana ait anlarını yok etmeden geleceğe nasıl yollayacağını öğretebilirim. Tüm bunlar bittiğinde ona orada katılabilir ya da buraya geri getirebilirsin. Ya da yaşamlarınızı iki tarafta da sürdürürsünüz. İstedğin her şeyi yapabilirsin Circenn Brodie. Bunu sana hep söyledim.”

“Peki, bu bilginin bedeli ne Adam? Kadınıımı geri getirmemin bedeli ne?”

“Ah, çok basit,” dedi Adam usulca. “Bu benim tüm hayatım boyunca hep istediğim şey.” Cesurca başını salladı. “Ne istediğimi biliyorsun. Sana bir anlaşma sunuyorum. Bırak sana öğreteyim. Bırak sana nereye ait olduğunu göstereyim. Bırak sana dünyamı göstereyim. Kötü bir yer değil.”

Circenn homurdanıp gözlerini ovuşturdu. Beş yüz yıl önce neye mal olursa olsun bu anın gelmemesi için uğraşacağına yemin etmişti. Yüzyıllar boyunca Adam aklına gelebilecek her şekilde onu kandırmaya çalışmış ama her seferinde başarısız olmuştu. Görünüşe göre Adam daha kurnazca bir plan kurması gerektiğini anlamış ve bunu başarmıştı da. Circenn'in beş yüzyıldır reddettiği şey şimdi kaçınılmaz hale gelmişti. İçindeki dokuzuncu yüzyıl adamı omuzlarını silkip yenilgiyi kabul etti. Bu şeytani miydi? Adam ve ırkı şeytan mıydı? Yoksa Circenn uzun zaman önce olanlardan dolayı Adam'ı affedemiyor muydu?

Seçenekleri acı da olsa belliydi: Lisa'yla olmak ya da Lisa'yla olmamak.

Sonuncusu kabul edilemezdi ve Adam da bunu biliyordu. Circenn, Adam tarafından haince oyuna getirildiğini hissediyor ve içi ona karşı öfkeyle kavruluyordu. Bu olay başından beri Adam Black tarafından kurgulanıp yönetilmişti.

Ama sonra Lisa'yı düşündü, aralarında olanların Adam'la ilgisi yoktu. Adam olayları zekice manipüle etmiş olsa da Circenn, Lisa'ya tek başına âşık olmuştu. Nerede olursa olsun onu severdi. Öfkesi solmaya başladı.

Eğer Adam'm teklifini kabul ederse, Lisa'nın hayatını değiştirebilirdi: geleceğe gidip onun ebeveynlerini kurtarabilir ve her şeyi onun istediği hale sokabilir ve yine onunla olabilirdi. Bir süredir o da bunları düşünmüyor muydu? Ondan hayatıyla ilgili her şeyi anlatmasını istediğinde, onu dinlerken ve zihninde notlar alırken - evet, hatta aklının bir köşesinde olasılıkları değerlendirirken bile bunları düşünüyordu. Adam'ın onu ölümsüz yapmasının verdiği acıyla beş yüz yıl boyunca *Tuatha de Danaan* ile ilgili her şeyi şiddetle reddetmişti. Ama belki de çok de kötü bir fikir değildi.

Lisa'nın ona karşı boş olmadığını biliyordu. Madem genç kadını peri adasından kurtarmak için Adam'ın öğreteceklerini kabul etmek zorunda, o halde her şeyi öğrenebilirdi. Neden Lisa'nın tüm dünyasını mükemmelleştirip kalbinden geçen her şeyi vermesin? En çılgın hayallerini bile gerçekleştirebilme gücü nasıl bir hediyeydi. Lisa'ya başka neler verebilirdi?

Her şeyi, dedi Adam konuşmadan.

Circenn, Adam'a baktı.

Lisa'nın hayatını değiştirmeye cesareti var mıydı? Zamanda ileri gidip onu orada sevmeye cesaret edebilir miydi?

Lisa'yı her yerde sevebilirdi.

Adam'a istediğini verecek cesareti var mıydı?

Circenn Brodie derin bir nefes alıp kasvetli periye baktı. Onun içindeki yozlaşma, sınırsız güç, korkutucu iradeyi görebiliyordu.

O karanlık gözlerde belki bir parça da kendinden bir şeyler buluyordu.

“Çok kolay,” diye rahatlattı Adam onu. “Bir kere söyleyen bir şey olmaz. Bir süre sonra her şey sana doğalmış gibi gelecek.”

Circenn başıyla onayladı. “O zaman öğret bana. Bildiğin her şeyi öğret... Baba.”

SÜZÜLÜŞ

*Dün gece yatağımda eğilip
Zorla aldığım öpücük ne tatlıydı.
Senin dudaklarından ayrıldığımdan beri
Ruhumun derinliklerine asla ışık vurmadi.*

ALEXANDER MONTGOMERIE, *Metresine*

Bölüm 29

“Bu, annemi baştan çıkardığın için seni affettiğim anlamına gelmiyor,” dedi Circenn daha sonra.

“Bunu ben istemedim,” diyen Adam’ın babacan ifadesi, Circenn’in rahatsız hissetmesine neden oldu. “O karşı konulmayacak türden bir kadındı, bunu biliyorsun. Bizim türümüzden biri bir ölümlüyle birlikte olduğunda, hayatta kalmayı başarabilen bir çocuğa nadiren sahip olurlar. Ama siz Brude’lerde bunu mümkün kılan çok güçlü bir yaşam arzusu var ve onu baştan çıkardığımda bile bundan kuşkulanıyordum.”

“Babamı mahvettin.”

“Onu mahveden kendi kıskançlığı oldu. Ona elimi dahi kaldırmadım. Ve o adam senin baban falan değil. Sen benim, sadece benim oğlumsun. Seni dünyaya onun tohumları getirmedi. Morganna öldüğünde seni kaybetmeyi göze alamadım.”

“Bu yüzden de beni ölümsüz yaptın. Bunun için senden nefret ettim.”

“Bunu biliyorum.”

İki adam bir süre konuşmadan durdular.

“Lisa’nın geleceğini değiştirip daha iyi bir yere gönderebil-memiz gerçekten de mümkün mü?”

“Evet. Geleceğe gidip onu değiştireceğiz. İki kere. Aslında,” diye ekledi Adam, “düzeltmek için de birkaç seyahat yapma-mız gerekebilir. Sonra Morar’a gideceğiz ve Lisa’yı yeni gelece-ğine yollayacağız.”

“Ama iki farklı şey yaşamış olmayacak mı?”

“Beş yıllık anılarını dengeleyeceğiz.”

“Bu beynine zarar vermez mi?”

“Lisa’nın mı? Bunu sormana gerek var mı? O neredeyse tam bir Brude.”

Circenn içini kaplayan gururu hissetti. “Aye, gerçekten de öyle.” Bir süre sessizce durdu. “Ama bunu nasıl yapacağımı anlamıyorum.”

“Sabırlı ol. Bugüne kadar iyi çalıştın, biliyorsun. Seni izle-dim, yüksek hız kullandığını biliyorum, geleceğine baktığını biliyorum, farkında bile olmadan etrafındaki alanı değiştirdi-ğini biliyorum. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz.”

“Yavaş gitmek iyi olur,” dedi Circenn. “Kafam bir sürü tu-haf kavramla dolu.”

“Kaplumbağa adımlarıyla ilerleyeceğiz,” diyerek garan-ti verdi Adam. “Türümüz hakkında öğrenmen gereken çok şey var Circenn ama bunları adım adım öğrenmelisin. Delilik ölümsüz olmanın sonucu değildir. Bu geleceği görmenin can sıkıcı ve geçici bir yan etkisidir. Bizler her şeyin birbiriyle ba-ğıntısını görebiliriz ama bu bilgiye hemen ulaşmaya çalışırsan, bu bakış açını kaybetmene hatta delirmene bile neden olabi-lir.”

“Bir gün ben de bu şeyleri görebilecek miyim?”

“Evet. Hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini çok çabuk öğrendim. Ayrıca türümüzle ilgili bilgileri sana özümseyebilmeni sağlayacak şekilde yavaşça aktaracağım.”

“Adam... mızrak,” dedi Circenn tereddütle.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Adam, kıvrılan dudakları eğlendiğinin ipucunu veriyordu.

“Mızrak ve kılıç ölümsüzleri öldürebilecek tek silahlar. Mızrak İsa’yı yaralamak için kullanılmıştı.”

“Bağlantıları görmeye başladın. Bakmaya devam et.”

“Ama ne- ”

“Kendi yolunu bulacaksın. Gerçek olduğunu sandığın her şeyi bu kadar çabuk yıkmayı beklemezsin. Sen hâlâ birçok bakımdan dokuzuncu yüzyıla aitsin. Daha sonra bunları düşünmek için yeterince zamanın olacak. Şimdilik Lisa’ya, senin kim ve ne olduğunu anlamana yoğunlaşalım. Baştan beri istediğim bu Circenn. Senden baban olduğumu kabullenmeni, mirasını öğrenmek istemeni bekledim. Yetişkin bir oğlu olan tek *Tuatha de Danaan* benim,” diye ekledi Adam böbürlenerek. “Bazıları bunun için bana gücendi.”

Circenn gözlerini devirdi ve Adam kendine olan hayranlığıyla bunu görmezden geldi.

“Sana zamanda gezinmeyi öğretebilirim, ancak yeteneklerinin tam olarak olgunlaşması birkaç yıl sürecek. Devam etmek istiyor musun? Daha sonra ağlamayı ve bana yeniden kızmanı istemiyorum. Beş yüzyıllık hırçınlık bana yetti.”

“Eminim. Öğret bana.”

“Gel.” Adam elini uzattı. “İzin ver başlayalım ve siz ikinizi yeniden buluşturalım. Dünyama hoş geldin oğlum.”

Circenn'in eğitimi ertesi sabah başladı ve Brodie Lordu içinde sürekli hissettiği şeyin ne olduğunu çözerek korktu: sınırsız güç potansiyeli. Ve bir savaşçı olarak hiçbir şeyden korkmadığı halde, bunun onu neden korkuttuğunu da görmeye başladı. Böylesi bir güç korkunçtu, çünkü bu yetenekleri kullanmak beraberinde büyük sorumluluklar da getiriyordu. Bir zamanlar ona keşfedilmemiş görünen ülkesi İskoçya'ya şimdi şaşırtıcı bir perspektifle bakıyordu.

Onların yaşadıklarının ötesinde başka dünyalar vardı. *Tuatha de Danaan*'ın neden ölümlülerden ayrı olduklarını da anladı. İskoçya dedikleri küçük toprak parçası ve bağımsızlık için verdikleri küçük savaş evrende milyonlarcasından biriydi.

Kendisi hakkında bir şeyler öğrenmeye başladığı birkaç gün içinde (itiraf etmek istemese de) dünyaya gelmesine neden olan kişiye biraz olsun saygı duymaya başladı. Adam'ın gerçekten garip bir eğlence anlayışı vardı, işleri karıştırıp yaramazlık yapmayı seviyordu. Ancak "siyah elf" in neler yapabileceğini anlayınca Circenn, Adam'ın genellikle meziyetlerine sınırlar getirdiğini fark etti.

Circenn, ırkıyla ilgili bilgiler içeren eski büyük kitabı yüksek sesle okuyan babasına baktı. Bu egzotik adamı babası olarak kabul etmek zordu; Adam'ın cazibesi onun Circenn'den genç görünmesini sağlıyordu.

"Adam, Lisa ile aramdaki bu bağ ne? O gece ne oldu onunla..."

"Seviştiğinde mi? Ah, Duncan'ın dediği gibi çiftleştiğinde." Adam başını kitaptan kaldırdı. "Bir delikanlı olduğunda Morganna sana ne dedi?"

"Hangi konuda? O bana bir sürü şey söyledi." Circenn omuzlarını silkti.

“Tohumlarını bir kadının içine bırakman hakkında ne söyledi?” diye sordu Adam, gülmemeye çalışarak.

“Ah, o konuda. Bana söyledi,” diye mırıldandı Circenn belli belirsiz.

Adam başım neşeyle salladı. “Bu tam Morganna’nın söyleyeceği bir şey. Senin gibi inatçı bir çocukla ne yapacağını biliyordu. Peki daha önce bir kadının içine tohumlarını bıraktın mı?”

“Nay. Başlarda anneme inandım ve azalmasından korktum. Sonra, bana şaka yaptığını anlayacak kadar büyüdüğümde, yine de kimseye tohumlarımı bırakmadım - çocuk istemiyordum. Nihayet Naya ile evlenip bir aile kurmaya hazır olduğumdaysa senin bana ne yaptığını öğrendim.”

“Sana aynı gün söyledim değil mi? Çünkü artık çocuk istediğini biliyordum.”

“Bunu engellemek için mi söyledin?” dedi Circenn şaşır-mıştı.

“Tabii ki. Eğer bunu yaparsan neler olacağını biliyordum. Sevmediğin bir kadına bağlanacaktın ve bu cehennemin ta kendisi olurdu.”

“Yani tohumlarımı bir kadının içine bırakmam, aramızda bir bağ oluşmasına mı neden oluyor?”

“Bu ölümsüzlüğün yan etkisi. Yaşam gücümüz o kadar sağlam ve etkili ki bunu ölümlü bir kadının içinde bıraktığımızda bu birleşme bizi bağlanmaya zorluyor. Ve bu bağ kısa zamanda çocuğu da kapsıyor.”

“Lisa hamile değil,” dedi Circenn hemen.

Adam ona alay ederek baktı. “Tabii ki hamile. Sen -yarı peri ve yarı ölümlü olarak- bizden daha kuvvetlisin. Bizim gelecekteki umudumuz olabilirsin.”

“Lisa benim çocuğumu mu taşıyor?”

“Evet, ilk defa seviştiğinizde ve sen tohumlarını onun içine bıraktığından beri.”

Circenn donup kaldı.

“İlk yedi ay harikadır. Bebeğin uyanışını, heyecanını ve filizlenen hayatını hissedersin. Yarattığın şeye hayran kalır, gelişini dört gözle beklersin. Sonraki iki ay ise cehennem gibidir. Sen Circenn tam bir karın ağrısıydın. Çıkmak istedin, tekmeledin, sıkıldın, kavga ettin ve aniden daha önce hiç istemediğim saçma sapan yiyeceklere karşı bir istek geliştirdim. Ah... doğum, yüce Dagda! Annenin acısını yaşadım. Ağrıyı hissettim, dahası yaratmayı ve mucizeyi hissettim. İlk çocuğunun doğumundan itibaren sen ve Lisa birbirinize o kadar bağlanacaksınız ki onsuz nefes bile almayı hayal edemeyeceksin.”

Circenn, Lisa’nın hamileliğini ve onları nelerin beklediğini düşünürken konuşmadı. Adam’ın itiraf ettiği şeyin büyüklüğü sonra kafasına dank etti. “Annemle aranızda böyle bir bağ mı vardı?”

“Ben duygusuz biri değilim Circenn,” diye cevap verdi Adam sertçe. “O bağı korumak için hâlâ çabalıyorum.”

“Ama o öldü.”

“Evet,” dedi Adam. “Onun ölümünü hissetmemek için dünyanın bir ucuna kadar gittim. Ama kaçamadım. Ne Morar’da ne de başka bir dünyada. Onun ölümünü hep hissettim.”

“Neden ölmesine izin verdin?”

Adam ona öfke dolu bir bakış attı. “Artık Morganna ile aramızda Lisa’yla arandaki gibi bir bağ olduğunu öğrendiğinden, onun ölmesine izin vererek nelere katlandığımı tahmin edebilirsin. Belki de beni yargılarken o kadar da sert davranmazsın.”

“Ama neden ölmesine izin verdin?” diye tekrarladı Circenn. Adam başını salladı. “Morganna ile olan hayatım başka bir hikâye ve şimdi buna vaktimiz yok.”

Circenn artık gözlerine bakmayan egzotik adamı inceledi. “İyi de onu ölümsüz yapabilirdin?” dedi çaresizlik içinde.

Adam’ın çenesi kasıldı, oğluna öfkeyle baktı. “Kabul etmezdi. Şimdi bırak bu konuyu.”

Circenn gözlerini kapadı. Annesi iksiri reddeder miydi? Adam teklif etmiş miydi? Peki ya Lisa reddeder miydi?

Circenn, genç kadının böyle bir şey yapmasına izin vermez bir yolunu bulurdu. Onun ölmesine asla izin veremezdi. Artık Lisa’yı ölümsüz yapmak hakkında hissettiği suçluluk duygusu geçmişte kalmıştı. Adam’ın anlattıklarından sonra paylaştıkları şeyi kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu. Bir çocuk! Lisa onun bebeğini taşıyordu ve aralarındaki bağ, kız ya da oğlunun doğumuyla daha da güçlenecekti.

Lisa’nın ölümünün ardından yaşamak mı? Hayır. Circenn onun ölümlülüğünü alıp karşılığında ona ailesiyle birlikte mükemmel bir gelecek verecekti. Çıkış yolu bu olacaktı.

Circenn, Lisa’nın mezuniyet gününün şafak vaktinde cisimlendi. Hızla Stone’ların evini çevreleyen duvara tırmandı. Hareket etmesini engellemek için küçük makinenin tekerleklerini çabucak deldi. Daha sonra daha büyük bir makinenin varlığını sınırlenerek fark etti. *Hangisi Mercedes?* diye düşündü kaşlarını çatarak. Süratle ilerleyip onun da tekerleklerini deldi. Ya tekerlekleri değiştirirlerse? Ya evlerinde yeni tekerlekleri varsa?

Circenn eve baktı, sonra bakışlarını bir süre makinelere çevirdi - onları kadınına bizzat zarar vermekten dolayı sorumlu tutuyordu. Eve gizlice girip henüz tanışmadığı on sekiz yaşındaki Lisa’ya bakmamak için kendini zor tutuyordu.

“Oradan uzak dur. Bazen çok kalın kafalı oluyorsun Circenn,” diye alay etti Adam’ın bedensiz sesi. “Hâlâ sahip olduğun gücü anlamıyorsun. Neden makineleri kolayca uzaklaştı-
rabilecekken onlara zarar vermeye çalışıyorsun? Bu arada neden kapının dışında belirip duvara tırmanıyorsun da kapının içinde belirmiyorsun?”

Circenn kaşlarını çattı. “Bu güce alışık değilim. Hem onları nereye göndereceğim?”

“Morar’a gönder. Bu enteresan olabilir.” Adam güldü.

Circenn omuzlarını silkip yeni bulduğu güç odağına yoğunlaştı. Gözlerini kapatıp Morar’ın kumlarını gözünde canlandırdı. Küçük bir titremeyle arabalar yok oldu.

Arabalar Morar adasının beyaz kumlarına hafif bir *fıss* sesiyle indiğinde, onu orada görebilecek tek bir ölümlü vardı ve Lisa artık bu tarz şeylere fazla şaşırıyordu.

“Arabalarımız çalınmış!” diye bağırdı Catherine.

Jack bakışlarını gazeteden ayırmadı. “İyice baktın mı?” diye sordu dalgın dalgın, sanki bir Mercedes ve bir jeep gözden kaçabilirmiş gibi.

“Tabii ki Jack,” dedi Catherine. “Lisa’nın mezuniyetine nasıl gideceğiz? Onun büyük gününü kaçıramayız!”

Circenn, Adam’ın başındaki şapkayı alnına doğru çekti ve geri çekilip sırtıttı. “Mükemmel.”

“Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum.”

“Görülme riskini almak istemiyorum, onu görmeden durabileceğime de inanmıyorum. Kendime nasıl hâkim olacağımı bilmiyorum, o yüzden bunu yapmak zorundasın.”

“Bu üniformalar çok aptalca.” Adam pantolonun ağnı çe-
kiştirdi. “Çok da küçük.”

“O zaman büyüt, gücün var,” dedi Circenn kuru bir sesle. “Söylenmeyi bırak da numaralarını çevir ve taksinin yolda olduğunu söyle.”

“İyi de taksi isteyen olmadı ki.”

“Kim açarsa diğerinin çağıracağını düşünür diye umut ediyorum.”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Bu işte iyisin.”

“Ara.”

Tabii ki Catherine, Jack’in saat dokuzda gelmesi için bir taksi istediğini düşünmüştü. Görünüşe göre Jack de Catherine’in bunu yaptığını varsaymıştı. Polis ve sigorta şirketi için çalıntı araba kâğıtlarını doldurma karışıklığı içinde ikisi de birbirine sormayı düşünmemişti.

“Sırada ne var?” diye sordu Adam, ellerini ovuştururken.

Circenn babasına karanlık bir bakış attı. “Görünüşe bakılırsa eğleniyor gibisin.”

Adam omuzlarını silkti. “Daha önce hiç bu kadar ince detaylarla uğraşmamıştım. Oldukça büyüleyici.”

“Kanser. Lisa annesinin kanser yüzünden ölmek üzere olduğunu söyledi,” dedi Circenn. “Ne kanseri olduğunu bile bilmiyoruz. Bunun arabaları yok etmek kadar kolay olacağını sanmıyorum. Onun bu hastalığa yakalanmasını önleyecek bir yol bulmalıyız ve okuduklarıma bakılırsa, buna neyin sebep olduğunu onlar da bilmiyorlar. Tüm gece o kitaplar yüzünden aklımı kaçıırıyordum.” Brodie Kalesi’nin çalışma odasındaki masasında duran tıp kitaplarını işaret etti.

Adam birkaç kitabı alıp ne olduklarına baktı. Üstlerinde CINCINNATI HALK KÜTÜPHANESİ damgası vardı. “Bunları kütüphaneden mi çaldın?” diye sordu sahte bir dehşetle.

“Mecburdum. Ödünç almayı denedim ama bende olmayan bir takım kâğıtlar istediler. Bu yüzden bende kapanış vakitlerinden sonra yeniden gittim ve bir güvenlik görevlisi -kitapları gelecekte bile koruyorlar- neredeyse beni yakalıyordu.” Circenn içini çekti. “Ama hâlâ hastalığı nasıl önleyeceğini anlamaya yaklaşamadım bile. Ne tip bir kanser olduğunu öğrenmem lazım.”

Adam bir süre düşündü. “Biraz daha gece baskını yapmaya hazır mısın? Yaşadığı şehirde yarım düzineden fazla hastane olduğunu zannetmiyorum.”

“Hastane mi?” Circenn’in kaşları öfkeyle çatıldı.

“Sen gerçekten de tam bir ortaçağ vahşisisin. Hastaneler hastaların iyileştirildiği yerlerdir. Onun zamanına gidip kayıtlarını çalacağız. Gel. Zamanda atlayalım, rehberliğini ben yapacağım.”

“Rahim kanseriymiş,” dedi Circenn usulca, omzunun üzerinden Good Samaritan Hastanesi’nde özel bir ofisteki masanın üzerine uzanmış olan Adam’a bakarken. “Şunu dinle: tanı şiddetli displazi. Zaman içinde kanserin saldırgan tutumu gelişmiş. *Servikal intraepitelyal neoplazi* diye bir şey öneriyorlar.” Yabancı kelimeleri yavaşça telaffuz etmeye çalışırken dilinin şiştiğini sandı. “Notlara göre, Catherine sürüntü testi denilen şeyi zamanında yaptırsaymış hastalığın ilerlemesini engelleyebilirlermiş. Yine notlara göre, Catherine doktora en son sürüntü testini kanser teşhisi konulmasından sekiz sene önce yaptırdığını söylemiş. Rahim kanserine erken aşamalarda kolayca tedavi edilebilen bir virüs neden oluyormuş.”

Adam masanın üzerinden kaptığı bir ders kitabını hızla karıştırdı. Uygun bir açıklama bulup yüksek sesle okumaya

başladı: “Sürüntü testi: 1943 yılında Doktor George Papanicolaou tarafından geliştirilen bir kanser tarama testidir. Bu test rahimdeki ya da rahim ağzındaki hücreleri inceler.” Adam uzun bir süre ses çıkarmadı. “Diyor ki bir kadın her yıl düzenli olarak bu testi yaptırmalıymış. Neden yaptırmamış?”

Circenn omuzları silktilti. “Bilmiyorum. Ama sanki birkaç yıl geri gidersek bunu engellememiz mümkünmüş gibi geliyor.”

Adam kaşını kaldırdı. “Bunu nasıl düzelteceğiz? Doktora gitmekten açıkça nefret eden bir kadını doktora gitmeye nasıl ikna etmeyi düşünüyorsun?”

Circenn sırttı. “Birkaç nazik ikna yöntemiyle.”

Catherine gelen postaların arasında yaz için İngiltere’de olan arkadaşı Sarah’dan gelen mektubu arıyordu. İki broşürü söylenerek kenara attı. Son zamanlarda hep aynı şeyden bahsedilen önemsiz ilanlar alıyordu - jinekologlar ve rahim kanseri.

Bu yıl sürüntü testini yaptırdın mı? diye bağırıyordu bir afiş.

Rahim kanseri önlenabilir! diye haykırıyordu parlak pembe ilan.

Hepsi de daha önce adlarını duymadığı kar amacı gütmeyen kuruluşlardan geliyordu. Belli ki fazla parası olan bazı iyi niyetli kimseler vardı. Broşürleri çöpe atıp mektuplara bakmaya devam etti.

Ama bir şey içini kemiriyordu, son attığı ilanı geri aldı. Son aylarda bu şeylerden elli tane falan almış ve her seferinde bunları kenara atmıştı, tuhaf bir *deja vu* hissine kapıldı. Bu hafta bir doktor ofisinden aramışlar ve ücretsiz muayene teklif etmişlerdi. Daha önce herhangi bir doktorun ücretsiz sürüntü testi önerdiğini duymamıştı.

En son ne zaman kontrole gittin? diye düşündü Catherine, ilanı parmaklarının arasında tutarken. Neredeyse on altı yaşında olan Lisa yıllık kontrollere başlamaya hazırdı. Catherine kendi randevularına sadık değilken, Lisa'yı ilk muayene için ikna etmesi biraz zor olacaktı. Düşünceli bir biçimde elindeki broşüre baktı. Sürüntü testiyle birçok anormalliğin tespit edilebildiği ve rahim kanserinin önlenabilir olduğu yazıyordu. Her yaştan kadın risk altındaydı.

Kararlılıkla broşürü elinden bıraktı, jinekologunu arayıp kendisi ve Lisa için bir randevu aldı. Bazen Catherine ve Jack sağlık kontrolü, hayat sigortası, arabanın bakımı gibi konularda sorumsuzca davranabiliyorlardı. Catherine kendini çok iyi hissettiği için jinekologuna hiç gitmezdi. Bu, araba çok iyi gittiği için bakıma ihtiyacı yok demek gibiydi. *Koruyucu tıp hayatınız kurtarabilir*, diyordu broşür.

Hayat güzeldi ve Catherine, Lisa'nın büyümesinin bir anını bile kaçırmak istemiyordu. Bir gün sahip olacağı torunları dört gözle bekliyordu.

Hazır başlamışken Jack'i de birkaç hayat sigortasına bakması için ikna edebilirdi.

Bölüm 30

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” Circenn endişeliydi.

“Evet. Onu uyurken Morar’dan alıp yeni geleceğine götüreceğiz. Daha önce de yaptım, gerçi bu birinin iki eski anılarını da korumasına izin verdiğim ilk sefer. Diğer gerçekliği de hatırlamasını istediğinden emin misin? Babasının öldüğü ve annesinin hasta olduğu gerçekliği?”

“Evet. Onları alırsak Lisa beni hatırlamaz. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara ait anısı kalmaz. Bu anılar olmadan o bambaşka biri olur ve ben onu şu an olduğu haliyle seviyorum.”

“O zaman hadi yapalım,” dedi Adam. “İlk başta kafası çok karışacak. Ona hemen ulaşmalı ve anlamasına yardım etmelisin. Döner dönmez yanına git. Sana ihtiyacı olacak.”

Lisa sesler duyduğunda sürükleniyor gibiydi.

“Bunu şimdi yapmalısın Circenn.”

Geliyorum Lisa.

Lisa uyuşmuş gibi hissettiği uykudan uyandı. Yastığında hoş bir koku vardı. İçine çekti, bu yasemin ve sandal ağacıydı. Gözleri doldu, sanki cildinin bir parçasıymış gibi bu kokuları her daim üzerinde taşıyan Circenn'i hatırladı. Ancak başka bir koku hızla geldi: kızarmış pastırma. Gözlerini açmasa da aklı karışmıştı. Neredeydi? Kumsalda ilerlemiş, o endişeyle bir ev ve yatak mı bulmuştu?

Dikkatle gözlerini açtı.

On dördüncü yüzyıla ait izler arayarak odanın içinde gözlerini gezdirdi - ilk olarak umutla Circenn'e geri döndüğünü düşündü. Ama soluk mavi duvarlara bakarken kalbine acı saplandı - bir daha asla görmeyeceğini sandığı odayı tanıdı.

Şaşkın bakışlarını yatmakta olduğu yatağa kaydırды. Bu bir ömür önce Indian Hill'deki evlerinde hayran olduğu beyaz köpüklü gölgelikleri olan dört direkli açık renk ahşap yataktı.

Lisa yatakta doğrulurken deli gibi titriyordu.

Nihayet tam anlamıyla aklımı mı kaçırdım?

"A-anne?" diye seslendi Lisa, kimsenin ona cevap veremeyeceğini gayet iyi bilse de. Ve kimsenin cevap vermeyeceğini bildiğinden feryat etmeye başladı.

"Anne!"

Merdivenleri hızla çıkan ayak sesleri duydu ve kapı açıldı. Lisa nefesini tuttu. Sanki bir film karesinin ağır çekimi gibi kapı yavaş yavaş açıldı. Elinde spatulası ve endişeyle çatılmış kaşlarıyla Catherine içeri girdiğinde kalbi acıyla sıkıştı.

"Ne oldu Lisa? Kâbus mu gördün tatlım?"

Lisa yutkundu, konuşamıyordu. Annesi sanki araba kazası hiç olmamış ve kansere yakalanmamış gibi muhteşem görünüyordu.

“Anne,” dedi boğuk bir sesle.

Catherine beklentiyle baktı.

“E, şey... ba-babam burada mı?” diye usulca sorarken bir yandan da bu yeni “gerçekliği” anlamaya uğraşıyordu.

“Tabii ki değil seni uykucu. İşe gitmek için saat yedide çıktığını biliyorsun. Aç mısın?”

Lisa şaşırdı. *Tabii ki değil seni uykucu.* Sanki Lisa ve Catherine hiç ayrılmamışlar gibi çok normal davranıyordu. Sanki babası hayattaydı ve sanki ailesini darmadağın eden kaza hiç yaşanmamıştı.

“Hangi yıldayız?” diye sordu Lisa.

Annesi güldü. “Lisa!” Elini uzatıp kızının saçlarını düzeltti. “Sanırım hâlâ rüya görüyorsun.”

Lisa dikkatle düşünürken kaşlarını çatı.

Aşağıdan kapının zil sesi gelince Catherine sese doğru yöneldi. “Bu kadar erken kim olabilir?” Tekrar Lisa’ya döndü. “Aşağı gel de kahvaltı edelim hayatım. En sevdiğin şeyleri hazırladım. Sahanda yumurta, pastırma ve kızarmış ekmek.”

Lisa annesinin odadan ayrılışını şaşkınlıkla izledi. Yataktan fırlayıp annesinin dizlerine sarılmamak ve öylece kalmamak için kendiyle mücadele etti. Annesinin dizleri kırılmamıştı ve güçlüydü. İçi mutlulukla doldu. Lisa ölmüş olmalıydı, evet, yabancı topraklardaki tuhaf kumsalda ölmüş olmalıydı. Burası cennet miydi?

Her neyse buna şükreliyordu.

Holden konuşma sesleri geliyordu. Lisa odasını inceleyerek onları dinledi. Şu anda hangi zamanda olduğunu anlamak için masasında duran takvime yönelmek üzereydi ki daha adım bile atmadan annesi seslendi.

“Lisa, hayatım aşağı gel. Bir misafirin var. Üniversiteden

arkadaşın olduğunu söylüyor.” Annesinin sesi heyecanlı ve... oldukça beğeni doluydu.

Üniversite mi? Üniversiteye mi gidiyorum? Ah, burası kesinlikle cennetti. Şimdi her şeyin tamam olması için tek ihtiyacı olan Circenn’di.

Lisa yataktan kalktı, en sevdiği beyaz tüylü sabahlığını (ki her zaman yaptığı gibi yatağın sağ direğine asılı duruyordu!) üzerine geçirdi ve hızla aşağı indi. Onu görmeye gelenin kim olduğunu merak ediyordu. Lisa merdivenlerin altında duran kişiyi görünce kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

Circenn Brodie bir kaşını kaldırmış gülümsüyordu. Aynı anda bağları aracılığıyla yollanan bir sevgi dalgası Lisa’yı sardı.

Lisa neredeyse yaşadığı mutluluk, şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla ağlayacaktı. Hafif çiseleyen yağmurla ıslanan Circenn, kömür karası bir pantolon ve kaslı göğsünü saran siyah ipekten polo yaka bir tişört giyiyordu. Saçları düzeltilmiş ve deri bir iple toplanmıştı. Pahalı İtalyan ayakkabılarını görünce Lisa gözlerini kırptırdı ve başını salladı. Daha önce Circenn’i böyle kıyafetler içinde görmemişti ve yirmi birinci yüzyılda etrafta bu şekilde dolaşırken yarattığı heyecanı ancak tahmin edebiliyordu. Kıyafetler adamı değil, bir doksanlık boyu ve güçlü vücuduyla adam kıyafetleri güzelleştirmişti. Lisa onu eskimiş kotla hayal ettiğinde bayılacak gibi oldu.

“Bayan Stone kızınızı kahvaltıya götürmemin sizin için sakıncası var mı? Konuşmamız gereken şeyler vardı da.”

Catherine kapı girişinde duran muhteşem adama baktı. “Hayır, kesinlikle olmaz. İstersen Lisa hazırlanana kadar içeri gelip bir kahve içebilirsin,” diye nazik bir davette bulundu.

“Kot giy kadın,” dedi Circenn, bakışları yoğundu. “Tabii sen bilirsin,” diye ekledi, sesi arzuyla pürüzlenmişti.

Catherine'in bakışları ikisi arasında mekik dokurken, kapıda duran uzun boylu şık adamın tutkulu ifadesi ve Lisa'nın yüzündeki şaşkın uykulu ifadeyi aııamlandırmaya çalıştı. Lisa'nın aşık olduğu gerçeğini neden kendisinden gizlediğini merak etti. Kızı bir kere bile erkek arkadaşımdan bahsetmemişti ama Catherine bunun nedenini, bu ilişkiyi "gerçek" olarak görmesine bağladı. Catherine, Jack ile tanıştığında kimseye ondan bahsetmemiş, konuşursa bir şekilde aralarındaki bağın kutsallığının azalacağını düşünmüştü.

Lisa basamakta öylece duruyordu. Nefes dahi alamıyordu; adeta Circenn tarafından büyülenmişti. Buraya nasıl gelmişti? Nasıl oluyordu da Lisa, Circenn Brodie'yi yedi yüz yıl geride bırakmışken o Indian Hill'deki evlerinin kapısında durmuş, yaşayan, sağlıklı babası isteyken yine yaşayan, sağlıklı annesiyle konuşuyordu?

"Sen ne yaptın?" diye sordu Lisa, zayıf bir sesle.

"Ne demek sen ne yaptın Lisa?" diye sordu Catherine endişeyle.

"Konuşacak çok şeyimiz var kadın," dedi şefkatle.

"Bu İskoç aksam mı?" diye sordu Catherine. "İskoçya'nın her zaman romantik bir ülke olduğunu düşünmüştümdür. Jack ve ben bu yıl yaz tatili için oraya gitmeyi konuşuyorduk."

Circenn, Catherine'e doğru yöneldi, elini alıp dudaklarına götürdü ve elinin üstüne öptü. "Belki geldiğinizde evimi ziyaret edersiniz," dedi. "Lisa'nın ailesini kalemde ağırlamak beni mutlu eder."

Lisa, annesini daha önce bu denli allak bullak görmemişti. "Bana bir şatonuz olduğunu söylemeyin. Ah! Şu kahveyi hazırlayayım," dedi bir kahkahayla. Mutfağa doğru döndüğünde merdivenlerde hareketsiz duran kızına baktı.

“Lisa onu duymadın mı? Seni kahvaltaya götürmek istiyor, bu arada onun giyim tarzına bakınca kotun çok da uygun olacağını sanmıyorum. Belki de bantlı sandaletlerinle bej elbisen daha iyi olabilir.”

Lisa annesini odadan yollamak için başını şaşkınca salladı. Circenn’e ürkek bir bakış atıp, “Bir dakika kımıldama,” dedi ve holü koşarak geçip mutfığa gitmek üzere olan annesini yakaladı.

“Bekle!” diye bağırdı.

Catherine dönüp şaşkın şaşkın kızma baktı. “Bugün çok ruhaf davranıyorsun Lisa.” Gülümseyip Lisa’nın kulağına eğilerek fısıldadı. “Onu beğendim. Ah, bi’tanem! Neden bana ondan bahsetmedin?”

Lisa kollarını Catherine’e doladı. “Seni seviyorum anne,” dedi sevgiyle.

Catherine şaşkınlık ve memnuniyet arası hafif bir kahkaha attı - bu ses Lisa’ya Jack’in ölümünden önce attığı sevinç kahkahalarını hatırlatmıştı.

“Tüm bunlar ne demek bilmiyorum Lisa ama ben de seni seviyorum hayatım. Sadece bana ‘üzgünüm ama hamileyim ve yakında evleneceğim’ deme,” diye şaka yaptı. “Yuvadan uçmana daha hazır değilim.”

Lisa elini karnına koyarken gözleri açıldı. “Ah... Ah! Ben giyinmeliyim.” Annesini kaşları kalkmış ve yüzünde fazlasıyla şaşkın bir ifadeyle bırakıp hızla hole doğru koştu.

Bölüm 31

Lisa şaşkınlıkla içinde bulunduğu süite göz gezdirdi. Dantelli iç çamaşırını, kot pantolonunu ve bluzunu üzerine geçirdikten sonra, Circenn trafikte gayet iyi biçimde yol alıp onları *The Cincinnatian*'da ayırttığı odaya götürdü. Lisa onun ne kadar yetenekli olduğunu, çabuk uyum sağladığını ve modern dünyanın kontrolünü eline nasıl aldığını görünce çok şaşırdı. Ama sonra adamın doğuştan bir savaşçı olduğunu hatırladı. Yirmi birinci yüzyıla uyum sağlamak zor olsa da onun için sadece bir meydan okumaydı ve Circenn istifini bozmadan aynı kendi yüzyılında olduğu gibi burada da ustalaşabilirdi.

Yolda olanları Lisa'ya açıklamıştı ve Circenn terk ettiği için onu affettiğini söylese de alt dudağını kıvrımasından Lisa adamın duygularını ne denli incittiğini anlamıştı.

“Ama Adam'dan nefret ettiğini sanıyordum.”

Circenn şampanyayı patlatıp iki kadehi doldururken içini çekti. Kendini yatağın üstüne bırakırken Lisa'ya bir bakış atıp yatakta yanına hafifçe vurarak oturmasını teklif etti.

Circenn kollarını açtı. "Gel. Sana ihtiyacım var kadın," diye fısıldadı dudaklarını onun dudaklarıyla mühürlemeden önce.

Birbirlerini anlayıp hızla soyundular. Lisa'nın üzerinde açık pembe dantelli sutyeni ve külotu dışında bir şey kalmadığında, Circenn onu kucakladı birlikte yatağa girdiler. Lisa onun üstüne oturup ellerini adamın kaslı göğsünde gezdirdi. Tüy kadar hafif bir dokunuşla ipeksi koyu renk tüylerinin okşadı.

Genç kadının sutyeninin askısını indirirken Circenn usulca inledi. "Bu dantelli şeyleri seviyorum."

Lisa güldü ve başını öne attı, saçları adamın yüzünü kapladı. "Bense seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi alayla Circenn. Birkaç dakikalığına aralarındaki bağ sayesinde içine dolan tutku, şefkat ve aşkı kendini kaybetti.

Beni asla terk etme kadın, sadece sen varsın, sonsuza dek.

"Ne?" diye bağırdı Lisa.

"Beni duydun mu?" Circenn şehvetle dilini ipek sutyeninin üstünden göğüs uçlarında gezdirdi. Lisa'nın göğüs uçları arzuyla dikleşti.

"Kelimeler! Söylediklerini kelime kelime duydum!"

"Mmm," diye inlerken Circenn, ipek sutyenin arkasındaki kopçaları hafifçe kavradı. Sutyen bir anda açıldı, Circenn genç kadının göğüslerini avuçlayıp başparmağını göğüs uçlarında gezdirdi.

Beni sonsuza kadar sevecek misin? Circenn baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu bir göğüs ucunu nazikçe sıktı.

Lisa anlamak istercesine başını salladı. Onunla bunca zamandır sevişmesine rağmen hâlâ adam dokunduğunda doğru dürüst düşünemiyordu. “Ne diyorsun?”

Sana sonsuza dek ihtiyacım var Lisa Brodie. Benimle evlen, çocuklarımız olsun ve bana sonsuzluğu ver.

“Lisa Brodie mi?” dedi Lisa tiz bir sesle.

Seni utanç içinde bırakacağımı mı sandın? Karım ol. Sana söz veriyorum pişman olmayacaksın. Circenn elini genç kadının külotunun içine kaydırıp kalçalarını tuttu. Adam bakışlarını sanki içini görmeye çalışıyormuş gibi onun karnına odakladı.

Lisa elini karnına koydu. “Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

Sadece istediğim üç şeyden birini bana verdin.

“Hamile miyim? Senden bir çocuğum mu olacak?” diye haykırırken Lisa, bütün vücudu zevkle titredi.

Bizim bebeğimiz. Evet kız ya da oğlumuz çoktan içinde büyümeye başladı ve o çok... özel olacak. Evlen benimle aşkım.

“Evet,” diye onayladı. “Ah evet, evet, evet, Circenn!”

Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim.

“Evet.” Lisa onu onayladıktan sonra uzun bir süre başka bir şey düşünmedi.

Daha sonra her duvarda üç başlığı olan altı musluklu büyük mermer banyoda birlikte duş aldılar. Circenn bir on dördüncü yüzyıl barbarı olarak sınırsız bir keyif alıyor, suyun altında durup başını sallıyor ve her tarafa su sıçratıyordu. Mermer zeminde seviştiler, duvarın köşesinde ve jakuzinin içinde. Circenn yatak odasından seslendiğinde Lisa tüylü beyaz bir bornoz giymiş saçlarını kuruluyordu.

Circenn’i çıplak halde televizyonun önüne geçmiş bağırırken görünce şaşırdı.

“William Wallace böyle görünmüyordu!” Adam sinirle TV’yi işaret etti.

Lisa, ekranda savaşa koşan yüzü mavi boyalı Mel Gibson’ı görünce kahkaha attı.

“Ve bu da Robert’e benzemiyor!” diye sızlandı Circenn.

“Belki sen bir senaryo yazmayı denemelisin,” diye dalga geçti Lisa.

“Asla inanmazlar. Belli ki senin zamanının benim zamanım hakkında en ufak bir fikri yok.”

“Senin ve benim zamanlarımdan konu açılmışken nerede -daha doğrusu hangi zamanda- yaşayacağız Circenn?”

Circenn bir uzman edasıyla kumandayla televizyonu kapatıp Lisa’ya döndü. “Sen nerede istersen Lisa. Altı ayı benim zamanımda altı ayı burada geçirebiliriz ya da haftadan haftaya gelebiliriz. Ailene yakın olmak istediğini biliyorum. Onları da geçmişe götürebiliriz.”

Lisa’nın gözleri açıldı. “Yapabilir miyiz? Anne ve babamı senin zamanına götürebilir miyiz?”

“Anne ve babanın katılımıyla on dördüncü yüzyılda bir düğüne ne dersin? Baban seni bana verir ve ben de karşılığında emeklilik zamanlarını geçirebilecekleri muhteşem bir malikâne veririm. Tabii ki Robert, Duncan ve Galan da katılmayı arzu edeceklerdir. Korkarım düğün bir tür piyese dönüşebilir.”

Lisa gülümsemesine engel olamıyordu. “Buna bayıldım! Bir masal düğünü.”

“Çok fazla şeyi değiştirmemeye dikkat edersek sorun olacağını sanmıyorum. Adam’ın bir zaman çizgisine bakarak hangileri kaçınılmaz ve hangileri küçük değişiklikler yaratır anlarsın dediğinde ne demeye çalıştığını anlamaya başlıyorum.”

“Adam mı?” dedi Lisa tereddütle.

“Evet,” dedi arkasından bir ses ve Adam süitte belirdi. Circenn’e sırtıttı. “Demek nihayet ona evlenme teklif ettin. Umutumu yitirmeye başlıyordum. Ne zaman gelsem siz ikiniz...”

Lisa arkasını döndü. “Sen!”

Adam yaramaz bir çocuk gibi gülüp Eirren’a dönüştü ve ardından yine Adam oldu. Lisa’nın nutku tutuldu ama sadece bir anlığına.

Lisa, Adama’a doğru ilerledi. “Beni küvette gördün!”

“Ne!” diye bağırdı Circenn.

“Senin yüzyılında olduğum süre boyunca beni ziyaret etti,” diye açıkladı Lisa.

Circenn babasına döndü. “Öyle mi?”

Adam abartılı bir masumiyet ifadesi takınarak omuzlarını silkti. “Ona yeterince iyi davranmıyor olabileceğinden endişeleniyordum ve bu yüzden zaman zaman kontrol ediyordum. Ama bundan böyle yeni bir insan olmaya çalışmaya karar verdim, en azından sen ve Lisa’nın yanında.”

“Neden onunla konuşuyorsun?” dedi Lisa başını sallayarak.

“Lisa, sorun yok,” dedi Circenn, yavaşça genç kadının yanına sokulurken. Düşündüğün gibi değil.” Adam’a sert sert baktı. “Onu küvette gördüğünü unuttuğumu sanma. Bunu sonra üçümüz oturup konuşacağız. Ama buraya kendi başına nasıl geldin? Aoibheal seni bağışladı mı?”

Adam omuzlarının üzerine dökülen ipek gibi siyah saçlarını düzeltilti. “Tabii ki. Bir kez daha tüm güçlerime sahibim.”

“Neden ona karşı bu kadar naziksin?” diye çıkıştı Lisa.

“Kadın tüm bunları yapmamda bana o yardım etti.”

“Seni ölümsüz yaptı!”

“Ve eğer yapmasaydı seninle tanışamazdım, sen doğmadan binlerce yıl önce ölmüş olurdum. Anneni ve babanı kurtarmama yardım etti. Ayrıca Adam... benim babam.”

“Senin baban mı!” Lisa bir an için nefes almadı. Tanrım, belli ki Circenn Brodie hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. Ama öğrenmeye istekliymişdi bilmiyordu.

Lisa bir sandalyeye oturdu ve iki erkek her şeyi ona anlatmaya başladı. Tüm bunları öğrendikten sonra her şey Lisa’ya çok mantıklı gelmişti: Circenn’in alışılmadık gücü, Adam’a olan kızgınlığı, Adam’ın ona ölümsüzlük vermesi.

Lisa anlattıkları şeyleri düşünürken birkaç dakika boyunca odada çıt çıkmadı. Ama iki erkeğin de dikkatle ona baktıklarını fark edince, Lisa anlatmadıkları bir şey daha olduğunu anladı.

Circenn, Lisa’nın yanına gidip elini cebine soktu. Genç kadın merakla ortaya çıkacak şeyin ne olduğunu görmek için bekledi.

“Ben yarı periyim Lisa,” dedi Circenn usulca. “Bunu kabul edebilecek misin?”

Lisa ayak parmaklarının ucunda yükselip onu dudaklarından öptü. “Evet,” diyerek onu rahatlatmıştı.

Pişmanlık yok mu?

Pişmanlık yok.

Adam parıltılı bir şişe ve bir çift kadeh çıkarıp bardaklardan birine ışıltılı sıvıdan üç damla boşaltınca Lisa güçlükle nefes aldı.

Lisa, Adam’ın -büyük bir dikkatle- içinde iksir olan kadehi ona uzatmasını ve Circenn’e de şampanya kadehini vermesini sessizce izledi.

Circenn, Lisa’ya ciddiyetle bakıp şefkatle gülümsedi.

Beni sonsuza dek sev kadın.

Lisa onun gözlerinin içine baktı.

Sonsuza dek benimle yaşa. Sonsuz yalnızlığımıza bir son ver. Seni

mutlu edecek, hayalini kurduğun dünyaları sana göstereceğim. Son güne kadar yanından ayrılmayıp elini bırakmayacağım.

Lisa kadehi aldı.

Şampanya daha önce hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

